

Звездни асове

Заглавна страница

име на издателство

2024

Издателска информация

Да опазиш Сребра невяста

Сборник, български

Автор: Андрей Христов, 2024

Редактор: Калин Ненов, 2024

Коректор: ХДесислава Сивилова, Теодора Гайдарова, 2024

Художник: , 2024

Електронно оформление: Александър Василев, 2024

Първо хартиено издание: издателство, 2024

ISBN: (на електронното издание)

Първо електронно издание: издателство, 2024

ISBN: (на електронното издание)

Настояща версия: 2024-06-04

Глава 1

Всеки край е ново начало

Постави внимателно ръка на дросела и леко ускори при издигането. Промяната във вибрациите на двигателя беше достатъчна, за да му каже колко тяга е подал дори без да поглежда екрана. Учебната совалка набираше височина. За миг я обгърна непрогледна бяла пелена.

„Още малко...“

Той държеше щурвала изтеглен назад, осигурявайки плавно издигане. Изведнъж пелената се разкъса. Слънцето грееше ниско зад гърба му, точно където го искаше. Безкрайната равнина от перести облаци бе обагрена в златисто и оранжево. Наклони щурвала напред, докато изправи совалката в хоризонтален полет, и върна тягата. Плъзгаше се по повърхността на белия пухкав океан.

- Кула до Учебна совалка 7. Остават ви пет минути.

„Още съвсем малко...“

Облаците се стелеха, докъдето му стигаше погледът. На места се издигаха малко над вълнистия хоризонт и совалката минаваше през тях, прорязвайки ги като нож.

Той огледа за последно приказната картина наоколо. Време беше. Пое дълбоко дъх. Наклони щурвала наляво, след което рязко го дръпна към себе си. Усети как цялата кръв в тялото му се опитва да слезе в петите. Дишането му стана плитко и насечено. Подаде тяга за да компенсира загубата на скорост. Пулсът кънтеше в ушите му. За няколко мига в завоя поддържаше максималното за учебната совалка претоварване от пет степени на земното ускорение. При изправянето си пое дълбоко въздух, но миг по-късно се впусна в агресивна маневра, гмурвайки се надолу през облаците. Последваха серия от спираловидни движения, имитиращи избягване на противник. Машината се движеше на предела на възможностите си, но му се подчиняваше. След пет години и хиляда летателни часа тя нямаше тайни за него.

- Кула до Учебна совалка 7. Времето ви изтече, моля, приземете се на писта номер едно!

- Разбрано, Кула!

Вече бе загубил по-голямата част от височината си. Наклони лоста за управление и извърши безпогрешно заходжане. Пистата, на която бе кацал безброй пъти, го чакаше, огряна от сигнални светлини.

„Хайде, като за последно.“

Снижаваше се все повече. Градът, летището, сградите се приближаваха.

Той внимателно контролираше тягата, така че совалката едва доловимо се разклати при съприкосновението с повърхността. Когато най-сетне спря в близост до хангара, върна дросела до неутралната му позиция и изключи двигателя, който започна да намалява оборотите си с виещ звук.

„Е, това беше!“

Огледа се. Познаваше тази кабина толкова добре. Всяка малка драскотина, всяко ъгълче с олющена боя. Свали каската и откопча колана си, знаейки, че никога няма да го закопчее отново. Люкът над него се издигна и автоматичните степенки се спуснаха. Както винаги обаче, вместо да ползва степенките, с един скок се озова на крилото, а с втория вече беше на пистата.

- Чудесно пилотиране, Алекс! - каза високият възрастен мъж, който се доближи до него. - Не вярвах, че ще го кажа, но се справи по-добре, отколкото на дипломния си полет.

- Благодаря, господин Гейл. И също... благодаря, че ми позволихте да пилотирам през ваканцията.

- Хе-хе. Нямаше как да удържа на ентузиазма ти, синко. - Инструкторът го потупа по рамото.

Алекс се обърна, хвърляйки последен поглед към учебната совалка.

- Ще ми липсва.

- Не вярвам. Там, където отиваш, ще има далеч по-интересни машинки.

- Още нищо не се знае. Преди да излети, погледнах, класиранията не бяха излезли...

- Стига глупости! Ако тебе не те приемат във флота, не знам кой биха приели.

Алекс се усмихна. Увереността на собствения му ментор, ако не друго, беше трогателна.

- Пожелавам ти успех и късмет, момчето ми.

- Благодаря, господин Гейл, винаги ще помня, че вие ми дадохте основата.

Двамата се прегърнаха и Алекс се отдалечи от хангара. Слънцето се спускаше ниско зад хоризонта и обливаше

сградата на старото му училище със златисто-розовата си светлина. Металният надпис „Професионална гимназия „Стар пойнт 7““ лъщеше с бакърен оттенък.

Ускори крачка, защото имаше среща.

След няколко минути достигна двора на училището. Седна на една пейка и зачака. По време на учебната година дворът и сградата гъмжаха от ученици, а на пистата непрекъснато излитаха и кацаха тренировъчни совалки. Сега обаче спокойствието се нарушаваше единствено от крясъка на ято птици високо в небето.

Изкушаваше се да извади старфона си и да провери резултатите от класирането, но се въздържа. Не след дълго в далечината се появи високата и широкоплещеста фигура на Зак. Прическата му стил „канадска ливада“ не можеше да се сбърка дори отгук. Той се приближаваше с енергична крачка.

- Здравсти, братле!

Както винаги, двамата си плеснаха ръцете странично, след което ги чукнаха в юмрук.

- Леле. Всеки момент ще излязат резултатите. - Зак прекара пръсти през гъстата си черна коса. Обикновено звучеше мъжкарски самоуверено, но този път дори в неговия глас се долавяше нотка несигурност. Алекс също си пое дълбоко въздух. Съдбата им щеше да стане ясна в следващите минути.

И двамата кандидатстваха за Звездния флот на Земния съюз. Зак искаше да бъде приет като космически пехотинец, докато Алекс се стремеше да стане пилот на изстребител.

- Още не са излезли. - Алекс погледна старфона си.

- Много се мотаят!

- Според мен ще ни приемат в специалностите. Почти сигурно е. По-големият въпрос е къде.

- Така е. Ако имаме късмет, ще попаднем в Шести или Седми флот, охраняващи пограничната зона с Тъмния сектор. Другият вариант е да ни забият някъде, където ще умрем от скука четири години. - Зак на свой ред провери старфона си. - Ох!

- Какво?

- Излязоха!

- Кое?

- Класиранията, братле! Току-що излязоха!

- Да не гледаш миналогодишните?

- Не, не, ето. „Класирания за учебната 2238/2239 година.“

Алекс затвори очи, докато приятелят му проверяваше резултата си.

- З, з, з... а, ето: Закъри Горан. - Последва няколкосекундна пауза. - О, да! О, да! - Зак подскачаше от радост.

- Къде? Къде са те разпределили?

- Седми флот, братле! И то не къде да е. Ще служи на борда на кръстосвача „Перперикон“.

- Вярно?!

- На самия „Перперикон“!

Алекс прегърна и потупа приятеля си по гърба.

- Браво, братле! Заслужи си го! Никой друг не тренираше толкова упорито, колкото ти.

Зак кимна няколко пъти.

- Ами ти? Дай да видим къде са те разпределили.

Алекс въздъхна, но погледът му все така бягаше от старфона.

- Окей, аз ще видя вместо теб.

- Давай, виж, моля те!

Зак се разрови в списъка.

- Алекс... Алекс... а, ето! Александър Стаматов. Ах... не може да бъде!

- Какво, какво?!

- Братле! Приели са те на същото място. Седми флот! Кръстосвача „Перперикон“! Ще бъдеш боен пилот! Това е

супер яко! – Зак вдигна ръка за поздрав. Алекс му отвърна с вяло плясване.

– Какво има? Това е мечтаното назначение.

– Ох... – Алекс притисна слепоочията си. – Баща ми, Зак. Знаеш, че той *командва* Седми флот.

– Е... да. Това е малко тъпо, вярно.

– Сега няма как да избягам от сянката му.

– Ако трябва да сме честни, трудно ще избягаш от сянката на великия Юлиан Стаматов, дори да си на другия край на галактиката, така че...

– Мерси, че ми напомни, Зак...

– Погледни го от добрата страна. Ще служим заедно на „Перперикон“! Единственият кораб, оцелял от Голямата война с аркусианците, който е на въоръжение и до днес. А пък баща ти е капитан на „Мадара“ – флагманския кораб.

– Е, да. Като оставим настрана малката подробност с баща ми, всъщност назначението нямаше как да е по-добро. Кръстосвачът „Перперикон“. На самата граница с Тъмния сектор...

– Точно. Ако искаш приключения и да се докажеш като боен пилот, това е мястото.

– Значи трябва да се радвам, предполагам...

– Точно така, братле. – Зак сложи ръка на рамото му. – В Седми флот попадат само най-добрите. Тръгнал си да се сдухваш заради баща ти. Хората ще те оценят спрямо това, което правиш.

– Надявам се...

– Повярвай ми, най-доброто тепърва предстои. Но... преди да захвърлим досегашния си живот, трябва да го полеем подобаващо. Нали не си забравил за прощалния купон тая вечер? Ще бъде епично!

– Не съм забравил, естествено.

– Окей, ще се видим там значи. Аз бягам да приготвям. – Той се отдалечи с бързи крачки, свирукайки си.

„Да – подсмихна се Алекс – предстои му доста работа за купона. Все пак толкова бира чака да бъде занесена.“

Купонът беше наистина епичен. Зак покани почти цялото училище. Вилата на родителите му се издигаше на три етажа в покрайнините на град Ротария, а в двора имаше и басейн.

За Алекс обаче предстоеше още едно мъчително изживяване. Щяха да се разделят с Мила. Приятелката му получи назначение на другия край на Земния съюз, а двамата си бяха казали, че няма смисъл да поддържат връзка от разстояние.

– Утре заминавам и сигурно няма да се видим с години... – промълви Мила. Двамата бяха излезли на терасата и лунната светлина се отразяваше в пепеляворусата ѝ коса.

– Да, ще ми липсваш... – Алекс силно я прегърна.

– Ще отидеш в Седми флот. – Тя подсмръкна. – Винаги си искал да си близо до опасността.

– Хей... – Алекс избърса сълзата ѝ. – Ти пък винаги си искала да видиш Земята. Сега ще учиш там поне четири години.

– Да... – Мила се засмя през сълзи. Помълча и тихо добави: – Ще тръгвам.

– Толкова рано?

– Не съм в настроение за купон.

Алекс остана сам на терасата, взирайки се в светлините на Ротария долу в низината. В този момент се появи Зак, който тъкмо беше приключил с демонстрацията си колко момичета може да носи едновременно.

– Виждам, че пак са ти потънали гемиите.

– Да, разделихме се с Мила. Беше неизбежно.

– Разбирам те, но на мен ми е много по-тежко! Аз трябва да се разделя с целия мажоретен състав.

Алекс направи опит да се засмее.

– Знаеш ли, ще ми липсва още нещо – въртенето!

– Да – въздъхна Зак. – На борда на „Перперикон“ няма да ни дадат да въртим огън. Нека палнем сега, като за

последно!

Двамата напоиха уредите си с газ. После ги запалиха и ги развъртяха на двора пред басейна. Алекс използваше огнен пой – двойка вериги с горящи глави в края, докато Зак беше майстор на тоягата. Пламъците се отразяваха в огледалната водна повърхност, ставайки двойно повече. Всички на двора ги наблюдаваха, а хората в къщата започнаха да се редят по прозорците и терасите, за да могат да виждат.

Докато се намираще сред фучащите пламъци, Алекс остана за момент сам със себе си. Едва сега си даде сметка, че съвсем скоро всичко ще се промени. Напускаше света, в който бе израснал. Отиваше на място, където не познава никого освен Зак. Трябваше да изгради живота си наново.

Поят му угасна и ръкоплясканията на хората го върнаха към реалността.

Три дни по-късно Алекс стоеше изправен пред голямото огледало в дома си. Беше облечен с тънко синьо яке и черни панталони, а в дясната си ръка държеше малък сак с лични вещи. Изпъчи се в целия си ръст от метър и осемдесет в опит да си придаде увереност. Правата му кестенява коса падаше на една страна почти до очите му.

– Алекс! Готов ли си?

– Да... идвам.

Двамата с майка му Мария напуснаха къщата, в която бе прекарал по-голямата част от живота си. Космодрумът на Ротария се намираще на петнадесетина минути път с персонален кораб.

– Трябва да знаеш, че баща ти няма пръст в това. – Тя му хвърли загрижен поглед, докато пътуваха. – И двамата бихме били много по-спокойни, ако те бяха разпределили другаде. Пограничният район е най-опасното място и баща ти е повече от наясно с това.

Алекс кимна. „Това поне е някаква утеха... че не съм приет с връзки. Дали останалата част от света обаче ще е на същото мнение?“

Краткият полет до космодрума приключи и двамата се озоваха в секция „Отпътуващи“. Там Алекс се засече със Зак и родителите му. Най-добрият му приятел преживяваше истинска агония. Баща му – едър и силен като него, крачеше тежко, без да казва нищо, но майка му – ниска и слаба женица – не спираше да му напомня за нещата, които не бива да забравя сега, когато ще живее сам.

На лицето на Зак беше изписано нещо средно между срам и отегчение, докато майка му нареждаше на висок глас:

– Нали няма да пропускаш да си миеш зъбите, Закъри? Много е важно!

– Не, мамо... – отговаряше монотонно той.

– След тренировка не забравяй да се преоблечеш бързо. Ако останеш потен, лесно ще настинеш!

– Да, мамо...

– И да се храниш добре!

За щастие, скоро двамата трябваше да се сбогуват с родителите си и да поемат по рампата, изкачваща се към масивния военно-транспортен кораб от клас TS-7. Алекс погледна нагоре и за миг остана без дъх при вида на четирите грамадни двигателя и светлосивите плоскости с подсилена броня, покриващи корпуса.

– Пасажерски отсек... насам! – посочи Зак, следвайки табелите с инструкции.

Успяха да се уредят с места до прозореца. Оттам Алекс наблюдаваше как космодрумът, а след него Ротария и цялата Сердика бавно се отдалечават.

Отпусна се назад в седалката. Всъщност Сердика не беше родната му планета. Преди осемнадесет години, в разгара на ужасяващата война с аркусианците, Алекс бе поел първите си глътки въздух в бомбоубежище на планетата Сара, гравитираща около звездата Омега 4. След края на войната майка му се бе преместила на по-малко пострадалата Сердика, част от звездната система Гама 358.

Зак вероятно също бе изпаднал в размишления, защото погледът му се рееше в пространството отвъд илюминатора.

Корабите от клас TS-7 поддържаха изкуствена гравитация, така че на двамата не им се наложи да изпитат безтегловност. Полетът не трая дълго. Чу се характерният виещ звук, когато двигателите излязоха от светлинна скорост. През прозореца успяха да видят сивата, осеяна с кратери пустинна повърхност на Скайла. Това според информацията, която им бяха изпратили от флота, щеше да е сборен пункт, откъдето кадети от целия сектор трябваше да поемат към Седми флот.

- Егати умрялата планета! - промърмори Зак.

- Четох за нея снощи. Няма условия за живот, а само в определени зони се поддържа изкуствена атмосфера - отвърна Алекс. - Ползва се от военните, както и за добив на някакви ресурси.

- Добре че няма да оставаме тук...

Транспортният кораб се приземи на една от площадките със силно раздрусване.

- Ух... и това ми било кацане! Пилотът май не се стареа много - измърмори Алекс.

- Не знам, ти си специалистът.

- Ако аз кацна така, знаеш ли господин Гейл какво конско ще ми дръпне!

Двамата станаха от местата си и се включиха във върволицата от новоприети кадети. Слязоха по рампата на кораба и скоро се озоваха в голяма сива зала, където няколко сержанти ги извикваха по имена.

- Закъри Горан?

- Аз! - Зак вдигна ръка и се насочи към сержанта, който му подаде комплект камуфлажна униформа.

- Александър Стаматов.

Алекс се приближи. Друг сержант му връчи светлосива пилотска униформа. Върху нея Алекс забеляза верижка с две идентификационни плочици. Повдигна ги и прочете надписа: „Александър Стаматов. Флотски номер 9819. Седми флот. Кръвна група А+“. Той окачи медальоните на врата си. От сега нататък нямаше да ги сваля, докато е на служба във флота.

Беше приканен да влезе в една от тесните съблекални, където да се преоблече. Пилотската униформа всъщност много му хареса. Бяха уцелили размера му. Все още стоеше малко празна, защото нямаше никакви опознавателни знаци, позивни и пагони, определящи ранга, но въпреки това отражението му в огледалото накара сърцето му да ускори ход. През целия си съзнателен живот бе мечтал да стане боен пилот. Бе чел, гледал и слушал толкова много за хората, носещи точно такива униформи.

- Хайде, заспа ли? - чу се нетърпеливият глас на сержанта отвън.

Алекс прибра цивилните си дрехи в сака и напусна съблекалнята. На входа се сблъска с момиче, което тъкмо се канеше да влезе. Двамата се загледаха един в друг и той сякаш забрави закъде е тръгнал. Тя беше висока, с поразително червени коси, светло лице, обсипано с лунички, и смарагдовозелени очи.

- Давай, давай, мърдай! - Подканящият тон на сержанта го изкара от моментното вцепенение и Алекс продължи напред, а момичето се скри в съблекалнята.

„Леле“ - помисли си той и мигом изпита чувство за вина. Все пак бяха минали само три дни от раздялата им с Мила.

- Ооо, пилоте. Добре ти стои тая униформа! - посрещна го бодро Зак.

- Ти също си супер. - Алекс го изгледа от главата до петите. - Май нещата наистина се случват.

- Чак е леко плашещо, да си призная.

Скоро огромната група кадети, явно пристигнали с различни транспортни кораби, се озоваха в просторен хангар. Алекс се оглеждаше в опит да забележи червенокосото момиче, но без успех.

- Да не би да очакваш някой познат? - попита Зак.

- Аз ли? Ъъ, не... - измънка Алекс.

В един момент на метална платформа в края на хангара се покачи възрастен офицер, облечен в камуфлажна униформа, което подсказваше, че служи в пехотата. Беше сравнително нисък, но за сметка на това имаше суров вид.

- Здравейте, новобранци. Аз съм майор Мартин Зафиров! - Мощният глас сякаш разсече въздуха в хангара и резонира в металните му стени. - Искам да ви поздравя с отличния избор да се посветите на кариера във флота. Повечето ваши връстници вероятно са избрали по-безопасни и комфортни специалности като маркетинг, графичен дизайн, право, счетоводно дело и други подобни. - В последните думи се четеше едва доловима насмешка. - Вие обаче сте избрали най-благородната професия - да браните човечеството.

Тук майор Зафиров направи драматична пауза, последвана от колебливи аплодисменти.

- В миналото - продължи той - ролята на война е била поставяна под въпрос. Това е така, защото тогава хората са воювали едни срещу други. Човешкото оръжие е убивало други хора, а това е най-голямото зло.

Последва нова драматична пауза.

- Сега обаче нещата не стоят по този начин. Земният съюз обединява всички човешки колонии и ролята на

флота е да брани човечеството и нашите съюзници – расата на мараите. За разлика от воините от миналото, вие няма да изпитвате угризения да използвате оръжието си, защото то ще поразява нашия заклет враг – аркусианците! Нали така?!

Тълпата новобранци отговори с неясно мънкане.

– Искам да чуя „ДА, СЪР“! – изкомандва Зафиров.

– ДА, СЪР!!! – изкрещяха всички в един глас.

– Така, сега ще заминете от тази база за Седми флот. С някои от вас може би ще се видим, защото аз отговарям за обучението на пехотинците от кръстосвача „Перперикон“...

– О, Боже... – Зак закри очите си с ръка.

След речта на майор Зафиров кадетите трябваше да бъдат разпределени към съответните транспортни кораби. Всички, които бяха за кръстосвача „Перперикон“, щяха да пътуват заедно.

Алекс огледа за последно морето от новобранци. В далечината, на фона на сивите униформи, той съзря искрящо червената коса на момичето от съблекалнята. Тя се качваше в друг кораб, което означаваше, че няма да бъдат на един и същ кръстосвач.

„Ех...“

Местата в транспортния кораб бяха разпределени като във влак. Имаше малки купета, в които се събираха по шестима. Изглежда обаче капацитетът беше доста по-голям от броя на пътниците, така че дълго време Алекс и Зак останаха сами. Тъкмо когато си мислеха, че няма да делят купето с други хора, плъзгащата се врата се отвори. Две момичета плахо надникнаха и едното попита:

– Извинете, свободно ли е?

Момичетата бяха облечени в стегнати пилотски униформи, също като Алекс. Това обаче ни най-малко не смути Зак.

– Ама разбира се, заповядайте. Досега не сме имали шанса да се запознаем с никой от бъдещите си колеги.

– Ах, мерси. – Двете момичета се настаниха.

– Аз съм Закъри, викат ми Зак, а това е Алекс.

– Аз съм Мегън, а това е Габриела. Двете сме съученички от гимназията.

– Хей, вярно? Аз и моят човек Алекс също сме най-добри приятели от училище.

Докато вниманието на Зак бе изцяло погълнато от Мегън и приятелката ѝ Габриела, Алекс продължаваше да мисли за червенокосото момиче от по-рано и само частично се включваше в разговора. Забеляза, че Габриела също е по-мълчалива. Тя имаше издължена и атлетична фигура, дълга и леко начупена кестенява коса. Кехлибарените ѝ очи таяха мълчалива решителност. Мегън от своя страна бе по-приказливата от двете. Бухналата ѝ коса наподобяваше златист водопад. Сините ѝ очи бяха игриви и любопитни.

– Откъде сте, момчета? – попита в един момент Мегън.

– От планетата Сердика. Завършихме професионалната гимназия „Стар Пойнт 7“ в град Ротария – отвърна Зак.

– Ти си от пехотата, така ли?

– Да, винаги съм обичал физическите предизвикателства.

– Ами вие откъде сте? – реши да се включи в разговора Алекс.

– Ние сме от Земята – на свой ред се обади Габриела.

– Леле... – възкликна Зак. – Лоното на човешката цивилизация.

– Да... – Мегън доволно завъртя очи.

– Във флота е важно какви способности имаш, не какъв е произходът ти – каза Габриела.

Алекс се сепна. „За мен ли говори?“

– Хей... чакай... – Мегън изведнъж се облеци насреща му. – Ти да не си... бях чела, че...

Явно мълвата се бе разнесла още преди кракът му да стъпи във флота.

– Стига, Мег... – намеси се Габриела.

- Бях чела, че синът на самия адмирал Стаматов, който се казва Александър, е приет на борда на „Перперикон“ тази година. Имаше статия със снимки от социалната мрежа.

- Ами... да, аз съм.

- Ама вие, момичета, бая следите клюките май - обади се Зак.

- Естествено. Леле, радвам се, че се запознахме!

- Честно казано, надявам се хората да ме оценяват заради собствените ми качества, а не просто защото съм... - Алекс въздъхна - синът на Юлиан Стаматов.

- Откакто баща му спаси цялото човечество от затриване, на нашия приятел никак не му е лесно... - Зак сложи ръка на рамото му и всички се разхилиха. Докато се смееше с тях, Алекс усети, че му олеква.

- Каква е специалността ти? - попита го Габриела. В гласа ѝ звучеше не ентузиазираното любопитство на Мегън, а по-скоро интерес, чиито мотиви Алекс не можеше напълно да разгадае.

- Ще се обучавам за боен пилот. Това е мечтата ми, откакто се помня.

- И на мен също. - За първи път в очите ѝ се появи блясък.

- Аз пък ще се обучавам за пилот на транспортен кораб. Може да не звучи толкова вълнуващо като изстребителите, но имам по-големи шансове един ден да стана капитан на кръстосвач - не пропусна да се намеси Мегън.

- Значи харесваш големите играчки - изхили се Зак.

- Стига де! - Тя видимо поаленя. Останалите се засмяха.

Алекс погледна през люка. Навън се ширеше безпределният космос. Изведнъж се почувства по-сигурен. Само преди няколко часа бе напуснал дома си, отправяйки се на това пътешествие към неизвестното. Но ето че вече се бе запознал с първите си нови приятели. Габи и Мег изглеждаха готини и се радваше, че ще служи на един кораб с тях.

Глава 2

Лицето на смъртта

Остър алармен сигнал извади Алекс от мислите му. Купето бе огряно от мигаща червена светлина. Зак и Габриела се заоглеждаха, сякаш и те си задаваха въпроса какво се случва. Мегън обаче се бе вкопчила в подлакътниците на седалката, а очите ѝ изглеждаха разширени.

- Каква е тая аларма? – първи попита Зак.
- Сигурно има технически проблем – предположи Габриела.
- Няма да се учудя, като помня как кацнахме на Скайла – каза Алекс.
- Не е технически проблем – намеси се Мегън с напрегнат тон.
- Ами?
- Това е червена тревога! Не сте ли чели за сигнализацията на корабите?

Останалите гледаха втрещено.

- Червена...?
- Вражеско нападение! – поясни Мегън.
- Но как е възможно...
- Сега ще погледна във флайтстаца.
- Флай какво? – учудено повтори Зак.
- Тя е истински маниак на тема кораби. Нали иска да стане капитан на кръстосвач. – Габриела въздъхна, докато Мегън трескаво цъкаше по старфона си.
- „Флайтстац“ е безплатно приложение, с което може да следите всички космически полети в реално време, освен секретните. Ето, вижте!

Останалите се скупчиха около малката триизмерна карта, проектирана над старфона.

- Това е нашият полет – обясняваше Мегън. Заедно с него се виждаха седем други точки, вероятно останалите транспортни кораби, пътуващи от Скайла към Седми флот. – Обърнете внимание къде се намираме.
- Май сме в навлезли в пограничната зона! – Алекс вече започваше да се ориентира в триизмерната карта. – Бях чел, че аркусианските атаки в района са зачестили.

Сякаш за да потвърди думите му, високоговорителят в купето пропука:

- Внимание, внимание! Говори капитанът. Обявена е „червена тревога“. Към нас се насочва група от неидентифицирани космически съдове, вероятно с аркусиански произход. Въпреки опитите ни да ги избегнем, курсът им е прихващащ, а скоростта им надвишава нашата.

Алекс преглътна. Зак и Габриела гледаха със сключени вежди и набръчкани чела. Мегън дишаше учестено. Гласът по говорителя продължаваше:

- След няколко минути вражеските кораби ще скъсят дистанцията, навлизайки в ефективния обхват на оръжията си. Призовавам всички пасажери да запазят спокойствие. Вече сме изпратили сигнал за помощ към флота. Нашата група от осем транспортни кораба е добре въоръжена с тежки плазмени оръдия, а броните ни са от последно поколение. Ще издържим на атаката, докато помощта пристигне, но е ключово да се предотврати избухването на паника на борда, за да може екипажът да оперира в оптимални условия! Помнете, че вие сте кадети, които искат да станат офицери в Звездния флот. Време е да действате като такива!
- Честно казано, не очаквах да попадна в сражение – Мегън погледна старфона си – шест часа след постъпването си във флота.

Изведнъж се чу серия от приглушени гърмежи, а Алекс усети вибрацията с цялото си тяло.

- Май стрелят плазмените батареи! – предположи Зак.
- Да, TS-7 имат четири плазмени комплекса – отвърна Мегън.
- Което значи, че сме в ефективния обхват на оръжията. – Секунда след това заключение на Габриела се разнесе оглушителен гръм, съпътстван с ужасяващо раздрусване на кораба, което накара Алекс да се почувства сякаш някой току-що го е ударил с юмрук в стомаха.
- Май беше вражеско попадение – изпъшка той.

Ритмичните изстрели на плазмените батареи продължаваха да се усещат, но корабът беше поразен още

няколко пъти. Четиримата стискаха седалките, сякаш животът им зависеше от това.

Последният взрив беше изключително силен. Той накара осветлението да угасне за няколко секунди, а когато то отново се включи, в купето миришеше на изгоряло. Изстрелите на плазмените батареи бяха оредели.

- Мисля, че взривиха едно от оръдията! - обясни Мегън.

- Сигурно има пожар на борда. - Зак помириша въздуха.

Последваха още няколко силни раздрусвания.

Алекс погледна през прозореца. Плазмени снаряди, летящи в различни посоки, прорязваха космическата тъма. В далечината се забелязваше друг транспортен кораб. Част от него гореше, но той продължаваше да отвърща на огъня.

Изведнъж до слуха му достигна оглушително стържене. Сякаш някой използваше гигантска металорежеща машина, за да пробие корпуса на кораба.

Мегън и Габриела се хванаха за ръце.

- Това са аркусиански щурмоваци - извика Зак.

- Какво?

- Бях чел за това. Специални кораби, които се впиват в корпусите на противника и издълбават дупка, през която могат да вкарат пехотни части.

Момичетата се спогледаха ужасени.

- Искаш да кажеш, че те може да влязат тук? - попита с треперещ глас Мегън.

Интензитетата на алармения сигнал се промени. В коридора взвод пехотинци в пълно бойно снаряжение притича към задната част на кораба, откъдето се чуваше стърженето.

- Това означава вътрешна тревога - обясни Мегън със затворени очи.

- Накъде отиват? - попита Зак.

- В тази посока би трябвало да е товарното отделение!

Последваха звуци от автоматична стрелба. Явно пехотинците бяха влезли в съприкосновение с аркусианските десантни части. Отекнаха няколко експлозии, вероятно от ръчни гранати.

- Алекс, трябва да им помогнем! - неочаквано предложи Зак.

- Какво?

- Само един взвод са. Ако аркусианците надделеят, край с нас.

- Зак... това не е точно по моята част.

- Просто ме следвай. И прави каквото ти кажа.

Зак отвори плъзгащата се врата и внимателно се показа навън. Сега автоматичната стрелба се чуваше дори още по-силно. Двата бавно излязоха.

- Мегън, може би е добре да си намерим място по-към носа на кораба. Тук сме много близо до товарното - говореше Габриела в купето зад тях.

- Зак, нямаме никакви оръжия.

Двата вече напредваха по коридора в посока на стрелбата. През прозорците на купетата се виждаха други ужасени кадети. Някои стояха като вцепенени, други истерично ридяха.

- Може да не ни се наложи.

- Какво имаш предвид?

Те се спряха на входа на товарното отделение, където Зак вече трябваше да повиши тон, за да надвика трещенето на оръжията.

- Целта ни е да подкрепим нашите, ако имат нужда. Те вероятно са заели позиции.

- Да?

- Ще се промъкнем до периметъра и ще видим дали има убити войници. В най-добрия случай няма да има. Но ако нашите са дали жертви, ще заемем мястото им.

Звучеше откачено: да тръгнат към огневата линия напълно невъоръжени. Но Алекс имаше доверие на Зак и го

последва.

Товарното отделение беше по-мрачно, осветявано само от малки фасетни лампи на определени места на тавана. В затвореното като консервна кутия пространство се чуваше оглушителният тътен от автоматична стрелба и свистенето на плазмени куршуми.

Десетина пехотинци от едната страна на отсека водеха интензивна престрелка с аркусианските командоси, които бяха приблизително същият брой. Всички използваха за прикритие големите метални контейнери наоколо.

Зак и Алекс се промъкваха между контейнерите, докато в един момент се оказаха на мушката на прикритие се аркусианец на около петнадесет метра от тях. Аркусианецът изстреля бърз откос, но за щастие, двамата успяха да отскочат зад един контейнер. Плазмените куршуми блъскаха метала като градушка по време на буря.

- Достигнахме периметъра! - заяви задъхан Зак.

- Добре, но все още нямаме оръжия.

- Трябва да продължим обхода си и да внимаваме да не попаднем в обсега на противника. - Зак говореше така, сякаш има план. Все пак в училище се подготвяше именно за това.

Двамата се заозъртаха за нещо, което всъщност се надяваха да не открият - трупове на убити войници от екипажа. Търсенето им не продължи дълго. Скоро попаднаха на място, където аркусианска ръчна граната беше експлодирала, разкъсвайки двама мъже.

- Мамка му! - Гледката накара Алекс да стисне очи и прехапе устни.

Зак го хвана за раменете и го разтърси.

- Слушай ме! - изкомандва той. - Вземи едната карабина, нямаме време за лигавщини!

Но Алекс видя, че китките му треперят.

Зак се спусна към оръжията, а Алекс го последва. Мястото беше открито и в обсега на аркусианците, но двамата останаха незабелязани в първия момент. Алекс грабна едната карабина, отскочи и се плъзна зад близкия контейнер. Зак успя да вземе другата, а след това се приближи до обезобразените трупове и започна да търси резервните муниции.

„Какво правиш, полудя ли?!“

Зак пребъркваше убитите войници, стоейки напълно открит за вражеска стрелба. В момента, в който приключи, хукна към контейнера. При рязкото си тръгване обаче се подхлъзна в локва кръв и се строполи. Карабината му издрънча и привлече вниманието на аркусианците. Зак скочи на крака и се втурна към прикритието, надбягвайки плазмените куршуми, които биеха точно зад него. С няколко мощни крачки се озова зад контейнера.

Двамата притискаха гърбове до металната повърхност и дишаха тежко. След няколко напрегнати секунди Зак се захвана да проверява дали оръжието му е заредено, а Алекс последва примера му. Това бяха стандартните за флота карабини М316А. Стреляха с плазмени патрони, които имаха много по-голяма разрушителна сила от използваните в миналото метални куршуми. Освен това бяха екипирани с подцевен гранатомет, чиито муниции притежаваха сериозна взривна мощ. За съжаление, двамата не можеха да се възползват от тази екстра, тъй като нямаха такива муниции. Размениха няколко бързи думи, за да координират действията си, след което Зак извика:

- Сега!

Подавайки се от двете страни на контейнера, откриха огън, но аркусианците, намиращи се срещу тях, бързо се ориентираха и прикриха. Алекс яростно натискаше спусъка, но виждаше как святкащите куршуми се губят в нищото между контейнерите, без да засягат нападателите.

- Натам! - извика Зак и двамата притичаха до съседен контейнер.

Тактиката на Зак беше да сменят постоянно позицията си, за да не знае противникът им къде са. Точно сега тя се оказа много мъдра, тъй като миг след това аркусианска граната се взриви зад старото им прикритие. Взривът прокънтя в затвореното пространство и ушите на Алекс заглъхнаха за секунди. Той усещаше само пулса, биещ в центъра на главата му.

Двамата се подадоха иззад прикритието си и изстреляха още няколко откоса, без да постигнат резултат. Вече бяха изразходили по един пълнител.

- Трябва да ги заобиколим по фланга! - извика Зак, протягайки към Алекс единия от резервните пълнители, до които се бе докопал.

Това беше рискована тактика. Те започнаха да заобикалят, опитвайки се да преминат незабелязани. Притичаха от прикритие към прикритие. На моменти аркусианците ги засичаха и към тях политаха плазмени куршуми.

Изведнъж, след поредния спринт, те се озоваха странично на двама аркусиански командоси. Неприятелите стояха прикрити зад един контейнер и стреляха в друга посока. Инстинктивно Зак и Алекс откриха огън. Аркусианците се обърнаха към тях, но твърде късно – покосиха ги десетки плазмени куршуми. Навсякъде се разхвърчаха парчета от броня и пръски алена кръв. Командосите се свлякоха на земята с гърлен звук. Зак и Алекс продължаваха да натискат спусъците на вече празните оръжия с треперещи ръце, докато аркусианците лежах безжизнени на пода. Алекс дишаше учестено сякаш току-що е спринтирал един километър. Когато най-сетне отпусна карабината, усещаше бумтенето на собствения си пулс.

Сепнаха го нови изстрели. Той вдигна поглед и видя как останалите нашественици отстъпват към отвора в корпуса, откъдето бяха влезли. Войниците от екипажа се окопитиха и светкавично преминаха в контраатака. Оцелелите аркусианци се изтеглиха към кораба си и се откъснаха от изнемогващия транспортер.

Зак и Алекс огледаха трупове. За първи път виждаха истински аркусианци – хуманоиди, с човешки пропорции, една идея по-едри. Лицата им се отличаваха с издадени костеливи черти, а кожата им бе сивкава и видимо по-груба и пореста от човешката. Кръвта им обаче имаше същия червен цвят като на убитите пехотинци в другия край на товарното. Алекс усещаше, че му се повдига.

– Май ще трябва да свикваме с това чувство... – промълви Зак.

В този момент се разнесе силен гръм и корабът злоецо се разтресе. Изглежда, след като не успяха да го превземат, аркусианците бяха решили да го унищожат. Той тежко се наклони на една страна, а после премина в неконтролируемо въртене. Центробежната сила изтласка Алекс и Зак и те се стовариха с гръб в стената. Един недобре укрепен контейнер се откачи и полетя право към тях. С последни сили двамата успяха да отскочат встрани, преди контейнерът да се удари точно там, където се намираха допреди малко.

Корабът продължаваше да се върти около собствената си ос и да се накланя ту в една, ту в друга посока. „Това е краят – помисли си Алекс. – Сигурно сме изгубили управлението и всички ще умрем. А аз нищо не мога да направя!“ Той се притисна към стената, опитвайки се да запази равновесие. И точно в този момент въртенето започна плавно да се забавя. Постепенно корабът възстанови равновесното си положение. Алекс въздъхна, избърсвайки студената пот от челото си, сякаш току-що му бяха отменили смъртната присъда. Не знаеше какво точно се е случило и нямаше кой да му каже.

Командирът на пехотинците стоеше до входа на помещението.

– Сигурно си мислите, че сте големи герои, но от тактическа гледна точка постъпихте много безразсъдно!

– Но, сър – възрази Зак, – заобиколихме ги по фланга и така си осигурихме преимущество!

– Така е, момчето ми, но това е много отчаяна и рискована тактика. Аз и екипът ми бяхме заели сигурни позиции и не позволявахме на аркусианците да напредват. И тъй като разполагаме с цял кораб муниции, докато те само с тези, които носят у себе си, имахме тактическо преимущество. – Командирът изглежда Зак изпитателно, но той мълчеше. – Имате още много да учите! А сега ми предайте карабините и отидете при останалите кадети.

Двамата върнаха оръжието и се насочиха към отсека на пасажерите. Там положението не изглеждаше добре. Силното завъртане на кораба беше причинило големи щети. Много от бъдещите кадети бяха пострадали от удар в стена или от летящи предмети. Тъй като на борда нямаше достатъчно медици, мнозина се превързваха един друг. Някои младежи с не толкова здрави нерви седяха и ридаеха безпомощно по седалките в купетата.

Зак и Алекс крачеха напред, прескачайки куфари и разпилени принадлежности по коридора. Търсеха Мегън и Габриела. Двете момичета не бяха в купето.

– Сигурно се намират по-напред – предположи Зак и те продължиха към предната част на кораба.

Докато се движеха, Алекс се замисли, че не би искал да види двете момичета в състоянието на останалите кадети. Въпреки че се познаваха едва от час и половина, Мегън и Габриела бяха първите нови приятели в бъдещия му живот и той вече ги чувстваше близки.

Междувременно не се чуваха експлозии и стрелба. Явно битката беше приключила. Скоро достигнаха края на пасажерския отсек, но не откриха двете момичета и там. По-напред беше само вратата на мостика.

– Дали е възможно...? – попита Зак, свивайки рамене.

Двамата влязоха предпазливо на мостика, където първото, което им направи впечатление, беше голямата дупка, зееща в тавана. Мощно силово поле я държеше запечатана, но тя свидетелстваше за попадение на аркусианците, успяло да пробие корпуса. Разкъсани кабели висяха по периферията ѝ, а назъбените метални плочи на тавана бяха извити и потрошени. Погледът на Алекс се спусна към обгорелите трупове на мостик-екипа, които лежах в близост до своите станции. Зарядът на ракетата беше преминал през корпуса, избухвайки вътре в кабината. „Явно затова корабът изгуби контрол преди малко“ – мислеше си Алекс, докато закриваше с ръка носа си, за да се предпази от вонята на обгоряла плът и гума.

– ... координатите са приети, край! – се чу гласът на Мегън откъм предната част на мостика. Там на пилотските кресла седяха двете момичета.

– Какво се случи?! – попита Зак, след като двамата с Алекс се приближиха.

– Корабът беше уцелен в предната част и за съжаление... мостик-екипът не оцеля... – каза Габриела, като

видимо потръпна.

- Тогава започнахме да се въртим значи - отбеляза Алекс.

- Да - продължи Габриела. - Ние с Мегън бяхме близо до мостика, защото искахме да сме възможно най-далеч от аркусианците. След като корабът изгуби контрол, ние решихме, че нещо ужасно се е случило с пилотите, и влязохме вътре. С огромни усилия успяхме да се доберем до пилотските места, тъй като корабът се въртеше и тресеше.

- Но все пак сте успели, и така спасихте всички ни! Браво на вас! - поздрави ги Зак.

Не всички обаче се бяха оказали такива късметлии. Слушайки радиочестотите, те разбраха за бедствие на борда на кораб номер четири.

- Опитай се да го покажеш на главния дисплей - предложи Алекс.

- Не мога от тук, пробвай от пулта на офицера по сигурността! - отвърна Мегън.

Алекс я послуша и след кратко разучаване на интерфейса успя да включи картина от външните камери. Прехвърли образа на главния дисплей най-отпред на мостика, така че да го виждат всички.

Положението на четвърти кораб изглеждаше катастрофално. Плазмените батареи липсваха, а от задната част се носеше гъст дим. Секунди след като Алекс успя да фокусира изображението, машинният отсек експлодира пред очите им. Последваха серия от верижни взривове, които разкъсаха кораба на милиарди частици. Алекс прехапа устни, взирайки се в екрана. „Не... Не...“

Останалите транспортери нямаше какво да направят, освен да предприемат маневри за отдалечаване, за да не пострадат от хвърчащите отломки. Мегън и Габриела, все още в шок, се окопитиха и последваха примера им.

Всички кораби получиха команда от водача на конвоя да продължат с четвърта светлинна скорост към вече зададените координати. По някое време на мостика влязоха екип медици, които поставиха убитите членове на екипажа в оранжеви чували и ги изнесоха на носилки.

Докато пътуваха, Алекс не спираше да мисли за трагедията, която се разигра пред очите им минути по-рано. Останалите също мълчаха, като единствено Габи и Мегън си разменяха по някоя дума във връзка с пилотирането.

Взривеният кораб беше пълен с кадети също като тях. Стотици млади хора загубиха за миг живота си, и то напълно безсмислено. Алекс си спомни отново за червенокосото момиче, което срещна на Скайла. Дали и тя е била на унищожения транспортер?

Останалата част от пътуването до срещата с кръстосвача „Перперикон“ мина без премеждия. След като стигнаха до определените координати, от кръстосвача излетя малка совалка, която се скачи с тях. В нея имаше двама старши пилоти, които пристигнаха, за да поемат командването. Двамата стъпиха на мостика, придружавани от командира на охраната, с когото Алекс и Зак вече бяха разговаряли.

Единият пилот беше висок, добре сложен, с руса и късо подстригана коса. На лявата си буза имаше едва забележим белег. Името му, написано върху униформата, беше Арвин Кант. Другият беше малко по-нисък и леко пълен, с тъмна къдрава коса и очила. Той се казваше Гари Ламбърт. Двамата бяха облечени в антиускорителни пилотски костюми, като от обозначителните знаци се виждаше, че са с ранг лейтенант.

- Добре, приятелчета, свършихте чудесна работа, но сега е време да ни предоставите командването - заяви Арвин Кант с тон, недопускащ възражения.

Момичетата веднага станаха от пилотските кресла, но преди да се отдръпне, Габриела се спря за момент и попита:

- Сър... има ли как да останем да гледаме? Все пак успяхме да докараме кораба дотук сами.

Настъпи кратко мълчание, в което лейтенантът задържа погледа си върху нея.

- Не, в никакъв случай! Само ще ни пречи... - опита се да отговори Ламбърт. Гласът му беше неочаквано тънък и вибриращ.

- Защо не, Гари? Така и така са дошли да се учат.

- Е, щом настояваш...

Командирът на охраната също кимна и напусна мостика. Така, благодарение на Габриела, четиримата кадети щяха за първи път да наблюдават как се каца на кръстосвач.

На главния дисплей се появи образът на „Перперикон“. Той имаше масивен вид и гигантски двигатели, способни да го изстрелят с девета светлинна скорост. Беше обкичен с безкрайни редици оръдейни и ракетни установки, в пъти по-мощни от тези на транспортните кораби. Кръстосвач от такъв клас имаше над пет хиляди души екипаж - цял подвижен град.

- Както и предположихме, автопилотът е извън строя - отбеляза с раздражение лейтенант Ламбърт.

Арвин Кант пък се извърна назад към четиримата, все едно изнасяше нагледна лекция:

- Бойните глави на ракетите, които аркусианците използват, съдържат както експлозив, така и специални енергийно заредени частици, които с помощта на взрива създават силно електромагнитно поле. Така оръжието вади от строя фината електроника. Ето защо автоматичните системи за скачане с докинг-станцията например не са надеждни в бойния флот. Всяка една функция на автопилота се дублира от аналогови контроли. Затова сме ние, пилотите. - Усмивайки се, лейтенант Кант се зае да насочва кораба към дестинацията му.

Скоро те достигнаха в близост до корпуса на „Перперикон“, където един зад друг се отвориха поредица от автоматични шлюзове и се разкри докинг-станцията. Представляваше широк осветен тунел, през който корабът трябваше да премине. Имаше няколко надлъжни метални релси, на които съответстваха жлеbove по корпуса на транспортера. При отсъствието на автоматизирана насочваща система, напасването им бе прецизна работа, която щеше да се извърши от пилотите. Те съвсем бавно започнаха да навигират кораба. Основните двигатели бяха изключени и в употреба влизаха само маневрените ускорители.

Скоро носът на кораба се оказа вътре, но напасването не беше приключило.

- Компенсирай 3,6% отляво! - изкомандва Кант. Той изглеждаше спокоен и уверен, но колегата му се потеше обилно.

Изведнъж се чу грубо стържене и корабът силно се разтресе.

- Гари, нещо не уцелихме, а?

- Мисля, че дойде малко повече!

- Е, кадети, не беше от най-меките кацания, но е по-добре от нищо. Сега вече наистина може да се пригответе за слизание.

Четиримата напуснаха мостика и отново се озоваха в коридора на пасажерския отсек. Вратите за слизание тъкмо се бяха отворили и група парамедици изнасяха на носилки оранжеви чували. „Още трупове - прехалап устни Алекс. - Още загинали...“ Мегън прикри очите си с шепа. Зак внимателно я прегърна през рамото.

- Хайде, да идем да си съберем багажа от купето...

Вървейки към вътрешността на пасажерския отсек, те се разминаваха с излизащите навън кадети. Мнозина бяха с превръзки или се подпираха един на друг, куцукайки. Вътре в купето също цареше пълен хаос. Вещите на четиримата бяха разпилени навсякъде. Куфарите, които те бяха оставили отворени, сега се търкаляха изпразнени от съдържание.

Отне им доста време, докато сортират и подредят всичко, за да могат най-сетне да напуснат транспортера и да стъпят на палубата на легендарния кръстосвач „Перперикон“.

Алекс пое дълбоко въздух:

- Е... не е точно както си го представяхме, но най-сетне сме тук.

- Направо извадихме късмет, мен ако питаш - отвърна Зак.

Заедно с останалите прекосиха по-малък коридор и се озоваха в зала, много наподобяваща терминал на летище. Сега обаче секцията „Пристигащи“ повече напомняше на бежански лагер, с всичките ранени, на които се оказваше лекарска помощ. Щеше да мине малко време, преди някой да обърне внимание на четиримата и да ги насочи към квартирите, които щяха да бъдат техен дом на „Перперикон“. Това даде възможност на Алекс да провери старфона си. Още докато кацаха, устройството попадна в обхват и прие кратко съобщение за пропуснато повикване. За миг се поколеба дали да се обади, но накрая все пак реши да го направи.

След кратко набиране над старфона се появи триизмерно изображение на баща му в реално време. Адмирал Юлиан Стаматов се намираше в кабинета си, облечен във флотската си униформа.

- Радвам се да те видя, Сашо! - каза той с неумело прикрито бащинско притеснение. - Веднага научих за атаката над конвоя и в първия момент не знаехме кой точно кораб е взривен. За момент си помислих най-лошото. - При тези думи гласът на суровия войн потрепери.

- Добре съм, татко!

- Сашо, сега вече си наясно за опасностите, на които се излагаш, като постъпваш във флота.

- Да, татко...

- Още не е късно да се откажеш! Трябва да знаеш, че аз и майка ти винаги ще се гордеем с теб, независимо с какво се занимаваш. Търговският флот търси много пилоти в момента.

- Аз направих избора си, татко! Винаги съм искал да бъда боен пилот.

- Разбирам... Тогава само мога да ти пожелаая успех... и голяма доза късмет!

Сега вече Алекс беше сигурен, че баща му няма нищо общо с приемането му в Седми флот. В останалите райони на Земния съюз цареше мир и спокойствие. За хората, и особено за младите, някогашната война с аркусианците беше вече просто една страница от учебник по история.

Но тук, в пограничната зона... войната никога не беше приключвала.

Глава 3

Първата лекция

Юлиан затвори старфона с думите:

- Синът ми е същият глупак, какъвто бях аз на неговите години!

Останалите висши офицери в просторния му кабинет се разсмяха.

Извън това, разговорът им беше повече от сериозен. Адмиралът се съвещаваше с най-висшия състав на Седми флот – командващите на другите пет големи кръстосвача.

- Днес беше един от най-ужасните дни в живота ми – започна контраадмирал Жерад Бове. – Трябваше да издам всичките 157 известия за смъртта на младите кадети, които се очакваше да постъпят на обучение на „Хелзинг“.

Настъпи кратко мълчание.

- Точно преди да свикам срещата, говорих с президента – каза Юлиан. – Той иска подробен доклад за степента на опасност в пограничния район.

Капитан Джордж Пиърс, командващ кръстосвача „Ливингстън“ нервно махна с ръце:

- Ние от години им пишем доклади, че е необходимо подсилване на пограничния сектор. Би било чудесно, ако правителството на Земята се вслуша и ни прати подкрепления от още два кръстосвача и поне десетина разрушителя!

- Най-добре би било, ако направо изпратят още един постоянен флот в пограничния район – добави капитан Густав Емерсон, командващ кръстосвача „Дунав“.

- Не се надявайте! – отсече Юлиан. – Правителството в момента се старее да намали бюджетния дефицит, орязвайки всякакви разходи, включително и за отбрана. Трябва да се радваме, че не са решили да намалят броя на корабите под наше командване.

- Няма какво да се оплакваме! – добави вицеадмирал Лао Ян от „Перперикон“. – Ние сме воители и част от работата ни е да се справяме с ограничените ресурси, с които разполагаме. Въпросът, който стои пред нас, е: колко е сериозна опасността? – Той приглади дългата си посивяла брада, заради която спокойно можеше да мине за монах от легендарния манастир Шаолин.

- Командирът на конвоя е на служба при мен на „Еверест“ – включи се в разговора капитан Тодор Златев. – Прочетох доклада му. Ако го сравним с тези на командирите от нападенията през последните два месеца, можем да забележим специфичен почерк.

- Какво е заключението ви? – попита Юлиан.

- Това не са пирати. Прекалено добре организирани са, използват стандартизирано въоръжение и действат като добре обучени професионалисти. И което е най-показателно, вместо да атакуват търговския флот, от който могат да извлекат полза, през последните два месеца имаме три нападения само над военни конвои.

- Така е, пиратите избягват флота! – намеси се контраадмирал Бове. – Това, което наблюдаваме, ми прилича повече на целенасочени набези върху снабдителните ни линии, и то от много добре въоръжена и обучена сила!

Юлиан стана от мястото си, направи няколко крачки и се спря с лице към панорамния прозорец, гледащ към безграничния космос.

- По всичко личи, че най-лошите ми подозрения се сбъдват... – промълви той.

- Какво искате да кажете, адмирале? – попита капитан Пиърс.

Юлиан отново се обърна към колегите си.

- Преди половин година елитен отряд пилоти от екипажа на „Перперикон“ осъществи строго секретна разузнавателна мисия в Тъмния сектор, дълбоко зад граничната плоскост.

Тук Лао Ян отново поглади многозначително брадата си и Юлиан му кимна.

- Резултатите ме накараха да направя тези обезпокоителни изводи. По всяка вероятност, фракцията, ръководена от аркусианския водач, известен под името Акзаман Гразър, е успяла да погълне другите две големи аркусиански групировки. Ако това е вярно, сега Гразър реално контролира над седемдесет процента от аркусианското пространство, заедно с неговите ресурси и армия.

С изключение на Лао, останалите изглеждаха сякаш са ги полели със студен душ.

- Кой знае за това? – попита Бове.

- Президентът е уведомен веднага щом получихме доклада. – Юлиан направи кратка пауза. – Но тъй като информацията е несигурна, заповедите са да не се създава излишна паника.

- Сър, предлагам да променим разпоредбите за придвижване на снабдителните конвои. Нека да се движат минимум по осем съда, за да имат по-сигурна защита. Освен това е хубаво да преминаем в повишена бойна готовност - предложи капитан Пиърс.

- Одобрявам предложението относно транспортерите и ще издам такава заповед до всички командири на Седми флот. Ще изпратя също така препоръка до цивилното ръководство на космическото движение и до командването на мараите - отговори Юлиан. - Що се отнася до повишената бойна готовност, тя е в разрез с желанието на президента да не се създава излишна паника. Нашите екипажи би трябвало по принцип да са си достатъчно добре подготвени, за да реагират, ако събитията го изискват! - Той натърти на последното изречение.

* * *

Алекс влезе в новата си стая и стовари куфарите си на пода, след което се тръшна на леглото.

Кадетските квартири на „Перперикон“ бяха самостоятелни, макар и не много просторни. Обзавеждането беше семпло. Имаше легло, бюро, компютър и няколко шкафчета за лични вещи.

Тъкмо когато Алекс започна да се унася, старфонът му иззвъня. Беше Габриела:

- Бързо ела в стаята на Мегън! Сериозно е!

Алекс веднага скочи от леглото и излезе навън. В коридора вратата, намираща се срещу неговата квартира, се отвори и оттам изскочи Зак, очевидно получил същото тревожно повикване.

Стаята на Мегън се намиреше малко по-надолу по коридора. Когато влязоха, двамата видяха новата си приятелка да седи на леглото с лице, скрито между двете ръце. Тя плачеше, а Габриела седеше до нея и се опитваше да я успокои.

- Изпадна в нервна криза - простичко каза тя.

Алекс прехапа устни. „А сега, де...“

- Аз не съм за тук... - ридаше Мегън. - Няма да се справя...

Зак подви коляно и застана близо до нея, слагайки ръка на рамото ѝ.

- Хей, стига глупости. Разбира се, че мястото ти е тук.

- Не е...

- Днес реагира страхотно - продължи той. - Спаси целия кораб. Двете с Габриела постъпихте много смело, а твоите пилотски умения отърваха близо двеста човека от сигурна гибел!

- Мислиш ли? - изхлипа тя, бършейки сълзите си.

- Да! Всички сме живи благодарение на теб.

Мегън си пое дълбоко въздух и с все още треперещ глас продължи:

- Днес за малко не умряхме... Не съм сигурна, че мога да живея така. Страх ме е...

- Всички ни е страх, но щом сме тук, значи сме най-добрите и можем да се справим с всичко! Знам, че и ти можеш да се справиш! - каза Зак с уверен, но мек тон.

Четиримата приятели постояха заедно, докато Мегън се успокои, след което другите я оставиха да си почине. В коридора Алекс се обърна към Габриела:

- Май... успяхме да я успокоим...

- Да, тя е супер талантива. Надявам се да не се откаже. Ами ти? Изглеждаш ми малко напрегнат?

- Аз ли...

- Нормално е да се притесняваш. Всички едва не се сбогувахме с живота си.

Алекс въздъхна.

- Не е там въпросът...

- Ами?

- Мисля за собственото си представяне до момента.

- Ние току-що постъпихме във флота. Какво представяне?

- Знам, че звуча тъпо, обаче... По време на атаката Зак даде идеята да направим нещо. После той изцяло ръководи действията ни и доведе до отблъскване на нападателите.

- Да, но...

- После ти и Мегън спасихте целия кораб, поемайки управлението. А аз...

Тук Алекс се спря за момент и затвори очи.

- Аз дори не успях да измисля нещо, за да успокоя Мегън, та Зак трябваше да върши отново цялата работа.

- Наистина си се филмирал.

- Просто... много искам да... покажа, че ме бива в нещо. А за момента мисля, че се представям посредствено.

- Зак е пехотинец, ти не си. Нормално е да ръководи нещата.

- Да, знам...

- Що се отнася до Мегън... аз какво да кажа. Тя е най-добрата ми приятелка от години и не знаех как да я успокоя. Та трябваше да ви викна вас.

Алекс кимна.

- Не се впрягай толкова. Всеки си има слабите и силните страни.

- Благодаря ти, Габи.

- Утре ни е първата лекция по бойно пилотиране. Ще се видим, нали?

- Да, до утре.

Алекс се прибра в стаята си, най-сетне сам, и за първи път използва чисто новия компютър, за да провери няколко новинарски сайта в старнет. Компютърът представляваше широка около двадесет инча плоскост, над която можеха да се появяват триизмерни изображения, но за по-простите приложения се ползваха двуизмерни картини, подобно на таблет. Алекс отвори браузъра и потърси новини за последните събития. Навсякъде имаше статии за нападението над конвоя и трагичната смърт на 180 души екипаж, от които 157 - флотски кадети. Президентът Едуард Нелсън беше обявил утрешния ден за траурен в целия Земен съюз. Императорът на мараите също изразяваше съболезнованията си в официално обръщение.

Алекс се почувства още по-потиснат от новините и се логна в социалната мрежа, за да се разсее. Разцъквайки, попадна на профила на Мегън, която тъкмо си беше написала нов статус:

„Няма да се предам!“

Алекс се усмихна и натисна бутона „Харесвам“ под съобщението.

На следващата сутрин Алекс и Габриела се засякоха в транспортната совалка, която щеше да ги откара от „Перперикон“ към ректората.

- Чувала ли си се с Мегън? - попита Алекс.

Двамата седнаха заедно. Цялото пасажерско отделение беше пълно с кадети в униформите на „Перперикон“: сребристо сиви със сини опознавателни знаци по раменете, яката, лактите, маншетите и наколенниците.

- Да, видях се с нея преди малко. Тя има лекция по основи на навигацията на средни и тежки космически съдове. Изглеждаше ентузиазизирана.

- Това е хубаво!

Совалката плавно се скачи с една от многобройните докинг-станции на „Оазисът“. Комплексът заемаше централно място във формацията на Седми флот и представляваше кръгла плоска платформа, покрита с огромен прозрачен похлупак от енергийно поле. Алекс гледаше през прозореца приближаващия се космически град. Под похлупака вирееше цяла изкуствено поддържана екосистема - гори, потоци, езера, поляни. Между тях се виеха многобройни алеи. В периферията се различаваха места за отдих, паркове, заведения, два шопинг мола и дори един средно голям увеселителен парк. В централната част се намираше ректоратът - достолепно здание с блестяща фасада, изградена изцяло от метал и стъкло, което се издигаше почти до върха на купола. Там се провеждаха лекциите на кадетите от целия флот. Около него бяха разположени други по-малки постройки.

Всички кадети слязоха от совалката и се прекачиха на влакче, което бързо потегли към ректората. По пътя с разширени очи се наслаждаваха на природата. Габриела особено се впечатли от едно спокойно езерце, където причудливи птици, подобни на жерави, извършваха синхронни акробатични номера, досущ като ескадрила самолети. Когато влакчето профуча покрай тях, птиците за момент се стрелнаха в неговата посока, подредени

една зад друга.

- Сякаш за да видят новодошлите кадети - с усмивка отбеляза Габриела. - Хубаво е, че природата няма да ни липсва. От един ден съм затворена между четири стени и вече започвах да се потискам.

Скоро влакчето достигна дестинацията си. Кадетите се прекачиха в обширен асансьор, който ги издигна точно в аулата, където щеше да се проведе първото им занятие. Това, което направи впечатление на Алекс, когато за първи път прекрачи прага на аулата, беше пъстротата, създавана от различните униформи. Всички те имаха един и същ сребристо-сив основен цвят, но опознавателните им знаци се различаваха. Униформите на „Хелзинг„ бяха с оранжеви вместо сини, а на „Дунав“ - с лилави. „Мадара“ имаха червени, „Еверест“ - зелени, а „Ливингстън“ - кафяви.

Алекс веднага забеляза, че различните цветове си стоят скупчени поотделно. Първокурсниците все още не се познаваха и всеки гледаше да е с хората, които чувства най-близки. Габриела се заговори с едно момиче на име Мария. Към тях скоро се присъединиха още две. Алекс, от своя страна, който дотук не се беше запознал с никого, реши, че сега е моментът да навакса този пропуск. Той се обърна към най-близкия кадет.

- Здравсти, аз съм Алекс.

- Здравей, казвам се Джери!

- Какво ти е на главата?

Джери беше средно високо и слабо момче с масивни очила и рошава кафява коса, която се подаваше изпод бинтовата превръзка. Вялият му, но усмихнат поглед му придаваше приветлив вид.

- Пострадах при атаката над конвоя, докато идвахме насам. Един куфар ме цапардоса!

- О... - Алекс сам се учуди как можа да зададе такъв глупав въпрос. Но пък събеседникът му никак не изглеждаше засегнат.

- Един съученик от гимназията беше на кораба, дето се взриви, така че смятам, че аз доста леко се отървах - продължи Джери.

- Съжалявам... - отрони Алекс. - Представям си какво би било, ако някой от приятелите ми беше загинал при...

- Аз и без това не го харесвах, беше задник - отговори Джери равнодушно. - Мога ли да те попитам нещо?

- Разбира се.

- Това момиче, с което се движиш, Габриела... гаджета ли сте?

Алекс се опули. Явно Габи вече беше успяла да привлече внимание. Погледна към нея. Тя продължаваше да говори с новите си познати.

- Не, не сме гаджета, запознахме се в транспортния кораб на идване.

- Да, чух, че заедно с другата мацка, Мегън, са успели да спасят целия кораб. Много смело от тяхна страна!

- Да, вярно е.

- А знаеш ли дали си има гадже? - Джери го изгледа настойчиво.

- Ами... хъм... Не съм сигурен как да отговоря.

- Е, хайде де?

- Не съм я питал, но досега не е споменавала.

- Чудесно!

- Ти... харесваш ли я?

- О, да! За мен тя е идеалът за момиче. - Джери не спираше да се взира към мястото, където Габриела говореше с останалите.

Алекс също неволно погледна натам. Габриела тъкмо се смееше с характерната си ослепителна усмивка. Тя грациозно отметна с ръка кестенявата си коса, която този ден беше пусната и се разливаше на меки вълни около шията и рамото ѝ. Погледите им продължиха надолу, следвайки извитите ѝ черти.

- Ако държиш, мога да ви запозная - предложи Алекс, правейки крачка към мястото, където момичетата разговаряха.

- Не, не, не, не, не!!! - възпротиви се Джери и лицето му рязко почервеня. - Не съм подготвен!

- За какво?!

- Ако сега се запозная с нея, няма да има какво да ѝ кажа и ще приличам на глупак. Освен това с тая превръзка изглеждам ужасно и ще направя лошо впечатление!

- Ама...

- Първото впечатление е най-важно! - продължаваше Джери. - Мисля да изчакам по-подходящ момент, за да се запозная с нея, но мерси за предложението!

Алекс седна заедно с новия си приятел. Лектор бе капитан Джордж Пиърс, който командваше кръстосвача „Ливингстън“ - едър мъж, приближаващ петдесетте, с посивяла коса и твърд поглед.

- Здравейте, кадети! Трябва да започнем днешното първо занятие с едноминутно мълчание в памет на загиналите вчера младежи и екипаж на транспортния кораб. Както вероятно сте чули, конвоят с първокурсници, идващ от сборния пункт на планетата Скайла, беше нападнат.

Всички замълчаха. Алекс се огледа и едва сега забеляза, че сиво-оранжевите униформи са с около една четвърт по-малобройни в сравнение с останалите. Очакваше се другата седмица липсващите бройки да бъдат попълнени с кандидати, класирани на други места. „Какво ли е да знаеш, че те приемат в Седми флот на мястото на някой загинал?“ Алекс въздъхна.

Лекцията започна. Високо над главите на кадетите се появи триизмерно холограмно изображение на „MPSF Ягуар 7“ - многоцелеви космически изстребител „Ягуар 7“.

- „Ягуар 7“ възплъщава в себе си най-модерната технология на човечеството в областта на космическата отбрана - започна капитан Пиърс. - Ягуарите са основната ударна сила на флотските кръстосвачи, а името им идва от тяхната експлозивна маневреност, комбинирана със светкавично ускорение. „Ягуар 7“ има два мощни реактивни двигателя, които го изстрелват с девета светлинна скорост. Въоръжен е с две 30-милиметрови плазмени оръдия и може да носи набор от максимум 16 ракети с различно предназначение. „MPSF Ягуар 7“ е предназначен за водене на бой в открития космос и за поразяване на цели, намиращи се на орбитални платформи или планети с ниска атмосферна плътност. Модификацията „Ягуар 7S“ позволява и навлизане в гъстите слоеве на атмосферата, каквато имат повечето обитаеми планети...

Докато слушаше лекцията, Александър не откъсваше поглед от проекцията на космическия изстребител, която се въртеше високо над тях. За миг затвори очи и си представи как сяда в кокпита. Закопчава петточковия колан, хваща с дясната си ръка шурвала, а лявата поставя на дросела за подаване на тяга... Той въздъхна и пак се съсредоточи върху лекцията.

По време на почивката Алекс остави за момент новия си другар Джери, който пък говореше в този момент с друг кадет. Дватама явно се познаваха от гимназията. Алекс реши да се възползва от възможността и да се срещне с хора от останалите кръстосвачи, тъй като щеше да има предостатъчно време, за да опознае колегите си от „Перперикон“. Той започна да обикаля, чудейки се към кого да се присъедини. Доближи се до група от две момчета и едно момиче от „Дунав“. След като размени няколко общи приказки, усети, че разговорът замира, и се раздели с тях. Това обаче не го обезсърчи и продължи да обикаля.

Изведнъж пред погледа му попадна яркочервена коса. Дъхът му спря за миг.

„Значи... тя не е сред загиналите.“

Момичето носеше униформата на „Мадара“ и в момента водеше оживен разговор с други двама кадети от кръстосвача си. Игривите ѝ зелени очи се присвиваха всеки път, щом се засмееше. Алекс си пое дълбоко въздух. Трябваше да говори с нея, но краката му сякаш бяха станали от олово.

„По дяволите, приличвам на Джери!“

Той издиша рязко и тръгна към групичката.

- Хей, здравейте! Аз съм Алекс! Вие май сте от Мадара, а?

- Здравсти, да. А тези цветове са от... - отвърна червенкосото момиче.

- От „Перперикон“.

- Ох, да! Още не съм ги запомнила.

- Няма проблем. - Алекс се засмя.

- Аз съм Силвия. А това са Бен и Беки.

- Двамата доста си приличате, не само по имената - отбеляза Алекс.

- Брат и сестра сме - отвърна Бен. Те бяха със светлокафяви коси и малко по-ниски от Силвия.

Разговорът за момента потръгна добре. Поне всички се оказаха дружелюбни.

- Вие сте нещо като елитният отряд, защото сте от флагманския кораб „Мадара“ хе-хе - пошегува се Алекс.

- Ех... всички така си мислят, но според мен няма значение - отвърна Силвия.

- Да, забелязвам, че някои колеги доста се превъзнасят от факта, че са постъпили на „Мадара“ - допълни Беки.

- Откъде идваш, Алекс? – попита Бен.
- От Сердика. Не е лоша планета, но напоследък почна да се пренаселва.
- Ние с Беки сме от Зебра 9. Поначало се води миньорска планета и няма много добре развита биосфера.
- Нашите бяха доста горди, че ни приеха в Седми флот – добави Беки.
- Ами ти? – Алекс се обърна към Силвия.
- Аз не съм от никоя планета.
- Как така? Да не би да си...
- Да не би да съм какво?
- Ъм... не си родена във флота, предполагам.
- Ха-ха. Не. Но е близо до това.
- Вярно?
- Нашите са изследователи. Родена съм на изследователски кораб по средата на една тригодишна мисия в дълбокия космос.
- Леле...
- После нашите работиха на най-различни космически съдове. Не се задържахме на планета за повече от десетдневна почивка.
- Ти си истинско дете на космоса. – Алекс се взря в дълбоките зелени очи пред себе си, които на свой ред не се отместиха.
- Да – отвърна най-сетне Силвия. – През последните пет години живях на космическа станция „Дженезис-27“, която изследва пулсиращата звезда Аурелия 5.

Преди Алекс да успее да отговори, нечия ръка мощно хвана Силвия през кръста и я придърпа. Притежателят ѝ беше висок и едър със заресана нагоре руса коса. Носеше униформата на „Мадара“. Без да казва нищо, пичът целуна Силвия по устните.

- Здравсти, Стийв – леко сконфузено каза тя.
 - Бен, Беки, как сте?
 - Бива. Запознай се с Алекс. Той е от „Перперикон“.
- Стийв го погледна изпод вежди.
- Имаш желание да се запознаваш с хора от нашия кръстосвач? Да не би да обмисляш трансфер... Алекс?
 - Трансфер ли? Че защо?
 - Е... – Стийв сви рамене и направи лека пауза. – Все пак да служиш на „Мадара“ е по-престижно, при нас са най-добрите!
- Алекс усети как дясната му вежда потреперва.
- Хе-хе. И аз пуснах тая шега преди малко.
- Стийв също се засмя пресилено.
- Само че не е шега, приятелю. „Мадара“ са най-добрите.
 - Хайде, почна се... – промърмори Беки.
 - Е, щом поставяш така въпроса... „Перперикон“ е най-старият и легендарен кръстосвач на Седми флот. Чест за всеки е да служи на него.
 - Да, Алекс, прав си. – Стийв го потупа по рамото. – Голяма чест е да си на „Перперикон“. Но не е толкова голяма, колкото да служиш на „Мадара“.

- Хей, вижте ги тия! Спорят дали „Мадара“ или „Перперикон“ са по-добрите – избоботи басов глас отстрани.

Алекс се извърна. Към тях се насочваха двама едри младежи със сиво-зелени униформи.

- Искате ли да знаете нещо, загубеняци? – продължи по-масивният. – „Еверест“ е спечелил военните игри през последните две години. Така че, обективно погледнато, ние сме попаднали на най-добрия кръстосвач.

Към разговора, който все повече заприличваше на скандал, се присъединиха и представители на другите

кораби. Всеки искаше да докаже, че именно той служи на най-престижния кръстосвач.

Алекс реши, че е време да си ходи, и махна на новите си приятели, които му отвърнаха. Стийв само го изгледа заплашително.

Глава 4

Огнен клуб

След почивката на Алекс му беше трудно да се съсредоточи върху това, което говори лекторът. В душата му бушуваха противоречиви чувства. Искаше да завърже приятелства с кадети от другите кръстосвачи, но вместо това се превърна в причина за скандал между тях. Явно съществуваше съперничество, което се подхранваше още повече от военните игри. От друга страна, идеята да помогне на собствения си кръстосвач в надпреварата караше сърцето му да пренебрегва и нямаше търпение да я сподели със Зак. Накрая, радваше се, че най-сетне бе намерил начин да се запознае със Силвия, мистериозното червенокосо момиче, но тя си имаше приятел. Алекс въздъхна.

Когато последната лекция приключи, старфонът му извънтя. Беше Зак:

- Хей, братле, слушай, тук сме с Мегън в едно много приятно заведение и прием коктейли. Ако искаш, ела, пратил съм ти координатите. Габриела също ще дойде!

- Добре, идвам! - отговори той.

Откри Габриела и заедно хванаха влакчето, което водеше към периферната част на „Оазисът“. Попаднаха на извита алея, с палмови дървета от двете страни на бордюра. Навсякъде се редуваха барове и места за отдих, като някои привличаха погледа с причудливия си вид. Едно ресторантче на два етажа изглеждаше така, сякаш е изградено изцяло от бамбукови клони. Друго пък приличаше на сърфистки бар и дори разполагаше с изкуствени вълни. За момент Алекс забрави, че се намира във флота, и се почувства сякаш е на екскурзия в някой от летните курорти на Сердика.

Двамата с Габриела ходеха бавно и си приказваха за изминалия първи учебен ден.

- Ягуарите са доста впечатляващи. Нямам търпение да се кача в един от тях. - Габриела грееше в усмивка, а в гласа ѝ се усещаше трепет.

- Даммм... - вяло отвърна Алекс. Продължаваше да мисли за Силвия и ситуацията, в която беше попаднал.

- Какво има? Нещо не си на кеф?

- Амм... нищо. Просто съм уморен, това е.

Не след дълго те стигнаха до открития бар, където Зак и Мегън вече бяха заели едно сепаре. В средата на бара имаше сцена, на която свиреше някаква местна банда.

Зак започна да разказва за първата си лекция по принципи на оцеляването на необитаема планета:

- ...после, ще научим всички растения и животни, които стават за ядене, защото ще имаме реални упражнения на различни планети. Понякога ще трябва да оцеляваме по цяла седмица...

- При вас стана ли дума за военните игри в края на годината? - реши да отвори темата Алекс.

- О, да, само за това си говорим! - отвърна Зак.

- Какви игри? - попита Мегън.

- Не знаеш ли?! - Зак се облеци. - Кадетите от шестте кръстосвача участват в общи военни игри на Седми флот. Дават им се различни отборни съревнования. Накрая има финали с директни елиминации и един от кръстосвачите взима купата.

- Звучи забавно! - Мегън се усмихна.

- Така е, но нали знаете, че не всички кадети се допускат до представителните отбори - намеси се Габриела. - Трябва бая да се постараете, ако искате да ви включат.

- О, много ще се радвам, ако ме изберат! - отвърна Мегън.

- Хей, вижте какво става! - Зак посочи към сцената.

В този момент музикалната банда направи място на група от петима артисти, държащи запалени уреди. Три момчета в черни костюми завъртяха огнени пойлове, докато двете момичета започнаха да танцуват с горящи ветрила.

- Значи все пак не е забранено да се върти огън във флота? - възкликна Алекс.

- Не знам, да ти кажа, може и да се изискват някакви разрешителни - отвърна Зак.

- Тези обаче не са много добри - отбеляза Габриела. - Нямам синхрон и знаят само основните движения, и то не съвсем.

Алекс и Зак я зяпнаха.

- И ти ли въртиш огън?

- Да кажем, че имам някакъв опит...

- Ами ти, Мегън?

- Аз досега не съм, но бих се научила. Ако се окаже, че има такава възможност.

Изпълнението на огнената група трая десетина минути. Освен с пой и ветрила, артистите се изредиха на сцената с тояги и горящи въжета. За съжаление, и тук петимата не показаха кой знае какви умения. Повечето посетители в бара обаче ръкопляскаха възхитено, защото подобен род изпълнения се виждаха рядко.

- Аплодисменти за „Огнени звезди“ – извика водещият в края на шоуто.

Артистите се поклониха и слязоха от сцената. Алекс забеляза как си събират нещата и се насочват към изхода.

- Хайде да говорим с тях – предложи Зак. – Може да разберем какви са правилата за практикуване на огнени изкуства във флота.

- Добра идея!

Четиримата бързо платиха и напуснаха заведението. Навън огнените артисти подреждаха нещата си на поляната зад бара.

- Хей, здравейте! – приближи ги радушно Зак. – Видяхме изпълнението ви.

- Добър вечер, с какво мога да ви помогна? – отвърна едно от момчетата.

Беше относително висок и леко пълен, със зализана назад черна коса и брада на катинарче. Още от самото начало Алекс усети, че нещо в цялата работа не е както трябва. Пичът звучеше прекалено официално. Зак обаче сякаш не забеляза и продължи с присъщия си непринуден тон:

- Видяхме шоуто ви и исках да ви питам някои неща...

- Аз съм Бари Хонгъл и съм ръководител на нашата група „Огнени звезди“. Ако искате да ни наемете за...

- Ааа, не става дума за това. Чудех се какви са правилата за практикуване на огнени изкуства в Седми флот. Аз и моите приятели тъкмо постъпихме, но се занимаваме с това от доста време...

Изкуствената усмивка съвсем изчезна от лицето на Бари Хонгъл.

- Нямате право да въртите огън на борда на кораби от флота, освен ако не сте официално регистриран клуб като нас, с разрешително.

- Наистина?

- Да.

- А... принципно можем ли да се запишем във вашия клуб?

- Ами в момента не търсим нови хора, но ще ви имам предвид. А сега, ако ме извините... – И Бари се въртна да помогне на останалите от групата му да съберат оборудването.

- Егати странният пич – процеди Зак, след като се отдалечиха.

- Остави – отвърна Габриела. – Очевидно се притесниха, че ще им бъдем конкуренция.

- Не е изненадващо, имайки предвид колко са зле.

- Поне разбрахме нещо полезно – намеси се Алекс. – За да може да въртим огън във флота, трябва да членуваме в клуб. Ясно че няма да са тези, но още сега ще проверя за други.

Той извади старфона си и се захвана да търси. Пет минути по-късно го отпусна унило.

- Изглежда „Огнени звезди“ са единственият клуб в Седми флот.

- Ужас! – възкликна Мегън.

- Не можем ли да си основем собствен клуб?

Въпросът на Алекс за момент хвърли всички в мълчание.

- Не знам, братле, няма да е лесна работа – отговори Зак. – Звучи сложно и ще ни глътне много време. А и не знам как ще го съчетаем със задълженията си на кагети.

Алекс се намръщи. Задаваше си същите въпроси. Някой трябваше да ръководи и да се занимава с всички отговорности около управлението на този огнен клуб, а той и Зак не се чувстваха изобщо подготвени за такова нещо.

В този момент Габриела се обади:

- Аз ръководех един огнен клуб три години, на Земята. Казваше се „Пламтящите цветя“. Имахме доста сериозни успехи, преди да...
- Значи ти можеш да оглавиш клуба ни! - възкликна Зак, сякаш току-що беше намерил ковчеже със съкровище.
- Има само един проблем... - отговори Габриела.
- Какъв?
- Заклех се никога повече да не се замесвам с огнени клубове.

Настъпи неловко мълчание. Може би въртенето на огън липсваше на Габриела колкото и на самия Алекс. „Изглежда я преследват призраците на миналото“ - помисли си той.

- Габи, онези бяха много зле. Неслучайно аз тогава не се присъединих към вас. Вътрешно усещах, че нещо не е наред - каза Мегън.
- Огненият клуб не е толкова яко нещо, колкото си мислите. Особено ако го ръководиш. Искан „Пламтящите цветя“ да преуспеят и затова си скъсвах задника от работа.
- Така е, помня - повдигна очи Мегън.
- Наистина бяхме станали доста популярни, но не си заслужаваше усилието. Останалите от клуба не си мърдаха пръста. Освен това спореха с мен за всяко нещо.
- Както казах, бяха тъпаци.
- Не исках да се отказвам, защото бях много амбицирана, исках клубът да успее. Част от членовете му виждаха това и ме подкрепяха, но като цяло не можех да избягам от усещането, че се хабя за група неблагодарници. Накрая се отказах и се зарекох да не се занимавам повече.
- О, хайде де, на нас можеш да ни имаш доверие, не сме никакви задници! - разпери ръце Зак.
- Освен това имаме желание да работим за този клуб. Просто трябва някой да ни организира - добави Алекс.
- А иначе няма да можеш да въртиш огън, докато не напуснеш флота, което може да означава до пенсия! - намеси се и Мегън.

Габриела ги изгледа продължително и Алекс усети, че ги преценява.

- Нека го направим така - предложи тя. - Можем да пробваме това с огнения клуб, но в края на този семестър ще преценя дали си заслужава. Ако нещата не вървят добре, ще се откажа.
- Ура! - извика Зак. Той изглежда не се съмняваше в крайния резултат. - Да поръчаме шампанско!
- Мисля, че пих достатъчно. Утре ни е първото практическо занятие по бойно пилотиране - възрази Габриела.
- Съгласна съм - добави Мегън. - Сутринта ще съм за първи път в учебната командна зала! - светнаха ѝ очите.
- Между другото, Мег, не знаех, че през всичките тези години всъщност си искала да се научиш да въртиш огън. Защо не каза?
- Просто отношенията в „Пламтящите цветя“ бяха много токсични и това ме караше да стоя настрана. Надявам се, че сега ще е по-различно.
- Честно казано, нямаше да се съглася, ако ти не беше част от цялото нещо.
- О, благодаря ти, Габи!

И двете се прегърнаха. Това накара Алекс да се усмихне.

На другия ден се събуди в приповдигнато настроение. Предстоеше му първият практически час по основи на бойното пилотиране в открития космос.

В коридора той се вля в потока кадети, запътени към залата за упражнението. По пътя засече Джери.

- Виждам, че главата ти е по-добре - отбеляза Алекс. И действително, превръзката беше изчезнала.
- Да, така е, раната беше само повърхностна.

На влизане в залата Джери се спря като замръзнал. Преди Алекс да разбере какво става, Габриела мина покрай тях и с усмивка ги поздрави, след което се отдалечи и седна на една от масите. Джери изпъшка:

- Леле, човек, колко е готина...

- Ако искаш, да ви запозная? Сега вече не си с превръзка, няма от какво да се притесняваш.

- Не, не, не, не е сега моментът! - Джери почти изтърча да си седне на мястото. Алекс вдигна рамене и го последва.

Намираха се в широка зала. Чиновите на кадетите от „Перперикон“ заемаха малка част от пространството. Останалата беше празна, но Алекс предположи, че някъде тук се разполагат космическите изстребители.

Часът щеше да се води от командир Хари Кърт. Когато командирът влезе, в залата се възцари мълчание. Той беше среден на ръст и леко оплешивяващ възрастен мъж с изпито лице, излъчващо строгост, като на типичен воин. Кърт се представи като командващ ескадрилата от изстребители на „Перперикон“ и ветеран от войната с аркусианците.

- Кадети, в лекциите при капитан Пиърс вече ви беше разяснено общото устройство на многоцелевите изстребители „MPSF Ягуар 7“.

Командирът натисна някакъв бутон и в пода на залата се отвори скрита врата. През нея на подвижна платформа се издигна един истински изстребител „Ягуар 7“. Всички ахнаха от възхищение.

- За мое и ваше щастие обаче, вие няма да бъдете допуснати до това чудо на инженерната мисъл тази година.

Чуха се разочаровани възгласи.

- Тази машина - продължи Кърт - е смъртоносна както за враговете, така и за неопитните пилоти. Ето защо следващите два семестъра ще летите на учебно-бойния изстребител „Хигрус 25“.

Командирът натисна друг бутон. Ягуарът се скри там, откъдето се бе появил, а на друга платформа се издигна хигрусът. По форма наподобяваше по-големия си брат, но по-малките двигатели, тънката броня и миниатюрните плазмени оръдия в предната част подсказваха по-ограничени възможности.

- Днес, както и в следващите упражнения, обаче няма да припарите дори до това малко зверче - продължи командирът, а от чиновите се чуха отново въздишки на разочарование.

Хигрусът на свой ред се скри. След това покрай стените на равни интервали се издигнаха двайсетина тренировъчни кабинни.

- Запознайте се със симулаторите. На тях ще прекарате известен брой часове, преди да бъдете допуснати до истинските машини.

Кадетите заеха местата си и упражнението започна. В първия момент Алекс се почувства разочарован, че трябва да се връща към симулаторите, след като още в училище беше пилотирал истински совалки. Не можеше ли направо да се качат на учебния „Хигрус 25“? Когато обаче започна да изпълнява първите задачи на симулатора, като излитане от докинг-станция и изпълнение на определени маневри, с изненада установи, че хигрусът е изключително бърз. Разликата със совалката от училище беше зашеметяваща. Алекс „разби“ няколко пъти изстребителя си още при излитането. Трябваше да се вземат предвид и неща като прекалено бързото подаване на тяга - тогава двигателите „избухваха“, а пък ако завиеше твърде рязко, претоварването ставаше повече, отколкото би могъл да понесе пилотът.

Алекс седна в симулаторите, очаквайки да си загуби времето, но час по-късно вече се опасяваше, че дойде ли моментът да се качи на истинския учебен „Хигрус 25“, може би няма да е готов за това.

През почивката успя да поговори с Габриела. Двата бяха изкарали най-високите резултати от целия клас. Той имаше петдесет и седем, а тя - петдесет и четири точки, но дори това никак не беше добре. За цял час изпълниха една съвсем малка част от задачите. Останалите кадети се представиха даже по-плачевно. Джери например събра само двайсет и осем точки и „разби“ изстребителя си шестнайсет пъти.

През останалите три учебни часа кадетите продължаваха да се борят със симулаторите. Командир Кърт обикаляше около тях и им даваше напътствия. Алекс започна да усеща, че се справя все по-добре. Габриела също не изоставаше и в едно от междучасията той разбра, че е успяла да го изпревари по точки.

В края на последното упражнение се случи нещо интересно. В часа влезе млад лейтенант. „Ха... Арвин Кант! - позна го Алекс. - Той и... въъ... Гари ли беше... приземиха транспортния ни кораб след атаката на аркусианците.“ И дори му се стори, че Кант му намигна приятелски, когато го забеляза.

- Кадети! - започна командир Кърт. - Това е лейтенант Арвин Кант, един от най-добрите ни пилоти. Ако си скъсате задниците от старание, един ден може и да се доближите до неговото ниво.

Тук младият лейтенант наведе глава, очевидно се чувстваше неудобно, че така го хвалят. Кърт продължи:

- Сега той ще ви демонстрира как се минават първите три нива, които вие упражнявахте днес. Преди това, лейтенанте, ще кажете ли няколко думи за себе си?

- Здравейте. Командир Кърт вече ме представи, казвам се Арвин. Завърших специалността боен пилот преди пет години. Оттогава съм на активна служба тук на „Перперикон“. Общо взето работата на нас, бойните пилоти, е да даваме дежурства, да патрулираме рисковите райони и да оказваме помощ на кораби, нападнати от аркусианците.

В този момент Алекс забеляза, че някой вдига ръка. Беше Габриела.

- Кажете.

- Влизали ли сте в битка с аркусианците?

- Да. Това е нещо, което трябва да очаквате. След разгрома на аркусианците в Голямата война, те се разпаднаха на фракции. Някои от тях имат склонност към пиратство и нападат наши търговски кораби. Аз лично за тези пет години съм попадал в реални бойни ситуации не един и два пъти.

Залата се разшумя удивено.

- Добре, лейтенант, сега демонстрирайте как един опитен пилот преминава през упражненията, с които се мъчихме днес - намеси се командир Кърт.

Всички наобиколиха симулатора, където лейтенант Кант започна да изпълнява първото упражнение. На него му бяха нужни по две-три минути, за да мине всяко от нивата. Останалите гледаха в захлас финеса и увереността, с които изпълняваше различните сложни маневри. „Аз това и за десет години няма да го постигна.“ Алекс въздъхна.

Когато Кант приключи, стана от симулатора и всички вкупом му изръкопляскаха. Той от своя страна неловко се поклони. Алекс забеляза, че някой вдига ръка. Пак беше Габриела.

- Имате въпрос? - Арвин изненадано повдигна вежди.

- Сър, забелязах, че при няколко от завоите, които направихте, компютърът отчете претоварване над 7G. Когато аз го направя, ми изписва, че пилотът е изпаднал в безсъзнание, и трябва да започна отначало. Вие как успяхте?

- Ами... преди да започна, влязох в настройките на симулатора и изключих опцията за повлияване от G-то.

- Ама, сър, това не е ли мамене?

- Ако вие го направите, да - отговори Кант. - Разликата е, че аз мога да понасям натоварвания до девет степени на G и в реални условия.

Всички ахнаха.

След края на часа Габриела не спря да бомбардира Алекс по темата „лейтенант Кант“:

- Видя ли как мина през астероидните стеснения?

- Да, доста беше впечатляващо...

- А уверения начин, по който пилотира? Леле, иска ми се и аз да мога така.

- Почвам да си мисля, че не само пилотирането те е впечатлило, Габи.

Тя го стрелна с поглед. Беше се изчервила като домати.

- Голям симпатяга е, трябва да си призная.

- Мисля, че и той те хареса.

- ДА, БЕ!

- Видя ли как запечна, като го попита за претоварването?

- Стига глупости!

Вечерта четиримата приятели се бяха разбрали да се поразходят отново из периферната част на „Оазисът“. Габриела им беше пратила съобщения, че трябва да обсъдят нещо важно във връзка с основаването на огнения им клуб.

Имаха среща на портала, откъдето на всеки час излиташе совалка, обслужваща редовна линия от кръстосвача „Перперикон“ до „Оазисът“.

Когато Алекс приближи, откри, че Зак и Мегън вече са там. Седяха на една пейка в чакалнята и се държаха за ръце. Забелязвайки го, двамата се пуснаха.

- Здравейте, явно чакаме само Габриела - кимна им Алекс.

- Да, дано не закъснее много - отговори Зак, докато двамата си удряха юмруците за поздрав.

Габриела действително се появи малко след тях. Четиримата се качиха на совалката за „Оазисът“. По пътя си говориха за изминалия ден.

- Направиха ме командир на моя взвод! - ухили се Зак.

Мегън също имаше с какво да се похвали. Разказа им за първото си упражнение по управление на транспортен кораб в открития космос.

- На практика всичко на мостика е като при големите кръстосвачи. Беше много вълнуващо! - възкликна тя. - Само накрая ни докараха този лейтенант Гари Ламбърт.

- Така ли? - попита Габриела.

- Да, единия от онези двамата, дето дойдоха уж да ни спасяват.

- И какво?

- Доста е смотан. И само ме зяпа с един натрапчив поглед - оплака се Мегън и в гласа ѝ се четеше отвращение.

- На нас пък ни направи демонстрация другият - лейтенант Арвин Кант! - похвали се Габриела. Алекс тихо въздъхна. „Ох, пак се почва...“

- Е, той е готин - отбеляза Мегън.

- Много!

Скоро четиримата слязоха от совалката и се озоваха отново на дългата алея с безбройни барове, където всички от флота се събираха, за да релаксират. Настаниха се в едно приятно заведение с басейни и преминаха към същността на въпроса. Габриела прие сериозно изражение:

- Слушайте сега, проучих въпроса как да регистрираме официален огнен клуб във флота.

- Лесно ли ще стане? - нямаше търпение Зак.

- Боя се, че не! Трябва да покриваме редица условия. Например трябва клубът да се състои от най-малко петима членове, а ние засега сме само четирима. Трябва да имаме подсигурено помещение за ежеседмични тренировки, което никак няма да е лесно. Все пак във флота пространствата са ограничени. Трябва или да се молим от командването да ни отпуснат нещо, или да плащаме висока такса на някой частен кораб. Трябва да платим такса за регистрацията, която е хиляда звездолара.

- Не е малко - отбеляза Мегън.

- И накрая трябва да опишем всичко това в специален протокол, който ще бъде разгледан от флотска комисия.

Алекс се отпусна назад в креслото си.

- Звучи почти невъзможно - въздъхна той. - Ако искаме да наемем зала, трябва да имаме доста членове, за да можем да я плащаме. Но за да имаме доста членове, трябва да имаме регистриран клуб, иначе ще е незаконно.

- Има и добра новина! - отвърна Габриела. - Можем да обявим тренировки по огнени уреди, да наемем зала и да започнем дейността си, преди да сме официално регистрирани.

- Как така? - учуди се Алекс.

- Стига да въртим само тренировъчни уреди и да не палим огън, не сме в нарушение - поясни Габриела. - Значи първата ни задача е да открием помещение, където да провеждаме тренировките, после да започнем да привличаме желаещи, каквито със сигурност ще има. Накрая ще се опитаме и да регистрираме клуба.

- Планът ми харесва - заключи Зак.

- Непосредствената ни задача е да открием място, където да провеждаме тренировките! - продължи Габриела и гласът ѝ звучеше настоятелно. - Тъй като и аз самата засега нямам никакви идеи къде може да стане това, трябва и четиримата да се впрегнем и да намерим нещо, ако искаме да се получим.

- Няма ли свободни часове в спортните зали, тук в „Оазисът“? - поинтересува се Мегън.

- Има, обаче наемът е прекалено висок. Мисля да правим тренировки поне два пъти седмично и при това положение ще ни излиза по четиристотин звездолара на месец. Бихме могли да наемем такава зала, когато имаме много членове на клуба. Но докато това стане, ще мине време, и ни трябва нещо по-евтино, даже ако може - безплатно. Не забравяйте и за таксата от хиляда звездолара, която трябва да съберем, ако искаме да регистрираме клуба.

- Няма как да не признаем, че Габи е свършила страхотна работа - заключи Зак. - Определено те бива за организатор!

- Благодаря ти, Зак. Проблемите обаче си остават и не са лесни за преодоляване.

Останалите кимнаха.

Глава 5

Космически ас

Двата изтребителя „Ягуар 7“ летяха плътно един до друг сред безкрайната междузвездна шир. Те се движеха с шеста светлинна скорост много, много далече от своя кораб-майка – кръстосвача „Перперикон“. Бяха пресекли граничната плоскост преди около час и половина и сега се намираха дълбоко в аркусианското пространство. Наближавайки планетата Хелена 9 от звездната система Клариус 12, намалиха скоростта.

Преди войната с аркусианците Хелена 9 влизаше в състава на планетите, заселени от мараите. Въпреки военните победи обаче хората и мараите не успяха да си възвърнат абсолютно всички загубени колонии и тя остана владение на аркусианците.

– Започвам широкообхватно сканиране! – съобщи Арвин по радиостанцията.

– Прието, аз ще сканирам околоорбитното пространство. Трябва да е тук някъде! – отговори Златина.

За целите на мисията ягуарите бяха специално оборудвани със стелт устройства, създадени да объркват разузнавателните прибори на аркусианците. Самите аркусианци обаче постоянно усъвършенстваха методите си за наблюдение, затова двамата пилоти трябваше да са безкрайно внимателни.

– Не откривам нищо интересно на планетарната повърхност.

– Опитва ли дълбочинно сканиране?

– Да, само мини.

Арвин въздъхна разочаровано. Търсенето на Златина също не се увенча с никакво откритие.

– Добре, нека минем от другата страна! – каза той.

Стандартната процедура беше да заобиколят планетата по екватора, докато сканират обстойно непроверените ключови точки.

Още щом започнаха обхода, дузина индикатори запищяха в кабините и на двата разузнавателни кораба.

– Забеляза ли това? – попита Златина.

– Да, страшно голямо е! – отговори Арвин.

В околоорбитното пространство на Хелена 9 се намираше масивен метален обект. По първоначални данни беше с изкуствен произход. Двамата пилоти се разделиха и започнаха едновременно сканиране с лазерни лъчи под ъгъл от четиридесет и пет градуса. Информацията, получавана от скенера на двамата, се обединяваше и по този начин се създаваше триизмерно изображение на обекта.

Когато сканирането приключи, Арвин не вярваше на очите си. Оказа се голяма и комплексна орбитална станция... Охраната се състоеше от десетки аркусиански изтребители, а транспортни кораби непрекъснато сновяха от космическата станция до голяма база на планетата и обратно.

– Сигурно пренасят ресурси или части. А горе, мога да се обзаложа, се строят космически кораби и други машини – предположи Златина. – Добро място са избрали, планетата е богата на метал.

Дълбокото триизмерно сканиране показва, че станцията носи опознавателните знаци на аркусианците, лоялни на Акзаман Гразър.

– Лошите момчета са това – коментира Златина по радиото.

– Както и подозирахме.

Двамата продължаваха да сканират космическата станция, опитвайки се да добият възможно най-подробна картина на структурата ѝ, но за съжаление, не останаха незабелязани. Аркусианците също имаха защитни системи и сканиращите лъчи скоро ги задействаха. Изведнъж върху таблото на Арвин засвети червен сигнал.

– Изключи скенерите!

Той едва бе изрекъл тези думи, когато от базата проблесна залп от няколко оръдия. Подобно на комети, плазмените снаряди достигнаха за секунди кораба на Златина. Ягуарът се рееше с изключени двигатели, докато осъществяваше сканирането, и тя нямаше никакво време да реагира. Арвин с ужас видя малката експлозия в далечината. Корабът на Златина изчезна от радара му.

Той прехапа устни. Напълно изключи ягуара си. Знаеше, че в момента аркусианците сканират пространството, и не искаше да има никакви енергийни източници, които да засекаат. Ето защо дори не посмя да се опита да осъществи радиовръзка със Златина. Ако го усетеха, нямаше как да избяга.

Прекара следващите четиридесет минути в пълна тишина. Усещаше как в кабината започва да става все по-студено. Пръстите на краката му изтръпваха. Беше изключил дори животоподдържащите системи. Някъде там, в облака от частици на взривения кораб, може би все още се намираше Златина. Ягуарите бяха проектирани

така, че кокпитът им да издържа на всякакви удари, и в него пилотите можеха да преживеят няколко дни, дори самият изстребител да бъде напълно унищожен. Все пак при такова директно попадение шансовете Златина да е още жива най-вероятно бяха петдесет на петдесет.

Измина час. Втори залп не последва. Арвин реши, че може да включи отново най-необходимите системи на кораба си, пестейки максимално енергията. Бавно и тихо се насочи към отломките от ягуара на Златина. С нея се познаваха от първи курс, още като кадети. Бяха преминали през огън и вода заедно. Той гръсна глава. Сега не беше момент да дава воля на емоциите си.

Когато най-сетне стигна до мястото на разбития ягуар, включи късообхватния скенер и започна да обхожда пространството, търсейки капсулата с кокпита. Среднообхватния скенер щеше да е по-ефективен, но тогава дебнещите аркусианци можеха да го засекат.

След около час търсене най-сетне откри отломък, наподобяващ по форма и размери кокпита. Когато се приближи достатъчно, Арвин разпозна, че това наистина е кабината на Златина. Вътре се виждаше неподвижното ѝ тяло и той нямаше как да прецени в какво състояние е. Не смееше да използва и радиостанцията. С прецизна маневра приближи кораба си и отвори вратичката на малкия товарен отсек. Там можеше да се побере кокпитът от разбития ягуар.

Когато товарът се оказа на мястото си, вратичката се затвори и единствената мисъл на Арвин вече беше как най-бързо да се отдалечи от орбиталната станция. Не можеше да включи двигателите на пълна мощност, тъй като веднага щяха да го забележат и имаше голям шанс да го поразят, преди да излезе от обсега на плазмените оръдия. Затова предприе тактиката да се отдалечава бавно, използвайки минимална мощност.

Това отне още два мъчителни часа. След като Арвин реши, че вече се намира извън обсега на станцията, превключи на пълна мощност и се устреми с девета светлинна скорост към граничната плоскост. Веднага се опита да се свърже със Златина, но тя не му отговаряше.

- Компютър, пробвай да установиш състоянието на нашата пътничка!

- Лейтенант Ангелова има стабилен пулс и дишане, но за по-подробна информация ще е нужен медицински преглед, какъвто нямаме необходимата апаратура да направим, сър.

„Значи е жива.“

Лао седеше на капитанското кресло в командната зала на „Перперикон“.

- Сър, към нас се насочва един изстребител „Ягуар 7“. Идентификацията му е на лейтенант Кант!

„Изпратих двама, а се връща един...“ - помисли си Лао.

- Дайте му разрешение да кацне на осма докинг-станция! - разпореди той, след което предаде командването на първия си офицер и се насочи към докинг-станцията, за да посрещне лично разузнавателния кораб.

Когато пристигна, медицинският екип вече помагаше на лейтенант Ангелова да напусне кокпита. Тя изглеждаше замаяна, но поне се намираше в съзнание.

Лао се приближи до нея, хвана я за раменете и бащински попита:

- Добре ли си, дете?

- Да, сър, нищо ми няма! Само леко се пораздрусих. - Въпреки че се опитваше да звучи бодро, тя беше много бледа.

Лао се обърна към лейтенант Кант, който се изпъна като струна и отдаде чест.

- Радвам се, че сте живи.

- Да, сър, беше на косъм.

- На какво се натъкнахте?

- Голяма орбитална база, сър, под командването на Гразър. Само можем да гадаем какво е предназначението ѝ.

- Ще очаквам подробния ти доклад, лейтенант.

- Да, сър, още тази вечер.

- Почини си, може да почака и до утре сутринта.

Лао въздъхна с облекчение. И двамата му пилоти се прибраха живи, но от друга страна, новините, които носеха, никак не бяха добри. Най-лошите им опасения можеха да се окажат верни. Скоро той щеше да обсъди доклада на лейтенант Кант с Юлиян. След това щяха да решат какво да правят по-нататък.

И тази сутрин Алекс спазваше обичая си да закусва, ровейки се в старнет. Докато разглеждаше социалната мрежа, забеляза съобщение, че Зак и Мегън са вече във връзка.

„Ха, знаех си!“ – помисли си, докато натискаше бутона „харесвам“. Със Зак наистина нямаха възможност през последните дни да поговорят насаме, тъй като или бяха на занятия, или се виждаха в присъствието на момичетата. Алекс обаче отдавна усещаше нарастващата близост между Зак и Мегън. Явно беше назрял моментът публично да обявят, че са гаджета. Радваше се за тях, но същевременно това го върна към собственото му незавидно положение. Не спираше да мисли за червенокосата Силвия, макар че не се бяха виждали от лекцията по основи на бойното пилотиране в началото на седмицата.

Всъщност днес щеше да е важен ден. Предстоеше лекция по оперативна съвместимост. Тази дисциплина целеше да научи младите кадети на основни принципи при съгласуването на бойни операции между хората и техните съюзници мараите. Самото занятие щеше да се води от генерал Хсион Зейнос – единствения преподавател мараец. Друга уникална особеност на лекцията беше, че се състоеше в най-голямата аула на ректората и на нея присъстваха първокурсниците от всички специалности. За първи път Зак, Алекс, Габриела и Мегън щяха да са заедно. Освен всичко друго, Алекс се надяваше да зърне отново Силвия и да може да поговори с нея.

Напусна стаята си и се насочи към докинг-станция девет, откъдето щеше да излети транспортна совалка към „Оазисът“. Там вече чакаше тъпа първокурсници. Алекс забеляза познато лице.

– Как е, Джери?

– Какво да ти кажа... цяла седмица се мъча да покрия нормативите на симулатора, за да ми дадат да карам истински хигрус от понеделник. Още не мога да се справя... – Последва тежка въздишка.

– Да, оказа се по-сложно, отколкото очаквах... – отвърна Алекс.

– Е, твоите резултати са си много добри! – възрази Джери. – Но виж, Габриела е направо недостижима...

„Виждам аз – помисли си Алекс. – Как ти текат лигите...“

А на глас каза:

– Всъщност, на последното упражнение имах повече точки от нея...

Но Джери сякаш изобщо не го чу:

– Тя е самата мечта. Не стига, че е изумително красива, но е и феноменален пилот.

– Здравсти, Алекс! Да си виждал Зак и Мегън? – внезапно се появи и самата Габриела.

– О, здравей, и аз ги търсех. Запознай се с... – Алекс се извърна, за да представи на Габриела нейния обожател, но той сякаш се беше изпарил.

– С кого?

– Ами един приятел, току-що беше тук, но изчезна, без да каже нищо... – Алекс се озърна наоколо, но без резултат.

Към тях се присъединиха Зак и Мегън. Те открито ходеха хванати за ръце.

– Здравейте, вчера след упражненията се запознах с един сержант, който отговаря за част от складовете на „Перперикон“ – започна въодушевено Зак.

Останалите кимнаха, без да изглеждат особено впечатлени. Той обаче продължи:

– Виждате ли, сержантът много се интересува от тая работа с огнения клуб...

– Чудесно... – каза Габриела.

– Работата е там, че някои от складовите помещения имат много свободно пространство през по-голямата част от годината, а и са с доста високи тавани. – Тук всички наостриха уши. – Има и отопляеми. Разбрахме се утре, след тренировките по оцеляване, да се разходим и да разгледаме някои складове. Ако открием подходящо място, можем да го използваме като тренировъчна зала на огнения клуб! При това ще е напълно безплатно!

– Браво, Зак! – отговори Габриела. – Ако успееш да го уредиш, вече ще мога да пусна сайта за набиране на желаещи.

– Имаш ли готов сайт? – учуди се Алекс.

– Да, работих няколко вечери. Мисля, че стана много добре. Засега ще привлича желаещи да тренират с огнени уреди, а по-нататък, ако нещата потръгнат и си създадем добър екип, можем да започнем да предлагаме и огнено шоу.

Четиримата се качиха в транспортната совалка заедно с шумна група кадети и скоро пристигнаха в „Оазисът“, където по познатия маршрут се озоваха в ректората. Там, в голямата аула, се събираха първокурсници от всички кръстосвачи и специалности. Четиримата седнаха заедно, заобиколени от свои приятели от „Перперикон“. Алекс се заоглежда към сектора, изпълнен с униформите на „Мадара“. Стремеше се да зърне Силвия и най-сетне я откри. Червените ѝ коси сияеха някъде на четвъртия ред в другия край на залата. Тя тъкмо си търсеше място за сядане. В един момент погледите им се срещнаха, тя му махна, но точно тогава към нея се приближи гаджето ѝ Стийв. Той я прегърна и целуна, обръщайки я с гръб към Алекс, сетне му хвърли стръвнишки поглед през рамото ѝ.

Обезкуражен, Алекс реши да се съсредоточи върху лекцията, която започваше. В залата се появи генерал Хсион Зейнос – средно висок хуманоид със слаба фигура. Формата на главата и лицето му, както и при другите мараи, не се отличаваше от човешките, но имаше много бледа кожа и кристално сини очи. Светлосинята му коса се спускаше до раменете.

В първата лекция генерал Зейнос се захвана с основните универсални кодове и команди, използвани от въоръжените сили на мараите и на хората с цел да провеждат съвместни операции. Според генерала, военното партньорство между двете раси се било развило и доказало по време на войната срещу аркусианците.

Колкото и да се опитваше да не го прави, Алекс от време на време поглеждаше към реда, където се намираше Силвия. Тя стоеше и съсредоточено слушаше лекцията. До нея Стийв си приказваше с един от приятелите си, очевидно незаинтересован от обясненията на генерал Зейнос.

Занятието продължи два учебни часа и по време на почивката Алекс не намери удобен момент, в който отново да заговори Силвия. Тя постоянно беше в компанията на Стийв. По принцип Алекс спазваше правилото да не налита на момичета, които си имат гаджета. Сега обаче беше различно. От една страна, той намираше Силвия за необикновена, а от друга, смяташе Стийв за недостоен да ѝ бъде приятел. Затова считаше, че ако двамата се разделят, това ще възстанови баланса във вселената. Засега обаче нямаше никакъв план за действие.

След лекцията Мегън имаше упражнение по пилотиране, а Зак реши, че ще отиде да я наблюдава. Габриела каза, че трябва да работи още по сайта на бъдещия клуб, тъй като искала да дооформи дизайна. Алекс пък възнамеряваше да се прибере в стаята си и да бездейства, но не знаеше, че планът му ще се промени.

Когато совалката кацна на докинг-станция номер девет обратно на „Перперикон“, кадетите започнаха да слизат и да се разотиват. Алекс и Габриела се разделиха и тъкмо когато той смяташе да се насочи към стаята си, до него изникна Джери. Алекс почти подскочи. „Откъде...“

- Здравсти! - каза Джери.

- Какво става? - попита по инерция Алекс.

- Ох, трябва да те помоля за услуга.

- Да не би най-сетне да си се решил да се запознаеш с Габриела? Тя тъкмо тръгна, още можем да я настигнем...

- О, не, не, не, не, не! - Джери едва не изпадна в нервна криза. - Става дума за съвсем друго нещо.

- За какво? - попита Алекс с вече искрено любопитство. Не знаеше почти нищо за Джери, освен че е луд по Габриела.

- Ами... гледай сега, все още резултатите ми на симулатора са под нормата... а утре е изпитът, след който ще бъдем допуснати или не да пилотираме истинския учебен хигрус.

- Дааа, разбирам...

- Не искам да изоставам, трябва да започна да летя заедно с останалите - продължаваше да се жалва Джери.

„И има защо да се притеснява - въздъхна вътрешно Алекс. - От целия клас само той не успява да мине нивата на симулатора...“

- Мислех си - продължи Джери, - че тъй като очевидно не мога да помоля за това Габриела, ти, като втория най-добър пилот в нашия клас, можеш да ми помогнеш...

Алекс нервно прехапа устни при „втория най-добър“. Как пък го беше решил? С Габриела бяха равни по точки! Накрая все пак реши, че любовта е заслепила съзнанието на горкия Джери, и му прости.

- Искаш да ти помогна да минеш нивата?

- Да! - отвърна Джери с блясък в погледа. - Сега нямаме други занятия и съм говорил с командир Кърт. Той позволява да се упражняваме в извънучебно време.

- Съгласен съм! - ухили се Алекс. Нямаше какво да прави, а освен това на него също щеше да му дойде добре малко допълнителна тренировка преди утрешния изпит. Така можеше дори да изкара по-висок резултат от Габриела.

- Искаш ли обаче първо да обядваме? - попита. Не беше хапвал нищо от закуската насам.

- Разбира се, имам доста храна в стаята си. Ако искаш, може да обядваме там.

- Супер! Аз тъкмо се чудех дали столът на „Перперикон“ още работи...

Когато влезе в стаята на Джери, Алекс се втрещи. Беше наясно с манията „Габриела“, но това надминаваше всички очаквания. По стените стояха разлепени поне десет големи плаката със снимки на Габриела, очевидно свалени от профила ѝ в социалната мрежа. Алекс веднага разпозна някои, например тази с униформата на „Перперикон“, която Габи си направи през първия учебен ден. Джери беше отпечатал и най-хубавата ѝ снимка с роклята от абитуриентския бал. Имаше и още – от времето, преди да постъпи във флота, като най-много се набиваха на очи снимките по бански костюми на плажовете в различни морски курорти на Земята. Това за момент напомни на Алекс за старата му мечта да посети Земята, лоното на човешката цивилизация.

Джери се зае да вади от хладилника неща за ядене, сякаш изобщо не забелязваше дълбокия потрес на приятеля си.

- Не смяташ ли, че леко си прекалил с... декорацията на стаята си? – попита Алекс, стараяйки се да звучи възможно най-тактично.

- Амиии... придават ѝ романтична атмосфера... – смотолели Джери, сочейки снимките.

- А какво ще стане, ако Габриела влезе в стаята ти? Няма ли да се получи малко неловко?

- Да влезе в стаята ми!!! Ха-ха! – Джери искрено се разсмя. – Ако това се случи, ще е най-щастливият ден в живота ми, само че едва ли ще ме огрее скоро.

Двамата похапнаха надве-натри, след което бързо излязоха и поеха към тренировъчната зала, където бяха симулаторите. В момента там не се провеждаха занятия, така че трябваше да е празно. Преди да влязат, Джери се насочи към електрическото табло.

- Командир Кърт ми каза, че когато няма упражнения, гасят тока и ние да не забравим да го загасим, след като приключим.

Когато отвориха таблото обаче, двамата с учудване установиха, че токът е включен.

- Сигурно са го забравили... – предположи Алекс.

Той обаче грешеше. Влизайки в залата, на вратата се сблъскаха с Габриела и лейтенант Арвин Кант, които пък тъкмо излизаха.

- Здравсти! – изстреля смутено Габриела.

- Здравейте, момчета! – усмихна им се лейтенантът, почесвайки се по тила.

- Мислех, че ще работиш по сайта? – попита леко предизвикателно Алекс.

- Да, но първо реших да се упражня малко за утре и... лейтенантът беше така добър да ми помогне.

- Окей, момчета, аз трябва да тръгвам, защото имам среща с капитана. Чао, Габи, беше ми много приятно. – Арвин махна и се отдалечи по коридора.

- Аз... също ще бягам – каза Габриела леко изчервена, след което изчезна.

- Леле, мислиш ли, че има шанс да се забият? – попита Джери, след като с Алекс пак останаха насаме.

- Откъде да знам! – отговори Алекс. За него по-важното беше, че Габриела получава частни уроци от може би най-добрия космически ас на „Перперикон“.

„И утре по-високият резултат ѝ е в кърпа вързан...“

Глава 6

В открития космос

Беше денят на изпита върху симулатора и Алекс се движеше по коридора заедно с група първокурсници. Той си приказваше с Джери за предстоящия изпит. Това до такава степен бе изместило вниманието на двамата, че Джери дори не се сещаше да спомене за Габриела, която пък ходеше няколко метра пред тях и си говореше със свои приятели.

Изведнъж в коридора, някъде напред, настана суматоха. Алекс забеляза как пред него всички застават мирно и се нареждат в редица до стената. Направи същото и двамата с Джери се изпънаха като струни. По коридора стегнато крачеше адмирал Юлиан Стаматов – командващият на Седми флот, който по неясни причини беше решил да посети „Перперикон“. Когато премина покрай Алекс, баща му го разпозна и му се усмихна едва забележимо. Алекс не желаше да бъде гледан по особен начин или да се ползва със специално отношение, и при тази първа среща, откакто бе в Седми флот, се зарадва, че баща му уважава това негово решение.

След като адмиралът отмина, всички си продължиха по пътя и коридорът отново се превърна в безредно гъмжило.

Когато Юлиан влезе в кабинета на вицеадмирал Лао Ян, неговият стар боен другар стана и топло му стисна ръката. Двата се разположиха около махагоновата маса.

– Прочетох доклада – въздъхна Юлиан.

– Отдавна не се беше случвало аркусианците да ме озадачат така... – каза Лао. – На пръв поглед изглежда като преден пост за подготвяне на стратегически удар.

– ... И тя е точно това. Със сигурност там се произвеждат и базират шурмовите кораби, които нападаха конвоите ни през последните месеци.

– Но има и много други отсеци във вътрешността на станцията, които са с неясно предназначение. Просто капацитетът ѝ е прекалено огромен, за да се приеме, че предназначението ѝ са само тези спорадични нападения.

– Друго, което ме притеснява – добави Юлиан – е, че не можем да си обясним причините за нападенията. Прекалено незначителни са, за да могат реално да отслабят защитата ни. Ако силите на Гразър подготвяха масирана атака, те по-скоро биха използвали ефекта на изненадата, докато с тези нападения само ни държат нащрек. Изглеждат като провокации, но каква е целта им?

– И аз се чувствам некомфортно, когато не разбирам ходовете на противника – съгласи се Лао.

* * *

Изпитът на симулатора вече бе започнал. Всички минаваха един по един, за да демонстрират способностите си, а командир Кърт ги оценяваше. Необходими бяха минимум 130 точки, за да може кадетът да бъде допуснат до учебно-бойните изстребители „Хигрус 25“. Габриела вече беше минала и успя да изкара феноменалния резултат от 273 точки. Наред беше Джери. Алекс му пожела успех. Снощи двамата се упражняваха до късно и сега Джери имаше по-добри шансове.

Той седна в симулаторната кабина и с треперещи ръце хвана шурвала. Още в началото на първо ниво разби виртуалния си хигрус два поредни пъти. Имаше право само на още един опит или щеше да бъде скъсан.

– Хайде, Джери! Стегни се! – окуражи го Алекс, с което си спечели остър поглед от страна на командир Кърт.

Целият облян в пот, Джери подкара виртуалния изстребител за трети път и след около минута и половина премина сполучливо през първото ниво. Това изглежда възвърна част от увереността му и той продължи с останалите малко по-бързо. В крайна сметка преодоля всички нива с резултат от 143 точки – напълно достатъчно, за да премине към по-нататъшния етап от обучението. За първи път Алекс видя истински щастливо изражение на лицето му, когато Джери, пребледнял като платно, стана от симулатора.

Изредиха се още неколцина, след което дойде редът на Алекс. Не се страхуваше, че няма да вземе изпита, но въпреки това сърцето му биеше лудо.

„Не бива да се представям посредствено.“ Той си пое въздух и започна първия си истински тест във флота. Със завидна скорост изпълняваше сложните маневри, предвидени от програмата на симулатора. Винаги взимаше завоите с максималното ускорение, което бе възможно, без виртуалният пилот да загуби съзнание. Щеше му се да може да изключи тази опция, също като Арвин, но разбира се, това нямаше как да стане. Все още не.

Когато мина и последното ниво, целият изпотен, пусна ръчките за управление. Ръцете му трепереха, чувстваше се изцеден. Усилието обаче си струваше – постигна резултат от 279 точки. Рекорд, който никой от

съкурсниците му не успя да подобри до края на изпита.

- Браво! - поздрави го Джери. - Справи се почти толкова блестящо, колкото и Габриела!

Алекс само се облещи насреща му.

След часовете четиримата приятели се събраха в общата столова на „Перперикон“. Зак беше дошъл направо от упражненията по стрелба, без да има възможност да се преоблече. Униформата му тънеше в прах и кал.

- Нищо че сме на космически кораб, стрелбите се провеждат в специални зали, симулиращи реални условия - обясняваше той. - Между другото, моят взвод даде най-добри резултати. За военните игри в края на годината ще изберат два взвода пехотинци от първокурсниците, така че е важно да се представяме добре!

- Аз пък бях първата, която успя да скачи транспортен кораб с докинг-станция - похвали се Мегън.

- Това е чудесно, мила - възкликна Зак и я целуна по главата. - Сега по основния въпрос - продължи малко по-делово. - Днес отново говорих с оня сержант, за който ви споменах преди. Казва се Родригес. Оказа се, че дъщеря му, която учи на другия край на Земяния съюз, също е огнен артист. Та той гледа на нас с някаква симпатия и е склонен да ни помогне. Имам среща с него, за да огледаме едно складово помещение, и е най-добре и вие да дойдете с мен.

Час и половина по-късно четиримата стояха в един от по-затънтените коридори на „Перперикон“. Тук се намираха складовете и осветлението беше пестеливо. Липсваше също така глъчката и гълпите хора, забързани за някъде.

- Сигурен ли си, че това е мястото? - попита за пореден път Габриела.

- Сектор А4, коридор номер четиринайсет, склад номер осем - повтори отново Зак. - Сержант Родригес ми каза да го чакам тук. Сигурно има работа и закъснява.

- Или е забравил? - предположи Алекс.

- Не е...

В този момент по коридора се чуха стъпки.

- Сигурно е той! - каза Зак.

И действително, към тях се приближи дребен мъж на средна възраст.

- Здравейте, вие, предполагам, сте огнената група. - Мъжът изглеждаше добронамерен и весел. - Аз съм сержант Родригес, но ми викайте Пабло.

Останалите се представиха на свой ред.

- Дъщеря ми има същото хоби като вас. Само че тя учи холограмен дизайн в университета по модерни изкуства на Герия.

- Чувала съм, че е много приятна планета! - обади се Мегън.

- Да, по-приятно е от тук, ама сте си избрали кариера във флота, така че... какво да се прави.

Останалите се засмяха.

- Слушайте сега - продължи Родригес. - Мога да ви помогна с ето това помещение - и той пъкна картата си в устройството до вратата на склад номер осем.

Огромните метални порти се отвориха автоматично. Сержантът включи лампите и отпред се разкри просторно помещение. Половината беше заето с контейнери, съдържащи, както си личеше от стикерите, строителни материали.

- Тоя склад се ползва от инженерния корпус. Има достатъчно място да тренирате, но трябва да сте много внимателни и да гледате да не изчезне нещо, докато сте тук. Зак, теб ще те държа отговорен!

- Да, сър! - отговори като по команда Зак.

- Е, хайде сега, не се стягай толкова. - Родригес го потупа по рамото. След това му подаде карта, която предоставяше достъп до склада по всяко време.

- Мястото е перфектно за зала - отбеляза Габриела. - Само огледала липсват.

- Сигурна ли си, че има нужда? - попита Зак.

- Да, огледалата са важни. Особено ако ще обучаваме хора.

- В „Оазисът“ има един голям магазин за домашни потреби - обади се Мегън. - Чух, че повечето кадети пазаруват от там, за да разкрасят обзавеждането на стаите си. Не може да не се продават огледала.

- Значи ще трябва да купим! - заключи Габриела и това беше първият им общ разход, за който четиримата се разбраха да съберат пари.

- Остана да се реши още едно нещо - продължи тя. - Трябва да измислим име на клуба!

Започнаха да си разменят идеи. Истината беше, че до този момент не се бяха замисляли сериозно, а името беше нещо много важно. В един момент най-неочаквано в разговора се намеси сержант Родригес:

- Знаете ли какво? Преди около двацет и пет години на борда на тоя кораб също е имало огнен клуб. - Те се стъписаха, но Родригес продължи: - Знам го лично от вицеадмирал Лао Ян. Веднъж той ме разпитваше за семейството ми и аз му споделих, че дъщеря ми има такова хоби. Тогава той ми каза, че навремето, когато е бил млад, заедно с добрия си приятел Юлиан Стаматов и още няколко млади офицери били част от огнен клуб, базиран тук на „Перперикон“.

- Това е много интересно! - възкликна Алекс.

Той изобщо не знаеше, че баща му някога се е занимавал с въртене на огън. Истината е, че през цялото си детство повече беше слушал и чел за Юлиан Стаматов, отколкото реално да говори с него.

- Как се е казвал клубът? - нетърпеливо попита Мегън.

- „Инсиниум“ - отговори Родригес.

- Прекрасно име! - каза Габриела и останалите се съгласиха с нея. - Мисля, че ще е добра идея, ако продължим традицията и нашият клуб също носи това име!

- Абсолютно! Името си върви с легендата! - добави Зак.

- След като вече имаме име на клуба и зала за тренировки, остава само да пусна новия сайт, за да обявим набирането на членове.

Габи направо грееше. Алекс не я беше виждал така. Сякаш отдавна тлеещият огън в душата ѝ се разпалваше с нова сила.

Вечерта тя пусна финалната версия на сайта, а останалите помогнаха той да стигне до повече хора, разпространявайки го в социалната мрежа.

Алекс се събуди час и половина по-рано, отколкото ставаше обикновено. Беше неспокоен и почти не спа през нощта. Днес щеше да се случи това, което чакаше от момента на пристигането си на „Перперикон“ - да лети за първи път в космоса. Стомахът му се бе свил от вълнение.

Хапна само няколко залька за закуска. Имаше цели два часа до упражнението и се чудеше как да ги прекара, затова седна пред компютъра си и започна да разцъква социалната мрежа. Нямаше нищо, което да спре вниманието му за повече от няколко секунди. След това отново прегледа сайта на „Инсиниум“. Габриела беше свършила страхотна работа. Един от разделите описваше огненото изкуство и различните уреди. Друг обясняваше за дейността на клуба и как желаещите могат да се запишат за тренировки.

Скоро обаче Алекс започна да изпитва непреодолимо желание да излезе от стаята си. Реши да отиде на докинг-станция седемнадесет, откъдето щяха да излитат учебните хигруси. Въпреки че имаше много време до упражнението, предпочиташе да го прекара там. Вървейки по коридорите, му направи впечатление колко безлюден изглежда кръстосвачът рано сутринта. Всички кадети и по-голямата част от екипажа бяха по леглата си и Алекс се разминаваше съвсем рядко с някой дежурен, който го поглеждаше учудено.

Скоро стигна до докинг-станцията. Там стояха подредени десет учебни изстребителя, отговарящи по брой на кадетите в класа му. Всеки си имаше номер и което наистина радваше окото, на предната част на едноместните кораби беше изписано фамилното име на пилота. Алекс започна да търси своето и скоро го откри. Върху сивия метал се открояваха гъмносини букви: STAMATOV. Алекс сложи ръка на машината си - това име беше легенда. Същият надпис красеше изстребителя, с който бе летял баща му и който сега се пазеше в музея като свещена реликва. Ако на хигруса просто пишеше „Александър“, щеше да е далеч по-лесно, но сега на плещите му тежеше отговорността да се представи достойно за името, което носеше.

- И ти не можа да спиш, нали? - чу се глас от дъното на хангара. Беше Габриела.

- Хей, здрасти! - Алекс се обърна към нея, откъсвайки се от мислите си. - Да, реших да дойда по-рано. Направо нямам търпение.

- Аз също. Виж ги колко са красиви!

Хигрусите стояха един до друг в две редици. Видът им будеше чувство на свобода, сила и агресия. От всичко, което бяха виждали, единствено „Ягуар 7“ изглеждаха по-великолепно.

- В крайна сметка доходиме тук, за да станем бойни пилоти... - промълви Габриела.

- Как се реши на това? - погледна я Алекс. Той мечтаеше от малък да стане боен пилот, но не беше разпитвал никого от приятелите си за техните мотиви.

- Не беше лесно - отговори Габриела. Дватама вече стояха един до друг пред кораба на Алекс. - Родителите ми са юристи. Винаги съм била много самостоятелна и те ми имаха доверие, но направо се побъркаха, като разбраха, че ще постъпвам във флота. Опитаха всичко възможно да ме разубедят.

- Но ти все пак беше твърда в решението си?

- О, да! Мечтаех за това от малка. Бях чела и гледала всичко за космическите асове по време на войната с аркусианците. Естествено, любимият ми герой беше твоят баща, Юлиан Стаматов.

Тук и двамата се засмяха. Габриела продължи:

- В учебниците по история, както и в повечето научнопопулярни филми, се спират предимно на кариерата му като висш офицер, когато е командвал големи флотилии от кораби и е разбил аркусианците на Гразър. Но аз лично винаги съм се интересувала много повече от ранната му кариера като боен пилот.

- Така е, и на мен това ми е било по-интересно, но материали се намират много по-трудно.

- Материали ли?! - Габриела се извъртя към Алекс с широко отворени очи. - Та той ти е баща, не ти ли е разказвал историите си?

Алекс се усмихна тъжно.

- През по-голямата част от живота си не прекарвахме много време заедно. Аз живях с майка ми на планетата Сара, а после на Сердика, докато той продължаваше да е отдаден на флота. Истината е, че в момента се намирам по-близо до него от когато и да било.

- Това звучи тъжно - отрони Габриела.

- Е, не се оплаквам, никой няма перфектни родители.

- Любимата ми история за твоя баща е битката при Хейлоновата мъглявина. Тогава той успял да унищожи дванайсет аркусиански изстребителя с общо дванайсетте си самонасочващи се ракети. След това, вместо да се върне да презареди, продължил да се бие, използвайки само плазменото си оръдие. Чрез близък бой унищожил още пет аркусиански бойци, преди корабът му да бъде уцелен в левия двигател. Останал само с един двигател - разпалваше се все повече тя, - младият лейтенант Стаматов продължил битката и преди аркусианците да отстъпят, той успял да свали още трима. Когато най-сетне кацнал на кръстосвача „Фредерик“, останалите не могли да повярват как е успял да се завърне изобщо. Изстребителят му бил надупчен буквално като швейцарско сирене от аркусианските плазмени оръдия.

- Не бях чувал за тази история - озадачи се Алекс.

- И на мен ми беше трудно да я издиря.

В този момент разговорът им се прекъсна от глъчката на навлизащи в хангара кадети. Беше станало време за упражнението. Алекс зърна Джери и му махна за поздрав, но приятеля му се направи, че не го вижда. „А, да, Габриела.“

Кадетите започнаха трескаво да разглеждат изстребителите, на които скоро щяха да полетят. През последната седмица бяха прекарвали много време в ускорителния тренажор, за да свикнат с огромното претоварване при маневрите с истинските космически кораби. Алекс беше правил подобни упражнения още в училище, така че това не представляваше нищо ново за него.

Последен се появи командир Кърт и кадетите застанаха мирно - всеки до своя изстребител. Командирът леко се усмихна при вида на ентузиазираниите младежи.

- Това, което ви предстои да преживеете в следващия един час, няма да може да се сравни с нищо, което сте правили досега! - започна той. - Нито учебните совалки, които някои от вас са пилотирали в училище, нито симулаторът, нито ускорителният тренажор могат да ви дадат представа за това, което ви очаква. „Хигрус 25“ може да са учебни кораби, но с дребни разлики, главно във въоръжението, са версия на бойния изстребител „Ягуар 1“. Това означава, че имат изключителни възможности за ускорение и маневреност, което е чудесно за кораба, но е убийствено за тялото на пилота. При изпълняване на някои маневри претоварването може да достигне до непоносими стойности, опитвайки се да изтласка кръвта от мозъка ви. Засега ще гледаме да правим съвсем елементарни маневри, без да се подлагате на такива натоварвания.

Въодушевлението по лицата на кадетите се смеси с напрежение.

- Разбира се - продължи командир Кърт, - на помощ ви идват последното поколение антиускорителни костюми, които ви чакат в съблекалните. С тях ще можете да понесете до четири степени G повече, отколкото тялото ви би могло да издържи незащитено.

След тези думи кадетите нетърпеливо се насочиха към съблекалните, където всеки го чакаше чисто нов антиускорителен костюм. Когато го облече, Алекс се почувства като боен пилот повече от всякога. Отляво на гърдите му имаше малка правоъгълна значка с името STAMATOV, също като на изстребителя. Подобен надпис стоеше и на каската.

- Хей, Алекс, представяш ли си колко яко ще изглежда Габриела в бойния костюм? - попита Джери.

- Хе-хе, имам чувството, че това те вълнува повече и от първото ни летене в космоса.

Отговорът се разкри, след като напуснаха мъжката съблекалня и се озоваха отново на докинг-станцията. Габриела изглеждаше просто зашеметяващо. Прилепналият антиускорителен костюм правеше фигурата ѝ дори още по-атлетична.

След знак от командир Кърт кадетите се затичаха всеки към своя хигрус и изкатервайки стълбичките, се озоваха вътре в кабините. Голямото стъкло се спусна над главата на Алекс, херметизирайки кокпита.

- Идентификация, моля? - чу се гласът на бордовия компютър.

- Името ми е кадет Александър Стаматов. Идентификационен номер 9819!

- Прието! - отговори изкуственият интелект.

Скоро от командната зала на докинг-станцията започнаха да дават разрешения за излитане. Хигрусите се изстрелваха на интервали от по петнадесет секунди. Дойде и редът на Алекс. Той натисна леко дросела, за да освободи съвсем малка част от чудовищната мощ на двата реактивни двигателя. Дори това обаче беше достатъчно, за да изстреля едноместния кораб с огромна скорост в тунела на докинг-станцията. Секунди по-късно Алекс вече летеше в безпределния космос. Чувството беше несравнимо. Погледна встрани и видя кръстосвача „Перперикон“, приличащ на светец космически град, обкичен с плазмени оръдия и лазери. Напред бяха звездите, изпълващи безкрайността. Сърцето на Алекс биеше както никога досега. Той осъзна, че изживява един от най-щастливите мигове в живота си.

Въпреки това нямаше време за съзерцание - задачата чакаше. На определено разстояние един от друг се рееха множество маяци, чиито сигнали ясно се разпознаваха на радара. Маяците очертаваха курс, завършващ обратно на стартовата докинг-станция. Те обаче бяха подредени така, че за да се изпълни курсът бързо, трябваше да се правят множество остри завой с голяма скорост и няколко основни маневри, познати от тренировките на симулатора. Алекс скоро осъзна сериозността на нещата. Опита се да вземе първия завой по начина, по който го правеше на симулатора. Бързо обаче разбра защо не им дават да изключат G опцията, докато тренират. Хигрусът без проблеми взе острия завой, но на Алекс му причерня и едва не изгуби съзнание. Усети как антиускорителният костюм се стяга около тялото му с цел да изтласка повече кръв обратно към главата. За щастие, завоят беше сравнително кратък и го следваше прав участък.

„Леле, трябва да съм по-внимателен.“

Алекс взе следващите завой с по-бавна скорост, макар че отново се крепеше на ръба на физическите си възможности. Плътно зад гърба му летеше Габриела, която беше стартирала петнадесет секунди след него. Алекс влизаше в завоите колкото може по-бързо, но тя не изоставаше. За сметка на това двамата скоро започнаха да настигат други кадети, които поради страх да не им прилошее, летяха значително по-бавно. Така, макар че Алекс и Габриела стартираха последни, в крайна сметка бяха сред първите, които кацнаха обратно на докинг-станцията.

След като всички кадети успешно приключиха упражнението, се строиха в хангара в очакване на командир Кърт. Някои от тях, особено Джери, бяха пребледнели от изтощение. Алекс също усещаше как краката му се подвиват, но се стараше да изглежда във форма.

- Чудесно, всички се справихте с първия си полет! - беше заключението на командира. - Честно казано, нито един от вас не загуби съзнание, което ме кара да смятам, че сте доста добър клас.

След тези думи часът приключи. С възбудена глъч и побутвания кадетите се насочиха към съблекалните.

Глава 7

Промяна в курса

За пореден път Мегън преглеждаше сайта на огнения клуб „Инсиниум“. Измина една седмица от началото на дейността му и все още никой не се беше свързал с тях. С Габриела, Алекс и Зак всеки вторник и четвъртък провеждаха тренировки в новата си зала. Момчетата дори бяха монтирали огледала на една от стените. Мегън чакаше с нетърпение всяка тренировка. Тя беше първата ученичка на клуба, тъй като за разлика от другите трима нямаше предишен опит. Всеки път научаваше нещо ново и според останалите напредваше много бързо.

Беше вторник и точно в единадесет часа сутринта започваше тренировката. Това се оказа единственото удобно време, тъй като после всички имаха някакви занятия. Пред входа на заключения склад вече чакаха Габриела и Алекс. Закъри, у когото стоеше картата, винаги идваше точно в единадесет. Нямаше как да дойде по-рано, защото преди това имаше упражнение по стрелба с пехотинците.

Когато най-сетне се появи, носеше голям кашон.

- Това да не би да е доставката от „Планетата на поя“? - попита с жив интерес Алекс.

- Точно така! - извика Зак, като стовари кашона на пода. „Планетата на поя“ се славеше като най-добрия и най-известния онлайн магазин за продажба на огнени уреди в цялата галактика. Четиримата се нахвърлиха да разопаковат пратката. Първо от кашона излязоха четирите чифта пойове от кевлар. Зак и Алекс си бяха поръчали и по една тояга. Алекс не въртеше този уред, но каза, че ще започне да се учи, за да направят огненото шоу по-разнообразно. За Габриела и Мегън пък имаше по чифт огнени ветрила. Те представляваха изящни конструкции от олекотен метал, извит във формата на лотос. В края на петте „листчета“ стърчеше по една кевларена факличка.

С разходите за огледалата и тази поръчка четиримата изчерпаха възможностите си да инвестират джобни поне за месец напред.

- Дано скоро привлечем поне няколко желаещи да се обучават в нашия клуб, за да имаме някакви приходи... - въздъхна Габриела.

- Хората още не знаят за сайта ни - предположи Зак. - Рано или късно ще ни открият.

През последвалата тренировка Зак учеше Алекс да върти тояга, Алекс му показваше движения с пой, а Габриела запозна Мегън с ветрилата.

Мегън остана очарована от новия уред. Беше изключително красив и женствен. Освен това тя схващаше движенията още по-бързо, отколкото тези с пой. За разлика от поя, ветрилата изискваха по-малко техничност и много повече грация и елегантност. Нещо, което наистина ѝ допаднаше.

След края на тренировката четиримата се разделиха. Алекс и Габриела имаха упражнение по реагиране при аварийна ситуация, докато Зак и Мегън тръгнаха заедно към докинг-станция четиринадесет, където за първи път щяха да участват в съвместно занятие. Щяха да тренират десант на необитаема планета. Упражнението щеше да се извърши с помощта на транспортен кораб TS-7, носещ името „Виктория“. Мегън се учеше да пилотира именно този кораб вече два месеца. Зак пък заедно с взвода си щеше за първи път да упражнява десант със същия кораб. Щеше да го ръководи майор Мартин Зафиров.

След като се озоваха на докинг-станцията, Зак и Мегън бързо се целунаха и се разделиха. Зак се насочи към групата пехотинци край задния вход на кораба, докато Мегън се качи през входа, водещ до мостика. Докато се отдалечаваше, тя нямаше как да не чуе одобрителните възгласи и подсвирквания от приятелите на Зак. Досега не го бяха виждали заедно с нея.

Когато Мегън се качи в кабината, там вече се намираха Алиса Бруни и Кобе Лий. Двамата също бяха кадети първи курс. Алиса - средно на ръст тъмнокошо момиче, се обучаваше за пилот също като Мегън, а Кобе - висок и късо подстриган чернокож, се готвеше за офицер по сигурността. Тримата бяха в един екип от началото на учебната година.

Мегън тъкмо заема мястото на първия пилот, когато на мостика се появи най-драгнещият индивид в целия Седми флот - прекият ѝ инструктор лейтенант Гари Ламбърт. Той набързо поздрави Алиса и Кобе, след което се обърна към нея:

- Здравсти, Мегън, как сме днес? Предстои ни вълнуващо пътуване, а?

- Ще бъде полезно изживяване - отговори тя равно.

- Когато придобиеш години опит, като мен, космическите пътувания ще ти се струват като детска игра. Между другото, довечера след упражнението можем да се видим за малко, за да ти разкажа няколко интересни истории.

- Много мило, лейтенант Ламбърт, но тогава имам среща с моя приятел. - Мегън едва забележимо натърти на последната дума. Имаше нещо, което я дразнеше повече от некомпетентността на Ламбърт, и то беше опитите му да я ухахва.

За щастие, разговорът беше прекъснат от влизането на капитана.

- Здравейте, всички! - поздрави бодро Мелинда Майерс. За разлика от Ламбърт, Майерс беше нещо като идол за Мегън. Изглеждаше на около петдесет и пет години. Прошарената ѝ руса коса бе вързана на кок. Униформата ѝ стоеше перфектно опъната по все така стройното тяло, а лицето ѝ бе изпито, с остри черти, издаващи строгост и достолепие. Участвала като капитан на транспортен кораб по време на войната с аркусианците, тя притежаваше десетки бойни отличия. Най-важното обаче, Мелинда Майерс беше отличен преподавател.

- Днешното упражнение, кадети, ще бъде по-различно от всички досега с това, че ще достигнем до реално небесно тяло - планетата Зария 37. Временно ще се установим на ниска орбита. Алиса, ти ще трябва да бъдеш втори пилот в това упражнение. Ще имаш за задача да сканираш повърхността за търсения от нас обект - в случая катастрофирал кораб. Задачата ти е жизненоважна за успеха на симулираната спасителна операция. Предполага се, че при нея има много пострадали и вражески части, които напредват към мястото на инцидента. Времето е от решаващо значение, така че трябва да откриеш обекта бързо. Ще получиш и бонус точки, ако успееш да дадеш повече информация за вражеските формирования.

Алиса кимна. Капитанът продължи:

- Кобе, ти ще се наложи да неутрализираш поне три вражески самоходни машини. Ще ти подсказва, че трябва внимателно да избираш оръжията, които използваш. Мощните снаряди ще поразят мишената дори при по-малка прецизност на стрелбата, но могат да нанесат щети и на хората, които искаме да спасим.

Кобе също кимна.

- След като открием мястото на катастрофата и неутрализираме зададените ни вражески цели, е ред на кацането. Мегън, това ще е нов елемент за теб. Тренирали сме го на симулатора, но на живо е много различно. Внимателно избери мястото, където да кацнем! Вторият пилот ще ти помага. Трябва да е удобно, но не бива да е прекалено далече от мястото на катастрофата! Получаваш бонус точки, ако успееш да се приземиш на по-малко от сто метра. Атмосфера на тази планета няма - както знаете, ще упражняваме кацане на планета с атмосфера втория семестър. Е, ясно ли е всичко, кадети?

- Да, госпожо капитан! - отговориха и тримата в един глас.

Зак провери още веднъж пълнителя на плазмената си карабина, преди да я закопчае на мястото ѝ до себе си. Няколко метра по-нататък майор Зафиров стоеше прав и обясняваше подробностите за предстоящото упражнение.

- След като птичката кацне - кънтеше гласът му в металните стени, - излизаме бързо, като очакваме да ни посрещне вражески огън. Все пак тренираме евакуация на кораб, свален близо до или зад вражеската линия. Взвод Алфа, ръководен от Закъри, ще отцепи периметъра около кораба, за да не позволи на вражеските единици да напреднат. Взвод Делта, командван от Тейлър, ще евакуира пострадалите.

- Не е честно! - възропта Тейлър Сайрът. Той, като повечето пехотинци, имаше едро телосложение. Косата му беше подстригана първи номер.

- Съжалявам, Тейлър, след един месец пак ще имаме десант. Тогава взвод Делта ще стреля и ще хвърля гранатите. Засега обаче това е положението. А, и не забравяйте да проверите херметизацията на бойните си костюми! Кацаме на планета без атмосфера и това не е наужким!

Време беше за началото на тренировъчната мисия. Мегън спази точно протокола за искане на разрешение за излитане. След като го получи, тя сърчно насочи кораба така, че той се окажа на правилна позиция за изстрелване през тунела. Алекс и Габриела не ѝ вярваха колко по-сложна задача е това с големия транспортен кораб, в сравнение с малките изстребители, които те управляваха.

Мегън обаче вече имаше опит с тази операция и я извърши бързо и прецизно. На няколко пъти Гари Ламбърт, който стоеше на специалното трето инструкторско кресло, се опита да я накара да действа по-бавно, за да не удари кораба в някоя от стените на докинг-станцията, но Мегън беше уверена в действията си. Накрая тя ускори през тунела и след секунди, без да се усети никакво раздрусване, корабът вече се носеше в открития космос.

- Добро излитане, Паркър! - отбеляза капитан Майерс.

Мегън ускори до четвърта светлинна скорост. „Виктория“ скоро напусна пограничния сектор, където беше разположен Седми флот. Упражнението нямаше как да се проведе там, тъй като адмирал Стаматов беше разпоредил транспортните кораби да се движат минимум по осем в конвой. Ето защо десантът щеше да се проведе в район, където аркусианци не бяха припарвали от войната насам. Полетът обаче щеше да трае няколко часа.

- Знаете ли, че нашият екип е в челната тройка по точки от всички учебни мостик-екипи на „Перперикон“? - каза Кобе.

- Да! - въодушевено отговори Алиса. - Почти сигурно е, че ще участваме във военните игри.

- Ще е супер! - съгласи се Мегън.

- Крайно време е да спечелим игрите - намеси се капитан Майерс. - „Перперикон“ не е печелил от доста години, все малко не ни достига.

- Тези игри са глупост, само противопоставят хората, които реално служат в един флот! - възропта лейтенант Ламбърт.

- Стига, Ламбърт, игрите са важни, защото стимулират кадетите да дават най-доброто от себе си! - сръза го Майерс. Останалите не казаха нищо, но навсякъде се носеше мълвата, че Ламбърт мрази игрите, защото когато е бил кадет, никога не е успявал да се дореди до представителния отбор на „Перперикон“.

В следващия един час разговорите продължиха да се въртят около игрите, изпитите и упражненията. Лейтенант Ламбърт от време на време вмязаше по някой ядлив коментар относно факта, че Мегън си е избрала за гадже пехотинец.

- Та, Мегън, приятелят ти е заедно с нас в товарното, така ли?

- Да, Зак командва един от двата взвода.

- Браво на момчето, направили са го командир на взвод.

- Да, той се справя много добре.

- Е, не е като да си пилот, но все пак...

Мегън стисна шурвала, но не отговори нищо.

- Хубаво е, че упражненията са само наужким - продължаваше Ламбърт.

- Никой не иска истинска война - отбеляза Мегън, усещайки, че ѝ се повдига само от гласа на Ламбърт.

- Особено пехотинците. Все пак те мрат в най-големи количества...

- Ламбърт, не прекаляваш ли малко! - намеси се Майерс.

- Просто отбелязвам, че при реална бойна ситу...

- Капитане, имаме сигнал за бедствие! - ненадейно извика Алиса.

- Странно, това го нямаше преди. Явно тази година са се постарали. Пуснете да ги видим!

Алиса прехвърли сигнала на главния екран. Картина почти нямаше, чуваше се гласът на човек, който крещеше, а думите му се заглушаваха от силни смущения и тътен от експлозии.

- Опитай се да го пречистиш! - изкомандва капитан Майерс. Скоро картината и звукът се поизбистриха. Виждаше се мъж с униформа на капитан от флота, също като Мелинда Майерс. Той беше изпотен и гледаше трескаво. Чуваха се приглушени думкания.

- Тук е капитан Евтимов от военнотранспортен кораб TS-7 „Тракия“. Намираме се под тежка атака от аркусиански шурмови кораби! Координатите ни са 46584/75844/5754, в близост сме до планетата Зария 20!

- Зария 20 ли? - зачуди се капитан Майерс. - Не трябваше ли да сме на Зария 37?

Тя се обърна към човека, изпращащ сигнала за бедствие.

- Капитан Евтимов, говори капитан Майерс от TS-7 „Виктория“ - Седми флот. Това част от учение ли е?

- Никакво учение не е! - отвърна той гневно и същевременно отчаяно. - Под жестока атака сме, прекалено много са, за да им удържим! Имам сто и петдесет души на борда, пратете веднага помощ!

- Веднага ме свържи с адмирал Стаматов, въведи кодовете за съобщения от най-висок приоритет! - изкомандва Майерс.

Алиса с треперещи ръце изпълни заповедта. Кобе и даже Ламбърт гледаха облещени, с отворена уста. Мегън дишаше учестено, докато се стремеше да поддържа курса. „Как, за Бога, са успели аркусианците да осъществят атака толкова надълбоко в пространството на Земния съюз?!“

- Майор Зафиров, явете се веднага на мостика! - беше следващата команда на капитана.

Зафиров се качи незабавно и Майерс набързо му обясни ситуацията.

- Дяволите да ги вземат, как са стигнали чак дотук?! - изруга майорът.

В този момент се осъществи връзката с адмирала.

- Здравейте, капитане, ние също получихме сигнала за бедствие. Изпратили сме „Перперикон“, но за съжаление, той ще пристигне най-рано до час, при максимална скорост. Нямаме други близки единици освен вас!

- Ние можем да достигнем координатите до десет минути! - отговори Майерс.

- Капитане... - опита се да възрази Ламбърт, но беше прекъснат:

- С какво разполагате, Майерс?

- Аз, Ламбърт и Зафиров сме, останалите са кадети на обучение.

- Не е добре... - промълви адмирал Стаматов и прокара ръка по челото си. - Мислите ли, че могат да се справят?

Майерс за момент замълча и огледа тримата, сякаш ги преценяваше. Решението ѝ щеше да е съдбоносно. Ако се съгласеше да се намеси с този неопитен екипаж, рискуваше да загуби целия кораб. Другото означаваше да обрече „Тракия“ на почти сигурна гибел.

- Не можем да ги оставим, сър! Искам разрешение да задам курс към бедстващия кораб и да атакувам противника!

Преди да дочака отговор, Ламбърт извика:

- Възразявам, адмирале! Това е самоубийство!

- Млъкни, Ламбърт, ние сме воители, забрави ли?! - отговори му майор Зафиров.

В този момент адмиралът продължаваше да мисли. Сега вече решението беше негово. Възцари се тишина, в която напрежението можеше да се реже като с нож. „Дали това не е част от учението? - зачуди се Мегън. - Не... Не вярвам капитан Майерс, майор Зафиров и адмиралът да са чак такива добри актьори.“

- TS-7 „Виктория“, оторизирам ви да окажете подкрепа на TS-7 „Тракия“ незабавно! Позволявам ви единствено да им помогнете да отбият вражеската атака и да им окажете техническо съдействие, ако е необходимо. Забранявам да преследвате противника или да влизате във всякакви други бойни действия освен необходимите, за да защитите „Тракия“, ясно ли е?

- Да, сър! - отговори капитан Майерс. - Координати 46584/75844/5754, пълна скорост! Кадет Лий, заредете оръжията!

- Тъй вярно, мадам! - отговори отсечено Кобе.

Ламбърт не се помръдна, но Мегън веднага въведе координатите и устреми кораба в желаната посока. Кобе трескаво преглеждаше оръжията, а Алиса се бореше с настройките на дългообхватния скенер, за да засече колкото се може по-бързо „Тракия“ и нейните нападатели.

Минутите се точеха като часове. Кръвта на Мегън кипеше от адреналин. Тя управляваше кораб, който всеки момент щеше да влезе в битка. Стараеше се да изглежда хладнокръвно, но пръстите ѝ трепереха, докато играеха по бутоните.

Имаше опасност обаче да пристигнат твърде късно. Пет минути преди да доближат указаните координати, всички на мостика чуха капитана на „Тракия“ да вика:

- Не можем да удържим, ще поддадем всеки момент! Единственото ни спасение е да опитаме аварийно кацане на планетата Зария 20. Повтарям, кацаме на Зари... - Връзката прекъсна.

- Дали ще успеят да кацнат...? - попита с пресекуващ глас Алиса.

- Ако корабът им е сериозно повреден, по-скоро ще се разбият - отсече майор Зафиров.

- Ще разберем скоро! - каза капитанът.

Всички бяха затаили дъх, докато се отброяваха последните минути до пристигане на координатите. Изведнъж Алиса съобщи с треперещ глас:

- Капитане, засичам шест неидентифицирани леки съда. Да установя ли контакт с тях?

- Кадет Лий, прихванахте ли мишените? - попита веднага Майерс.

- Да...

- Изстреляйте далекобойните ракети „Хеликс 23“! - нареди тя. - Огън!!!

Кобе трескаво изпълни заповедта. Усети се леко раздрусване на корпуса, когато шестте самонасочващи се ракети „Хеликс 23“ с дълъг обсег полетяха към аркусианските бойни кораби. Мегън забеляза на скенера как аркусианците незабавно предприемат избягващи маневри, опитвайки се да се изплъзнат от най-силното оръжие, с което разполагаха корабите от клас TS-7.

Още преди да е ясен резултатът от първия залп, капитан Майерс нервно нареди:

- Хайде, Лий, продължавай да изстрелваш ракети, те могат да се измъкнат от тези!

- Капитане, нямаме повече! - отговори Кобе, а гласът му хриптеше от страх. Майерс сякаш бе забравила, че се намира на кораб, подготвен за учебна мисия.

- Потвърдени два удара! Два аркусиански кораба са унищожени, капитане! - съобщи Кобе.

- С какво разполагаме? - попита бързо Майерс.

- Можем да стреляме с големите плазмени оръдия на куполите и с предните две плазмени оръдия, но нямаме никакви самонасочващи се ракети.

- Дори с къс обсег ли?

- Да, капитане...

- Предните оръдия се прицелват от пилотите по време на полет. Алиса, Мегън, тренирали сме го на симулаторите!

- Да, мадам! - отговориха двете в един глас.

- Майор Зафиров, вие и най-добрият ви пехотинец трябва да се качите в куполите и да поемете стрелбата с оръдията. Само така можем да се справим!

- Тъй вярно! - извика Зафиров и се втурна към задната част на кораба.

- Тъкмо очаквах да направя сто процента, преди времето да изтече, и се оказа, че нямам патрони - разказваше Зак на останалите.

В този момент вратата се отвори и в помещението влезе майор Зафиров.

- Момчета, положението е сериозно. Изникна извънредна ситуация и се отклонихме от курса на упражнението. Сега корабът ще влезе в реална бойна ситуация. Затегнете здраво коланите си, защото може да се пораздрусаме.

Всички гледаха като треснати.

- Закъри Горан, ела с мен!

Зак примигна и тръгна с майора. „Май положението наистина е сериозно...“

- Слушай, Зак, загазили сме го! - започна да му обяснява Зафиров, докато се катереше по стълбите. - Ще влезем в неочаквана битка с аркусиански кораби и сме неподготвени. Трябва да поемеш управлението на едната оръдейна установка. Ще се справиш ли?

- Д-да, сър! - извика Зак, преглъщайки уплахата си. По време на стрелбите се беше упражнявал на една такава оръдейна установка, така че имаше представа как се работи с нея.

Не след дълго се озова в купола. Управлението на двойното плазмено оръдие беше сравнително просто. С помощта на педали се контролираше завъртането на купола наляво или надясно. Имаше два големи лоста с разширения, където Зак си пхна ръцете. С тяхна помощ двойното оръдие се движеше нагоре и надолу, а спусъците се намираха в ръкохватките.

Докато беше в купола, Зак слушаше комуникацията на останалите членове от екипажа. Изглежда ставаше дума за четири аркусиански кораба, които всеки момент щяха да влязат в ефективния обхват на оръжията. Скенерът на оръдието ги засече. Същевременно постъпи информация, че противниците са изстреляли залп от самонасочващи се ракети. Зак незабавно се прицели и откри огън. Плазмените снаряди летяха срещу противниците, описвайки огнени дири подобно на трасиращи патрони.

Първата вълна от ракети достигна кораба. Автоматичните лазери успяха да унищожат част от тях, но останалите се стовариха върху „Виктория“ с цялата си мощ. Корабът силно се разтресе.

Мегън усети ужасяващото разтрисане и в ума ѝ се стрелнаха сцени от момента, когато транспортният кораб, с който пристигнаха във флота, беше атакуван от аркусианците. След първия удар тя вдигна глава и веднага забеляза ужаса в очите на Алиса, Кобе и дори на лейтенант Ламбърт.

- Спокойно, това бебче е доста дебелокожо! - отсече капитан Майерс. - Докладвай щетите, Паркър! - директно се обърна тя към Мегън, въпреки че Ламбърт беше на мостика.

- Двете кули не са засегнати! - отговори Мегън.

- Слава богу!

- Двигателите също са наред, явно корпусът е поел ударите!

В този момент се обади и Кобе:

- Капитане, току-що поразихме единия от аркусианските кораби!

- Браво! - извика Майерс.

- Мисля, че беше оръдието на майор Зафиров!

Междувременно Мегън видя на тактическия дисплей как останалите три аркусиански кораба захождат за нова атака. Преди да успеят да стрелят обаче, още един от тях беше поразен.

- Това беше оръдието на кадет Горан, мадам! - оповести Кобе.

- Браво на това момче! - усмихна се Майерс.

Алиса показа картина от външните камери на главния дисплей. Снарядите откъснаха задната част на щурмовия кораб, който се понесе напред като горяща комета и след кратък неконтролиран полет експлодира. Така останаха само два вражески кораба, които на свой ред изстреляха втори залп от ракети. Последва ново жестоко разтрисане, но „Виктория“ издържа и на тези попадения.

Оцелелите аркусианци решиха да се оттеглят. Следвайки заповедите на адмирал Стаматов, Майерс отказа да ги преследва, а се зае веднага с издирване на „Тракия“.

- Не може да са били само шест кораба! - обясняваше тя. - Иначе „Тракия“ щяха да се справят с тях и сами.

- Може би са били повече, но сега част от тях са се спуснали на повърхността на планетата, за да преследват „Тракия“ - предположи Мегън.

- Точно това ме притеснява! Паркър, установи ниска орбита! Когато това стане, Бруни, започни да сканираш повърхността за кацналия транспортер! Също както бяхме планирали учението, деца, само че наистина!

Мегън предприе маневра за установяване на ниска орбита. Беше правила това само на компютърен симулатор, а сега за първи път щеше да действа в реални условия. Проверяваше всичко по два пъти, преди да го изпълни. Накрая успя да приведе кораба в желаната орбита.

Алиса пък се зае със сканирането.

- Открих го, госпожо капитан - извика тя след няколко минути.

На големия екран се появи неясен образ на падналия сред пустинния пейзаж кораб. От време на време нещо проблясваше.

- Увеличи приближението и се постарай да филтрираш картината, за да имаме по-ясна представа какво става! - изкомандва капитанът.

Алиса се справи със задачата и те скоро разполагаха с птичи поглед към случващото се долу. Корабът се намираше на невисоко, скалисто плато, полегнал на една страна. Екипажът беше установил защитен периметър и ожесточено се бранеше от приближаващите сухопътни сили на аркусианците, които бяха дебаркирали от корабите си, кацнали на около километър и половина северно от „Тракия“. По-задълбоченото наблюдение разкри, че аркусианците разполагат дори с няколко танка, напредващи към позициите на хората.

- Това ще бъде касапница! - заяви Майерс. - Ако не им окажем помощ, няма да имат никакъв шанс.

- Съгласен съм, капитане, длъжни сме да им помогнем! - включи се майор Зафиров по комуникационната система. Според данните на компютъра той продължаваше да се намира в едната стрелкова установка.

- Какво предлагате да направим? - попита лейтенант Ламбърт, който изглеждаше бял като платно.

- Ще се снижим до повърхността на планетата и ще нанесем въздушни удари с цел да неутрализираме първо танковете, а после и пехотата на аркусианците. След като е безопасно, ще кацнем и ще евакуираме екипажа на „Тракия“.

След тези думи Ламбърт сякаш събра целия кураж, който имаше, изправи се на крака и извика:

- Това е безумие! Аз няма да изпълня тази заповед!

- Тогава сте отстранен. Имам си пилоти, които да свършат работата! - отговори капитан Майерс. После извика:- Майор Зафиров, явете се незабавно на мостика!

Зафиров се появи след около минута.

- Поставям лейтенант Ламбърт под арест за неподчинение, докато трае този полет! Отведете го!

Самият Зафиров за момент изглеждаше учуден, но изпълни заповедта на капитана и прикани Ламбърт да го последва. Лейтенантът не оказа съпротива, но лепна възможно най-възмутения вид на лицето си. „За миг чак спря да гледа като стрелян заек“ - помисли си Мегън.

Глава 8

Под обстрел

Алекс и Габриела напуснаха тренировъчната зала заедно с останалите кадети. През последния час упражняваха възстановяване на прекъснатата енергийна верига, свързана с животоподдържащите системи на „Ягуар 7“. Цялата група кадети забърза към докинг-станция девет, тъй като в ректората след половин час започваше лекцията по основи на бойното пилотиране.

На докинг-станцията се беше събрала необичайно голяма тълпа от разочаровани и недоволни кадети. Алекс и Габриела видяха как много от тях си тръгват в обратна посока. Дватамата се чудеха каква е причината за цялата суматоха, когато най-сетне по високоговорителите се чу съобщение:

- Уважаеми пътници, всички полети от и за кръстосвача „Перперикон“ са отменени до второ нареждане. Моля да ни извините за неудобството.

- Странно, защо са ги отменили? – зачуди се Габриела.

Те, както и стотици други кадети, щяха да си пропуснат лекциите. Можеше да има само едно обяснение.

- Сигурно „Перперикон“ е изпратен на някаква мисия и затова не е сред останалите кораби от Седми флот – предположи Алекс и извади старфона си. Наскоро беше инсталирал приложение, което му показваше точното местонахождение спрямо звездната карта и приблизителната скорост. – Движим се в посока, обратна на границата...

- Това е добре, значи едва ли ще е нещо сериозно – каза Габриела.

- Но доста бързаме, летим с максималната девета светлинна скорост!

* * *

Мегън се готвеше да напусне орбитата и да насочи транспортера „Виктория“ към повърхността на планетата. Нямаше много време, затова гледаше да действа колкото може по-бързо. Премина към ръчно управление и завъртя шурвала, така че се усети леко накланяне. Корабът започна да се спуска. Липсата на атмосфера улесняваше целия процес, тъй като нямаше опасност корпусът на „Виктория“ да прегрее при навлизане в нея. Все пак обаче тук съществуваше факторът гравитация, който отсъстваше в открития космос. Освен всичко друго Мегън трябваше да не забравя, че не може да изключи двигателите или да намали прекалено мощността им, защото корабът щеше да започне неконтролируемо да пада.

- Кадет Лий, с какви боеприпаси разполагаме за бомбардиране на наземни цели? – попита капитан Майерс.

- Три широкоспектрни снаряда „Ексон 10“, три прецизно насочващи се стратегически ракети „Тъндър 26“, а останалото са плазмените ни оръдия.

- Само толкова са заредили за упражнението... – Капитанът махна с ръка. – Слушайте какво ще направим! Ще се снижим. Алиса, ти трябва бързо да прихванеш на радара всичките аркусиански танкове. Ще направим две пикирания. При първото ще пуснем широкоспектрните снаряди в ариергарда на настъпващите аркусианци. Така взривовете ще са максимално далече от „Тракия“ и нашите няма да пострадат. При второто прелитане ще се прицелим в танкове, намиращи се в непосредствена близост до позициите на хората, и ще ги поразим с ракетите „Тъндър 26“. Останалото ще го довършим с плазмените оръдия.

Планът на капитан Майерс звучеше лесно на думи, но Мегън усещаше, че сърцето ѝ бие лудо. Тя забеляза как по челото на Алиса се стичат едри капки пот, а Кобе хапе устни. Те нямаха никакъв боен опит и всяка грешка можеше да се окаже фатална.

Мегън внимателно насочи кораба, изчислявайки най-подходящия ъгъл на атака, за да може Кобе да поразии целите с широкоспектрните снаряди „Ексон 10“. Той от своя страна трябваше да ги програмира и да ги освободи в точния момент. На главния екран в командната зала се виждаше все по-бързо приближаващата се камениста повърхност на Зария 20. След още половин минута можеха да се забележат отблясъците на експлозиите от битката. Мегън усещаше как ръцете ѝ треперят, докато държи шурвала.

- Десет хиляди метра височина! – съобщи тя и продължи да се спуска.

След още няколко напрегнати минути на екрана се различаваха основните играчи на бойното поле. Шестте вражески кораба бяха кацнали на около километър и половина от „Тракия“. От тях бяха дебаркирали аркусианските сухопътни части, включително множество тежки танкове, които в момента се виждаха като големи бръмбари, напредващи към катастрофирания кораб. От своя страна човешкият екипаж стоеше зад защитния периметър, изграден набързо около „Тракия“. Те използваша естествения скалист релеф като прикритие, но разполагаха само с леко стрелково въоръжение и малко противотанкови ракетомети. Плазмените оръдия на „Тракия“ изглежда бяха извън строя.

„Виктория“ се намираще на няколкостотин метра височина, когато Мегън започна планираното пикиране над

аркусианските сили. Те се оказаха напълно неподготвени и нямаха време да открият огън срещу прелитащия транспортер. Тъй като по време на битката в открития космос аркусианските кораби се намираха от другата страна на планетата, те вероятно не бяха успели да осъществят радиовръзка и да предупредят наземните си сили за идващата опасност.

Кобе освободи трите снаряда и те паднаха в една редица на около половин километър разстояние, създавайки гигантска огнена стена, която погълна голяма част от напредващите аркусиански части.

- Ура! - чуваха се възгласи в командната зала на „Виктория“.

- Капитане, имаме потвърждение за унищожаването на четири от кацналите аркусиански кораби, шест танка и голямо количество лека механизация и пехота.

- Браво, Лий! - поздрави го капитан Майерс. - Но битката продължава - добави тя.

И в действителност, това далеч не бяха всичките аркусиански части. Техният авангард вече заемаше позиции около защитния периметър на „Тракия“. Имаше дори няколко танка, които скоро щяха да са в обсег и да се включат в обстрела.

Именно тези танкове представляваха следващата най-важна цел на „Виктория“. Мегън обърна, набра малко височина и се подготви за втори заход. Този път Кобе щеше да изстреля прецизните ракети „Тъндър 26“. За разлика от „Ексон 10“ те имаха по-малка мощ, но можеха да елиминират отделни цели, без да засягат прекалено широк периметър.

- Имаме само три такива ракети, така че трябва внимателно да преценим кои мишени да поразим с тях! - каза капитанът.

Алиса направи бърз анализ на тактическата обстановка, използвайки данните, идващи от бойното поле. Тя избра трите танка, които се намираха в непосредствена близост до „Тракия“ и вече откриваха огън по защитниците, нанасяйки им големи поражения.

„Тъндър 26“ имаха по-малък обхват от „Ексон 10“, затова се наложи Мегън да снижи кораба още повече. Този път обаче аркусианците бяха подготвени.

Танковете разполагаха със зенитни плазмени оръдия, които започнаха да обстрелват захождащия транспортер. При пикирането Мегън откри огън с предните плазмени оръдия, поразявайки аркусианските позиции. Кобе пък изстреля ракетите „Тъндър 26“ и изкара от строя най-опасните танкове. При ниското прелитане Мегън наблюдаваше всичко през пилотския си визьор, намиращ се над пулта за управление. Тя с ужас следеше плазмените снаряди, които прелитаха в близост до кораба. Няколко дори уцелиха корпуса, предизвиквайки силно раздрусване. Тя обаче съумя да запази контрол над полета. „Виктория“ отново набра височина и се подготви за трети заход.

- Унищожихме общо пет танка, капитане! Три с ракетите и два с плазмените оръдия! - докладва Лий.

- Няма сериозни щети по кораба - добави Мегън.

- Добре, ще заходим отново. Паркър, сега останаха само твоите плазмени оръдия. Цели се в останалите танкове, преди да са достигнали до „Тракия“.

- Разбрано! - отговори Мегън и се подготви да извърши маневрата.

Корабът, който до този момент набираще височина, извърши остър 180-градусов завой и започна ново спускане. Когато Мегън се снижи достатъчно, се зае да обстрелва вражеските позиции. Тя наблюдаваше през визьора как плазмените ѝ снаряди поразяват аркусианските танкове и бронирани машини.

Изведнъж Алиса извика:

- Капитане, засичам нещо необичайно!

- Покажи го на екрана! - изкомандва Майерс.

На тактическия дисплей се появи изображението на конструкция с формата на разтворено метално цвете.

- Издигай се! Издигай се бързо! - заповяда капитанът. - Това е противовъздушна установка!

С рязко движение Мегън издигна носа на кораба и започна отново да набира височина. В този момент една червена лампичка светна на пулта ѝ, предупреждавайки за приближаваща се ракета.

- Прихванати сме! - извика Мегън почти панически.

- Изпълни избягваща маневра! - заповяда Майерс. - Кобе, изстреляй флещи за отклоняване на ракетата!

Мегън зави рязко надясно, но транспортните кораби не бяха достатъчно бързи и маневрени. Ракетата достигна целта си и последва мощна експлозия. Целият кораб се разтресе, светлините за момент примигнаха, но захранването се възстанови.

- Десният двигател е извън строя! Губим мощност! - извика Мегън. Въпреки опитите ѝ корабът се снижаваше.

- Намери място да кацнем, Паркър! Ако останем още малко във въздуха, ще заредят нова ракета и ще ни довършат! - изкомандва Майерс.

Мегън трескаво оглеждаше повърхността, която приближаваше все по-бързо. Реши, че ще е най-добре, ако кацне точно до „Тракия“. Така по-лесно щяха да се бранят от прииждащите аркусианци. Управлението на кораба след удара обаче се оказа по-трудно. Той се тресеше и се накланяше ту на едната, ту на другата страна.

Мястото за кацане беше малко скалисто плато. Трябваше да успее да се приземи там, без да се вреже в „Тракия“ или да помете намиращите се по периферията войници. Доближаваше целта си по правилна траектория, но не можеше да намали скоростта достатъчно поради липсата на единия двигател.

Корабът се разтrese мощно и рязко забави ход, почти като при челен сблъсък. Още няколко секунди се влечи по платото, докато се спря с носа си в корпуса на „Тракия“.

- Твърдо кацане, Паркър! Но пък ще получиш бонус точки, защото кацна на нула метра от пострадалия кораб! - отбеляза Майерс.

Мегън едва събра сили да се усмихне.

Капитанът продължи да разпорежда следващите действия на екипажа:

- Майор Зафиров, поведете вашите момчета и подсилете защитния периметър около платото! Няма да сме в състояние да се вдигнем отново, така че евакуация няма да има. Ще трябва да удържим позицията си, докато „Перперикон“ пристигне и се разправи с тези аркусианци.

- Нямамте грижа, капитане, ще се разправим с аркусианците, преди „Перперикон“ да е приближил тази система! - отговори бодро Зафиров.

- Паркър и Лий, вие се качете в оръдейните куполи, тъй като всички пехотинци ще напуснат кораба!

- Тъй вярно! - извикаха двамата. Мегън разкопча коланите на пилотското кресло и се приготви да напусне мостика.

- Бруни, пусни зов за помощ по всички честоти и се опитай да се свържеш с „Перперикон“ - продължаваше да нарежда Майерс. - Не знам колко дълго ще издържим, така че е важно да ни намерят бързо.

- Да, госпожо капитан!

- Също така опитай да използваш сензорите на кораба, за да локализираш, доколкото е възможно, позициите на противника. Все пак се намираме на възвишение, трябва да е възможно!

Докато слизаше забързан по стълбите от оръдейната установка, Зак се засече с Мегън. Тя се хвърли на раменете му, обляна в сълзи.

- О, Зак...

- Всичко ще е наред, мила! - каза ѝ той, докато бършеше сълзите ѝ. - Ще се справим, ти се справи чудесно там...

- Къде си, Горан?! - чу се гласът на Зафиров.

- Трябва да вървя, всичко ще е наред!

- Обещай ми, че ще се върнеш жив!

- Ще се върна...

Той я целуна кратко. Навън се чуваха изстрели и експлозии. Притисна Мегън силно до себе си:

- Ще се видим отново. Обещавам!

Когато най-сетне стигна товарното отделение, обходи с поглед момчетата от взвода си. Някои бяха препотени, други се оглеждаха уплашено, трети нервно потропваха с крак. Всички те за първи път щяха да влязат в истинска битка - много по-рано, отколкото очакваха.

- Момчета, слушайте какъв е планът! - започна майор Зафиров. Той крещеше, за да надвика гътена, стрелбата и експлозиите извън кораба. - Отново се разделяме на взвод Алфа и взвод Делта! Пехотинците от „Тракия“ вече са установили защитен периметър. Врагът настъпва от североизток. Целта ни е да се разпределим така, че да попълним празнините в защитата и да удържим противника на разстояние, докато помощта дойде. Не предприемайте излишни рискове, няма смисъл от ненужни жертви! „Перперикон“ е на път и скоро ще е при нас.

Всички пехотинци се събраха в кръг и по традиция извикаха: „У-а“. Водачите на взводовете - Зак и Тейлър - дадоха пример, като първи изскочиха навън през спуснатата врата на товарното отделение. Останалите ги последваха.

Пехотинците носеха здрава, но лека броня от специален полимер, предназначена да ги предпази от плазмените куршуми и протонните експлозии. Сега обаче движенията им се затрудняваха още повече, защото бяха облечени и в допълнителен изолиращ костюм, който им позволяваше да оцелеят в условия без атмосфера.

Когато пръв напусна „Виктория“, Зак видя през визьора на скафандъра си битката в цялата ѝ ужасяваща прелест. Най-близо се намираха войниците от екипажа на „Тракия“. Те държаха позиции зад скали или директно бяха залегнали в кратерите, изкопани от паднали протонни снаряди. Карабините им святкаха и трещяха, като ги заглушаваха само спорадичните взривове на танкови снаряди, изстрелвани от аркусианците. Напред в низината проблясваха вражеските оръжия, а цялото междинно пространство се изпълваше от хиляди плазмени куршуми, свистящи в едната и другата посока.

Зак притича до най-близката скала и приклепна зад нея. До него застанаха Малик и Пиер. Останалите също си намериха прикритие наблизко.

- Радваме се да ви видим! - извика един пехотинец от „Тракия“. Скафандърът му беше покрит със сажди и прах.

- Добре, момчета, нали чухте? Трябва да удържим тази позиция! - извика Зак и зареди карабината си M316A, след което се подаде леко иззад скалата и откри огън. Останалите от взвода последваха примера му.

Аркусианците заемаха позиции в подстъпите на платото и обстрелваха защитниците, но нямаха възможност да напредват. Най-близките им противници се намираха на около сто и петдесет метра и се прикриваха добре, така че трудно можеха да бъдат засегнати.

За нещастие, няколко от аркусианските танкове, оцелели след бомбардировката на „Виктория“, вече приближаваха района на катастрофата. Един протонен снаряд се взриви в скалата, която Зак ползваше за прикритие. От удара той отскочи няколко метра назад и падна по гръб, а върху му се изсипа порой от прах и камъчета. Скалата се разби на парченца, но той като че ли се размина само с натъртвания.

Докато идваше на себе си, зърна карабината си да лежи на около метър настрани. Не виждаше нищо друго, защото прахолякът от взривената скала покриваше всичко като пелена. Грабна оръжието си и подпирайки се, мъчително се изправи.

Докато накуцваше обратно към позицията, видя през облака прах силует точно пред себе си. Не беше човешки. Тъмната едра фигура напредваше сред пушека, а карабината ѝ бълваше святкаща плазма. Без да се колебае, Зак откри огън и собствените му куршуми полетяха към врага. След секунди силуетът се свлече на земята.

Пушекът бързо се разсея и разкри ужасяваща гледка. Аркусианците бяха преминали към щурм на възвишението. Няколко дори успяха да се покатерят до ръба на платото, но всички свършиха по един и същи начин, покосени от плазмените карабини на пехотинците. Зак стигна до ръба и погледна. Там трима аркусианци тичаха нагоре, опитвайки се да се възползват от пробива в защитата. Той инстинктивно изстреля гранатата, намираща се в подцевния му гранатомет. Експлозията помете обратно надолу тримата войници.

Скоро се чу нов мощен взрив зад позициите на пехотинците и Зак бързо залегна. Този път лежеше в кратера, образуван на мястото на разбитата скала. До него скочиха Малик и Пиер.

- Радвам се, че сте добре! Виждали ли сте другите? - попита Зак.

- Пълен хаос е, всеки се е прикрил и стреля по аркусианците! - извика Пиер. Нов снаряд избухна наблизко, те залегнаха и над тях се посипаха пръст и камъчета.

Единствената причина, поради която аркусианските танкове не подлагаха позицията на масиран обстрел, бе фактът, че плазмените оръдия на „Виктория“ функционираха. Кобе и Мегън отвърщаха на огъня, принуждавайки аркусианците да маневрират зад големи скалисти образувания и хълмове. Така танковете стреляха по веднъж, а след това веднага се скриваха и търсеха нова огнева точка. Междувременно пехотата, прииждаща с леки бронирани машини, все повече обграждаше платото, на което бяха кацнали „Тракия“ и „Виктория“. Аркусианските командоси държаха позиции в подножието, като постепенно намираха прикрития все по-нагоре към защитната линия на хората. В началото пехотинците ги отблъскваха с гранати, но тези боеприпаси скоро започнаха да привършват.

Зак, Пиер и Малик стреляха, подавайки се от кратера, по прикрили се на двадесетина метра аркусианци. Останалите пехотинци от взвода също бяха заели позиции наблизко и се мъчеха да държат нападателята настрана.

Надигайки се за пореден път, Зак чу просвистяване на сантиметри от главата си. Той бързо залегна. Преди да се подаде отново, почувства до себе си тялото на Пиер. Когато го погледна, видя, че лицето му е обляно с кръв, а той лежи, без да мърда.

- Пиер! - извика Зак.

- Пиер! - извика и Малик. Двамата се наведоха над другаря си. Плазмен куршум беше пробил шлема му.

- Мамка му! - изстена Малик. - Мъртъв е! Какво да го правим?!

- Не можем да му помогнем! - отговори Зак. - Продължаваме да се бием, това е!

В командната зала на „Виктория“ останаха единствено Алиса Бруни и Мелинда. Тук тътените на яростната битка се чуваха малко по-приглушено.

- Успях да установя връзка с „Перперикон“. Слаба е, но ще свърши работа! - каза с треперещ глас Алиса.

- Добре, прехвърли ги на главния екран - отговори Мелинда.

Скоро на екрана се появи образът на вицеадмирал Лао Ян. Картината и звукът страдаха от сериозни смущения, но въпреки това се разбираше.

- Адмирале, след колко време ще сте при нас? Врагът ни превъзхожда по численост, а и нямаме много останали муниции! - Мелинда се стараеше да не звучи уплашено. Тя беше попадала десетки пъти в ситуации, близки до смъртта, и знаеше, че поведението на командира е от значение за духа на останалите.

- Приблизително време до пристигането ни: двацет и пет минути, капитане! - отговори адмиралът. - Ще удържите ли?

- Със сигурност няма да им се дадем без бой! - отговори Мелинда.

- Не съм се съмнявал във вас, капитане...

Мощна експлозия разтреса целия кораб и връзката прекъсна. Явно беше танково попадение.

- Какво се случи?

- Уцелиха едната ни артилерийска кула, капитане! - отговори Алиса.

Мелинда не каза нищо. Тя се насочи към контролен панел на една от стените. След като въведе специален код, стената се отвори и разкри малък арсенал предназначен за мостик-екипа. Бяха пет карабини М316А, с по три пълнителя всяка. Мелинда взе едната и муниции. Зареди я и каза:

- Кадет Бруни, предавам ви мостика!

- Но, капитане, къде отивате?

- Присъствието ми тук вече е безсмислено, ще помогна на другите да защитят това място, докато дойде помощта.

Тя се обърна и тръгна към изхода. Точно когато прекрачваше вратата обаче, чу прищракване на карабина зад себе си. Извъртя глава. Алиса също беше нарамила едно от оръжията и тъкмо зареди пълнителя в него.

- Какво правите, кадет Бруни?

- Моето присъствие тук също е безполезно, госпожо капитан. Позволете ми да се присъединя към другите!

- Знаеш ли как да боравиш с това нещо?

- Стреляла съм един-два пъти...

- Ако искаш да си полезна, провери оръдейната установка, която беше уцелена от аркусианците. Възможно е, който е там, да е жив и да има нужда от помощ!

- Да, капитане! - Алиса непохватно остави карабината обратно на мястото ѝ.

Мелинда напусна кораба в боен костюм и моментално се озова под дъжд от плазмени куршуми. Протонен снаряд се взриви на няколко метра от нея, посипвайки я с пръст. Тя притича до една скала, зад която стоеше и майор Зафиров. Старият воин ожесточено стреляше и същевременно крещеше заповеди на останалите.

- Какво е положението, майоре? - попита Мелинда и на свой ред стреля по непредпазливо показал се иззад прикритието си аркусианец.

- Момчетата се държат, обаче загубихме едното оръдие. Това прави танковия обстрел срещу нас по-интензивен!

Сякаш за да потвърди думите му, нов снаряд се взриви, този път в корпуса на „Виктория“.

- Кога ще пристигне „Перперикон“?

- След около двацет минути. Дано не е твърде късно...

В единствената функционираща установка Мегън трескаво работеше с ръчките и педалите, борейки се да държи аркусианските танкове зад прикритията им. Сега обаче Кобе го нямаше и задачата ѝ стана много по-трудна. Вътре в кабината беше запушено и миришеше на нагар, тъй като през последните няколко минути три танкови снаряда се взривиха в корпуса на метри от купола на Мегън. Ставаше все по-опасно, но тя не можеше да си позволи да изостави поста си, защото само нейното оръдие пречеше на аркусианците да подложат

платото на унищожителен обстрел.

„А някъде долу Зак се намира очи в очи с врага...“

Зак реши да обходи позициите на останалите от взвода му, за да види как са и да им даде инструкции, ако е наложително. Докато притичваше от едно прикритие на друго, със свито сърце установи, че освен Пиер още двама негови другари са мъртви. Едно от момчетата на име Карлос беше тежко ранено в стомаха. Лежеше и стенеше до друг пехотинец, който стреляше по приближаващия противник. Бойният костюм имаше активна вътрешна обвивка, която спираше кръвенето, но въпреки това пострадалият боец се нуждаеше от помощ. Зак знаеше, че в кораба „Тракия“ има двама medici, които помагат на ранените. Някак си трябваше да стигнат дотам.

- Можеш ли да ходиш, Карлос? - извика Зак.

Гласът му се заглушаваше от картечната стрелба на пехотинците и падащите аркусиански снаряди. Карлос едва-едва кимна. Зак му помогна да се надигне и, подпирайки го, бавно тръгнаха към „Тракия“. Стараеха се да са възможно най-приведени, но движенията на Карлос бяха много ограничени. С мъка изминаваха всеки метър, докато около тях фучаха плазмени куршуми. На няколко пъти в близост се взривиха танкови снаряди и веднъж ударната вълна едва не ги повали на земята.

Когато най-сетне се приближиха до „Тракия“, двамата medici ги забелязаха и се втурнаха, за да помогнат на Зак да внесе Карлос в кораба.

- Ще се справиш, братле! - подвикна Зак и се втурна обратно в битката. Аркусианците напредваха все повече и положението не изглеждаше никак добре.

Погледът на Мегън се премрежваше от капките пот, които се стичаха по челото ѝ. В кабината на оръдейната установка ставаше все по-горещо, защото двойката плазмени оръдия не беше спирала да работи. Въпреки всичко Мегън, без да губи концентрация, продължаваше да обстрелва аркусианските танкове. Те умело маневрираха така, че да се прикриват и да стрелят от най-неочаквани места. Тя беше успяла да поразии поне три, но още най-малко пет танка участваха в битката.

В един момент оръдието замлъкна. Тя панически стисна спусъчните ръкохватки, но изстрел не последва. На циферблата, показващ броя на мунициите, стоеше изписано безмилостното 000. Бяха нужни десетина секунди, за да последват изстрели от страна на аркусианските танкове.

Мегън бързо отвори люка и се спусна надолу, напускайки оръдейната установка. Над нея се разнесе експлозия. Гъст дим нахлу през люка, откъдето тя премина преди секунди, без да има време дори да го затвори. „И сега вече останахме без прикриващ огън...“

Мегън се втурна надолу по стълбите и скоро се озова в товарното отделение. Там Алиса стоеше приведена над Кобе.

- Мегън, добре ли си? - попита ужасено тя.

Мегън плъзна поглед надолу. Изглежда не бе пострадала, но цялото ѝ тяло бе покрито със сажди.

- Добре съм, как е Кобе?

Приятелят им лежеше в безсъзнание. Имаше много обгарения и рана на главата, вероятно от удар в метален предмет.

- Диша, но не може да дойде на себе си. Превързах го на места... - Алиса се обля в сълзи. Мегън я прегърна и ѝ каза:

- Направила си каквото трябва. Сигурна съм, че ще се справи.

Мелинда и майор Зафиров гледаха горящата оръдейна установка.

- Сега ще ни подложат на тежка бомбардировка - каза майорът.

И действително, необезпокояваните танкове излязоха на удобни позиции и откриха огън по платото.

- Ще ни смажат! - извика Мелинда. - Не можем да останем на открито! Бързо трябва да се изтеглим до корабите. Здравите им корпуси ще ни предпазят за известно време от снарядите!

Зафиров се координира с командващия на „Тракия“ и те заповядаха на пехотинците да се изтеглят към двата кораба. Наоколо започваха да ваят протонни снаряди.

Докато тичаше към прикритието, Зак едва виждаше къде ходи заради праха, пушека и хвърчащата пръст от

експлозиите. „Загубихме и двете установки! А Мегън беше в едната...“

Зак стисна зъби. Скоро се озова заедно с останалите пехотинци пред входната врата на товарния отсек на „Виктория“. Там образуваха барикада и се заеха да отблъскват аркусианците, които, вече изкачили платото, стесняваха кръга. Всички изглеждаха отчаяни, освен майор Зафиров, който имаше вид на истински бог на смъртта. С всеки откос на карабината си поваляше по един аркусиански командос, докато изстрелите на кадетите просто държаха противника на разстояние. Мунициите обаче също започваха да привършват и положението изглеждаше безнадеждно.

Зак стреляше яростно с последния си пълнител. Стоеше ниско приведен зад един метален контейнер, използван като част от барикадата. Усещаше десетките малки удари, които подобно на градушка биеха всяка секунда по външната стена на контейнера. Изведнъж карабината в ръцете му спря да стреля. Той натискаше упорито спусъка и чуваше цъкането на механизма, но нищо повече.

Патроните бяха свършили!

Зак вдигна поглед и видя как трима аркусиански командоси притичват от позицията си към ново прикритие с няколко метра по-близо до барикадата. „Мамка му, нямам с какво да стрелям!“ Огледа се. Други пехотинци също бяха останали без патрони и стояха прикрити зад контейнерите, опитвайки се да намерят още боеприпаси. В този момент си помисли, че вероятно му остават само няколко минути живот. Тактическите му познания бяха на достатъчно високо ниво, за да не си прави илюзии. Аркусианците щяха да превземат последната им защитна линия след броени мигове.

Щеше да загине, без никога повече да види Мегън, нито да докосне златистата ѝ коса. Целувката, която си размениха на оръдейната установка, щеше да им бъде последна. Сега вероятно тялото ѝ се въргаше овъглено сред отломките, а той самият щеше да бъде разкъсан от аркусианците всеки момент.

И точно тогава до слуха му достигна най-прекрасният звук на света. Ниско над него прелитаха изстребители „Ягуар 7“. Цели две ескадрили, носещи опознавателните знаци на „Перперикон“.

„Нашите са тук!“

Ягуарите набързо се справиха с противовъздушната защита на аркусианците, след което започнаха да нанасят безпощадни удари по наземните им сили, начело с танковете. Скоро два други транспортни кораба кацнаха на платото. От тях бързо дебаркираха няколко отряда пехотинци, които веднага отблъснаха остатъците от аркусианските сили. Битката приключи за броени минути и оцелелите започнаха да напускат укрытията си и да се насочват към двата новодошли транспортера.

Зак мислеше само за едно – да открие Мегън. Тръгна да обикаля без ясна цел и посока. Навсякъде цареше хаос, димът се стелеше около почти напълно разрушените „Тракия“ и „Виктория“. Зак гледеше носилките, на които пренасяха ранените и загиналите. Блуждаещият му поглед се спря на една от тях, където разпозна Кобе Лий. Кобе беше в съзнание, но на лицето му се четеше болка. Точно тогава до носилката Зак съзря русите къдрици на Мегън. Тя стоеше заедно с Алиса и двете момичета говореха успокояващи думи на Кобе.

Секунда по-късно Мегън вдигна поглед и очите ѝ срещнаха тези на Зак. Тя се затича към него и се хвърли в обятията му.

- Зак... - Устните им се сляха в една толкова жадувана целувка.

- Мислех, че съм те загубил... - каза най-сетне той.

- И аз! - отвърна Мегън.

- Сега съм с теб! Всичко ще бъде наред - говореше Зак, а Мегън неудържимо заплака. Раменете ѝ се тресяха, докато двамата вървяха заедно с останалите към корабите за евакуация.

Глава 9

Преговори

Битката на Зария 20 се превърна в централна тема на разговор сред кадети и офицери в Седми флот, и не само. Вестта за нея обиколи целия Земен съюз и не след дълго нямаше информационен източник, който да не я бе разгласил. Изненадваше дързостта на аркусианците да навлязат толкова дълбоко в контролираното от хората пространство, коментираше се целта на действията им и заплахите за мира...

Зак и Мегън, заедно с още някои от най-смелите кадети, получиха отличия за проявена храброст в извънредна ситуация. Церемонията по награждаването се случи два дни след битката, в централната зала на „Перперикон“, а отличията ги връчи лично вицеадмирал Лао Ян.

Алекс гледаше двамата си приятели и усещаше как в гърдите му хем напират радост, хем нещо го свива. „Аз дали бих се справил на тяхно място? По същия начин?“

Докато отпочиваха след занятията в едно кафене, Зак заговори:

- Истината е, че на нас изобщо не ни беше забавно тогава.

- Така е - съгласи се Мегън. - В много моменти си мислех, че ще умра, а и се страхувах за Зак и останалите.

- Някои от класа наистина загинаха. - Тук и четиримата неволно сведоха глава при спомена за Пиер и другите жертви.

- Днес четох обширна статия в сайта на всекидневника „Земният съюз днес“ - наруши мълчанието Алекс. - Никой не е наясно какво са правили аркусианците толкова навътре зад граничната равнина и каква е била целта на тази атака.

- Наистина е странно - съгласи се Габриела.

- Положението е по-сериозно, отколкото смятахме - отвърна Зак. - Мислехме си, че няма да ни се налага да се бием, докато не завършим обучението си, но ето че попаднахме за втори път в битка, откакто сме постъпили.

Мегън въздъхна.

Безпрецедентният пробив в сигурността на пограничния сектор беше причина за свикване на спешно заседание на командването. Юлиан обсъждаше ситуацията с командирите на останалите пет кръстосвача на Седми флот.

- Всеки момент президентът ще е на линия - предупреди. - Време е да решим какво ще му кажем.

- Трябва да настояваме на своето! - обади се контраадмирал Жерад Бове, седящ от другата страна на голямата кръгла маса. В тона му се четеше нетърпение и раздражение. - Трябва да увеличим зоната, считана за пограничен сектор, от осемдесет на сто и двайсет светлинни години от граничната равнина! Последната атака показва, че аркусианците са способни да ни атакуват много отвъд осемдесетгодишната зона.

- И освен това според мен е редно Пети флот също да бъде изпратен, за да охранява тази зона заедно с нас и Шести флот - бяха думите на капитан Густав Емерсон, който командваше кръстосвача „Дунав“. - И, за бога, мараите също трябва да се размърдат малко и да пратят подкрепления.

- Сър, президентът е на линия! - обади се адютантът. Юлиан въздъхна. Предпочиташе да командва флота в десет битки с аркусианците, пред това да води преговори с някой политик.

На екрана се появи образът на Едуард Нелсън - мъж на видима възраст около петдесет и пет години с прошарена коса.

- Здравейте, господин президент! - Юлиан кимна.

- Здравейте, адмирале. Здравейте, господа!

- Господин президент, смятаме, че Земен съюз е в най-голяма опасност от края на войната с Гразър насам... - започна Юлиан.

- Какво ви кара да смятате така? - В тона на президента се четеше известно недоверие.

- Както знаете от редовните ми доклади, враждебната активност на аркусианците се е засилила и имаме няколко случая на много сериозни атаки срещу флотски кораби. Последният случай беше най-фрапиращ, тъй като аркусианците успяха да преминат осемдесетгодишната зона и да ни атакуват в пространство, считано за безопасно.

- Значи се нуждаем от смяна на тактиката! - каза бодро президентът. - Исках да чуя от вас какво планирате, за да неутрализирате тази заплаха.

Юлиан разбра, че разговорът не отива на добре. Заедно с целия висш команден състав на Седми флот, намиращ

се в стаята, бяха изпратили доклад на президента, където съвсем ясно се казваше, че са необходими сериозни подкрепления и увеличаване на зоната за сигурност, а не просто „промяна в тактиката“.

- Сър, опасявам се, че с настоящия ресурс не можем да направим много, за да подобрим сигурността на пограничната зона. В доклада, който изготвихме, сме описали...

- Напълно нереалистични и неизпълними искания! - прекъсна го президентът. Тонът му вече не беше така ведър.

- Сър, ние и в момента сме на прага на възможностите си! Как очаквате от нас да опазим границата, ако не желаете да ни предоставите допълнителни сили! - не се сдържа Жерад Бове.

- А вие как очаквате да накарам Конгреса да одобри разход от три и половина милиарда звездолара годишно, за да може да изпратим Пети флот на постоянна мисия в пограничната зона, както сте поискали в доклада си?! - започна вече ядосано президентът. - Само заради няколко нападнати транспортни кораба?!

- Но, сър... - опита се да възрази Бове.

Нелсън обаче продължи:

- Никъде в доклада ви не се споменават убедителни доказателства за вероятна широкомащабна офанзива, готвена от аркусианците. Нямаме струпване на вражески сили по границата, нямаме нищо! Същевременно искате да увеличим пограничната зона от осемдесет на сто и двацет светлинни години!

- Смятаме, че така ще е най-безопасно за хората - обясни Юлиян. За разлика от Бове се стараше да звучи спокойно и разумно.

- Адмирале, вие разсъждавате като военен и като стратег, и аз уважавам мнението ви. Но като президент, аз съм длъжен да гледам общата картина. А тя е, че ако изпълня желанието ви, стотици населени светове ще попаднат в новата зона с повишена степен на сигурност. Това ще се отрази на техните икономики, ще повлияе негативно на живота на милиарди хора. Освен това не можем да си позволим да увеличим разходите за отбрана, тези пари са ни нужни за допълнителни стимули на икономиката. Знаете, че се намираме в труден период!

Юлиян се отпусна назад в креслото си и скръсти ръце. Той умееше да побеждава враговете в космически битки, сблъсквайки огромни армии, но в преговорите с политици се оказваше безсилен.

- Значи няма да направим нищо във връзка с повишената активност на аркусианците и зачестилите нападения? Казвам нищо, тъй като с останалите командири вече ви обяснихме, че сме взели мерките, които са ни по силите.

- Не съм казал, че няма да направим нищо! - отговори президентът. - Към Шести и Седми флот ще се присъединят по четири допълнителни разрушителя и по две фрегати със съответните екипажи. Освен това водим преговори, така че и мараите да увеличат своето присъствие. Засега това е, което мога да направя за вас, момчета. - И образът му изчезна от екрана.

- Е, по-добре от нищо... - въздъхна Юлиян.

- Щяло да се наруши спокойствието на „стотици светове“, ако ги включим в пограничната зона - изсумтя Бове. - Цялата работа е, че лятото идват президентски избори!

- Президентът е прав за едно - намеси се Лао, който до този момент не беше взел дейно участие в разговора. - Ние наистина не можем да дадем адекватен отговор на въпроса: какво всъщност ни заплашва?

- Това е вярно! - съгласи се капитан Тодор Златев, командващ кръстосвача „Ливингстън“. - Ясно е, че аркусианците на Гразър целят нещо с тези атаки, но е пълна мистерия какво... От стратегическа гледна точка атаките са безсмислени!

- Докато не си отговорим на този въпрос, дори да изпратят още един флот да пази границата, аз лично не бих бил спокоен! - заключи Лао.

Юлиян беше на същото мнение и само кимна.

Алекс се събуди с тягостно чувство. Облече се в униформата си на кадет и за първи път от началото на учебната година се погрижи тя да е безупречно изгладена. Предстоеше церемония, но не празнична.

Когато отиде в столовата, за да закуси, бе още рано и нямаше почти никого. Седна сам на една от масите и започна да се храни. Скоро към него се присъедини Джери.

- Тоя изкуствен бекон не струва!

- Мислиш ли? - попита учудено Алекс. На Сердика също се бе хранил предимно с изкуствено синтезирани

храни, особено месото, така че сега не усещаше никаква разлика.

- Нашите отглеждат истински животни - процеди Джери, докато гледаше сандвича си с отвращение. - И месото, и сиренето, и млякото са съвсем различни на вкус.

- Интересно...

- Много лошо за тия кадети, дето загинаха, можехме ние да сме на тяхно място! - смени темата Джери.

Алекс отново се замисли. Зак и Мегън бяха там и се справиха забележително. Дали ако сам се окажеше в подобна ситуация, би проявил същата храброст, умения и съобразителност?

„Едва ли...“

Отново го обзе чувството, че изостава и не е достатъчно добър в сравнение с другите.

- Да, много лошо. Едва ли някой от нас си е представял, че ще загине няколко месеца след постъпването си във флота...

- Между другото, вчера след часовете засяхох Габриела в централната зала, заедно с две нейни приятелки. Разглеждаха някакви дрехи в единия от бутиците. Беше особено секси с тая нова синя поличка!

- Не смяташ ли, че е време да се запознаеш с...

Алекс не можа да довърши, защото осъзна, че вече е сам на масата. Джери заедно с таблата и закуската му сякаш се изпариха. Преди Алекс да си даде сметка какво се случва, Габриела се появи и зае стола, точно където допреди малко седеше нейният таен обожател. Тоалетът ѝ се различаваше от обикновено. Косата ѝ не се спускаше свободно, нито бе вързана на опашка, а стоеше прибрана на кок. Полата, която носеше днес, покриваше коленете ѝ.

- Стори ми се, че говореше на някого? - попита Габриела.

- Да, но той, ъм, си тръгна. Нещо ново?

- Имам добра новина, но ще изчакам и другите да дойдат...

Чакането не продължи дълго. Скоро Зак и Мегън се появиха. Подобно на Габриела, Мегън също бе прибрала косата си, а Зак вместо нормалното за кадетите облекло носеше парадна пехотинска униформа. На кръста му дори висеше сабя с посребрена дръжка.

- Какво е това? - учуди се Алекс.

- Аз ще участвам в почетния караул, нали загиналите са от моята част.

- Ясно...

Настроението на всички се намираще в най-ниската си точка. Бяха изминали седем дни от битката при Зария 20 и днес сутринта щеше да се състои церемонията по изпращане на загиналите.

- Знам, че моментът не е много подходящ, но имам добри новини за огнения ни клуб - каза Габриела. Това накара всички да се усмихнат и блясъкът в очите им се върна.

- За какво става дума? - попита бързо Зак.

- Явно рекламната ни кампания в социалната мрежа е дала резултат. Има цели шестима кадети, които са изявили желание да се присъединят към „Инсиниум“. Изпратила съм им съобщение с часовете и мястото на залата и те най-вероятно ще дойдат на следващата ни тренировка. Някои от тях са от други кръстосвачи.

- Чудесно! - оживи се Алекс.

Скоро обаче настроението отново падна, когато всички се насочиха към докинг-станция седем, която беше известна като „официалната станция“. След като стигнаха, Алекс, Габриела и Мегън останаха да чакат с другите, докато Зак влезе през малка врата само за хората, които щяха да участват в ритуала. Скоро и големите автоматични врати на докинг-станцията се отвориха широко и тълпата се нареди от двете страни на пистата. В края се намираще транспортен кораб с отворен товарен отсек, а пред него лежаха пет ковчега, покрити със знамето на Земния съюз. Кадетите от класа на Зак стояха в редици от двете страни на пистата, облечени в парадни униформи. На първия ред сред зрителите Алекс забеляза Кобе Лий, седящ в количка. Той едва не бе загубил живота си, но според Мегън щял да се възстанови напълно.

Над всички, на малка трибуна, се появи капитанът на „Перперикон“, вицеадмирал Лао Ян.

- За почест! - изкомандва майор Зафиров и тутакси кадетите в парадни униформи извадиха сабите си и ги насочиха нагоре и под ъгъл. Тълпата притихна.

- Свободно! - каза вицеадмиралът и почетният караул мигом прибра сабите си. - Драги офицери, членове на екипажа и кадети. - Ян замълча за миг. - Дори след най-успешната и победоносна битка винаги стигаме до този тъжен ритуал. Всеки човек, който вземе важното и трудно решение да се присъедини доброволно към въоръжените сили на Земния съюз, знае срещу какво се изправя. Особено тук в пограничната зона, рисковете,

на които се подлагаме всеки ден, са неизбежни. Изключително тъжен факт е, че тези петима младежи загубиха живота си толкова рано, но за съжаление, никой от нас не може да предвиди кога и къде ще реши да удари нашият непримирим враг. Тези петима кадети, както и останалите от техния отряд, знаеха защо са тук. Въпреки че обучението им едва започваше, те не обърнаха гръб на врага, а се сражаваха храбро. Те, както и всички ние, сме тук, защото искаме да защитим това, което обичаме – нашите близки, нашите прекрасни светове, нашето право да съществуваме. Всички ние сме тук, защото сме най-добрите в това, което правим. И ще продължим да го правим...

Докато Лао Ян говореше, Мегън плачеше, подпряла глава на рамото на Габриела, а Алекс усещаше как на гърлото му е заседнала буца.

След края на речта кадетите в парадни униформи се подредиха около ковчезите, по команда на майор Зафиров ги вдигнаха и полека се насочиха към товарното отделение на транспортния кораб. Корабният оркестър изпълняваше бавен погребален марш. След като тленните останки на загиналите бяха натоварени, почетният караул отново се строи, а вратата на товарния кораб плавно се затвори.

– „Стикс 1“, имате разрешение за излитане! – каза Лао Ян с известна доза гържественост.

Маневрените ускорители на товарния кораб се включиха и той бавно се насочи към тунела, от който щеше да се изстреля в открития космос. Телата на загиналите кадети щяха да бъдат върнати на родните им планети и предадени на близките им.

Тълпата започна да се разотива. „Обратно към – Алекс стисна устни – задачите за деня.“

С Габриела и останалите пилоти първокурсници имаха упражнение по основи на поддръжката на бойните изстребителни „Ягуар 7“. Упражненията се водеха от главния инженер на „Перперикон“ старши лейтенант Хайнрих Багман. По принцип той преподаваше този курс много по-задълбочено при кадетите, обучаващи се за техници, но в учебната програма на пилотите също беше залегнало да усвоят базови познания по устройството на изстребителите и как да отстраняват сами някои възникнали неизправности. Ето защо сега пред Алекс и Габриела лежеше разглобена турбина на двигател, която трябваше заедно да сглобят, заменяйки една повредена част. Разполагаха с два учебни часа и не знаеха откъде да започнат. Триизмерните схеми, които ползваха, изглеждаха ужасно объркано.

– Дявол да го вземе, защо изобщо се занимаваме с това?! – извика Алекс, след като за пореден път се опита да набута една извита тръба явно не където ѝ беше мястото.

За съжаление обаче, лейтенант Багман го чу. Едрото му тяло, облечено в работен комбинезон, се надвеси над Алекс и Габриела и инженерът заговори с почти заплашителен тон:

– Знаем, че за вас, пилотите, часовете ми са загуба на време, но се дръжте с повече уважение!

– Ама аз... – опита се да се оправдае Алекс, но беше прекъснат:

– Знанията, които придобивате тук, могат един ден да ви спасят живота! Представете си, че сте на бойна мисия и изстребителят ви бъде принуден да кацне аварийно на някоя безлюдна планета, или дори още по-лошо – обитавана от врага! Единственото ви спасение е да се справите сами и да отстраните повредата, за да можете да излетите отново. Няма да има кой да ви помогне, ще сте само вие и машината! Ако не я разбирате, сте мъртви! – Багман се беше надвесил над Алекс, но говореше така, че да го чуват всички.

– Съзнаваме това и ще се постареем... – смотолеви Габриела.

В края на часа кадетите успяха да сглобят турбините, но така и нито една от тях не заработи като хората.

– Следващия път очаквам да се справите по-добре. Това са основни неща... – мърмореше Багман, докато всички си събираха нещата.

Дните минаваха и дойде началото на декември. Алекс си мислеше за крайния срок, който Габриела сама си беше дала. „Ако клубът не потръгне до началото на втория семестър, ще се откажа“ – заяви тя още в самото начало. И ето, днес щеше да бъде първата им тренировка, на която може би щяха да присъстват и други освен тях четиримата.

– Общо шест кадети ми писаха в чата с желание да се включат в тренировките... – Габриела нервно се въртеше в кръг пред входа на склада, който използваша за зала. Единадесет часът минаваше и все още никой не беше дошъл. – Ами ако всички са се отказали?

– Не вярвам да се откажат всички до един – възрази Зак.

Той се подпираше на вратата, а Мегън го беше прегърнала през кръста, отпуснала глава върху рамото му. Алекс пък стоеше в средата на коридора и с безпокойство наблюдаваше Габриела.

– Може някой все пак да иска да дойде, но този склад е на много забутано място и никой няма да го намери! – продължаваше тя.

– Така е, и на мен ми беше трудно да запомня пътя първите няколко тренировки – съгласи се Мегън, след което отново се облегна на рамото на Зак и потъна в мълчание.

Минутите се точеха мъчително бавно. Вече приближаваше единадесет и петнадесет. Лицето на Габриела придобиваше все по-разочаровано изражение и Алекс усещаше как идеята им за огнен клуб във флота се изпарява с всяка секунда.

Изведнъж някъде по коридора се чу разговор.

- Трябва да е тук някъде! - каза момчешки глас.

- Мисля, че вече бяхме тук! - отговори му момиче.

Скоро двамата се появиха. Бяха с униформи на кадети от „Перперикон“, но Алекс не помнеше да ги е виждал друг път. Момчето беше среден на ръст азиатец с тънки очила, а момичето - също не много високо, с кестенява коса и кафяви очи.

- Случайно тук да са тренировките по пой? - попита момчето.

- Да, това сме ние, клуб „Инсиниум“ - отговори Габриела и лицето ѝ грейна.

- Ние закъсняхме малко, защото трудно намерихме залата... - извини се момичето. Всички обаче радостно ги наобиколиха и заваляха въпроси. Двамата новодошли се казваха Лий Шо и Ивелина Крумова. Оказа се, че са второкурсници, и затова другите не ги познаваха дори по физиономии.

- Въртели ли сте някога огън? - попита Зак.

- Не, никога, дори тренировъчен пой - отговори Ивелина.

- Значи ще сте първите ни ученици! - заяви възторжено Габриела.

- Е, май никой друг няма да идва, ние да си започнем тренировката, а? - подкани ги Алекс, но сякаш за да го опровергават, в дъното на коридора отново се чува гласове. Този път му се стори, че са някак познати.

- Казвам ти, Бен, слязохме на четвърто ниво и това е коридор номер осем, значи... - Иззад ъгъла се появиха три фигури. Всичките бяха облечени в червено-черни униформи на кадети от кръстосвача „Мадара“.

- Бен, Беки... Силвия? Здравейте! - махна им Алекс, едва сдържайки вълнението си.

- А, вие се познавате? - учуди се Габриела.

- Да... запознахме се на първата лекция по основи на бойното пилотиране - обясни Алекс. Едва сега забеляза, че Силвия носи със себе си голям обръч. - Да не би да въртиш обръч? - попита той.

- Да, при това огнен, а също и огнен пой - отговори тя.

- Това е чудесно! - намеси се Зак. - Значи имаме още един човек, който разбира от въртене! Ами вие? - обърна се към Бен и Беки.

- О, не... - веднага отговори Беки и заклати глава. - Силвия ни научи на едно-две движения с поя и това е.

- Значи сте като нас, и ние никога не сме въртели - обади се Лий.

В този момент старфонът на Габриела изпиука.

- Току-що получих съобщение от последния човек, когото чакахме. Пише, че днес няма да може да дойде, така че вече не чакаме никого... и можем да започнем тренировката! - завърши тя с широка усмивка.

Зак отвори вратата и всички весело влязоха вътре, като не спираха да си приказват.

Алекс и Зак веднага се захванаха да показват движения с пой на Лий, Ивелина, Бен и Беки. Алекс пое Бен и Беки, защото бяха малко по-напреднали, докато Зак взе най-начающите - Лий и Ивелина. За негово съжаление, никой от тях не бе пожелал да се учи на тояга, макар Лий да спомена, че по-нататък ще опита и с нея.

Междувременно Габриела водеше „класа на напредналите“. Тя показваше по-сложни движения и комбинации с пой на Мегън - която за тези няколко месеца беше напреднала доста - и на Силвия, чието ниво с пой също беше високо, но все пак не колкото на Габриела. Тренировката вървеше много добре. Пространството беше изпълнено от въртящи се пойове.

Алекс не можеше да се сдържи и от време на време поглеждаше крадешком към Силвия. Тя съсредоточено следеше сложните движения, които Габриела ѝ показваше. Опитваше се старателно да ги повтори. Веднъж не успя, а вместо това се удари с поя и избухна в смях. Червената ѝ коса се разпиля като огнен водопад. С течение на времето Алекс установи, че тя схваща бързо. „Не стига всичко останало, ами е и талантива!“

Изненадата обаче тепърва предстоеше. В края на часа Силвия възкликна: „Хей, тази песен ми е любима“, когато плейърът смени поредното парче по музикалната система. Силвия остави пойовете и бързо грабна обръча. Оказа се, че това всъщност е основният ѝ уред. Движенията ѝ успяха да накарат дори Габриела да ахне, а останалите направо зяпнаха, докато тя извиваше елегантното си тяло в хармония с обръча.

- Това беше супер! - възхити се Габриела, след като песента свърши и Силвия спря, за да си почине.

- Много си добра! - добави Мегън. Силвия поалена от смущение.

- Ти си феноменална с поя - обърна се тя към Габриела. - Днес толкова много научих от теб.

- Е, явно ще се учим взаимно - отговори Габриела.

След края на часа кадетите се разделиха, защото всеки имаше различни занятия. Алекс и Габриела се запътиха заедно към поредното упражнение по бойно пилотиране при командир Хари Кърт.

- На практика това ни е първата истинска тренировка като клуб! - отбеляза Габриела.

- Да, досега приличахме повече на... малка група.

- Огнени групи има много, непрекъснато се създават нови и се разпадат стари. Но истинските огнени клубове са малко!

- Така е.

- Скоро, освен тренировките за учене на движения, трябва да сформираме представителна част и да започнем да измисляме хореографии за шоу.

- Нямам търпение! - възкликна Алекс.

Той винаги беше мечтал да участва в истинско огнено шоу. Със Зак бяха въртели свободно много пъти пред приятелите си, но ако работите с клуба се получеха, щеше да е много по-различно.

- Какво мислиш за Силвия? - смени темата той.

- Смятам, че за нея може да има място в представителната част. Така ще станем петима, заедно със Зак и Мегън. Но нека не избързваме, все пак не я познаваме добре.

Последва лека пауза. Алекс повдигна вежди.

- Повярвай ми - каза Габриела, - когато става дума за работа в екип, уменията не са единственото, което се гледа. Заех се с това, защото имам доверие на теб, Зак и Мегън. За Силвия - ще трябва първо да я опознаем и тогава да решим.

Глава 10

Коледен подарък

Скоро дойде и зимната ваканция за кадетите от Седми флот. За Алекс това щеше да е първата Коледа далеч от дома. Разхождаше се заедно с Джери в един от многобройните шопинг молове на „Оазисът“. Навсякъде изобилстваше от пищна украса, а по витрините висяха примамливи предложения за подаръци. Алекс и Джери се спряха пред магазинче, където бяха изложени най-новите модели старфони.

- Виж, „Спейсър RZ17“! - възкликна Джери. - Има обхват на светлинна година от най-близката антена! Невероятно, нали?!

- Да, а моят губи връзка веднага след като совалката се отдалечи на няколко километра от „Перперикон“ или „Оазисът“ - отвърна Алекс.

- Представяш ли си, с това ще имаш обхват дори когато пътуваш в открития космос. Жалко, че не мога да си го позволя... - въздъхна Джери.

- Да, аз също... Заедно с моите хора от огнения клуб похарчихме повечето си пари за покупки от „Планетата на поя“.

- Е, всеки луд с номера си - вдигна рамене Джери.

Двамата напуснаха мола, след като накупиха подаръци, които да пратят на близките си. Алекс дори избра нещо за Зак, Мегън и Габриела. Навън обстановката беше коренно различна от тази при постъпването им във флота. Настройките на климата в „Оазисът“ отразяваха сезона и сега беше много по-студено. Пухкав бял сняг покриваше всичко наоколо. Слънчевите алеи с палмите, изкуственото море за сърфинг и плаж вече ги нямаше, а на тяхно място се редуваха зимни пързалки и ски писти. Коледни елхи огряваха алеите с безбройните си лампички.

- Ти какво ще правиш сега? - попита Джери, докато двамата се разхождаха по алеята.

До тях се доближи сървис-бот, предлагащ греяно вино и чай на малка табличка. Алекс обаче отпрати учтивата машина.

- След малко имам среща със Зак, Мегън и Габриел...

- Леле, сетих се, че забравих да купя нещо! - сепна се Джери и забърза в обратната посока.

Алекс въздъхна. Беше сигурен, че приятелят му не се връща в мола, а просто отново е изпаднал в пристъп на паника при споменаването на Габриела.

Вдигна рамене и продължи по пътя си. Имаше среща с останалите след пет минути, до едно езеро, преобразено в ледена пързалка. Първа дойде Габриела, а след малко се появиха Зак и Мегън. Четиримата се запътиха в приповдигнато настроение към централния площад, където предстоеше тържественото запалване на лампичките на голямата коледна елха. Там се бе стекло огромно множество, повечето - офицери или кадети от различните кръстосвачи. На сцената детски хор пееше коледни песни.

След края на последната песен на подиума се качи Джозеф Ханк - капитанът на „Оазисът“. Той се приближи до микрофона и обяви високо:

- Скъпи членове на екипажа и гости на „Оазисът“, този несъмнено най-прекрасен кораб в целия Седми флот, радвам се, че дотук празничната програма вдъхна на всички ни още по-голямо щастие и коледно настроение...

- Чуха се одобрителни възгласи. - А сега - продължи капитанът - предлагам да нагорещим атмосферата с невероятните огнени изпълнители от клуб „Огнени звезди“!

Публиката изригна в аплодисменти. Усмивките по лицата на четиримата приятели обаче веднага изчезнаха.

- Какво?! - възмути се Зак. - Тия некадърници са поканени на такова голямо събитие?!

- Не мога да повярвам! - добави Алекс.

- Ако се бяхме подготвили по-бързо с наше собствено шоу, можеше ние да сме на тяхно място! - отрони Габриела и в гласа ѝ се таеше огромно огорчение. - Нямахте да ме е яд толкова, ако поне тези бяха добри, но погледнете...

И в действителност, „Огнени звезди“ знаеха по-малко движения, отколкото Мегън, която се учеше от едва няколко месеца. Тромавото тяло на Бари Хогън изобщо не си пасваше с фееричните огнени ветрила, с които танцуваше, а останалите от групата сякаш не можеха да си намерят място на сцената. Все пак с няколко елементарни номера те успяха да си спечелят аплодисментите на публиката.

- Аплодират ги само защото не са виждали истинско огнено шоу! - възмути се Мегън.

Четиримата догледаха представлението докрай с надеждата все пак да открият нещо, което да си заслужава, но останаха разочаровани.

След края на шоуто започнаха да си проправят път сред тълпата, с цел да се измъкнат по-бързо от площада.

Изведнъж Алекс се сблъска със Силвия.

- О, здрасти! - смути се той.

- Здравейте! - каза тя.

Останалите я наобиколиха.

- Ти видя ли колко са зле тия от „Огнени звезди“? - попита веднага Зак.

- Да, пълна трагедия бяха. Мярнах ви отдалече и реших да се обадя, за да споделя възмущението си - отговори Силвия.

- Мислех да го обсъдим по-подробно, но отсега ви казвам, че трябва да си отделим още един час в залата само за нас петимата и да започнем да подготвяме собствено огнено шоу! Истинско престъпление спрямо хората от Седми флот е да им се пробутва такава пародия - решително заяви Габриела. - Смятам, че в неделя можем спокойно да се събираме в залата и да тренираме.

Останалите се съгласиха.

В този момент от тълпата с блъскане си проправиха път двама здравеняци. Единият беше Стийв. Другият - още по-едър и с късо подстригана коса - явно беше негов колега от „Мадара“.

- Стийв, Стефан, това са приятелите ми от огнения клуб - каза спокойно Силвия.

- Приятно ми е, Зак... - Зак си подаде ръката, но дружеският му жест беше прекъснат от острия тон на Стийв:

- С някои вече се познаваме! - Пронизващият му поглед се впи в Алекс.

- И аз се радвам да те видя, Стийв...

- Не си ми споменала, че и той е от тоя „огнен клуб“!

- Е, и? Какъв е проблемът?

- Да, пич, какъв ти е проблемът?! - намеси се Зак.

Направи крачка напред, но веднага беше пресрещнат от Стефан, който застана на пътя му и носовете им почти се допряха. Ако Зак можеше да изглежда дребен пред някого, това определено беше Стефан.

- По-добре не препречвай пътя на пехотинец от „Перперикон“! - процеди Зак.

- Освен ако не си пехотинец от „Мадара“. Както всички знаят, ние сме най-добрите! - наежено отговори Стефан и се доближи още повече до Зак.

- Хайде, пак се почна... - промърмори Силвия.

- Кое се е почнало? - примигна Габриела.

- Зак, зарежи, дай да си ходим! - каза съвсем сериозно Алекс.

Никак не му се искаше да отстъпва пред Стийв, но се чувстваше отговорен и предпочиташе да не намесва приятелите си в това. Мегън също се опита да дръпне Зак настрана, а Силвия се зае да усмирява Стефан. Двете групи се отдалечиха, като Силвия погледна към Алекс и прошепна:

- Извинявай...

През следващите десетина минути Зак не спираше да се гневи:

- „Мадара“ били най-добрите! Ще ги видим на военните игри в края на годината, само да ми паднат!

Скоро обаче четиримата се разделиха, защото Зак и Мегън си бяха взели билети за кино, а пък Габриела желаше да пазарува.

- Трябва да изпратя някакви подаръци на нашите - каза тя.

- Искаш ли да ти правя компания? - попита Алекс. Не му се прибираше сам на „Перперикон“.

- Естествено! - отвърна Габриела.

Запътиха се към коледния базар. Тя отново се върна на случката отпреди малко:

- Единият от двамата май те познаваше. Попита Силвия защо не му е казала, че ти си в клуба. За какво става дума?

- Да, това е Стийв - нейният приятел...

- Аха...

– Още като се запознах с нея на първата лекция, той веднага довтаса. Крайно ревнив е и се държи агресивно спрямо потенциални съперници.

– Доста неприятно – констатира Габриела. – А има ли основание да се притеснява?

Алекс се замисли, преди да отговори.

– Донякъде има...

– Ти харесваш Силвия...

– Смятам я за наистина чаровна и интересна... и освен това Стийв е кретен. Не бих тръгнал да се занимавам с момиче, което си има приятел, против принципите ми е, но в този случай мисля, че ми е позволено!

Габриела се засмя.

– Кое му е смешното?!

– Ами звучи малко като оправдание, но все тая, в любовта правила няма, така че...

– Надявам се сега, след този нелеп скандал, Силвия да не се откаже от тренировките заради Стийв.

– О, това би било голямо падение! – отвърна Габриела. – Не ми изглежда като човек, който ще се остави да му казват къде може да ходи и къде не.

– И аз на това се надявам! Впрочем, ти покани и нея на допълнителните ни тренировки... за шоуто. Да не би да си размислила?

– Ами... да, реших, че би било тъпо да не я включим, при положение че е най-добра с обръча, а също така се учи много бързо на останалите уреди. Обаче, Алекс, като приятел съм длъжна да ти кажа, че да се захващаш с нея при сегашните обстоятелства не е добра идея.

– Знам, че не е добра идея.

– Ще си създадеш купища главоболия, а и изобщо не е сигурно, че тя ще скъса със Стийв и ще тръгне с теб...

– Засега просто искам да можем да общуваме нормално, пък ще видим...

– Аз пък точно къде съм тръгнала да ти давам акъл...

– Какво имаш предвид? – учуди се Алекс.

– Ох... – въздъхна Габриела – обещавай да не казваш на никого!

– Обещавам!

– Дори на Мегън не съм казала. Много добра приятелка ми е, но все се изпуска и не може да не се разприказва.

– Е, спокойно де, няма да кажа на никого.

– Излязох един-два пъти с Арвин...

– Е, това не е някаква изненада. Веднъж даже ви засякохме с Джери при тренажорите.

– Да, тогава беше първата ни среща.

– Но засега не е нищо сериозно, така ли?

– Още нищо не е сигурно и затова не искам да се приказва.

– Хубаво е, че поне знаем какво искаме за Коледа – каза Алекс и двамата се засмяха.

Няколко часа по-късно Алекс получи неочаквано съобщение от баща си, който го канеше да прекарат заедно празничната вечер след два дни. В действителност на Алекс не му бе хрумвала подобна възможност. Дори обмисляше какво точно ще прави в коледната нощ. През целия си живот не бе поддържал близки отношения с баща си – виждаха се само няколко пъти в годината и разполагаше с повече информация от публикувани материали, отколкото от първа ръка. Даже откакто постъпи във флота, се засече с него само веднъж и тогава дори не си обелиха една дума. Така че нямаше представа какво точно да очаква.

Междувременно наблюдаваше как приближаващите коледни празници заливат с емоции и останалите кадети първокурсници. Те за първи път щяха да прекарат този празник на десетки светлинни години от дома. Най-добре го приемаха Зак и Мегън, тъй като щяха да са заедно. Алекс забеляза, че Габриела пропада в нехарактерно за нея униние с всеки изминал ден.

– Няма ли да се видите с Арвин?

– Той каза, че тогава може да е зает... – отговори намусено Габриела.

– На Коледа?

- Да, непрекъснато му възлагат някакви секретни мисии...

- Я, много интересно! - възкликна Алекс.

- Или пък просто си търси оправдание да ме разкара...

Това, което вълнуваше Алекс повече и от срещата с баща му, бе какво се случва със Силвия. „Тя сигурно ще прекара празника с онзи кретен Стийв - мислеше си той, - което трябва да е истинско наказание. Но пък това не е единственият случай, в който страхотното момиче си хваща за приятел някой напълно неподходящ. Непрекъснато го правят... “

Неусетно дойде и Бъдни вечер. Алекс започваше да става все по-неспокоен, мислейки за предстоящата среща с баща си. Освен това се чувстваше самотен. Зак и Мегън се запиляха някъде, по всяка вероятност прекарвайки си романтично. Алекс искаше да се възползва от рядката възможност да кара зимни кьнки на „Оазисът“ и покани Габриела да му прави компания, но тя отговори, че е заета. Най-вероятно все пак щеше да се види с Арвин. Последен в списъка с приятелите беше Джери и Алекс му написа съобщение. Джери се съгласи.

По време на краткия полет с транспортна совалка от „Перперикон“ до „Оазисът“, Джери не спираше да говори за Габриела. Сякаш знаеше наизуст всичките ѝ статуси в социалната мрежа за последния месец.

- Каж ми, мислиш ли, че е възможно да ходят с лейтенант Кант? - попита го накрая той, докато слизаха от совалката и стъпваха на заснежената повърхност.

Алекс се заоглежда, докато се чудеше какво да отговори.

- Не знам, човече, ще поживеем и ще видим.

- Как все така става, че момичетата се хващат с възможно най-неподходящия... - разсъждаваше на глас Джери.

Алекс се сепна. „Ама... нали и Силвия...“ Но случаят с Габриела очебийно се различаваше! Арвин беше готин и определено нямаше какво лошо да се каже за него. Докато Стийв - тъкмо обратното. И все пак, дали Алекс не се самозаблуждаваше?

Двамата с Джери пристигнаха при ледените пързалки и след кратко търсене избраха тази, на която имаше най-много място. Джери призна, че не е особено добър с кьнките. И действително докато Алекс се рееше свободно по ледената повърхност, Джери се мъчеше със завиването и често спираше в загражденията или в други хора.

Алекс се плъзгаше по леда с кьнките си все по-бързо. Мислеше колко би било хубаво, ако може в този момент да завърти и огнения си пой. Това разбира се щеше да му навлече големи неприятности. Изведнъж погледа му засече нещо познато. Като че ли видя яркочервена коса на десетина метра от леденото езеро, обаче летеше прекалено бързо с кьнките си и отмина, преди да разбере кой точно стои там. Дали не му се беше сторило?

Потоъкът от кьнкьори се носеше обратно на часовниковата стрелка като гигантска въртележка и Алекс трябваше да направи цял един кръг на пързалката, за да излезе на позиция, от която да има видимост към същата точка. Засили се още, опитвайки да изпреварва колкото може повече хора. Скоро, приближавайки, забави скоростта. „Да, наистина прилича на нея...“ Момиче, облечено в зимно яке, седеше на снега с глава, подпряна на коленете и закрито лице. Виждаше се само червената коса.

Алекс щеше да се почувства неудобно, ако се окажеше, че се е припознал, но това не го спря. Напусна ледената пързалка, остави кьнките си и се насочи към момичето. Тя продължаваше да седи на снега, а около нея весели компании от кадети крачеха към ледената пързалка. Той се приближи и внимателно попита:

- Силвия? Добре ли си?

Тя надигна глава. Алекс не се излъга, наистина беше Силвия. Обаче веднага разбра, че нещо не е наред. Лицето ѝ беше почервеняло и подпухнало, а очите ѝ преливаха от сълзи.

- Не съм добре! - изхлипа тя.

Алекс приклегна.

- Какво има? Нещо случило ли се е?!

Тя започна да идва на себе си, сякаш присъствието на друг човек я караше да се вземе в ръце. Избърса сълзите си, след което отговори по-спокойно:

- Просто съм ужасно тъпа...

- Не говори така! Какво толкова е станало?

- От година и половина ходя със Стийв, още отпреди да постъпим във флота, и сега това...

Алекс започна да се досеща за какво става дума. Усети съвсем лека вина, че първото чувство, което изпита, беше щастие.

- ... видях го преди един час да се натиска със Саманта Хъджис, тя учи за медик на „Мадара“.

- Кофти работа...

- Той се опита да ми обясни, че не било нищо сериозно и че всъщност държал на мене, но аз му казах, че между нас всичко вече е приключило!

- Добро решение!

- Как може да съм толкова глупава?! - отново въздъхна Силвия.

Алекс понечи да развие теорията си за това, че всъщност е нормално за повечето момичета да се хващат с момчета, които има възможно най-голям шанс да ги наранят, но в последния момент се отказа и вместо това предложи:

- Хайде да отидем да пийнем по нещо топло, а? - Тя повдигна глава и го погледна с блестящите си зелени очи. - Ела, ще настинеш, ако продължаваш да стоиш на този сняг - и той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се изправи.

Тя продължаваше да го гледа, сякаш се колебаеше какво да направи, но след секунда пое ръката му и стана, изтупвайки се от снега. В този момент към тях се присъедини Джери. Алекс съвсем беше забравил за него.

- Запознайте се! - каза той.

- Аз съм Силвия.

Тя вече напълно се владееше и дори се усмихна учтиво, докато подаваше ръка на Джери. Той пък смотолеви:

- Ъъ, Джери, приятно ми е...

Все пак се държеше далеч по-нормално, отколкото когато се доближеше до Габриела. Алекс от своя страна се радваше, че Джери е тук в този момент. „Все още е рано за първа среща, но така сме просто група приятели.“

Тримата се отправиха към „Млечният път“. Преди две седмици това заведение представляваше коктейл-бар с маси и сепарета на открито, близо до изкуствен сърфинг и плаж. Сега басейнът за сърфинг се беше превърнал в ледена пързалка, а „Млечният път“ имаше вид на високопланинска хижа. Тримата влязоха вътре, където цялото помещение беше облицовано в дърво и камък, а в дъното гореше камина. Обзавеждането се състоеше от маси и столове от грубо дърво.

- Направо не можеш да познаеш това място! - възкликна Алекс.

Двамата със Силвия си поръчаха греяно вино, докато Джери реши да пие чай. Той намръщено заяви, че не употребява алкохол, с такъв тон, сякаш това беше възможно най-долното падение. Скоро сървис-ботът донесе поръчките им.

Тримата разговаряха предимно за пилотирането на учебните хигруси. Упражненията ставаха все по-сложни и маневрите, които изпълняваха, все повече приличаха на онези, използвани при истински космически бой. Не мина без да се засегне и темата за аркусианците и засилената им агресивност в последно време.

- Според мен повечето кадети не си дават сметка, но животът ни е застрашен дори само намирайки се на кораб от Седми флот - отбеляза Силвия.

- Така е - съгласи се Алекс. - Всички подписваме декларации при постъпването си във флота, че съзнаваме рисковете, но според мен повечето кадети живеят с идеята, че никога или поне в обозримо бъдеще няма да попаднат в критична ситуация!

Джери стигна дори по-далеч в разсъжденията си:

- Аз още от шести клас се интересувам от аркусианците. Непрекъснато събирах материали за тях. Според мен не само хората от флота и тези в пограничната зона, но и човечеството като цяло не осъзнава, че нов мащабен сблъсък с аркусианците е само въпрос на време.

- Така ли мислиш? - попита Силвия с леко съмнение.

- Затова реших да стана пилот от флота! Искам да имам шанса да се бия, за да защита себе си, тези, които обичам, и човечеството като цяло, а не просто да бягам и да се крия, както правеше моето семейство по време на войната.

- Да не би да сте живели на някой от нападнатите светове?

- Да, нашите са фермери, но преди избухването на Голямата война са притежавали земя на планетата Арка 8, която е една от първите нападнати. Аз бях още малък, но помня как години наред се местихме от място на място, преди да се установим.

Тримата продължиха да разговарят около час. На излизане от „Млечният път“ Алекс предложи да изпратят Силвия до докинг-станция седемнадесет, откъдето излитаха редовните совалки от „Оазисът“ към „Мадара“. Джери обаче заяви, че направо ще се прибира, защото имал малко работа. Така Алекс отново остана сам със Силвия. Двамата ходеха бавно по алея, водеща към докинг-станцията. Алеята беше застлана с каменни плочи, а отстрани имаше вечнозелени храсти, които сега светеха с коледна украса. Тъй като ставаше късно, нямаше много хора. Двамата разговаряха още малко за пилотирането, аркусианците и огнения клуб „Инсиниум“.

Когато приближиха докинг-станцията, Силвия каза:

- Мерси, че ме изпрати...

- Няма проблем...

- Днес наистина ме накара да се почувствам по-добре. Радвам се, че те срещнах...

- Ами ... надявам се скоро да се видим пак.

Двамата се разделиха и Алекс закрачи към своята докинг-станция. „Това е най-готиният коледен подарък!“ – мислеше си той.

След като Силвия бе скъсала със Стийв, нещата изглеждаха далеч по-прости. При това Алекс успя да я извади от лошото ѝ настроение, така че сега не се чувстваше особено виновен, задето се радва толкова много за раздялата ѝ със Стийв. По пътя до докинг-станция двадесет и три даже се улови, че от време на време буквално подскача.

Глава 11

Семейна вечеря

По-голямата част от коледния ден Алекс прекара в стаята си, преглеждайки някои лекции. Наближаваше края на семестъра и началото на изпитната сесия. Тя щеше да е първа за Алекс, откакто бе постъпил във флота. Не се притесняваше толкова много от практическите изпитания, колкото от теоретичните тестове, където се изискваше сериозно четене.

Докато почиваше, Алекс си чати за кратко със Силвия и това беше единственият им контакт от вчера.

Независимо с какво се занимаваше обаче, мислите му бяха изцяло ангажирани с предстоящата коледна вечеря с баща му. „Хм, ще бъде странно.“ През годините бе слушал много за него и понякога получаваше видео писма. „Но едва го познавам.“ През последните месеци в съзнанието на Алекс се родиха няколко въпроса за флота, които живо го интересуваха. Възнамеряваше да се възползва от срещата, за да научи нещо повече. Все пак баща му командваше Седми флот и със сигурност знаеше отговорите. Друг е въпросът дали щеше да прецени, че е редно да му отговаря.

Някъде в късния следобед Алекс се насочи към докинг-станция четиринадесет, откъдето хвана совалка за „Оазисът“. Оттам щеше да се прехвърли на друга, отиваща към „Мадара“. Това се налагаше, тъй като редовните линии за обществено ползване обслужваха само курсове от кръстосвачите и останалите кораби във флота до „Оазисът“ и обратно. Директна връзка между „Перперикон“ и „Мадара“ нямаше.

След кратък полет Алекс се озова на „Оазисът“ и бързо се придвижи до познатата докинг-станция седемнадесет, където вчера беше изпратил Силвия. Искрено се радваше, че не му се налага да пътува до „Мадара“ в учебен ден. Сега всички кадети, чакащи совалката, бяха облечени в цивилни дрехи, включително и той самият. Представи си колко любопитни погледи щеше да привлича, ако носеше униформата на кадет от „Перперикон“.

Когато стъпи на борда на флагманския кораб, параноята му се засили още повече. Представяше си как от всеки ъгъл изскача Стийв и започва да се заяжда с него, задето е говорил с гаджето му. „И неминуемо се стига до бой“ – мислеше си Алекс, докато се движеше из „Мадара“. Впрочем самият кораб му се стори крайно познат, сякаш се намираще на „Перперикон“. Коридорите и всичко останало имаше почти същото разположение. Само цветовата гама на интериора се различаваше. Така например кантовете по стените и рамките на информационните конзоли в „Перперикон“ бяха в синьо – точно като униформите на екипажа и кадетите. В „Мадара“ пък преобладаваше червеното.

Скоро стигна до един от пропуските, водещи към Зелената зона – тази част от кръстосвача, достъпна само за висшия команден състав. Там се намираще мостикът, кабинетът на капитана, няколко конферентни зали и апартаментите, в които живееха офицерите.

От съобщението на баща си Алекс знаеше, че ще може да премине през пропуска с идентификационната си карта. Бръкна в джоба си и я извади. Имаше негова снимка и следните данни:

Кадет:.....Александър Стаматов

Курс:.....Първи

Специалност:.....Бойно пилотиране

Флот:.....Седми

Служи на:.....Тежък многоцелеви кръстосвач „Перперикон“

Идентификационен номер:9819

Той се поколеба за момент. Нима наистина тази кадетска карта щеше да отвори вратата към Зелената зона? Или щеше да задейства алармата, сигнализираща неоторизиран опит за проникване? Плахо я долепи до сензора и след секунда издиша с облекчение: зелените индикатори светнаха и вратата се отвори автоматично. Алекс прекрачи и я чу да се затваря незабавно зад гърба му.

Атмосферата тук коренно се различаваше от останалата част на кораба. Вградените в тавана диоди хвърляха приятна приглушена светлина, върху пода се стелеше мек кафяв килим. Вместо да са бели с червени кантове, стените имаха луксозна дървена облицовка. По тях висяха портрети на видни личности от флота. Алекс вървеше напред. Минаваше покрай врати, които също изглеждаха дървени, с класическа дръжка и брава, а не като стандартните метални автоматики.

Скоро стигна до нещо като кръстопът, където се срещаша четири коридора. На това място се оформяше кръгла зала, в центъра на която имаше малък фонтан. Алекс объркано извади старфона си, за да провери отново картата с упътването, която баща му бе изпратил заедно със съобщението си преди два дни. Още докато търсеше, чу приближаващи се стъпки. Скоро от десния коридор се появи офицер на възраст около тридесет и пет години. Имаше тъмна коса и ведро лице.

- Здравсти, ти трябва да си Александър, а? - попита офицерът с весел тон и се усмихна.

- Бъб, да... - отговори Алекс. „Откъде знае името ми...?“

- Аз съм командир Кристиан Едуардс. Първи офицер на „Мадара“. Приятно ми е! - И той подаде ръката си на Алекс, който плахо протегна своята.

Почувства се наистина не на мястото си. Първият офицер на флагманския кораб си приказваше с него, все едно са стари приятели.

- Баща ти доста ни е разправял за теб.

- Така ли? - Алекс се зачуди какво толкова може да разкаже баща му, след като почти не се познаваха.

- Да, много е горд, че си успял да влезеш във флота, и то с такъв добър успех. Обаче наистина се притеснява за рисковете, свързани с това. Често пъти казва, че лично би предпочел да беше записал някоя цивилна специалност, като „Планетарна икономика“ или „Връзки с междузвездността“.

- Е... да, само че аз много искам да пилотирам космически изстребител...

- Разбира се! - усмихна се Едуардс. - И мен това ме доведе във флота - и той направи жест, все едно държи щурвала на изстребител. - Но аз няма да те задържам повече - предполагам, нямаш търпение да се видиш с баща си. Тръгни по левия коридор, седмата врата отдясно.

- Благодаря! - отговори Алекс и двамата се разделиха.

Отново остана сам. Вървеше, гледайки вратите от дясната страна. За щастие, на всяка имаше табелка с името на човека или семейството, което живее там. Скоро достигна седмата подред врата. На нея се мъдреше: „Адмирал Юлиан Стаматов. Капитан на кръстосвача „Мадара“ и главнокомандващ на Седми флот на Земния съюз“. Алекс се поколеба за момент, но после натисна звънеца.

Вратата се отвори. Зад нея се показва Юлиан Стаматов, но не с изрядно опънатата си униформа и с лъскавите официални обувки. Сега приличаше на съвсем обикновен човек, облечен в масленозелена блуза и сив анцуг, а на краката си носеше сини велурени пантофи.

- Весела Коледа, Сашо! - поздрави той със същия приветлив глас, който Алекс бе свикнал да чува по старфона. Това като че ли му вдъхна увереност.

- Весела Коледа, татко.

- Ела, влез!

Алекс прекрачи прага и се озова в дневната на капитанския апартамент. Огледа се. Една цяла стена от помещението се заемаше от огромна библиотека. Въпреки че електронните книги почти напълно бяха изместили хартиените, имаше ценители, които продължаваха да събират физически издания, и баща му явно се числеше към тях. В края на помещението се намираше масата, на която един сървис-бот тъкмо нареждаше празничната вечеря, а точно до нея стоеше коледна елха.

Докато вечеряха, баща му започна да го разпитва как са минали първите му месеци като кадет във флота.

- Пилотирането е любимата ми дисциплина и там ми е най-лесно.

- Естествено...

- Часовете по основи на техническата поддръжка при лейтенант Хайнрих Багман са ми най-трудни.

- Разбирам те, опреше ли до свързване на проводници и корекция на циркулаторни системи, и на мен ми беше тъмна Индия. - Двамата се засмяха.

Алекс имаше възможността да разпита баща си за някои от най-интересните му подвизи като боен пилот и най-сетне да ги чуе от първа ръка. Сети се и за историята на Габриела.

- Ами общо взето приятелката ти го е разказала доста автентично. Само дете след като ми свършиха ракетите, унищожих с плазменото оръдие четири, а не пет аркусиански изстребителя, но хората винаги преувеличават тези неща.

Алекс реши, че е дошъл моментът за наистина съществените въпроси.

- Татко, искам да те попитам нещо, което ме притеснява от доста време...

- Какво?

- Вярно ли е, че кадетите с най-добър успех ги приемат на „Мадара“ и че са един вид... елитът на Седми флот?

- Ха-ха! Това не е вярно, Алекс! Ако си приет на който и да е от шестте кръстосвача на Седми флот, значи си от най-добрите. Истината е, че голяма част от висшите офицери се намират на „Мадара“, защото е флагманският кораб. Те често пъти успяват да изтеглят децата си да служат именно тук въпреки възраженията ми към тази практика. Аз също можех да те дръпна да служиш на „Мадара“, но реших, че ще бъдеш по-притеснен, и затова

не се намесих в разпределението ти.

Алекс мислено си отдъхна.

- А иначе - продължи баща му - „Перперикон“ е изключително славен кораб. Един от малкото, оцелели от времето на Голямата война с аркусианците. Тогава аз бях негов капитан, а Лао Ян беше моят първи офицер. Можеш да си напълно горд, че служиш на този легендарен кръстосвач.

Алекс се усмихна.

- И все пак смятам, че „Мадара“ ще спечели тазгодишната купа на военните игри! - изрече предизвикателно баща му.

- Ще я видим тази работа - отговори Алекс и двамата се засмяха.

На вратата се позвъни.

- Това е моят стар приятел Лао Ян. Сега той командва „Перперикон“, след като на мен ми повериха „Мадара“. Поканих и него, тъй като сме близки. Надявам се да нямаш нищо против.

- Ъхъ... - Алекс преглътна.

Много добре знаеше кой е Лао Ян! Мисълта, че ще се срещне с капитана на кораба, на който служеше, го изправи на нокти още преди вице-адмиралът да е прекрачил прага.

В момента, в който Лао Ян влезе в стаята, Алекс реши, че е редно да се изправи и да отдаде чест.

- А! Това трябва да е младият Александър! - възкликна вицеадмиралът. - Седни, момчето ми, събрали сме се в неофициална обстановка.

Лао Ян също беше в цивилните си дрехи и изобщо не приличаше на висш офицер. Тримата си размениха няколко общи приказки. Алекс усети, че Ян е благоразположен към него, и реши да зададе следващия въпрос, който напираше в съзнанието му:

- Разбрах, че навремето вие сте били част от огнен клуб. Това е интересно, тъй като аз и моите приятели също сме на път да основем официален огнен клуб в Седми флот.

- Наистина ли?! Това е чудесно! - възкликна Ян. - Само че трябва да се постараете да отговаряте на изискванията.

- Нашият клуб го ръководеше Лао - допълни бащата на Алекс.

- Не е ли радостно, Юли, че синът ти споделя не само страстта към пилотирането, но и към огнените изкуства?

- Да, наистина! Надявам се, Алекс, че ти и твоите приятели ще се справите добре! Откакто ние спряхме да се занимаваме, няма свестен клуб в Седми флот.

- Има едни „Огнени звезди“, но те са пълна скръб - добави Ян.

- Така е, веднъж мярнах едно тяхно шоу, нямат нищо общо с това, което бяхме ние навремето...

Алекс едва забележимо се усмихна. Явно наблюденията му се споделяха и от хора с такъв богат опит.

Разговорът се въртя още известно време около огнените изкуства. Баща му и Ян се увещаваха взаимно, че трябва да се съберат някой път и да повъртят, за да си припомнят старите движения.

Алекс реши, че е време да зададе най-важния въпрос. Съзнаваше, че особено в присъствието на друг високопоставен офицер може да не получи отговор. Все пак реши да опита:

- Знам, че може би не е редно да питам, но сред кадетите се носят слухове, че аркусианците се канят да ни нападнат. Инцидентите доста зачестиха...

- Явно нищо не остава незабелязано. А нашият президент се притеснява да не паникьосваме обществото - изсумтя Ян.

- Алекс, не можем да ти дадем информация за нашите разследвания, но истината е, че и ние не знаем какво точно ни очаква. В крайна сметка затова Седми и Шести флот са дислоцирани в пограничната зона, за да посрещнат евентуална атака и да дадат възможност на останалите ни сили да се организират и да преминат в контраатака.

- Но имай предвид следното - намеси се Ян. - Ако на Седми флот му се наложи да влезе в сериозни бойни действия, веднага всички кадети, както и цивилните, ще бъдат евакуирани. На корабите ще остане само квалифицираният боен персонал.

Алекс се намръщи. Не бе постъпил във флота, за да се крие. Надяваше се да успее да завърши обучението си като пилот преди евентуална нова война с аркусианците.

Вечерята продължи още малко, след което дойде време Алекс да си върви. Радваше се, че бе успял да получи

отговор на повечето си въпроси.

Излизайки от Зелената зона, не бе направил и няколко крачки, когато се сблъска с човека, когото най-малко желаше да срещне.

- Ха, Александър! - възкликна пресилено Стийв. - Какво правиш тук, да не би да си подаваш документите за трансфер на нашия кораб?

- Не, защо ми е да го правя? - отвърна с нежелание Алекс.

- Ами, де да знам, може да си се усетил, че тука е елитът на флота и няма смисъл да си на друг кръстосвач.

- Никакъв „елит“ не е тука! - Алекс почваше да се ядосва. - Просто баща ми работи на „Мадара“ и затова дойдох, да го видя за Коледа.

- Аха! Висшите офицери, които служат на „Мадара“ обикновено уреждат и децата си тук. Щом баща ти работи тук, а ти си на „Перперикон“, значи сигурно заема някой нисък пост.

- Не заема „нисък пост“, а просто не одобрява връзкарството, както впрочем и аз!

Алекс усети как главата му се изпълва с кръв. Искаше му се да изкрещи, че баща му е адмирал Юлиан Стаматов, но още преди да постъпи във флота, се беше зарекъл да не парадира с това.

Стийв обаче не се спираше:

- Какво, бе, Алекс, да не би баща ти да отговаря за тоалетните на „Мадара“? Прав си, това е доста отговорна длъжност...

Алекс просто стискаше зъби. Последното, което искаше, е да се замеси в сбиване, и то на друг кръстосвач. Чу стъпки зад себе си, но предпочете да не се обръща.

Физиономията на Стийв изведнъж се опъна. Разнесе се познат глас:

- Хей, Сашо! Забравих коледния ти подарък - заповядай! - И Стаматов-старши му подаде пакетче в червена опаковка.

- Мерси, татко! - отговори Алекс. - И на мен ми изскочи от главата.

Той бръкна в чантичката си и извади малката картонена кутия, която беше подготвил, преди да тръгне.

- Хубаво, аз трябва да вървя, лек път! - и баща му се отдалечи.

Стийв изглеждаше така, сякаш току-що го е поразил гръм.

- Е, хайде чао, Стийв, ще се видим на лекциите - каза Алекс и продължи. Зад гърба му цареше гробовно мълчание.

Докато пътуваше в совалката за „Оазисът“, Алекс отвори подаръка. Оказа се чудесен модел на „Ягуар 7“, а в предната му част миниатюрни букви изписваха STAMATOV. Алекс се усмихна. Беше мил, макар и не много оригинален подарък.

Когато кацна на докинг-станция седемнадесет на „Оазисът“, Алекс по навик провери дали няма нови съобщения, докато е бил извън обхват. Реши да влезе и в социалната мрежа за малко. Направи му впечатление, че Силвия се намира на линия. За момент се поколеба, но след това написа:

Алекс: Здравсти :) Весела Коледа :)

Силвия: Хей! :P Весела Коледа :P Какво правиш?

Алекс: Тъкмо се връщам от срещата с баща ми. В момента съм на „Оазисът“. Ти как я караш?

Силвия: Ами :S Не много весело :/

Алекс: Искаш ли да се видим?

Силвия: Добре, аз ще хвана следващата совалка за „Оазисът“ :P

Алекс: Супер :P

Силвия: Хайде, до след малко (hug)

Алекс: Чао, чао :P (hug)

Сърцето на Алекс запрепуска. Това щеше да е първата им истинска среща.

Следващите петнадесетина минути обикаля нервно докинг-станцията, докато чакаше Силвия да се появи със совалката от „Мадара“.

- Виж какво нося! - каза му тя, като извади от чантата си два чифта тренировъчни пойове.

„Много добра идея!“ Алекс тъкмо се чудеше какво да правят двамата, което да не изглежда неловко.

- Супер, дай да изберем някое удобно място и да повъртим малко.

Тръгнаха по алеята, водеща от докинг-станцията към вътрешността на „Оазисът“. Задачата за намиране на подходящо място не се оказа толкова проста. При нормални обстоятелства всяка поляна би свършила работа, а на „Оазисът“ изобилстваше от тях. Сега обаче откритите площи бяха затрупани от сняг, а по алеите се движеха прекалено много хора, за да може да се тренира спокойно.

- Виж ето там!

Силвия посочи стърчащ снежен човек. Двамата се приближиха към перфектното място. Децата, играли си преди това, бяха отгъпали достатъчно голяма площ, тъй че можеха да тренират.

Докато въртяха, взаимно си показваха различни движения. Същевременно разговаряха на обичайните теми за пилотирането и уроците. Алекс се радваше, че Силвия не споменава нищо за Стийв.

- Чудех се, понеже цял живот си прекарала в космоса... попадала ли си в опасни ситуации, преди да постъпиш във флота?

- Ха - засмя се Силвия. - И други хора са ми задавали този въпрос. Не смятам, че е по-опасно, отколкото да живееш на която и да е планета. Нашите бяха учени, а не военни, и работата им по-рядко ги забъркваше в неприятности.

- Е, но ти реши да станеш боен пилот.

- Да, струва ми се по-вълнуващо. Винаги съм мечтала за това.

- Аз също. Искаш ли да ти покажа двойни движения? - върна се Алекс на темата за поя.

- Да, от много време искам да се науча, но нямах с кого да се упражнявам.

- Спокойно, не е трудно - увери я Алекс.

При тези движения двама души въртяха в синхрон така, че пойовете на единия да преминават около тялото на другия и обратното. Това налагаше двамата да се доближат изключително много и носовете им почти се допряха. Силвия се учеше бързо и скоро с Алекс вече изпълняваха движенията свободно. Неговото вълнение нарастваше, никога досега не беше стоял толкова близо до нея. Усещаше, че е настъпил моментът да я целуне, но ги прекъсна заядлив глас:

- Я, кой има нужда да се упражнява!

Алекс се извърна в посоката, откъдето идваше гласът. Не беше Стийв. Срещу тях на алеята стояха Бари Хогън и още двама от групата „Огнени звезди“.

- Съдейки по това, което видяхме на вашето шоу, вие имате повече нужда от тренировки! - не му остана дължен Алекс.

Не стига, че му се подиграваше такъв бездарник, но и възшебният миг със Силвия бе отлетял безвъзвратно.

- Много си нагъл за човек, който дори няма право да върти запален пой във флота! Видях, че и сайт сте си пуснали! Надявам се, си наясно, че дори една факла да запалите без разрешително, ще изхвърчите от флота! - процеди Бари.

- Съвсем скоро нашият клуб ще получи лиценз и тогава всички в Седми флот ще забравят за вас, понеже изобщо не умеете да въртите! - намеси се Силвия. Нейното лице също беше почервеноло от гняв.

- Ха-ха, ще я видим тая работа!

След като си размениха още няколко заядливи реплики, групата на Бари Хогън отмина и двамата останаха отново сами.

- Какво наистина стана с лиценза на клуба ни? - попита раздражено Силвия.

- Не знам, ще говоря с Габриела, като я видя. Предполагам, скоро ще го получим.

Двамата останаха да се упражняват още малко, но продължиха да говорят за „Огнени звезди“ и Алекс не успя да смени темата. Накрая той изпрати Силвия обратно до докинг-станцията за „Мадара“. На разделяне се прегърнаха, но по-сковано от предния път.

Докато ходеше, Алекс беше потънал в размисли. „Мамка му, този Бари тотално развали романтичното настроение! Надявам се да имам и друга възможност.“ Седна на пейка в докинг-станцията и зачака совалката, която щеше да го отведе обратно на „Перперикон“. Тогава се замисли за друго. Сравнително отскоро се намираще във флота и вече си спечели няколко сериозни врагове. Първо, Стийв и приятелите му го мразеха заради Силвия. Второ, Бари Хогън и неговите „Огнени звезди“ мразеха целия „Инсиниум“, защото виждаха в тях съперници. На трето място беше постоянната заплаха от аркусианците.

Алекс въздъхна - дали пък, ако беше записал планетарна икономика, нямаше да е по-умно решение?

„Не! Бойно пилотиране или нищо! Каквото и да ми коства.“

Глава 12

Коледното приключение на Габриела

Габриела крачеше забързано по пуст коридор в периферната част на „Перперикон“. Арвин ѝ беше писал в последния момент с покана да се видят. На всичкото отгоре вместо нормална среща ѝ беше изпратил някакъв файл с инструкции, които да следва.

„Сигурно се мисли за много забавен! Само да го намеря...“

Тя се усети, че ходи с изпънати ръце и стиснати юмруци. Спря се за момент и погледна старфона. Според инструкциите трябваше да завие надясно по тесен сервизен коридор. Въздъхна и тръгна в указаната посока. Беше се издокарала с лилава вечерна рокля. Токовете на обувките ѝ отекваха в пустия коридор. Усети, че я побиват тръпки, защото отоплението в складовите помещения не беше съобразено с тоалета ѝ.

Стигна до задънен край. Инструкциите гласяха, че сега е моментът да използва устройство номер пет от списъка с предмети, които трябваше да носи със себе си. Тя стисна устни и извади от дамската си чанта автоматична отвертка. Налагаше се да развинти болтовете на един панел в стената на коридора. Въпросният панел беше надлежно отбелязан на електронната карта.

„Не точно идеалната ми представа за романтична среща.“

След като приключи с отвинтването, трябваше да отмести панела, но той се оказа прекалено тежък и тя го изпусна с трясък на пода.

„Ужас!“

Габриела се заозърта, очаквайки всеки момент да се появи някой и да ѝ поиска обяснение. За щастие, тази част на кораба беше толкова безлюдна, че явно трясъкът не успя да привлече ничие внимание. Когато се увери, че е сама, Габриела погледна образувалата се дупка в стената. Беше тъмно. Дойде времето за устройство номер шест – фенерче. С тежка въздишка тя се провря през дупката и се озова в мрачен тесен коридор, по чиито стени минаваха тръби и кабели.

„Определено не е предназначен да се разхождаш в него.“

Габриела като цяло не обичаше да се кипри, но за срещите с Арвин винаги се стараяше. Сега новите ѝ обувки бяха целите издраскани и покрити с прах, прическата ѝ беше унищожена, както и маникюрът, който заедно с Мегън твориха цял час.

Най-сетне, след няколко тягостни минути провиране между тръби и кабели, се озова на мястото, където според указанията трябваше да има врата. Тя се огледа, използвайки фенерчето. Вместо врата на една от стените се виждаше съвсем малък метален капак, залостен с масивно резе. С големи усилия и след няколкоминутна борба Габриела успя да се справи с мръсното и ръждясало резе. Ноктите ѝ бяха окончателно съсипани. Наложил се да се провре през отвора на четири крака. Озова се в просторно тъмно помещение.

„Поне това беше последното предизвикателство.“

Едва няколко аварийни лампи осветяваха помещението. Все пак ѝ бяха достатъчни, за да се ориентира. Скоро осъзна, че се намира в един от хангарите на изстребителите „Ягуар 7“. Това накара сърцето ѝ да забие учестено. За момент забрави за срещата с Арвин и започна да оглежда най-близко разположения изстребител. За първи път в живота си стоеше на една ръка разстояние от тези машини, досега само слушаше за тях на лекциите по основи на пилотирането. Бавно допря пръсти до сивия корпус.

В този момент нещо тежко изтрополи на половин метър от нея. Тя се стресна и отскочи встрани. До нея се озова силует на мъж, когото тя не можа да разпознае в първия момент. Той сложи пръст на устните ѝ и бързо каза:

– Спокойно, Габи, аз съм! – Беше Арвин.

– Изкара ми акъла!

– Изглеждаш чудесно! – отговори той и прокара пръсти през косата ѝ.

– Така мислиш, защото няма достатъчно светлина! Изглеждам ужасно заради онзи тунел с кабелите, през който трябваше да мина!

– Нали се разбрахме да не огласяваме още, че се виждаме. Трябваше да съм уверен, че пътят е абсолютно секретен!

– Я не ме баламосвай!

– Окей, може би се поувлякох малко...

– Малко!

Той плъзна ръката си по гърба ѝ, придърпвайки я още повече към себе си, след което страстно я целуна по устните.

- Искам да ти покажа нещо, ела!

С един скок се озова на крилото на ягуара и ѝ подаде ръка. Тя го последва.

- Изчакай за малко тук!

Той направи няколко крачки по корпуса на изстребителя, достигайки място, откъдето дръпна ръчка в тавана на хангара. Сега над тях бавно се разтвори капакът на люк, гледащ към открития космос.

Двамата лежаха един до друг върху крилото и наблюдаваха звездното пространство над главите си.

- Често ли ти се налага да участваш в бойни мисии? - попита Габриела. Арвин не отговори веднага. - Ако е против правилата, не ми казвай!

- Хе, остави правилата... - отговори Арвин. - Просто не знам какво имаш предвид под „често“.

- Ами...

- Със сигурност не толкова често, колкото пилотите, които са участвали в Голямата война с аркусианците.

- Е, да...

- Но аз и това бебче - той потупа намиращия се под тях изстребител - редовно прекосяваме граничната равнина.

- И навлизате в пространството, контролирано от аркусианците?! - Габриела се надигна, поглеждайки Арвин в очите.

- Естествено. Следим ги изкъсо, нали това е работата на Седми флот.

- Мислех, че работата на Седми флот е да пречи на аркусианците да навлизат в нашето пространство.

- Няма как да се предпазим, ако не знаем срещу какво се изправяме и не сме готови да нанесем изпреварващ удар.

- И случвало ли ти се е да влизаш в битка с аркусианците? - попита тя още по-възбудено.

- В повечето случаи - не. Мисиите ми са разузнавателни, но понякога се е случвало нещата да станат напечени - отговори той, без да навлиза в повече подробности.

- Боже, колко искам да дойде моментът, в който ще мога да се кача на един от тези - въздъхна Габриела, гледайки към пълния с ягуари хангар.

- Можеш още сега да се качиш - каза спокойно Арвин.

- Нямам предвид просто да седна в кабината. Да не съм някакво дете?

- Е, аз имах предвид да пилотираш - отговори все така спокойно Арвин.

Габриела замълча, премигвайки няколко пъти.

- Не мога да пилотирам ягуар, Арвин, кадетите започват да се обучават на тях едва във втори курс.

- Да, така и трябва, тъй като учебният план е съобразен с общото ниво на подготовка. Но според мен ти си доста над това ниво...

Габриела се изчерви за момент.

- Няма как да изляза в открития космос с един от тези и ти го знаеш много добре!

- Естествено, че можеш, иначе нямаше да ти го предлага.

- И как по-точно ще стане?

- Много просто. Офицерите имаме право на определен брой часове за самостоятелна тренировка с машините си.

- Е, да, но аз все още не съм офицер.

- Но партньорката ми е. Достатъчно е, когато поискаме разрешение за излитане, да се представиш от нейно име. Тя се казва Златина Ангелова. Ще ти кажа още позивната ѝ и нейния идентификационен код. Може да полетим половин час и да се приберем, без никой нищо да заподозре.

- Ама ти сериозно говориш!

- Да, разбира се.

- Арвин...

- Спокойно, Златина не би имала нищо против.

- Добре, но ти сигурен ли си, че ще мога да се справя все пак...

- Нямаше да ти го предложи, ако не мислех, че ще се справиш. Принципно няма разлика с управлението на хигрусите, но двигателите са много по-мощни. Това означава, че не можеш да натискаш дросела по същия начин.

- Много ми се иска да опитам! - Тя склочи пръсти.

- Тогава да започваме!

Арвин скочи от крилото. Габриела се поколеба за секунда, но след това го последва.

Двамата се насочиха към съблекалните. Първо трябваше да си сложат пилотските антиускорителни костюми. След като се преоблякоха, Арвин ѝ показа изстребителя, който щеше да управлява. Машината стоеше величествено паркирана между два други, също толкова респектиращи ягуара. Мечтата на Габриела да пилотира такъв кораб щеше да се осъществи година по-рано от предвиденото. За момент тя отново изпита леки угризения, мислейки си за другите си съкурсници, които трябваше да чакат до втората година за позволение да се докоснат до тези машини. Тя обаче твърде много го искаше, за да се откаже, и бързо се покатери в кокпита на изстребителя.

- Позивна и идентификационен номер, моля! - каза бордовият компютър.

- Позивната ми е Балистик, идентификационен номер... тъъ... - Арвин ѝ го беше продиктувал преди минута, но ѝ трябваше малко време да си го спомни. - 8534.

- Лейтенант Златина Ангелова, добре дошли на борда!

- Тъъ, да - смотолеви Габриела.

Макар уредите за управление много да напомняха тези на хигрусите, всичко изглеждаше някак по-модерно и по... опасно. Пилотската кабина автоматично се затвори.

- Добре, ние ще комуникираме по втори канал, за да не ни чува никой друг, а първи канал ще е, за да общуваме с контролната зала - каза Арвин по радиото. Вече се намираше в кабината на своя изстребител и подгрываше двигателите.

- Да, разбрано! - отвърна Габриела и на свой ред включи двигателите, усещайки едва доловима вибрация около себе си.

Двамата се насочиха към тунелите за изстрелване. Когато достигна стартова позиция, от командната зала се свързаха с нея.

- Моля, идентифицирайте се!

- Балистик, идентификационен номер 8534 - отговори Габриела, стараяйки се да звучи нормално.

- Вайпър, идентификационен номер 7537 - чу се гласът на Арвин в радиостанцията.

- Моля, задайте параметрите на вашия полет.

- Тренировка на бойни маневри. Моля за разрешение да използваме четвърти квадрант за един час. - Арвин звучеше спокойно и уверено.

- Балистик и Вайпър, имате разрешение за излитане! - съобщи от командната зала.

Габриела видя как от дюзите на ягуара, пилотиран от Арвин, излиза синкав пламък, и след миг той изчезна в тунела за изстрелване към открития космос. Тя знаеше какво трябва да направи, но все още се страхуваше. За момент си помисли, че ако нещо се обърка, с кариерата ѝ на пилот е свършено, но вече беше късно да се двоуми. Натисна дросела и в миг ягуарът се понесе с невероятна скорост през тунела. Забрави съвета на Арвин да не подава тягата по същия начин като при учебния хигрус. Ускорението я залепи за седалката и тя едва не загуби съзнание. Все пак успя да се пребори с претоварването, усещайки как антиускорителният костюм се впива в тялото ѝ.

След като вече се намираше в открития космос, върна дросела и забави скоростта.

- Леле, това бебче рита здраво! - възкликна, докато се съвземаше от първоначалния шок.

- Така е, трябва да си внимателна! Ако искаш, да разгреем с няколко от основните маневри.

- Съгласна съм!

Двамата започнаха да се упражняват. Габриела очакваше да ѝ е много по-трудно с бойния кораб, но всъщност се оказа тъкмо обратното. Тя се удиви колко лесно се правят маневрите с ягуара. Единственото, с което трябваше да внимава, бе скоростта по време на остри завои, тъй като претоварването можеше да стане повече, отколкото организмът ѝ бе подготвен да понесе. Съвсем скоро свикна с управлението и базовите маневри вече не представляваха никакво предизвикателство за нея.

- Добре, искаш ли да направим следното? - предложи Арвин. - Аз ще летя напред, а ти ще се опитваш да ме

следваш все едно съм мишената.

- Дадено! - отговори Габриела.

Това вече щеше да е истинско предизвикателство. Тя тренираше подобни симулации, преследвайки безпилотни дроне с учебния хигрус в часовете по бойно пилотиране. Усещайки възможностите на ягуара, си помисли, че ако можеше да го ползва на упражненията, дроните нямаше да имат никакъв шанс.

Сега обаче си имаше работа с боен пилот, притежаващ огромен опит, и още от самото начало ѝ стана ясно, че няма да ѝ е лесно. Той непрекъснато сменяше посоката и понякога правеше маневри, при които тя изобщо изгубваше представа къде се намира. Габриела постоянно беше на предела на силите си, тъй като организмът ѝ още не беше свикнал с толкова резки завой. Въпреки това изпитваше неописуемо удоволствие от полета. „Тренировъчните дроне пасти да ядат“ - помисли си тя, след като си пое въздух на излизане от поредния завой.

Отново изгуби Арвин от полезрението си. Започна трескаво да се оглежда и в този момент осъзна, че той се намира точно зад нея.

- Надхитри ме!

- Така е, но се справяш много добре. Повечето второкурсници биха ти завидели.

- Стига, ласкаеш ме!

- Сериозно ти казвам.

Габриела почувства, че отново се изчервява. За щастие, Арвин нямаше как да види лицето ѝ.

Те бяха готови да се впуснат в нова серия от преследвания, но в този момент ги потърсиха от командната зала.

- „Перперикон“ до Вайпър и... - последва кратка пауза - неидентифицирания му партньор. Незабавно се приберете на докинг-станция двадесет.

- За какво, по дяволите, говорите, аз и Балистик се упражняваме, имаме още половин час! - отговори раздражено Арвин.

- Лейтенант Кант, говори командир Хари Кърт! Нарещам ви незабавно да кацнете заедно с кадета, с когото се упражнявате!

Габриела изтръпна. По някакъв начин ги бяха разкрили. С нея беше свършено. Най-прекрасният полет в живота ѝ щеше да се окаже последен...

Механично и без да мисли, последва Арвин и влезе в тунела, водещ до докинг-станцията. Когато ягуарът спря да се движи, с трепереща ръка натисна ръчката за отваряне на кабината и изскочи навън. Сега трябваше да отговаря не пред кого да е, ами пред командир Кърт, който ѝ водеше упражненията по бойно пилотиране.

В този момент Арвин застана пред нея и я хвана за раменете:

- Остави ме аз да говоря!

На пистата пред тях се появиха три фигури. Приближавайки, тя успя да разпознае командир Кърт. До него стояха лейтенант Гари Ламбърт и Златина Ангелова. Габриела не смееше да я погледне в очите.

- Госпожице Габриела Каменова, извършили сте огромно нарушение на устава, като сте се представили от името на офицер и сте използвали военно оборудване, за което нямате нужната квалификация! - почти изкрещя командир Кърт.

- Сър, вината е моя, аз... - започна Арвин, но Кърт го сръза:

- Млъкнете, лейтенант, и до вас ще стигна! Госпожице Каменова, идете в стаята си и си съберете нещата, тъй като още утре си заминавате от флота с първата совалка, завинаги!

Габриела успя само да измъкне едно „Да, сър“ и бързо напусна докинг-станцията.

- И се радвайте, че съм снизходителен и няма да ви дам на военен съд! - бяха последните думи на Кърт, адресирани към нея.

Габриела се движеше в коридорите като насън. Мозъкът ѝ се мъчеше да възприеме случилото се. Хората, с които се разминаваше, ѝ се струваха като безплътни сенки. Чувстваше огромна тежест при всяко вдишване, краката ѝ се огъваха и трепереха. Изгубила представа за времето, тя стигна до квартирата си. В този момент от съседната стая изскочиха Зак и Мегън. Те изглеждаха весели, Мегън се смееше. Двамата я забелязаха и мигом физиономиите им се промениха.

- Габри... Защо си с пилотски костюм? - попита Мегън.

Габриела дори забрави за дрехите си в съблекалнята и си беше тръгнала така.

- Аз... - Нямаше сили да продължи.

С трепереща ръка отвори вратата на стаята си. Останалите влязоха заедно с нея.

- Какво се е случило, Габи? - попита все по-загрижено Зак.

Докато командир Кърт крещеше на Габриела, Арвин бе принуден да стои, хапейки устни, но възнамеряваше да действа при първа възможност. След като тя напусна докинг-станцията, той взе думата, преди командирът да е започнал да го мъмри:

- Вината е изцяло моя, сър! Аз я накарах да лети с мен! Реших, че понеже е от по-напредналите, ще ѝ е от полза.

- От голяма полза ѝ беше, няма що! - отговори Кърт. - Единствената причина да не изхвърля и теб от флота, Кант, е, че си дяволски добър пилот, а все пак някой трябва да се бие с аркусианците! Но ще ти наложа подходящо наказание!

- Проявявате снизхождение, сър, но според мен дисциплината във флота е под всякаква критика - обади се Гари Ламбърт с мазния си глас.

- Млъкни, Ламбърт, направи достатъчно! - изсъска Златина.

- Още като те видях, знаех, че ти си ни изпортил! - наежи се Арвин.

- Тишина! - извика Кърт. - Ламбърт и Ангелова, вие сте свободни! Кант, ела с мен в кабинета ми, за да обсъдим наказанието ти.

Останалите се разотидоха. По пътя до кабинета двамата не си проговориха, но когато най-сетне се оказаха насаме, командирът промени тона си:

- Каж ми какво да те правя, Кант?! Затънали сме до шията в лайна! Не стигат другите ни проблеми, ами сега и това!

- Тази невестулка Ламбърт...

- Да, невестулка е, но сега, след като благодарение на него аз съм уведомен за случая, не мога да не взема отношение! Трябваше да помислиш за това по-рано!

- Не ме интересува как ще ме накажете, командире, но не трябва да изключвате Габриела!

- Разбирам, че искаш да предпазиш гаджето си, но нищо не може да се направи!

- Не я защитавам само защото ми е гадже, и не само заради това я качих в изстребителя! - отговори разпалено Арвин. - Тя има невероятен талант на пилот. Докато летяхме заедно, направи неща, които ми е трудно да си представя, че са по силите на първокурсник. Ако не ми вярвате, вижте записа от полета на бордовия компютър!

Кърт потри чело, след което отговори:

- Наистина ще го видя, да не мислиш, че номерът ти ще мине толкова лесно!

В следващите петнадесет минути той гледаше полета на Габриела без да казва нищо. Арвин се разхождаше в кръг, защото просто не можеше да стои на едно място.

- Впечатляващо, наистина. Ако не знаех, бих предположил, че е поне трети или четвърти курс.

- Именно, както сам казахте, командире, имаме нужда от хора, които да се бият с аркусианцие все пак! Не може да разчитаме само на такива като Ламбърт.

Кърт въздъхна.

- Този Ламбърт само ни създава главоболия, като се опитва да се подмазва на висшето командване, и праща доноси. Знаеш ли какви неприятности имаме заради инцидента на "Зария 20"...

- Предполагам, е пуснал доклад до централното командване.

- Да, но там Стаматов пое нещата. А сега решението е мое...

- Сър, ще е огромна загуба, ако изключим Габриела. А и вината наистина е моя. Аз я убедих, че е окей да го направим. Аз съм офицер, тя ми се довери.

Кърт въздъхна.

- Значи ще гледам да не се раздухат нещата. Ти и кадет Каменова ще бъдете наказани с по триста часа обществено полезен труд. Това е, което мога да направя за вас!

- Благодаря! - каза Арвин и след като отдаде чест, излезе от кабинета.

Отвън го чакаше Златина.

- Какво стана?

- Успях да издействам да не я изключват.

- Това е много добре. Но иначе си голям тъпак, нали знаеш?

- Знам.

- Като си решил да впечатляваш мацката, можеше да ме помолиш да се покрия. Ламбърт ме срещна в централната зала. Явно преди това е питал за мен и са му казали, че се упражняваме и - бам, пет минути след това ме засича на живо.

- Ужас! Дай да идем при Габриела и да ѝ кажем, че не са я изключили, преди да си е прерязала вените.

Когато двамата стигнаха до стаята на Габриела, там вече бяха всичките ѝ приятели. Мегън я прегръщаше и я утешаваше. Зак и Алекс се извърнаха и го погледнаха с присвити устни. Вероятно само респектът от ранга му ги възпираше да му се нахвърлят.

Арвин приклезна до Габриела.

- Дойдох да ти кажа, че няма да те изключат...

- А? - Тя повдигна глава. Лицето ѝ плуваше в сълзи.

- Да, поговорих си с командир Кърт и го убедих, че не може да те изхвърлят от флота, при положение че този костюм толкова ти отива! - и той подръпна ръкава на пилотския костюм, с който Габриела все още беше облечена.

- Е... поне има чувство за хумор - промърмори Мегън и скръсти ръце.

- Вижте, хора, разбирам че грешката е моя. Но поне успях да предотвратя най-лошото!

Все още хлипайки, Габриела попита:

- Какво му каза, за да промени решението си?

- Ами той по принцип не искаше да те изключва, но като командир, отговарящ за цялата ескадрила, е длъжен да се прави на строг, особено пред Ламбърт.

Мегън въздъхна:

- Това мекотело! Защо ли не се учудвам, че е замесен в цялата история.

- Напълно честен съм като ти казвам - продължи Арвин, - че от решаващо значение за решението му беше записът от полета ти!

- ... Какво?

- Убедих го, че не може да те изхвърли, защото имаш потенциала да станеш страхотен пилот. За да го проверим, му казах да прегледа записите от полета ти, и той остана впечатлен. Каза, че си наистина талантилива и ще се постарее да замаже случая.

- Значи ще ми се размине, така ли?

- Не съвсем. И двамата сме наказани с по триста часа обществено полезен труд. Все още не знам какво ще представлява.

Габриела си пое дълбоко въздух и избърса сълзите си. Сякаш най-сетне дойде на себе си.

- Каквото и да ми наложат като наказание не ми пука. Важното е да остана във флота.

Чак сега тя забеляза Златина и се обърна към нея:

- Лейтенант Ангелова, извинявам се, че се представих от ваше име...

- Няма проблем, вината е на ей тоя дръвник! - И тя побутна Арвин по рамото. - Какво ще кажете да отидем до „Оазиса“ и да пийнем по нещо? Знам, че за всички ни беше уморителен ден - за някои повече, за други по-малко, но все пак е хубаво на Коледа човек да е сред най-близките си. А тук ние сме си близки и трябва да се подкрепяме!

Чуха се одобрителни възгласи и всички вкупом напуснаха стаята на Габриела.

Докато вървяха по коридора, Арвин хвана Габриела за ръка и тя не се дръпна. Значи все пак щеше да му прости.

Глава 13

Двубой

Коледно-новогодишната ваканция на кадетите мина неусетно и Алекс се зае с обичайните си задължения. Подновени бяха и редовните тренировки на огнения клуб „Инсиниум“. В началото на първата Габриела извика всички, за да направи важно съобщение:

- Приятели, приближава краят на семестъра.

Алекс веднага се досети за какво става дума.

- Тези от вас, с които сме от самото начало знаят, че се съгласих да ръководя огнения клуб, при условие че в края на първия семестър ще преценя дали си заслужава.

Всички притаиха дъх.

- Смятам, че това, което успяхме да направим за тези няколко месеца, е доста впечатляващо и имаме основата, за да създадем един истински успешен огнен клуб.

Чуха се одобрителни възгласи.

- Ето защо веднага след края на празниците подадох документите за регистрация на нашия „Инсиниум“. В началото изглеждаше невъзможно, но в момента покриваме всички изисквания. Клубът ни наброява девет човека, имаме си зала за тренировки и с общи усилия събрахме необходимата такса от хиляда звездолара. Скоро ще сме регистрирани и ще имаме официално разрешително за въртене на огън във флота!

Всички изръкопляскаха и се чува радостни викове. След това Габриела призова да се захванат с тренировката.

Алекс тъкмо започваше да показва едно движение с пой на Ивелина и Лий, когато вратите на залата се отвориха и от там влезе самият вицеадмирал Лао Ян. Всички застинаха и чорапените пойове увиснаха в ръцете им. Минаха няколко секунди, докато Зак първи се усети, че трябва да отдаде чест, а останалите го последваха.

Алекс беше разговарял с Лао Ян наскоро, но сега вицеадмиралът изглеждаше неузнаваем. Имаше строг вид, облечен в безупречната си униформа, обкичена с нашивки. Нито следа не беше останала от онова благо и бащинско изражение, с което гледаше Алекс, докато вечеряха в апартамента на баща му. Всички стояха мирно, докато вицеадмирала мина покрай тях и спря пред Габриела.

- Днес получих вашата молба за регистриране на огнен клуб, кадет Каменова! – Не можеше да се определи дали в тона се криеше гняв или обикновена строгост. Алекс забеляза как Габриела едва забележимо потръпна. Съвсем наскоро си бе имала разпавии с ръководството на флота. Дали това беше причината вицеадмиралът да изглежда толкова бесен? Този въпрос продължаваше да мъчи Алекс, а вероятно и останалите. Все пак до момента никой от тях не си бе позволил да пали огън, следователно не бяха нарушили никакво правило.

Ян продължи със спокоен, но хладен тон:

- Всъщност очаквах тази молба, тъй като вече се бях срещал с някого от вас и той ми спомена, че се каните да основете огнен клуб – тук той за секунда погледна към Алекс през рамото на Габриела.

- Ние... отговаряме на изискванията, сър, и... ние не сме палили... – Габриела се мъчеше да звучи спокойно, но гласът ѝ трепереше.

Ян продължи:

- Така е, отговаряте на изискванията и щях да ви дам разрешителното веднага. Все пак дори абсолютни аматьори като „Огнени звезди“ имат разрешително. – По лицата на всички се прокраднаха усмивки. Очевидно вицеадмиралът беше в час със ситуацията. – Но има малък проблем.

Настъпи напрегнато мълчание.

- Името „Инсиниум“. Работата е там, че такъв клуб вече е регистриран и няма как да се регистрира втори с това име.

- Сър, ако позволите! – обади се Зак. – Ние знаехме, че преди е имало такъв клуб, сър, тук на „Перперикон“, ръководен от вас, сър... и решихме, че ще е добра идея да продължим традицията.

- Чудесно! – отговори Ян, но тонът му звучеше все така строг. – В такъв случай, кадет... как се казвате?

- Закъри Горан, сър!

- В такъв случай, Закъри, ти и твоите приятели не искате да регистрирате нов клуб. Това, което вие всъщност искате от мен, е да ви предам моя клуб „Инсиниум“.

Отново настъпи тишина. Алекс осъзна как на никого от тях не му бе дошло на ум, че може би е нагло да кръстят клуба си по същия начин. Той преглътна.

Ян продължи:

- Тъй като с течение на времето и развитието на кариерата ми на флотски офицер, аз и останалите членове на „Инсиниум“ имахме все по-малко време да се занимаваме, дейността на клуба постепенно замря. Той реално не функционира от около трийсет години. Така че бих се радвал повече от всичко да видя група млади хора като вас, които да продължат традицията, както се изрази Закъри.

Думите на вицеадмирала вдъхваха надежда и успокоение, но тонът му продължаваше да е все така строг и Алекс не знаеше какво да мисли.

- Обаче! - продължи Ян. - За да ви предам клуба, трябва да докажете, че сте достойни. Искам да знам, че сте сериозни и талантиливи, каквито бяхме ние навремето!

- Какво трябва да направим, за да ви докажем, че сме... достойни, сър? - попита Габриела.

- След един месец, на десети февруари, ще честваме рождения ден на кораба „Перперикон“. Ще се организира бал, ще има и тържество на централния площад на „Оазисът“. Тогава искам представителната част от вашата група да демонстрира на какво сте способни чрез огнено шоу. Ще реша след това. Ако смятате, че няма да се справите, или че това задължение ще ви е в повече и ще ви пречи на следването, изберете си друго име и ми дайте молбата, веднага ще я одобря. Ако обаче искате да носите името „Инсиниум“, ще трябва да се докажете пред мен!

- Сър, ако решим да приемем, има нещо, с което няма как да се справим - каза плахо Габриела.

- Какво е то?

- Няма как да се подготвим за шоуто, ако нямаме право да тренираме с огън. Не може да сме се упражнявали само с незапалени уреди и да запалим за първи път на сцената, сър!

- Прекрасно знам това, кадет Каменова. Радвам се, че попитяхте - значи сте наясно с нещата и имате шанс да успеете. Ето. - И той извади от вътрешния джоб на униформата си таблет. - Ако решите да приемете моето предизвикателство, това е временно разрешително, което ви позволява да практикувате с огън до десети февруари тази година.

В другия край на залата, където беше чантата на Габриела, се чу кратко пиукане, вероятно от известие, което бе получила на старфона си.

- Благодаря ви, сър!

- Пожелавам ви успех, в случай че решите да опитате. Искане не малка смелост, но пък някои от вас вече са доказали, че са доста смели. - Вицеадмиралът се усмихна многозначително и напусна залата.

Какво ли имаше предвид с последното? Габриела изпусна въздишка, вероятно мислейки си, че визира нея.

Когато вратите зад гърба на Лао Ян се затвориха, всички се втурнаха към края на залата, където се намираше старфонът на Габриела. Тя го измъкна трескаво от чантата си и отвори дигиталния си документ за самоличност. Под раздела за лицензи откри току-що постъпилото разрешително.

ЗАПОВЕД

№36589 от 09.01.2239 г.

С настоящата заповед позволявам на групата с ръководител Габриела Каменова да практикува огнени изкуства на космически съдове от Седми флот. Разрешението е в сила считано от днес и спира да действа на 11.02.2239 г. Групата се състои от:

Габриела Каменова

Александър Стаматов

Закъри Горан

Мегън Паркър

Силвия Пламенова

Ребека Логън

Бенджамин Логън

Лий Шо

Ивелина Крумова

Членовете на тази група носят пълната отговорност за безопасното практикуване на огнено изкуство на борда на съдове от Седми флот.

Подписал заповедта:

Лао Ян

Вицеадмирал на Седми флот и капитан на кръстосвача „Перперикон“

Заповедта имаше подпис и печат. Никъде не се споменаваше „Инсиниум“, те бяха просто „групата на Габриела Каменова“.

- Добре, хайде! Мисля, че загубихме достатъчно време, дайте да тренираме и после ще обсъдим нещата! – каза Габриела и останалите я послушаха.

Всички се захванаха да учат нови неща и Алекс забеляза, че не само той се чувства като пришпорен от срещата с вицеадмирала. „Хм... май наистина имаме шанс да успеем.“

Когато часът приключи, Габриела отново повика всички около себе си:

- Сега, преди да се разделим, мисля, че е време да направим едно кратко съвещание. Аз смятах след време, освен тренировките, с които развиваме способностите си, да започнем да разработваме и огнени хореографии, които да изнасяме като шоу пред публика.

- Повечето от нас споделяхме тази идея от самото начало – допълни Алекс.

- Да, би било добро допълнение към джобните ни пари! – обади се Зак.

- Точно така, само че в момента ни е поставен един доста кратък срок, в който трябва да сме готови с огнено представление, което да впечатли адмирала. Това леко изпреварва първоначалния ми план, така че сега ни е приоритет. Като за начало, трябва да изясним кои от нас ще се включат в представителната група.

Настъпи кратка тишина. Пръв взе думата Бен:

- Аз със сигурност не мога да се включа, защото отскоро тренирам пой и съм съвсем начинаещ.

- То и за мен може да се каже същото – обади се сестра му Беки.

След нея другите двама начинаещи – Лий и Ивелина – също казаха, че не се чувстват готови и биха желали да продължат да тренират, за да усъвършенстват способностите си, преди да мислят за излизане на сцена.

- Това, че сега няма да се включите в представителната част, не означава, че в бъдеще няма да стане. Просто за момента сте още твърде в началото на развитието си, но когато станете готови, с радост бих ви включила – подчерта Габриела.

- Аз също не съм много сигурна дали ставам за представителната част – обади се Мегън, която до момента мълчеше.

- Смятам, че ти си доста напреднала. Добре ще е, ако се включиш в шоуто – отговори ѝ Габриела. Алекс кимна. От тези, които останаха, Мегън беше най-неопитна, тя единствена не се занимаваше с това отпреди постъпването си във флота. Въпреки всичко напредваше бързо и за разлика от останалите новобранци, които се присъединиха по-късно, тренираше с Габриела, Алекс и Зак от самото начало.

- Щом смяташ така, тогава с радост ще се включа!

- Силвия, с теб тренираме по-отскоро, но ти имаш голям опит с обръча и напредна доста бързо с останалите уреди. Ще се радвам, ако и ти се включиш в шоуто.

- Супер! Ще се включа, разбира се.

Алекс си спомни думите на Габриела преди време, че уменията с уредите не са единственият критерий, по който се подбират членовете за представителната част. Тогава тя още не познаваше Силвия достатъчно добре, но сега явно ѝ гласуваше доверие.

- Значи сме петима: аз, Мегън, Силвия, Алекс и Зак! – заключи Габриела. – Налага се да имаме допълнителни срещи, за да можем да тренираме за шоуто. Ще прегледам програмата на всички ни и ще избира кога точно да тренираме. Очаквайте да ви пиша.

Останалите кимнаха.

Тъй като почти нямаха време до началото на днешните занятия, всички чевръсто си събраха нещата. Най-много се налагаше да побързат кадетите от „Мадара“ – Силвия, Бен и Беки, тъй като ги чакаше път. Алекс и Габриела имаха упражнение по основи на бойното пилотиране и също рискуваха да закъснеят, ако не тръгнаха веднага. Въпреки всичко Алекс успя да намери време, за да каже на Силвия:

- Искаш ли след упражненията да отидем отново на кънки?

Силвия се замисли за секунда.

- Ами добре, аз приключвам в шест и половина, звънни ми да се доуточним.

Алекс усети радостен трепет в стомаха си. „Вторият шанс, на който се надявах...“

Двамата с Габриела ускориха крачка, за да не закъснеят за упражнението. Забеляза, че тя изглежда угрижена.

- Спокойно, имаме достатъчно време да стигнем.

- Може да почне пет минути по-рано, не ми се рискува!

- Ти май доста си се притеснила... заради онзи случай.

- Да, бих искала да стана невидима в часовете на командир Кърт. Само едно закъснение ми липсва.

Двамата обаче стигнаха навреме. Заеха местата си в големия хангар. В единия край се намираха чиновите и поставен на статив дисплей, играещ ролята на черна дъска. Останалата част се заемаше от пистата и наредените от двете ѝ страни учебни хигруси.

Командир Хари Кърт влезе с бодра крачка и застана пред събралия се клас, като при вида му се възцари тишина.

- Здравейте, кадети, надявам се, че сте успели да си починете и сте си поживели добре през ваканцията. За някои от вас съм сигурен, че са прекарвали повече от забавно...

След последните думи Габриела се приведе още повече, сякаш се опитваше да се скрие. Кърт продължи:

- Кадети, навлизаме във важен етап от вашето обучение. В зависимост от резултатите, които показвате, част от вас ще бъдат приети в отбора, който ще представлява „Перперикон“ на военните игри в края на годината. Това, както знаете, е голяма чест и би трябвало да е цел на всеки.

Кадетите се пооживиха и започнаха да си шушукат.

- Много бих се радвал, ако ме приемат в отбора, но сигурно няма да стане! - прошепна Джери на седналия до него Алекс.

Командир Кърт обаче заговори отново и се възцари мълчание.

- Днес няма да тренирате преследване на безпилотни дронове. За първи път ще трябва да изпитате способностите си в условия, максимално близки до бойните. На днешното упражнение ще мерите сили с живи противници и по-конкретно, ще се състезавате помежду си.

Цялата група се разшумя възбудено.

- Тихо! - извика Кърт. - Групата ви се състои от десет човека и ще бъдете разделени на два отбора. Всеки отбор ще си има лидер. За отборни лидери ще бъдат избрани тези двама от вас, които по мое наблюдение се справят най-добре от началото на годината.

Тук всички отново затаиха дъх. Алекс почти несъзнателно погледна Габриела, която седеше през няколко чина от него. Тя му върна погледа. На упражненията двамата се справяха най-добре, но достатъчно ли беше това? „Освен за пилот, имам ли качества за лидер?“

- Александър Стаматов! - чу името си. За миг затвори очи. Това беше първото истинско признание, откакто постъпи във флота. - В отбора на Александър ще се включат още Джерълд Хъгинс, Матю Хайърс, Елена Лайз и Марк Леон.

- Еха, ще сме в един отбор! - прошепна Джери. Алекс се усмихна в отговор, но вътрешно изохка. С Джери бяха приятели, но той се справяше най-зле от всички в класа.

- Лидер на втория отбор ще бъде... - продължаваше командир Кърт.

Алекс забеляза как Габриела едва доловимо се надига на стола си. Тя бе най-логичният избор. Само че, след като Кърт едва не я изгони преди няколко дни, сега едва ли можеше да разчита да бъде оценена справедливо.

- Габриела Каменова! - изрече Кърт и в гласа му не се долови капка емоция.

За секунда тя зяпна с отворена уста. Не каза нищо, но Алекс си представяше как се чувства. Бе споделяла неведнъж притесненията си как Кърт ще се държи гадно до края на следването ѝ, но ето че той ѝ гласуваше доверие отново.

- В отбора ще бъдат още Джеймс Уотсън, Софи Мирабо, Едуард Крик и Аи Юмико.

Класът отново се разшумя. Десетимата учеха заедно от стъпването си във флота. За първи път щяха да влязат в противоборство. Двамата избрани за лидери отново се погледнаха. Алекс би дал всичко да са в един отбор, но сега това нямаше как да стане.

Командир Кърт продължи с инструкциите:

- Отборът на Алекс ще се казва „Син отбор“ и ще стартира от тук! - И той посочи на големия дисплей мястото.

- Съответно отборът с лидер Габриела, наречен „Зелен отбор“, ще стартира от тази противоположна точка. -

Кърт отново посочи картата. – Двата отбора ще се засекаат в средата и ще започнат симулация на космическа битка. Вашите хигруси са „въоръжени“ с лазерни маркиращи системи, които отчитат попаденията и реалистично пресъздават бойните оръжия. Когато един кораб бъде маркиран, тоест уцелен три пъти, се счита за унищожен, и това ще се появи на дисплея на пилота. Печели този отбор, който успее да отстрани всички противникови играчи. Успех!

Кадетите станаха от чиновете си и се насочиха към кабините на своите хигруси. Без да ползва стълбата, с един скок Алекс се озова на крилото, а оттам в кокпита на учебния изстребител. Закопчавайки колана, си мислеше, че сега за първи път щеше да си проличи доколко наистина го бива за боен пилот. Да, на упражненията срещу дроновете се справяше добре и неслучайно Кърт го избра за лидер на единия отбор, но дали щеше да оправдае очакванията?

Знаеше, че Габриела също има причини да бъде нервна. Въпреки че Кърт ѝ оказа доверие, тя наистина трябваше да докаже, че заслужава такъв втори шанс.

Двата отбора се изстреляха от „Перперикон“ и полетяха в противоположни посоки. Първоначално трябваше да се отдалечат на определено разстояние. В един момент всички чуха по радиостанциите си думите на командир Кърт:

– Добре, кагети, можете да започнете атаката!

Алекс незабавно нареди на отбора си да направи маневра на сто и осемдесет градуса и да се насочи към противника. Двете групи полетяха с бясна скорост една срещу друга. Почти веднага взаимно се засякоха на радарите си. В това упражнение нямаше да се използват ракети със среден и къс обсег, а само симулация на плазмени оръдия. Затова се налагаше изстребителите да се доближат до зоната на визуален контакт. И Алекс, и Габриела предварително съобщиха на съотборниците си каква тактика ще се използва при сблъсъка, но още в първите секунди на контакта десетте хигруса се разбъркаха в едно общо меле, където всеки се опитваше да преследва най-удобно разположения до него противник, и предварителните планове станаха на пух и прах.

– По дяволите, имам бандит на шест часа! – извика Джери.

Най-лошите очаквания на Алекс се оправдаха, приятелят му моментално се оказа в беда. Зад опашката му се залепи Едуард Крийк от отбора на Габриела. Джери отчаяно се опита да направи избягващ маньовър, но преследвачът му умело го следваше и не му позволяваше да се измъкне. След малко получи и възможност за добър изстрел.

– Уцелиха ме! Уцелиха ме! – се чу по радиото.

На Алекс му стана ясно, че съвсем скоро Едуард ще нанесе още две попадения, оставяйки синия отбор с човек по-малко. Ето защо в удобен момент направи рязък завой, при което изостави досегашната си цел Джеймс Уотсън, а вместо това се залепи за опашката на Едуард, поставяйки го в „сандвич“ между себе си и Джери. Едуард се опита да преследва още малко Джери, надявайки се да го елиминира, но Алекс бързо се озова в позиция за стрелба. Ето защо Едуард рязко свърна встрани, зарязвайки Джери. Алекс обаче предусети това и предприе контраманевра, така че да се задържи в изгодна позиция зад Едуард. Дватамата се впуснаха в серия от остри завой, достигайки прага на физическите си възможности. При всеки завой Алекс се чувстваше така, сякаш нещо го размазва на пилотската седалка. Не си спомняше някога да е усещал такова брутално натоварване по време на тренировките. Срещу друг пилот нещата стояха съвсем различно.

Скоро пред Алекс се откри възможност и той натисна спусъка на шурвала. Системата отчете попадение. Почти веднага след това му се отдаде още един шанс и той нанесе втори изстрел в целта. Още само веднъж и Едуард щеше да бъде елиминиран от играта. В този момент обаче Алекс чу механичния глас на бордовия компютър:

– Сър, имаме бандит, приближаващ ни на шест часа с голяма скорост. Препоръчвам предприемане на избягваща маневра!

– Не! – извика Алекс. Беше толкова близо до успеха, не можеше да си позволи Едуард да му се измъкне точно сега.

Аи Юмико от Зеления отбор се опитваше да застане в атакуваща позиция зад Алекс. Той осъзнаваше, че ако съвсем скоро не направи довършващия си изстрел, ще трябва да изостави целта си, защото самият той ще се превърне в мишена. Едуард обаче успешно се измъкваше от мерника му, докато Аи се приближаваше все повече. В този момент, за щастие, се появи Матю Хайърс, който на свой ред взе на мушка Аи, принуждавайки я да предприеме избягващ маньовър. Алекс отново имаше възможност да се съсредоточи върху Едуард. Беше съвсем близо до мишената си и дори няколко пъти натисна спусъка, но пропусна. В този момент чу по радиото гласа на Джери:

– Уцелиха ме!

Още едно попадение и Джери щеше да е във вън от играта. Но Алекс нямаше намерение да го спасява този път. Реши, че ще е по-добре първо да елиминира противника, когото преследваше.

След поредната серия от избягващи и атакуващи маневри, Алекс успя да стреля и най-сетне да уцели за трети път Едуард.

– Да! – извика той в кабината.

Но радостта му трая кратко. В следващия момент дойде съобщението, че и Джери е свален. Сега останаха по

четирима от всеки отбор.

Алекс се хвърли към следващата си цел – Софи, която току-що бе елиминирала Джери. Тя самата бе понесла едно попадение, така че Алекс трябваше да отбележи само още две. Междувременно Габриела елиминира Марк, а Матю успя да отстрани Аи от Зеления отбор. Алекс следеше тактическия радар и знаеше, че в този момент Матю е преследван от Джеймс, а Елена – от Габриела. И двамата му съотборници се намираха в неизгодни позиции и той искаше да им помогне, но това нямаше как да се случи, преди да отстрани Софи. Знаеше, че ако я остави и се притече към някой от останалите, тя веднага ще се окаже в атакуваща позиция и това може да е краят на играта. Можеше единствено да се надява, че другите двама ще се измъкнат или поне ще издържат, докато той се справи със Софи.

Това обаче не бе никак лесна задача. Успя да ѝ нанесе едно попадение, но после се разсея за момент, поглеждайки на екрана положението на другите. Това даде възможност на Софи да му се изплъзне. След секунди тя се озова на негово шест часа в позиция за стрелба. Алекс на свой ред предприе избягващи маневри, но беше уцелен веднъж. Не можеше да си позволи да загуби, не и сега!

Рязко дръпна шурвала, поемайки дъх за най-голямото претоварване, на което някога се бе подлагал. Усети как антиускорителният костюм се влива в тялото му, опитвайки се да върне кръвта обратно в мозъка. Маневрата трая няколко убийствено дълги секунди, при което Алекс едва не загуби съзнание, но в крайна сметка се оказа зад Софи. Натисна спусъка на шурвала, без да изпуска хигруса от прицела си. Секунда по-късно дойде сигналът, че е нанесъл трето попадение. Незабавно изравни полета на изстребителя и си пое дълбоко въздух.

В този момент обаче Джеймс от Зеления отбор отстрани Матю, докато Габриела продължаваше да преследва Елена. Джеймс и Алекс се погнаха взаимно, като всеки се опитваше да се постави в удобна позиция за стрелба. Вероятно защото можеше да понесе малко по-голямо претоварване, или защото бе изпълнил маневрата по-прецизно, Алекс се оказа в преимуществена позиция зад опашката на Джеймс. Почти веднага след това успя да стреля и уцели. Джеймс вече имаше едно понесено попадение от предишната си схватка – третото щеше да го довърши. Но сега се впусна в поредица от избягващи маневри и Алекс изпитваше затруднения да излезе на позиция за стрелба.

А скоро положението се усложни още повече. Габриела порази за трети път Елена и сега се насочваше право към Алекс, който остана единственият оцелял от собствения си отбор. Преследваше Джеймс, но зад опашката му приближаваше най-добрият противников пилот. Знаеше, че ако иска да има някакъв шанс, трябва незабавно да уцели Джеймс.

Държейки здраво шурвала и внимателно балансирайки с тягата на двигателите, Алекс противодейства на поредната избягваща маневра на Джеймс и след няколко секунди се изнесе в положение за стрелба. Този път не пропусна.

Това беше третият пилот от противниковия отбор, когото Алекс елиминира в рамките на упражнението. Сега останаха само двамата с Габриела. Тя обаче се намираше в много по-изгодна атакуваща позиция. Алекс отново направи рязък завой, понасяйки претоварване на предела на възможностите си. Очакваше след края на маневрата да е спечелил поне малко преимущество. Това обаче не се случи. За разлика от останалите от класа, Габриела явно можеше да понесе тези претоварвания не по-зле от него и съумяваше да запази позицията си. Последва изстрел и точно попадение. При още едно играта приключваше. В следващите минути Алекс непрекъснато трябваше да прави избягващи маневри, а Габриела почти не махаше пръста си от спусъка. Ако нещата продължаваха така, бе само въпрос на време да бъде уцелен. Трябваше да предприеме решителна маневра, при която да се окаже в атакуваща позиция.

Избра момента и рязко дръпна шурвала, като същевременно отне от тягата на двигателите. Корабът му се издигна по вертикална спирала, намалявайки скоростта и пропускайки този на Габриела пред себе си. Алекс отново увеличи тягата на двигателите почти до максимум и се впусна в преследване. При първата възможност отбеляза едно попадение, но втори такъв шанс не последва. Габриела, която до този момент не бе уцелвана от други участници, рязко и уверено сменяше посоките. Никой от предишните противници, с които Алекс мери сили, не можеше да се сравни с нея.

Джери и останалите кадети от класа бяха кацнали с изстребителите си и сега се намираха пред тактическия дисплей, където заедно с командир Кърт наблюдаваха битката. Хората от Синия отбор викаха за Алекс, докато Зеленият поддържаше Габриела. Понякога двата изстребителя се доближаваха до „Перперикон“, така че да се виждат и с просто око, и всички се залепяха за илюминаторите, коментирайки възбудено маневрите им.

Джери настръхна при вида на двата хигруса, преследващи се на къса дистанция.

– Хей, видяхте ли тоя завой! Габриела наистина е невероятна!

– Ама ти за кой отбор си?! – скастри го Матю Хайърс, който беше елиминиран от Габриела малко по-рано.

След няколко минути часът приключи и пристигна друг клас. Тяхното занятие обаче щеше да закъснее. Кърт изглежда нямаше намерение да прекъсва битката. Така новопристигналите кадети също се вторачиха да наблюдават двубоя между Габриела и Алекс. Отнякъде се появиха лейтенант Арвин Кант и лейтенант Златина Ангелова и на свой ред се спряха, за да погледат.

– Е, какво ви казах, командире? – обърна се Кант към Кърт.

- Тези двамата са наистина невероятни. Сякаш гледам съревнование между офицери, а са само първи курс.
- Точно такива младежи ни трябва срещу аркусианците!
- Съгласен съм!
- И все пак колко още ще ги оставим да се гонят там? - попита отново Кант.
- Имат гориво за десет минути.

След няколко минути на стремително преследване Алекс успя да отбележи още едно попадение. Сега вече и двамата нямаха право на грешка. Той правеше всичко възможно, за да се задържи на изгодната позиция, докато Габриела се мъчеше да се измъкне и да атакува на свой ред. Алекс чувстваше, че се намира на предела на силите си. Бордовият компютър започна да изпраща тревожни сигнали за прегряване на двигателите и съветваше да се намали тягата, но това беше немислимо точно сега, когато всяка секундна слабост можеше да доведе до победа или загуба.

В един момент боят се пренесе в близост до космическа платформа, която флотът използваше за упражнения по бомбардиране. Габриела направи рискован ход: пикира и се понесе ниско над платформата. Алекс я следваше неотлъчно. Той стреля няколко пъти, но безуспешно. Движейки се над металната равнина, си даде сметка с каква зашеметяваща скорост лети. Габриела вероятно планираше нещо, но Алекс не можеше да отгатне какво. Платформата не беше абсолютно плътна: на места зееха празнини, през които можеше да премине изстребител. Дватамата обаче се движеха твърде бързо и отворът трябваше да е наистина голям. Ето, най-сетне се зададе такъв. Алекс стреля, но пропусна. Още само секунда и със сигурност щеше да я уцели. Тя обаче най-неочаквано се гмурна през празнината в платформата и се оказа под нея.

Алекс не очакваше подобен ход и затова не можа да реагира навреме. Профуча над отвора и остана отгоре. Сега двамата летяха успоредно от двете страни на плоскостта, без да имат визуален контакт помежду си. Когато Алекс подмина края на платформата, се оказа, че е изпреварил Габриела. Тя се озова точно на шест часа и стреля. Третият маркер светна на табло то му. Играта приключи.

За момент двата изстребителя летяха един до друг с намаляваща скорост. Първи проговори Алекс:

- Поздравления, би ме!
- Ти си наистина добър пилот, Алекс, истинско чудо е, че те победих - отговори все още задъхана Габриела.
- Браво, кадети, добър полет. Връщайте се обратно! - изкомандва Кърт по радиото. На заден фон се чуваше ликуването на Зеления отбор.
- Браво! Браво! - извиси се над всички гласът на Джери. - Габриела е най-невероятното момиче на света!

С малкото им оставащо гориво двамата се прибраха на докинг-станцията. Слизайки от хигруса, Алекс си даде сметка до каква степен е изцедил тялото си. С усилие стана от пилотската седалка и когато стъпи на земята, усети как едва се крепи на краката си, а коленете му треперят. Другите обаче го наобиколиха и започнаха да го окужават.

- Браво, Алекс, беше страхотен полет, нищо че загуби - каза му Матю, като го потупваше по рамото.

Това едва не накара Алекс да залитне на другата страна. Погледна вляво от себе си, където Габриела получаваше дори още по-възторжени поздравления от останалите кадети. Към нея се приближи Арвин и ѝ каза:

- Беше страхотна...

Без да дочака края на изречението, тя се хвърли на врата му и го целуна под аплодисментите на тълпата. Алекс се усмихна. После видя увисналата челюст на Джери и въздъхна.

- Мисля, че току-що на някой му разбиха сърцето! - отбеляза Марк.

След като тълпата около тях се поразреди, Алекс и Габриела успяха да стигнат един до друг и да си стиснат ръцете.

- Справи се много добре! - каза Алекс.

- Ти също.

- Добре, шоуто наистина си го биваше, но сега всички, които нямат занятие по бойно пилотиране, да напуснат палубата веднага! - отсече Кърт. - Това е заповед!

Целият клас се насочи към изхода. На излизане командир Кърт се обърна към Габриела:

- Госпожице Каменова...

- Да, сър?

- Вие докажете, че мястото ви наистина е тук.

Тя се усмихна, а в това време Кърт започна да крещи на кадетите от другата група, които още не бяха заели местата си:

- Хайде! Какво се мотааете? И без това изпуснахме половината упражнение!

Първото огнено шоу

Беше събота. Алекс мързеливо се изхлузи от кревата и приготви закуска, след което се настани пред компютърния терминал. Използва режима за двуизмерно изображение, защото просто искаше да прегледа информационния поток, докато хапва.

В социалната мрежа излезе известие, че Габриела е променила статуса си и сега е „обвързана“ с лейтенант Арвин Кант. Явно след публичната целувка онзи ден двамата бяха решили, че няма смисъл да се крият повече. Алекс натисна „Харесвам“ и продължи нататък. Преглеждайки новинарските сайтове, вниманието му привлече следното заглавие: „Открита е огромна аркусианска космическа станция в близост до граничната плоскост!“. Алекс нетърпеливо цъкна на статията и започна да я чете:

Сайтът „Старлийкс“, публикуващ изтекли секретни правителствени документи, днес осъществи поредното шокиращо разкритие! Този път хакерите от „Старлийкс“ направиха обществено достояние строго секретен разузнавателен доклад на Седми флот, охраняващ част от границата с Тъмния сектор. В доклада от 23.10.2238 г. се съдържат подробни данни, както и снимки на огромна аркусианска космическа станция, намираща се само на няколко светлинни години от граничната плоскост. По-конкретно базата е стационарирана на орбита около печално известната планета Хелена 9. В изтеклия секретен материал се посочва, че станцията служи за производство на аркусиански щурмови кораби и изтребители, както и за разполагането на няколко ескадрили от тези машини в пълна бойна готовност. По-нататък в доклада военните експерти от Седми флот посочват, че най-вероятно точно тази база е и източникът на атаките в пограничната зона през последните шест месеца. Може би най-притеснителното от всичко е, че гербът на Акзаман Гразър ясно си личи на снимките на космическата станция. Припомняме, че Гразър, който предвождаше аркусианците по време на Голямата война, изгуби властта си след поражението, понесено от Земния съюз и мараите. Това обаче може да е знак, че той е успял да възвърне контрола си над част от аркусианските сили. От администрацията на президента Нелсън не коментираха доклада, но изразиха възмущението си от безотговорността на „Старлийкс“, които според президентството са изложили на опасност животите на милиони хора, публикувайки тази строго секретна информация. Командирът на Седми флот, прочутият герой от войната с аркусианците – адмирал Юлиан Стаматов, не беше открит за коментар.

Наш екип се свърза с...

Това бе поредното напомняне за надвисналата над тях заплаха. Значи не ставаше дума просто за спорадични атаки. Аркусианците си имаха цяла огромна станция на орбита около богатата на ресурси Хелена 9. Може би досегашните им нападения целяха само да тестват възможностите на новите им кораби? Кога ли щеше да започне истинската инвазия?

Алекс имаше нужда да сподели с някого. За съжаление, Зак и Мегън се бяха запилели някъде, а пък Габриела мистериозно заяви в чата, че си „има работа“. Алекс изсумтя.

„Защо просто не написа, че ще излиза с Арвин, а вместо това ми разправя врели-некипели?“

Силвия не си вдигаше старфона, което още повече понижи настроението му. Последната им среща не мина, както Алекс очакваше. Силвия се държа малко по-резервирано и избягваше близък физически контакт. „Дали изобщо ме харесва?“

В крайна сметка, единственият свободен се оказа Джери. Двамата се срещнаха и решиха да се разхождат из главната зала на „Перперикон“, която както винаги гъмжеше от хора, обикалящи многобройните магазинчета и малки заведения.

– Прочете ли за аркусианската база, която е съвсем близо до тук? – попита с леко разтревожен тон Джери. Явно новината го беше впечатлила дотолкова, че заговори първо за нея, а не за току-що обявената връзка между Габриела и Арвин.

– Да, това донякъде обяснява нещата. Имам предвид атаките и всичко...

– Мислиш ли, че аркусианците готвят по-мощна атака?

– Ами говорих по Коледа с баща ми и...

– С адмирал Стаматов!!! – облещи се Джери.

– Да...

– И какво?

– Той, естествено, не можеше да ми издаде секретна информация, но от това, което ми каза, останах с впечатление, че и те не са съвсем наясно с намеренията на Гразър.

- Значи и ти смяташ, че Гразър стои зад всичко?

- За мен няма никакво съмнение. Дори гербът му ясно се вижда на снимките на аркусианската станция.

- Леле, човек, представяш ли си, ако избухне нова голяма война с аркусианците!!!

Алекс се замисли за момент.

- Предполагам... ако избухне нова война, ще трябва да докажем, че нашето поколение не е по-слабо от това, което успя да спре аркусианците първия път.

- Е, в твоя случай летвата е вдигната доста високо... - отговори Джери. Алекс погледна в краката си и въздъхна:

- Да, така е...

- Между другото, сигурно си разбрал за Габриела и Кант... - каза Джери и лицето му посърна.

- Ами да... Чак се изненадвам, че не започна с това, хе-хе.

Джери го погледна остро и заяви:

- Това няма значение, сигурно скоро ще скъсат!

- Защо смяташ така?

- Защото ни е писано да сме заедно!

Алекс едвам успя да сдържи смеха си.

- Ама, Джери, ти нищо не направи толкова време... в смисъл, дори не се запозна с нея. Как очакваш да станете... „заедно“?

- Всичко това е част от плана ми.

- Но... планът ти не включва ли поне да говориш с нея?

- Искаш ли да седнем в това кафе и ще ти обясня! - предложи Джери и двамата се разположиха в едно малко заведение.

- Нещата стоят така... - започна Джери.

Към тях се приближи стройна сервитьорка, която каза „Здравейте“ и остави менюта на масата. Дватамата обаче почти не ѝ обърнаха внимание, защото Джери не спираше да говори, а Алекс го слушаше съсредоточено.

- Избягвам да ѝ се набивам на очи, тъй като не е назрял подходящият момент.

- Подходящият момент за какво? - озадачи се още повече Алекс.

- Как за какво?! Ама ти май нищо не разбираш? Подходящият момент, за да блесна. Искам да се запозная с нея в момент, когато мога да направя максимално добро впечатление!

- Ама...

- Повярвай ми, Алекс, първото впечатление е най-важно. Ако например се запознаем сега, най-вероятно ще ме помисли за напълно безинтересен тип. Ако обаче се запознаем в момент, в който съм на върха, тогава ще направя съвсем различно впечатление.

- И кога ще дойде този момент?

- Нямам представа, но знам, че ще дойде. Важното е дотогава да не прецакам нещата.

- Избрахте ли си нещо? - попита с леко отегчен тон сервитьорката, която се върна при тях. Едва сега Алекс с изумление осъзна, че това всъщност е Габриела.

- А? Здравсти?! Какво правиш тук?

- Е, мислех си, че няма изобщо да ме забележиш!

- Извинявай! Но все пак какво правиш тук?

- Нали си спомняш, че ме наказаха с триста часа общественополезен труд?

- Аха...

- Е, това е. Трябва да се правя на сървис-бот.

- Справяш се, въъ, доста добре.

- Мерси. Какво ще желаяш, защото все пак дойдох и други клиенти и трябва да ги обслужа?

- Едно капучино за мен и... - в този момент Алекс забеляза, че мястото, заемано допреди малко от Джери, е празно - и едно капучино за... Той май е... до тоалетната.

- Окей. - Габриела отиде да събере поръчките и от съседната маса. След няколко минути се върна и остави напитките. Алекс все още седеше сам на масата и се чудеше къде ли се е дянал приятелят му. В този момент старфона му иззвъня. Беше Джери.

- Ало, тя остави ли поръчките? - попита той, почти шептейки.

- Да, в момента не е близо до масата ни.

- Добре, идвам! - И Джери наистина се появи откъм тоалетната. - Леле, човек, колко е секси в тоя костюм! - втренчи се той в Габриела, която стоеше подпряна на бара и чакаше поръчките на новите клиенти да станат готови, за да ги занесе.

- Ами...

- Дано не ме е забелязала!

- Спокойно, прикрих те - каза Алекс, клатейки глава.

- Слушай, става ли ти да платиш, аз ще те изчакам отвън?

Алекс знаеше, че няма смисъл да спори с него, затова се съгласи. Плати набързо сметката и напусна кафенето с двете картонени чашки в ръце.

Упражненията по основи на бойното пилотиране ставаха все по-интересни. Отрядите с водачи Габриела и Алекс запазиха състава си непроменен и всеки път мереха сили - не само помежду си, но и с подобни отряди от другите класове. Командир Кърт водеше точна статистика на „победи и загуби“ за всеки отбор, като оформяше нещо като класиране. Целта беше да се изберат трите най-добри отбора, които да представляват първокурсниците от „Перперикон“ на военните игри.

Докато краят на януари приближаваше, положението ставаше все по-напрегнато. Безспорен фаворит беше отборът на Габриела. Групата на Алекс нямаше как да ги настигне, защото Джери всеки път го елиминираха още в началото. Най-смелата им надежда беше да задържат второто място, което си оспорваха с два други отбора.

В последния час на януари трябваше да влязат в решаваща битка с отбора, ръководен от Райън Даниелс. Имаха равни точки и след края на това съревнование щеше да се реши кой ще бъде на второ и кой - на трето място. Джери както винаги беше свален още в първата минута. Алекс обаче успя да компенсира това, като сам отстрани трима противникови пилоти, извеждайки отбора си до победа. В края на часа командир Кърт поздравя кадетите и им съобщи, че според крайното класиране те са съответно на второ и трето място от всички пилоти първокурсници. Това означаваше, че заедно с петорката на Габриела ще участват в представителния отбор на „Перперикон“. Следващите им битки вече щяха да са част от военните игри срещу първокурсници от другите кръстосвачи и победите им щяха да трупат точки в общия сбор на „Перперикон“. Отрядите, ръководени от Габриела, Алекс и Райън, вече носеха названията Алфа, Браво и Делта.

Разочарованието на Алекс, че неговият отбор не можа да излезе начело сред първокурсниците на „Перперикон“, донякъде се смекчи от друга статистика, която командир Кърт изнесе: за индивидуалните постижения. Алекс беше пилотът с най-много елиминирани противници - петдесет и седем, надминавайки дори Габриела, която оставаше на второ място с петдесет и трима.

Класиранията за военните игри не бяха единственото, което го вълнуваше. Датата десети февруари приближаваше с неумолима скорост. Габриела, Алекс, Зак, Мегън и Силвия се събираха винаги, когато и петимата имаха възможност, за да упражняват огненото представление, което трябваше да изнесат пред погледа на Лао Ян за празника на „Перперикон“. Цялото шоу траеше десет минути и включваше хореографии с огнен пой, тояги, ветрила и обръчи. Хореографиите и тяхната последователност вече бяха готови и сега петимата се събираха, за да ги репетираат и да са сигурни, че ги знаят като по вода. След всяка тренировка Алекс се чувстваше по-уверен, че ще се справят. Въпреки това имаше още един проблем за решаване. Цялото им шоу трябваше да се пробва с истински огън. Досега тренираха единствено с незапалени уреди в залата.

- Почти не остана време, трябва да се разберем кога и как да направим шоуто с огън! - предложи Габриела след края на поредната тренировка.

- Най-подходящо е някъде на открито в „Оазисът“ - предложи Зак.

- Да, има много поляни, подходящи за целта! - съгласи се Алекс. - Ще си донесем преносима музика и ще направим шоуто точно както е по сценарий.

- Можем да поканим и приятели, за да ни гледат! - добави Мегън.

- Моята идея е малко по-амбициозна - взе отново думата Габриела. - Както знаете, бях наказана да положа триста часа общественополезен труд и изтърпявам наказанието си в „Зеленото кафе“.

- Да, и капучиното ви си го бива - обади се Алекс.

Габриела завъртя очи и продължи:

- Собственикът на „Зеленото кафе“ притежава и друго, по-голямо заведение на „Оазисът“. Говорих с него и бихме могли да изрепетираме огненото си шоу там. Той ще ни осигури истинска сцена, ще има и много публика, тъй като заведението се посещава доста.

- Аз лично съм с две ръце „за“! - съгласи се Силвия. - По този начин ще сме най-близко до условията на истинско представление.

- Какво ти близко, то ще си е баш истинско представление! - добави Зак.

Всички се съгласиха с идеята на Габриела. Беше насрочена дата - два дни преди голямото шоу, на което щеше да присъства Лао Ян. Дотогава обаче им предстоеше още една важна задача. Налагаше се да се сдобият със сценични костюми, с които да се представят.

След дълго търсене Силвия намери бутик на „Оазисът“, където шиеха дрехи по поръчка. След като се съгласиха за моделите на костюмите, всички изцедиха джобните си пари, за да платят за изработката им.

Дойде и вечерта, в която щяха да направят своето първо шоу. Петимата се срещнаха на една от централните алеи на „Оазисът“ и тръгнаха към заведението „Крилото на Ягуара“. Всеки носеше голяма чанта или сак с реквизит.

След края на януари „Оазисът“ преживя поредната си трансформация. Сега всичко наоколо цъфтеше в пролетни дървета и цветя, а във въздуха се носеше ароматът на събуждащата се природа.

Барът „Крилото на Ягуара“ имаше сцена на открито, много подходяща за огнено шоу. Петимата започнаха да напояват уредите си с гориво и да ги подреждат на поляната зад сцената. Междувременно се появиха останалите членове на огнения клуб - Лий, Ивелина, Бен и Беки, които щяха да ги подкрепят от публиката. Джери също дойде и дискретно каза „Здрасти“ на Алекс. Естествено, стараше се да не попада в полезрението на Габриела.

Петимата използваша тоалетната на заведението, за да се преоблекат в новите си сценични костюми. Алекс и Зак бяха голи до кръста, обути в широки черни панталони със зелен пояс. Носеха и дебели гривни от черна кожа и метални огърлици, наподобяващи акулски зъби. Видът на Силвия в сценичния костюм накара дъха на Алекс да спре за миг. Женските облекла се състояха от черно-зелени горнища с една презрамка, черни къси полички и зелени конусовидни крачоли, започващи под коляното.

- Готови ли сте? - попита Хари Смъф, собственикът на заведението - възпълен мъж с очила на около петдесет години.

- Да, кажи на диджея да пусне музиката след две минути! - отговори Габриела.

Всички уреди стояха приготвени и петимата щяха за първи път да излязат на сцена заедно. Бяха тренирали репертоара си до безкрай през последния месец, но въпреки това сърцето на Алекс биеше лудо. Лицата на останалите бяха опънати. Зак нервно обикаляше в кръг. Само Габриела изглеждаше непоклатима. Може би защото не излизаше на сцената за първи път - беше изпълнявала десетки представления с предишната си група.

- А сега, моля за вашето внимание! - се чу глас по микрофона, а музиката, която до момента свиреше в заведението, притихна. - След секунди ще станете свидетели на уникално огнено шоу!

Осветлението угасна и засвири музиката от първата хореография. На сцената се качи Габриела, сама с изящен уред, наподобяващ чадър с шест спици, в чиито краища пламтеше по една малка огнена глава. Пространството се огласяше от бавна и нежна музика, докато Габриела се движеше грациозно наоколо, играейки си с огнения чадър. Това трая само около двадесет секунди, след което тя приклепна в средата на сцената. От двете ѝ страни се появиха Мегън и Силвия, държащи незапалени огнени пуйове. Те се приближиха и ги възпламениха от чадъра на Габриела. В този момент музиката стана по-бърза и динамична. Габриела слезе незабелязано от сцената, докато другите две момичета започнаха хореография с пуй.

- Хайде, вие сте сега, с тоягите! - каза припряно тя, след като отиде зад платформата.

Хореографията на Силвия и Мегън продължи малко повече от минута. В края на заден план се появи Алекс и Зак със запалени тояги. Те държаха тоягите си в хоризонтално положение и не се движеха, докато музиката не замлъкна. Тогава Мегън и Силвия приключиха своята хореография, приклякайки на земята, а Алекс и Зак завъртяха рязко тоягите си. Във въздуха се разпръсна гориво и се възпламени, създавайки големи огнени облаци. Публиката ахна и изръкопляска, което накара Алекс да се усмихне. Секунди след това започна тяхната песен. Звучеше бърза и ритмична мелодия. Алекс усещаше притока на адреналин. Това беше първото му излизане на сцена. Да, той и Зак не въртяха за първи път пред публика, но преди беше съвсем различно. Нямахме хореография, не се налагаше да координират движенията си, а и не бяха на сцена. Двамата често се поглеждаха, за да сверяват дали са в синхрон.

Не бяха изминали и двадесет секунди от началото и Алекс сбърка. При поредното движение направи един оборот повече и изостана от Зак, който вече изпълняваше друго движение. Неволно прехапа устни, но не изгуби самообладание, а пропусна един оборот и така настигна Зак.

По-нататък хореографията мина по план. Дойде ред на Габриела и Мегън, които се появили с огнени ветрила. Двете бяха невероятно красиви - в захласа си Алекс едва не забрави да слезе от сцената. Мелодията на танца с

ветрилата, подобно на тази с чадъра, се носеше с бавен и нежен ритъм.

Когато се скриха от погледите на зрителите, Алекс и Зак с помощта на Силвия бързо загасиха горящите тояги, използвайки мокри хавлиени кърпи. Без да губят време, двамата хванаха по чифт огнени змии, представляващи разновидност на огнения пой, но вместо глава на края на всеки синджир висеше дълго кевларено въже. Така огнените змии горяха с много по-голям пламък, макар и за по-кратко. Алекс и Зак напрегнато следяха как се развива хореографията на Габриела и Мегън, тъй като не биваше да изпуснат момента, в който да излязат.

- Сега трябва! - каза Силвия и им подаде огън.

Врхчетата на въжетата се запалиха и двамата се покачиха от противоположни страни на сцената. Танцът на момичетата с ветрилата приключи и те се оттеглиха, а двамата застанаха в средата на подиума. В следващите няколко секунди въжетата на Алекс се запалиха изцяло и той веднага започна да ги върти с началото на тяхната музика. Обръщайки се, за да види Зак обаче, Алекс установи, че той не участва, понеже неговите змии не са се разгорели още. Зак ги държеше една до друга в отчаян опит да ги разпали. Алекс продължи с хореографията по план и за щастие, след малко Зак вече въртеше с него. Моментът беше невероятен, змиите зрелищно свистяха във въздуха, а синхронът помежду им подсилваше усещането. Огънят сякаш изпълни пространството около тях.

Скоро хореографията им приключи и двамата напуснаха сцената под бурни аплодисменти. На тяхно място се появи Силвия с огнен обръч, от който на равни разстояния стърчаха шест факлички. Когато Силвия го завъртя, публиката изпадна отново в екстаз. Алекс наблюдаваше иззад сцената и сякаш времето беше спряло. „От всичко свързано с огъня, по-яко нещо не съм виждал...“

По план Силвия въртя една минута соло с обръча си, но после на сцената излязоха и другите две момичета, също с обръчи. Трите започнаха обща хореография, която продължи още една минута. След това зад тях се качиха и двамата със Зак, този път с по чифт къси тояги. Само тоягите в десните им ръце горяха, докато тези в левите - не. Момичетата приключиха с обръчите и се оттеглиха. Момчетата направиха крачка напред и оставиха незапалените тояги на земята.

В един момент от хореографията хвърлиха тоягите си нависоко. Алекс изтръпна, когато не успя да хване своята и тя се стовари върху сцената, след което се търколи на метър пред него. Той бързо я вдигна от земята и продължи по план. След още няколко последователни движения, двамата със Зак взеха и вторите тояги, запалиха ги и продължиха да въртят с по една във всяка ръка. Огънят стана два пъти повече, а фученето се засили.

Публиката ги аплодира, когато приключиха. Трите момичета се появиха с огнени ветрила и започнаха нова хореография. Алекс и Зак бързо оставиха тоягите си, дори без да ги загасят. Използвайки все още горящите глави, те си запалиха чифт пойове и се присъединиха към общата хореография. Така за първи път на сцената и петимата въртяха заедно. Това беше най-силният момент от цялото шоу. Разбира се, не мина без грешки. Групата не успяваше да поддържа идеален синхрон. От време на време някой изоставаше или избързваше, а веднъж Зак дори завъртя в различна от останалите посока.

Дойде момента за разбиващия финал. Алекс и Зак бързо напуснаха сцената, докато момичетата продължаваха да въртят. Двамата взеха по чифт вериги, които завършваха с фойерверки от типа вулкан, хвърлящи искри. Те запалиха фитилите и излязоха на сцената. Когато развъртяха вулканите, зад момичетата полетя дъжд от искри. В края на живота им от вулканите изригнаха рой пукащи бомбички, които озариха пространството наоколо. Когато и последните искри угаснаха, петимата се поклониха и напуснаха сцената под бурните аплодисменти на публиката.

Докато гасяха уредите си, при тях дотичаха останалите членове на „Инсиниум“.

- Бяхте страхотни! - извика Беки.

- Да, невероятно шоу! Сега вече съм сигурен, че искам да се занимавам с това! - добави Бен.

- Аз заснех всичко! - каза Лий, който държеше 3D камера.

- Страхотно, мерси! - отвърна Габриела.

- Доста неща оплескахме всъщност... - обади се Зак.

- Така е, нито една хореография не мина без някакъв гаф! - съгласи се Алекс.

- Нищо, винаги се получават грешки, дори при много опитните групи. А на нас това ни е първото шоу... - успокояваше ги Габриела, но в този момент я прекъсна появата на един нежелан субект.

- Май някой е решил да наруши флотските разпоредби, а? - чу се мазният глас на Бари Хогън, лидерът на „Огнени звезди“. Едрото му тяло се движеше бързо към тях, досущ като запъхтян мечок. Изражението му изобщо не изглеждаше дружелюбно.

- Здравсти, Бари, как е? - попита подигравателно Зак.

- Мисля, че ви предупредих! Нямате право да въртите огън на борда на флотски кораби, освен ако не сте официално регистриран клуб и не притежавате специално разрешително!

- Благодаря ти за загрижеността, Бари, но ние разполагаме с официално разрешително, така че проблем няма

- отговори спокойно Габриела.

- И мога ли да погледна това разрешително? - попита Бари, едва сдържайки гнева си.

- Не виждам да носиш униформа на флотски полицаи, за да изискваш да ти представяме каквото и да е - хладно отвърна Габриела.

За разлика от нея, Зак не се сдържа и извика:

- Да, не сме длъжни да ти се обясняваме, така че се омитай, смотльо!

Бари се изцъкли насреща му, след което с почти писклив глас извика:

- Според мен нямате никакво разрешително! Мислите си, че така ще минете, ама няма да стане!

Той им обърна гръб и си тръгна, като продължаваше да ругае. Всички от клуба гледаха намръщено подире му, но след секунда настроението за пореден път се промени, когато към тях се присъедини Хари Смъф.

- Бяхте направо зашеметяващи! Никога не съм имал повече клиенти в „Крилото на Ягуара“. Според мен имате голямо бъдеще!

- Може ли да го направим още веднъж след един час? - изстреля Габриела.

- О, ама разбира се! - отговори зарадван съдържателят на заведението. Останалите обаче я зяпнаха.

- Знам, че сме уморени, но мисля, че е редно да го направим още веднъж, за да изгладим неточностите. Това е важно, за да се представим максимално добре пред адмирал Лао Ян.

Останалите се съгласиха. До шоуто обаче оставаше цял час и всички седнаха на една маса, където можеха да поръчат за сметка на заведението. Пуснаха си записа, направен от Лий, и анализираха грешките си.

- Следващия път ще си запалим змиите по-рано! - каза Зак. - Моите не се разгоряха навреме.

- Да, съгласен съм - обади се Алекс.

- Трябва да тренираме повече общата хореография, изобщо нямаме синхрон - каза сериозно Габриела.

- И тази тояга, дето я изпуснах! - затюхка се Алекс.

Скоро дойде време за второто им изпълнение. Хората в заведението вече се бяха сменили. Шоуто този път мина с поне два пъти по-малко грешки. Габриела изглеждаше доволна и настроението на всички се приповдигна, докато си събираха нещата зад сцената.

В този момент към тях се насочиха двама униформени.

- Добър вечер, сержант Михайлов от флотската полиция - представи се единият, докато оглеждаше с фенерчето си изгасналите, все още пушещи огнени уреди. Алекс забеляза малко по-назад в далечината познатата фигура на Бари Хогън. Явно той беше повикал полицията.

- Добър вечер! - поздрави учтиво Габриела.

- Имате ли разрешително за използване на огън на борда на флотски кораби? - попита полицаят.

- Да, сър! - Габриела се наведе и извади от единия сак старфона си. Полицаят доближи до него служебния си таблет и след няколко секунди отговори:

- Благодаря ви, госпожице, приятна вечер!

- Приятна вечер и на вас! - отвърна Габриела.

Алекс беше почти сигурен, че видя как Хогън се облещи в момента, в който полицаите просто си тръгнаха.

- Е, явно нашият приятел Бари доста се е притеснил! - каза тържествуващо Зак.

- Сигурно смята, че ще го изхвърлим от бизнеса - добави Мегън.

- Имайки предвид способностите на „Огнени звезди“ и нашите, смятам, че има за какво да се притеснява - заключи съвсем спокойно Габриела.

Глава 15

Началото на игрите

Всички от огнения клуб останаха още малко в заведението след второто шоу. Докато другите весело разговаряха, Алекс хвърляше скришни погледи към Силвия, която сякаш не забелязваше. След като почти се целунаха преди седмица, сега тя се държеше студено, като дори избра да седне в противоположния край на масата. Трябваше да предприеме нещо!

Удобният момент дойде, когато всички започнаха да се разотиват. За щастие, Беки и Бен, с които Силвия обикновено се движеше, си тръгнаха първи, докато тя самата остана още петнадесетина минути. Когато все пак реши да си ходи, Алекс предложи да я изпрати до докинг-станцията. Взе нейния багаж заедно със собствения си и двамата тръгнаха сами.

Поради късния час по алеите се разхождаха малко хора и „Оазисът“ изглеждаше пуст. Алекс чуваше единствено собствените им стъпки и едва доловимото шумолене на пролетните листа.

Разговорът се въртеше около тривиални теми като тренировките и упражненията по пилотиране. Скоро стигнаха докинг-станцията и седнаха един до друг в очакване на совалката. Алекс посегна да прегърне Силвия, но тя се отдръпна и промълви:

- Трябва да ти кажа нещо...

Сърцето му се сви. „Едва ли е нещо, което искам да чуя.“

- Какво има? - попита на глас.

- Със Стийв отново се събрахме...

Сякаш го порази електрически ток.

- Наистина ли?!

- Да, той ме помоли да му дам втори шанс и...

- И ти?

- Той не е толкова лош, колкото си мислиш.

- Сигурно!

- Не го познаваш, Алекс!

- Ами... аз... Това наистина си е твоя работа. Аз нямам проблем...

- Надявам се да не навреди на отношенията ни.

- Че защо да навреди... хе-хе?! Наистина, няма никакъв проблем. Щом ти си преценила така...

В този момент совалката пристигна на докинг-станцията. Двамата се сбогуваха унило и Силвия стана от пейката, взимайки багажа си. Алекс я проследи как се отдалечава, докато вратите на совалката се затвориха зад гърба ѝ.

Взе си сака и тръгна по алеята, водеща до неговата докинг-станция. Чувстваше се разбит и бесен едновременно.

„Как е възможно да се върне при онзи олигофрен?!“ - мислеше си, докато риташе от яд сака. Колкото сърцето му преливаше от щастие в деня, когато научи, че Стийв и Силвия са скъсали, толкова тънеше в мъка сега. „А тя изглеждаше наистина прекрасна днес, облечена в сценичния костюм, въртейки огнения обръч...“ Следващият му ритник едва не разпиля сака.

Хвана совалка за „Перперикон“ и се прибра в стаята си. След всичко преживяно щеше да му е трудно да заспи, но това все пак трябваше да се случи, защото утре предстоеше важен ден. Започваха военните игри и пилотите първокурсници от „Перперикон“ щяха да премерят сили с тези от кръстосвача „Дунав“. Беше много важно да се представи добре. „Поне на едно място да постигна нещо...“

На сутринта Алекс се събуди в последния момент. Обикновено във важни дни ставаше рано от нетърпение, но поради вълненията предната вечер се успа. Без да губи време, се облече, закуси набързо, отказвайки се да сърфира в старнет, и се насочи към докинг-станцията, където щеше да се проведе упражнението. Когато пристигна, там вече се бяха събрали останалите. Хигрусите също стояха в две редици, чакащи пилотите да се качат в тях и да се отправят в открития космос.

В този момент се появи и командир Кърт. Всички се изпънаха като струни и поздравиха. Той им махна небрежно, след което започна:

- Кадети, вие бяхте избрани измежду първокурсниците на „Перперикон“ да ни представлявате на военните игри. Вярвам, че сте много добре подготвени. Но същото може да се каже и за отбора на „Дунав“. Техен

преподавател е командир Лео Смит, с когото се познаваме. Уверявам ви, той не е допуснал никакви компромиси при подготовката на пилотите си! Така че си имаме работа с много силен противник. Това, което трябва да направите, е да се съсредоточите и да дадете най-доброто от себе си! Тогава, сигурен съм, победата ще бъде наша. Ако победите, това ще донесе четиристотин точки за „Перперикон“ в общото класиране срещу „Дунав“. Излишно е да ви казвам, че всяка точка може да се окаже решаваща за продължаването на кръстосвача ни напред в турнира!

Той направи драматична пауза и в хангара се разнесе разтревожено шушукане. Кърт продължи:

- Не забравяйте какво сте научили през тези месеци и ще имате успех. Пожелавам ви късмет и успешен лов!

Той махна с ръка към хигрусите. Кадетите нетърпеливо се покатериха на машините си.

Докато си слагаше шлема, Алекс почувства прилив на адреналин, въпреки че битката още не бе започнала. Това нямаше да е първият път, в който щеше да мери сили с живи противници, но сега те бяха пилоти от друг кръстосвач и резултатът имаше значение за цялостното класиране. Ако загубеха днес, можеше да станат причина за отпадането на „Перперикон“.

- Алфа лидер, имате разрешение за излитане! - чу се по радиостанцията.

- Разбрано! - отговори гласът на Габриела.

Тя командваше Алфа групата, а също и целия отбор първокурсници. Петимата се изстреляха в открития космос. Веднага след това се чу отново гласът от командната зала:

- Браво лидер, имате разрешение за излитане!

- Разбрано! - отговори Алекс и поведе хората си. След секунди те вече летяха извън кръстосвача. Последва ги и група Делта, начело с Райън Даниелс.

- Говори Алфа лидер! - отново се чу гласът на Габриела. Тя се обръщаше към всички в ескадрилата. - Получихме информация за петнайсет бандити, приближаващи нашата позиция с висока скорост! Вероятната посока на атаката е вектор сиера, от седми квадрант. Заповедите ни са да прихванем и да атакуваме противника. Преминаваме в търсеца формация!

- Разбрано! - отговориха Алекс и Райън.

Сега всички летяха така, че да покриват с дългообхватните си сензори колкото могат повече пространство. Беше от изключително значение да забележат противника навреме, защото в противен случай той можеше да ги изненада неприятно.

Петнадесетте учебни изстребителя летяха с постоянна четвърта светлинна скорост в предполагаемата посока, откъдето щяха да се появят противниците им от „Дунав“. Всеки пилот следеше със сензорите си определен участък от пространството с надеждата да засече другия отбор.

Изведнъж по радиостанцията се чу развълнуван глас:

- Тук кадет Лайз, засичам голяма група от вражески изстребители! Координатите им са 056/374/857, вектор седем! Скоростта им е четвърта светлинна!

- Незабавно изключете сензорите си! - изкомандва Габриела. - Предприемаме обхождаща маневра, следвайте ме!

Алекс отлично разбираше какво прави, той самият би постъпил по същия начин. Габриела се надяваше, че от противниковия отбор още не са ги засекли и ще продължат курса си без промяна. Дългообхватните сензори трябваше да се изключат, защото импулсите им издаваха позициите на изстребителите. Ако планът проработеше, щяха да издебнат дунавци, осланяйки се на вероятното им местонахождение, изчислено спрямо тяхната последно известна скорост и посока.

Изминаха няколко тягостни минути, в които всички мълчаливо летяха в очакване. Габриела играеше опасна игра, защото ако противниците им се усетеха, щяха да променят курса си и да ги изненадат от неизвестна посока. Ескадрилата се носеше „сляпа“ с изключени сензори, разчитайки единствено на данните отпреди няколко минути, които можеше вече да не са актуални. В момента, когато според изчисленията двете групи трябваше да се засекат, Габриела нареди:

- Включете късообхватните сензори!

Изведнъж всички кадети от отряда започнаха да докладват за вражески изстребители. Планът на Габриела работеше. Бяха изненадали ескадрилата на „Дунав“, пресрещайки я от страни и отгоре. Всеки перпериконец незабавно си избра цел. Още в първите няколко секунди трима дунавци бяха елиминирани. Останалите обаче успяха да се измъкнат с контраманеври и битката заприлича на обичайното меле от изстребители, гонещи се един друг. Този път броят на участниците значително надминаваше тренировките, в които бяха участвали досега.

От отбора на „Перперикон“ пръв отпадна Джери. През това време Алекс преследваше изстребител на „Дунав“. За кратко време успя да го уцели два пъти и се канеше да отбележи първото си елиминиране за днес. Пилотът правеше резки завой, но Алекс неотлъчно го следваше и резултатът не закъсня. Нанесе трето точно попадение

и веднага набеляза следващата си цел. След кратко надлъгване взе превес и се оказа в атакуваща позиция, преследвайки новия си противник. Същевременно обаче започнаха да пристигат и новини за свалени пилоти от „Перперикон“. Битката ставаше все по-напрегната, бройката на оцелелите стремително намаляваше. Десет минути след началото на сблъсъка бяха останали само най-добрите и от двата отбора.

След като елиминира и втория играч, Алекс трескаво зацъка върху тактическия си дисплей. Искаше да види вражеския пилот с най-висок резултат до момента. На радара една от многото точки светна в различен цвят. Това трябваше да е или капитанът на отбора, или някой от лидерите на отряди. Алекс се опита да го издебне и да заеме удобна позиция на негово шест часа, но с остра маневра пилота на „Дунав“ го финтира и се оказа зад гърба му. Сега за първи път от началото на битката Алекс се озова в неблагоприятна позиция. Светкавично предприе избягваща маневра, подлагайки се на максималното поносимо претоварване. Въпреки усилията му обаче дунавецът упорито го следваше. Не закъсна и първото попадение.

Алекс реши да рискува, вдигна носа на изстребителя и рязко намали тягата, позволявайки на противника си да мине отдолу и да се окаже пред него. Пилотът обаче не се върза напълно на този номер. Наистина загуби превъзхождащата си позиция, но не кацна на мушката на Алекс. Сега двамата бяха на три часа един спрямо друг и се преследваха, опитвайки се да вземат превес.

Не беше писано обаче единоборството им да завърши с победител. В боя се намеси Матю Хайърс от групата на Алекс, който пресрещна дунавеца от друга посока и с два точни изстрела го изкара от играта, слагайки край и на цялото състезание. Оказа се, че няма повече активни противници. От страна на „Перперикон“ бяха „оцелели“ единствено Алекс, Габриела и Матю. Първоначалната тактика на Габриела осигури предимство на отбора и те завоюваха убедителна победа.

Преди да се разделят, изстребителят, с който Алекс се сражава, се изравни с него. Пилотът в кабината му отдаде чест. Алекс не виждаше лицето му заради шлема. В мига, в който се сети, че може да прочете надписа с името върху корпуса на хигруса, пилотът от „Дунав“ се отклони встрани. „Така и няма да узная кой е този кадет. Някой ден може да се срещнем отново“ – мислеше си Алекс, докато гледаше как хигрусът бързо се стопява в далечината.

Ескадрилата се завърна победоносно на „Перперикон“. Алекс забеляза блясъка в очите на командир Кърт, въпреки суровата и сдържана физиономия, с която ги посрещна. „Явно и той обича да печели!“

След като кадетите слязоха от учебните изстребители и се събраха, командирът се обърна към тях:

– Браво, пилоти, справихте се отлично! Показахте, че наистина ви бива, и не съм си изгубил времето през последните няколко месеца, за да ви обучавам! Отличен ход да изключиш сензорите и да ги заобиколиш, Габриела, смятам, че беше решаващ за победата. Чудесно пилотиране също така! Трябва да похваля още Алекс и Матю – от вас ще станат страхотни бойни пилоти. Разбира се, всички заедно като отбор се справихте много добре и донесохте тези четиристотин точки за „Перперикон“. Сега сте свободни!

Кадетите се разотидоха. Алекс забеляза, че Габриела тръгва заедно с Арвин, който я чакаше след състезанието. Сметна за най-добре да не ги безпокои и затова се присъедини към Джери. Дватама решиха да хапнат и през целия път до столовата, а и след това, Алекс слушаше единствено за Габриела. Колко била прекрасна, колко секси изглеждала в пилотския костюм, как успяла да надхитри дунавския отбор и най-вече колко добре пилотирала. Алекс само кимаше, опитвайки се да не дава израз на отегчението си.

На другия ден обаче му се наложи да разбере, че Габриела съвсем не споделя същия ентузиазъм спрямо Джери. Дватама се засякоха на обяд и седнаха заедно.

– В твоя екип има едно момче, дето е много зле! – започна тя.

Алекс я погледна под вежди.

– Няма да излъжа, ако кажа, че благодарение на него толкова лесно взехме първото място в класирането на „Перперикон“.

Алекс започваше да се досеща, но въпреки това попита:

– За кого точно говориш?

– Онова момче... Джони май се казваше?

– Джери...

– Да, Джери. Алекс, честно, преди се радвах, че в групата ти има такъв слабак, защото... все едно бяхте с човек по-малко. Това даде преимущество на моята група и по-лесно станяхме първи. Сега обаче всички сме заедно срещу кадетите от други кръстосвачи и не можем да си позволим слабости!

– Съгласен съм, че Джери не се справя много добре. Смятам да му отделя повече време и да тренираме заедно допълнително.

Габриела сбърчи чело:

– Не мисля, че ще има особен смисъл.

– Е, няма какво друго да се направи...

- Ти си лидерът на вашата част. Може да го размениш за някой от друг клас. От отборите, които не успяха да се класират. Има поне пет-шест много добри момчета и момичета, от които можеш да избереш.

Алекс нервно забарабани по масата.

- Аз не мога да избирам, Габи! Джери беше в моята група и заедно се класирахме в отбора на „Перперикон“ . Значи мястото му е тук!

- Знам как се образуват отборите! Класирахте се въпреки Джери – възрази Габриела. – Като командир на вашата част можеш да помолиш Кърт да разкара Джери и да вземеш когото ти решиш.

- Абсурд!

- Кърт също иска да се класираме по-напред. Няма как да не е забелязал лошото представяне на Джери. Сигурна съм, че очаква да постъпиш точно така – настояваше Габриела.

- Няма да постъпя така! Прекалено жестоко е да изритаме Джери от отбора! – Алекс вече махаше с ръце. – Това просто няма как да се случи! Наистина ще му отделия повече време и ще се представи по-добре следващия път, това е!

Габриела въздъхна и се отпусна назад в стола си. Явно беше очаквала друга реакция.

- Според мен ще си изгубиш времето. Това момче няма талант за боен пилот. Трябваше да учи за пилот на транспортен кораб, като Мегън.

- Прекалено рано е да се каже! Нека му дадем шанс!

- Ще му дам още малко време, но ако продължи да се дъни, лично ще говоря с командир Кърт.

Този разговор остави Алекс дълбоко замислен. Въодушевлението му след вчерашната победа напълно се изпари.

Габриела вече си беше тръгнала, когато пристигна Зак и седна с таблата си насреща.

- Какво става, братле? Нещо си се сдухал?

Алекс не бе докоснал обяда си. Набързо разказа приключилия преди малко спор с Габриела.

- Ех, това е кофти работа! – смръщи се Зак.

- От една страна тя е права. Джери наистина дъни целия отбор!

- Толкова ли е зле?

- Доста! Винаги го отстраняват първи. Още не сме почнали и него вече го няма!

- Лошо...

- Този път извадихме късмет, че Габриела изненада дунавци! Но няма гаранции, че и следващия път ще е така. Ако „Перперикон“ се класира по-напред, ще срещаме все по-силни противници.

- Да, тогава всеки малък пропуск ще е от значение. – Зак отхапа рязко от пържолата си.

- Но не мога да си представя да кажа на Джери, че не става и че трябва да си тръгне от отбора. Това ще смаже самочувствието му, което и без това не е особено високо.

- Чакай малко, Джери не беше ли онова момче, дето е тайно влюбено в Габриела?

- Да, това е най-трагичното! Ако тя повдигне въпроса, ще бъде дори още по-пагубно за него!

- Но от друга страна не може заради това да отпадне целият кръстосвач. Няма да е честно спрямо всички, които полагаме толкова усилия. – Зак се изправи и отиде да върне празната табла.

Алекс отново забодде поглед в недокоснатата си чиния.

След обяд, по време на почивките между две лекции, разговаря с други от отбора. С безпокойство установи, че посредственото представяне на Джери не е останало незабелязано. Матю например смяташе, че в класирането на „Перперикон“ те са щели да са на първо място, ако вместо Джери са имали още един сносен пилот в отбора си.

В крайна сметка Алекс реши да се придържа към това, което заяви на Габриела. С Джери щяха да се срещат извънредно и да тренират по същия начин, както преди изпита на симулатора. Но първо го чакаше още една тежка задача, за която не желаше дори да мисли. Трябваше да разговаря с Джери и някак си тактично да му обясни, че нещата не вървят и че се налага да бъдат взети мерки.

Тъй като нямаше време за губене, умишлено седна да вечеря заедно с него. Разговорът почти веднага се завъртя около Габриела. Скоро обаче Алекс рязко смени темата:

- Ти как оценяваш представянето си дотук?

За момент настъпи тишина. Събеседникът му съдъвка и преглътна храната си, след което промърмори:

- Ами... горе-долу. Защо питаш?

- Питам, понеже съм капитан на нашия „Браво“ екип и отговарям за всички в него.

Джери го изгледа изпитателно. Сякаш започваше да се досеща.

- Знаеш... че още от симулатора ми е трудно да напредвам с темпото на останалите... смятам, че мога да се справя, но ми трябва повече време.

- Разбирам. Предлагам ти да наваксаме това време, като се срещаме и тренираме допълнително. И на мен ще ми е от полза.

- Толкова ли е сериозно положението?!

- Това, че всеки път те свалят в началото на битката, е проблем – отвърна Алекс, старайки се да звучи максимално спокойно и необвинително. Въпреки това забеляза, че приятелят му увеси нос.

- Сигурно целият отбор ме мрази...

- Никой не те мрази. Никога не съм го обсъждал с други членове на отбора – излъга Алекс. – Смятам, че си прав и наистина можеш да се справиш, но ще ти трябва повече тренировки. Това искам да ти кажа.

- Но как можем да си осигурим допълнителни часове на хигрусите?

- Ще говоря с Кърт. Той иска да побеждаваме повече и от нас самите. Предполагам, че ще успее да уреди нещата.

Джери кимна в знак на разбиране. Планът на Алекс работеше. Засега. Успя да убеди Джери, без да го обиди прекалено много. Оставаше допълнителните тренировки наистина да се окажат толкова ефективни, колкото се надяваше.

В момента обаче не можеше да отдели повече време на този проблем. Утре беше десети февруари, празникът на „Перперикон“. Денят, в който той, Габриела, Мегън, Зак и Силвия трябваше да защитят правото си да използват името „Инсиниум“ за огнения клуб. Ето защо след часовете петимата имаха среща в залата, за да тренират отново хореографиите.

Първо още веднъж изгледаха кадрите от двете изпълнения в бара „Крилото на Ягуара“. Габриела обърна внимание на всички: къде точно бъркат и на какво трябва да се отдели особено внимание. След това около два часа петимата репетираха шоуто. В края на тренировката правеха всичко без грешка.

Когато дойде време да се разотидат, Зак и Мегън тръгнаха нанякъде заедно, Силвия се запъти към докинг-станцията сама, а Алекс остана с Габриела и двамата поеха към кадетските квартири.

На излизане от залата тя го погледна:

- Хей, какво ти е? Да не си сърдит заради Джери? Знам, че сте близки, но...

- Не е това! – махна с ръка Алекс.

- Ами?

- Заради утре е. Ти не се ли притесняваш?

- Признавам, че донякъде се вълнувам. Но е по-скоро приятно вълнение. Теб какво те мъчи?

- Не знам... според теб достатъчно добри ли сме?

- Шоуто ни е трепач! Ако успеем да изпълним всичко по план, ще сме супер.

Алекс вдигна рамене.

- Дори да го направим точно както трябва... все още се питам, дали е достатъчно впечатляващо? Дали ще се хареса на адмирала? Знаеш, той се е занимавал години наред с това...

- Гледай сега, при цялото ми уважение към адмирала, аз също се занимавах с това няколко години.

- Да, но...

- Шоуто ни има недостатъци и повечето хора са неопитни. Въпреки това свършихме много добра работа!

- Мислиш ли?

- Ако избегнем големи гафове и си направим всичко както трябва, ще съм повече от доволна.

- Значи си уверена, че утре ще се справим?

- Не съм уверена...

- Но ти току-що каза...

- Казах „ако го направим както трябва“, тоест както го направихме сега на тренировките. Но винаги има риск да се получи гаф, особено когато хората са неопитни, както е при нас. Така че не съм уверена на сто процента.

- Да, никога нищо не е сигурно... - въздъхна Алекс.

Двамата се спряха, тъй като стигнаха до вратата на Габриела.

- Виж, не се сдухвай толкова. Според мен отдаваш твърде голямо значение на утрешното събитие. Дори нещо да се обърка, това е просто едно шоу. Ще имаме още много други.

- Но нали... ако Лао Ян не остане доволен...

- Е, чудо голямо! Няма да ни даде да ползваме името на стария му клуб. Ще си регистрираме клуба под друго име. Голяма работа!

- Да, така ще направим... - съгласи се Алекс.

Въпреки всичко не споделяше спокойствието на Габриела. Изглежда за нея не беше чак от такова значение какво ще реши Лао Ян. За Алекс обаче нещата не стояха така. „Инсиниум“ беше клубът на неговия баща и на цял куп герои от войната с аркусианците. Щеше да е невероятна чест и гордост, ако членуваше в същия този клуб.

Преди да си легне, усети, че има нужда да поговори с още някого. Прецени, че няма да е уместно да звъни на Лао Ян, затова набра номера на единствения друг член на „Инсиниум“, когото познаваше. Часовникът сочеше полунощ, но баща му обикновено работеше до късно, така че може би щеше да го открие буден. Реши да не звъни много настоятелно. Старфонът обаче почти веднага се вдигна. На дисплея видя баща си все още в униформа и в работния му кабинет.

- Здравсти, Сашо, какво те води насам?

- Здравей, татко, нали си спомняш, че ти разказах за огнения клуб, дето го правим с моите приятели?

- Да, разбрах, че сте го кръстили „Инсиниум“, като стария ни клуб. Лао ми каза.

- Значи знаеш, че утре имаме шоу за празника на „Перперикон“, което е нещо като изпит пред Лао Ян. Дали да ни даде името или не.

- Ами знам. Даже, тъй като аз съм единственият друг член на „Инсиниум“, който е подръка, също ще присъствам на шоуто и заедно с Лао ще преценим.

За секунда настъпи сковано мълчание и баща му побърза да добави:

- Но съм сигурен, че ще се справите!

- Това, което исках да те питам, татко, е... колко добри бяхте навремето? Според Лао Ян сте били страшно добри. Питам се дали ще е възможно да покрием критериите ви. Съвсем отскоро сме заедно като група.

- Виж, Сашо... Това, което Лао иска да види, е дали сте сериозни и дали наистина ще продължите „Инсиниум“ със същата отдаденост и страст като нашата навремето.

- Разбирам... - отговори Алекс, но всъщност изобщо не разбираше.

След като приключи разговора с баща си, се чувстваше още по-объркан. Беше се обадил, за да разбере какви точно ще се критериите, по които Лао Ян ще ги оценява. Това обаче изобщо не му стана ясно. Оказа се и че баща му също ще е сред оценителите. Главата му пулсираше, сякаш ще се пръсне.

Глава 16

„Инсиниум“

Настъпи сутринта на десети февруари. Алекс забеляза промяната още на излизане от стаята си. Коридорите на „Перперикон“ бяха украсени с гирлянди и цветни балони. По озвучителната уредба в целия кораб свиреше празнична музика.

Занятията бяха отменени и Алекс реши да се разходи със Зак, Мегън и Габриела из централната зала, където се натъкнаха на куп приятни изненади. Мястото беше претърпкано от хора, обикалящи допълнителните сергии, на които се продаваха сувенирни фигурки на „Перперикон“ и цифрата двадесет и осем – символизираща годишнината на кораба.

Четиримата забелязаха едно новопоявило се павилионче за варена царевица. Отидоха да си вземат и докато плащаха, продавачът се обърна към тях и каза:

– Здравейте, как е?

Всички ахнаха – едва сега забелязаха, че това всъщност е лейтенант Арвин Кант, облечен в нелепа жълта риза, червен гащеризон с щампована царевица и с бяла шапка на главата.

– Лейтенант... сър... – запелтечиха Алекс и Зак, докато Мегън и Габриела се подхилкваха.

– Да! И аз като Габриела съм наказан с триста часа общественополезен труд, извън задълженията ми на пилот, и в момента точно това правя – каза с усмивка Арвин. Изглежда искрено се забавляваше.

– Наистина ли, сър? Нямахте ли нещо друго, което да ви възложат? – попита Зак.

– О, имаше, но предпочетох това, защото е свързано с минимум отговорност, а и ми харесва да гледам изненаданите физиономии на хората.

Всички се засмяха. Разговорът се завъртя около военните игри.

– Много добре се справихте! – поздрави ги лейтенантът. – Гледах цялата битка по официалния канал на флота в Старнет.

– Другата седмица сме ние! – намеси се Зак.

– Вашето ще е решаващо! – каза Арвин. – При пилотите от различните курсове се получи почти равен резултат, така че сега всички погледи са вперени във вас.

– Сигурен съм, че ще ги размажем! – заяви Зак с типичния си оптимизъм.

Скоро около сергията се струпаха други желаещи да си купят варена царевица, което принуди Зак, Алекс, Мегън и Габриела да се сбогуват с Арвин и да продължат по пътя си.

За съжаление, занятията бяха отменени само на „Перперикон“ и Силвия имаше часове до обяд. Това не даваше възможност да репетираят цялостното шоу, преди тя да се появи. Въпреки това се бяха събрали в залата и загоряха. Към два и половина най-сетне пристигна и Силвия. В следващите два часа петимата интензивно репетираха и изглаждаха всички проблемни моменти от представлението.

Към пет часа Габриела прекрати тренировката.

– Сигурни ли сте, че не искате да го повторим още веднъж? – попита Алекс. С приближаването на решителния час ставаше все по-нервен.

– Знаем го, братле! – отвърна Зак.

– До шоуто има около три часа. Мисля, че трябва да си починем, за да сме свежи! – добави Габриела. – Повече тренировки ще бъдат контрапродуктивни и само ще се уморим.

Явно всички бяха съгласни с нея, защото започнаха да си събират нещата. Алекс не искаше да издава прекалено много притеснението си, затова ги последва, без да възразява повече.

Петимата отидоха да вечерят в столовата. Разговорите им звучаха шумно и весело. Само Алекс седеше умислен и отговаряше едносрично, когато го питаха. Изглежда другите съвсем не се притесняваха. Обсъждаха всякакви теми и се шегуваха. Сякаш само след няколко часа изобщо не им предстоеше нещо изключително важно. Тогава Алекс си спомни вчерашния разговор с Габриела. За нея не беше чак от такова значение дали ще получат благословията на Лао Ян за името „Инсиниум“. Вероятно и другите мислеха по същия начин. Единствено Алекс се чувстваше свързан с това име и смяташе за абсолютен императив да защитят правото да го използват. Цялото това напрежение обаче даваше своя отрицателен ефект. Алекс се притесняваше много повече от предстоящото шоу, отколкото от първия си полет с хигрус или преди битката си с кадетите от „Дунав“. Причината беше, че при хореографиите грешеше много по-лесно, отколкото в пилотската кабина.

По повод празника в Седми флот се случваше необичайно събитие. „Перперикон“ започна бавно да се сближава с кораба-платформа „Оазисът“ и се очакваше да се скачи с него. Церемонията за годишнината щеше да се извърши на централния площад на „Оазисът“ пред погледите на хиляди зрители от целия флот, а самият

кръстосвач щеше да се вижда на заден план. Освен чисто визуалния ефект, това свързване улесняваше преминаването на хиляди хора от екипажа на „Перперикон“ директно на „Оазисът“ без необходимостта от десетки извънредно работещи совалки. Целият процес по скачване на двата кораба представляваше най-голям интерес за Мегън, тъй като тя изучаваше именно пилотиране на големи съдове.

- Елате в моята стая, мисля, че прозорецът ми е ориентиран така, че ще виждаме всичко! - каза въодушевено тя.

Зак я прегърна през рамо и останалите ги последваха. Алекс се движеше с тях като в транс.

Настаниха се в стаята на Мегън. В далечината започваха да се виждат очертанията на „Оазисът“. Със скъсяването на разстоянието между двата кораба вече можеха да се различат и докинг-станциите, разположени по ръба на диска, както и по-високите сгради, стърчащи над зелените корони на дърветата.

Мегън не спираше да обяснява за сложността на процеса:

- Двата кораба ще се свържат, използвайки общо четири докинг-станции едновременно. Изключително трудно е да се нацелят. Освен това, като се има предвид огромната маса на корабите, скоростта им трябва много прецизно да се изчисли, в противен случай направо ще се сплескат един друг.

За разлика от останалите, Алекс почти не слушаше Мегън. Не му пукаше дали двата кораба ще се сплескат. Важното беше какво им предстои съвсем скоро. Искаше му се пак да се върне в залата и да си припомни всичко отначало.

След още няколко минути петимата вече можеха да разглеждат „Оазисът“ в пълни подробности. Виждаха се алеите и заведенията по периферията. Силвия дори им посочи с пръст „Крилото на Ягуара“.

Когато корабите се сближиха още повече, започнаха да се открояват дори хората като дребни фигурки, ходещи по алеите, а някои се спираха на групички и също наблюдаваха как „Перперикон“ се приближава към тях.

Скоро корпусите на двата кораба се намираха буквално на метри един от друг и цялото движение сякаш замря. Но това чувство беше само привидно.

- Сега двата мостик-екипа се занимават със сложното фино навигиране, така че четирите докинг-станции да се напаснат - обясняваше Мегън. - „Перперикон“, който е по-малкият от двата кораба, използва маневрените си ускорители, за да се намести в правилната траектория и четирите докинг-станции да се напаснат правилно. Мостик-екипът на „Оазисът“ пък се стреми да държи своя кораб във възможно най-стабилно положение, така че да улесни задачата на „Перперикон“.

Изведнъж Алекс усети едва доловимо вибриране под краката си. Според Мегън то беше сигурен знак, че току-що докинг-станциите са се свързали и двата кораба са скачени успешно. Изминаха още няколко минути, в които тя продължаваше да разяснява подробности относно тази сложна операция, след което по сигналната система оповестиха, че „Перперикон“ успешно се е скачил с „Оазисът“ и сега свободно може да се преминава от единия кораб на другия. Часът вече приближаваше шест и половина и Габриела каза припряно:

- Шоуто ни е след два часа! Хайде да побързаме! Трябва да се доберем до сцената!

Петимата нарамиха багажа си и се насочиха към най-близката докинг-станция. Придвижването им ставаше бавно, тъй като коридорите бяха препълнени с хора. Буквално целият екипаж без дежурните напускате кораба, за да присъства на церемонията по празнуването на неговия двадесет и осми рожден ден. След дълго и мъчително пробиване на път петимата най-сетне се озоваха на открито. Алеите на „Оазисът“ бяха по-просторни и макар по тях да се движеха повече хора от обичайното, имаше достатъчно място, за да ускорят крачка.

Когато обаче стигнаха до централния площад, отново ги очакваше неприятна изненада. Площадът преливаше от народ. Дори поляните и алеите около него бяха нагазени от множеството, събрало се да гледа церемонията. Не само „Перперикон“, сякаш целият Седми флот бе решил изведнъж да се скупчи тук.

Времето неумолимо напредваше, часът приближаваше седем. Пространството се огласяше от саундчека, който организаторите провеждаха на гигантската озвучителна система, намираща се на още по-огромната сцена. Зак, като най-едър и силен, се зае да пробива път през тълпата, а останалите го следваха. Саковете, които носеха, допълнително затрудняваха задачата им. След дълги усилия най-сетне достигнаха оградата, която разделяше сцената от събралото се множество. Габриела извади от чантата си пет пропуска и ги раздаде на останалите.

- Тези ми ги дадох организаторите! Без тях няма да ни пуснат, така че си ги сложете.

Всички окачиха на вратовете си картите, на които беше изобразен гербът на „Перперикон“ и надпис STAFF. Въоръжени с пропуска, преминаха зад оградата, а охраната не им зададе никакви въпроси. Скоро попаднаха зад сцената, където цареше малък хаос. Навсякъде се разхождаха хора с различна апаратура. Гримьори, стилисти, осветители и прочее персонал вършеха забързано работата си.

Габриела имаше номера на един от организаторите и му се обади. След няколко минути пристигна индивид с отровно цикламена коса, заресана нагоре, черно кожено яке с пайети, прилепнали дънки и кожени кубинки, стигащи почти до коленете.

- А, вие ли сте огнените хора? Хе-хе! - каза той с леко женствен и небрежен тон. - Аз съм Едуардо!

И им подаде ръка един по един. След това ги поведе към съблекалнята, където можеха да се преоблекат и да

напоят уредите си.

Вървейки, Силвия възкликна:

- Боже, това са „Звездните психари“!

На няколко фотъйола близо до тях бяха насядали четирима души с дълги коси и кожени якета, обгърнати от гъст цигарен дим. Около тях се търкаляха десетина празни бутилки марсианско уиски.

- Някакви музиканти ли са? – попита Зак.

- Не са „някакви музиканти“, а най-известната група, изпълняваща галактически прогресив метъл, ако искаш да знаеш! – скастри го Силвия.

- Да, ще сме супер щастливи, ако са в съзнание, за да излязат на сцената! – процеди с раздражение Едуардо. Алекс забеляза вокалиста на групата, който изсмъркваше съмнителна бяла субстанция от масата с помощта на хартиена фунийка.

Петимата бързо се преоблякоха и подготвиха уредите си за шоуто. Беше осем часът и отвън на сцената официалната част вече започваше. Към тях отново се приближи Едуардо:

- Откриването ще е около двацет минути. Ще държат речи адмирал Стаматов, Лао Ян, посланикът на мараите в Седми флот и още някакви хора. След това сте вие, ще трябва да подгреете публиката преди излизането на „Психарите“.

- Ясно! – отвърна Габриела.

Алекс забеляза, че едва сега, минути преди началото на шоуто, останалите започнаха да проявяват симптоми на неспокойствие. Зак и Мегън за трети път проверяваха всички уреди един по един, да не би да са пропуснали да напоят нещо. Силвия си повтаряше някакво движение с поя. Габриела цъкваше напрегнато старфона си. На тях може и да не им пукаше толкова за впечатлението, което ще направят на Лао Ян, но размерът на публиката явно си казваше думата. Навън ги очакваха някъде между десет и петнадесет хиляди души. Това в пъти надминаваше „Крилото на Ягуара“.

Алекс чуваше приглушено хората, държащи речи по време на церемонията. В един момент разпозна гласа на Лао Ян, а след него няколко думи каза и Юлиан Стаматов. По-нататък продължиха да се изреждат официални лица. Тъкмо когато взе да става отегчително, Едуардо се появи отнякъде:

- Хайде, пригответе се, скоро излизате!

Те се насочиха към подстъпите от двете страни на сцената. Тук нещата стояха много по-различно, отколкото на шоуто в „Крилото на Ягуара“. Там те просто разположиха уредите си зад сцената и достъпа им до нея беше лесен. Сега обаче тя имаше огромни размери. Алекс, Габриела и Силвия застанаха от дясната страна, докато Мегън и Зак – от лявата, заедно с уредите си. Така разделени, двете групи нямаха възможност да комуникират помежду си по време на шоуто и това щеше да подложи на изпитание координацията им.

Водещият обяви началото. Засвири познатата музика. Габриела излезе първа с горящ чадър. Малко след нея започна хореографията с пой на Мегън и Силвия. Алекс забеляза, че шоуто им се излъчва на три огромни екрана, разположени зад и отстрани на сцената, така че да се виждат от всички. Кадрите се предаваха и по официалния флотски канал в старнет.

Най-сетне дойде неговият ред и заедно със Зак излязоха на гигантската сцена със запалени тояги в ръце. Морето от хора ги посрещна с бурни овации. Алекс усети, че вече не му се повдига. Знаеха си хореографията, шоуто вървеше по план. Изпълниха в почти перфектен синхрон частта с огнените змии. След изпълнението на момичетата с ветрила дойде ред двамата отново да излязат, този път с двойни тояги.

Всичко вървеше като по ноти, докато Алекс не допусна ужасна грешка! По средата на изпълнението трябваше да подхвърлят по една от тоягите нависоко и пак да я уловят. Алекс обаче не успя да хване своята. Беше по-лошо, отколкото когато я изпусна на първото си шоу в „Крилото на Ягуара“. Този път тя се удари в ръката му и отскочи на два метра напред. Вместо просто да се наведе и да я хване, Алекс трябваше да направи няколко бързи крачки, за да стигне до нея и после да се върне на мястото си. Всичко това отне едва няколко секунди, които обаче му се сториха като цяла вечност.

Когато най-сетне зае мястото си, продължи оттам, докдето Зак вече беше стигнал. Изпълнявайки едно от по-простите движения, отчаяно погледна към VIP ложата, където бяха настанени официалните лица. Искаше му се да види изражението на Лао Ян и на баща си, но не успя да различи нищо.

До края шоуто мина без повече сериозни гафове, но Алекс се чувстваше напълно съсипан.

След края на изпълнението им на сцената излязоха „Звездните психари“. Вече зад кулисите, Алекс се подпря на една колона, гледайки в празното пространство, докато другите четирима се суетяха, прибирайки цялото оборудване.

- Хей, добре ли си? – попита Габриела със загрижен тон.

- Провалих всичко...

- Изпусна си тоягата, но шоуто стана супер добре. Хората ни се зарадваха адски много.

- Няма да получим името... и то само заради мен!

- Както ти казах и преди - отдаваш твърде голямо значение на това. Хайде, събирай си нещата, че само теб чакаме!

Алекс започна да прибира уредите си и се насочи към съблекалнята. Там го посрещна Зак, вече преоблечен. Алекс изля мъката си и пред него.

- Според мен Лао Ян ще е доволен - възрази Зак.

- Няма начин, грешката ми беше много груба! Ако беше нещо по-малко...

- Е, да, грубичка беше, но изпълнението си остава супер яко!

Оптимизмът на Зак не успя да повдигне духа на Алекс. Напротив, стана му дори още по-тежко, защото думите на приятеля му потвърждаваха собственото му убеждение, че шоуто е минало перфектно, с изключение на гафа с тоягата. Сега нямаше да получат името, и то само заради неговата грешка.

Следващият ден бе най-обикновен делник. „Перперикон“ и „Оазисът“ се разделиха, а Алекс заедно с останалите кадети посещаваше лекциите и упражненията. Няколко пъти имаше възможността да говори с Габриела и винаги я питаше дали има вести от Лао Ян и неговото решение, но тя все вдигаше рамене.

- Не забравяй, че Лао Ян е капитан на кораба и вторият човек в йерархията на Седми флот. Нали не очакваш първата му работа да е да дотича при нас? - каза му най-сетне.

През целия ден Алекс остана със свито сърце. Няколко пъти през ума му минаваше възможността да се обади и да пита баща си, но се срамуваше. Трябваше като всички останали да изчака, докато бъде уведомен за решението на адмирала.

На другия ден нещата не изглеждаха по-различно. Отново нямаше никакви вести. В края на деня всички членове на огнения клуб се събраха за тренировка в склада, преобразен на зала. Алекс показваше движения с пой на Беки и Ивелина, докато Зак учеше Лий и Бен да въртят тояга. Габриела, Силвия и Мегън се упражняваха с обръчи.

- Какво ти е? - попита Ивелина.

- А? Ами нищо ми няма...

- Нещо не си в настроение?

- Ами... още не знаем какво е решението на адмирала и съм леко притеснен. Между другото, това движение си го научила доста добре!

Двете с Беки наистина бяха напреднали много, откакто постъпиха в клуба преди няколко месеца. Скоро щяха да са готови да пробват с огън... ако разбира се имаха разрешително.

В този момент автоматичната врата се отвори. Всички зяпнаха, когато в помещението влязоха вицеадмирал Лао Ян и адмирал Юлиан Стаматов.

- Здравейте! - поздрави спокойно Ян, а бащата на Алекс кимна приятелски към замръзналите кадети.

Двамата бавно се приближиха, оглеждайки внимателно помещението.

- Помниш ли, когато ние тренирахме в един склад за резервни части? - попита Ян.

- Да, беше доста по-неприятно от тук. Добре сте се уредили, имате си и огледала - отговори бащата на Алекс.

Ян бръкна във вътрешния джоб на униформата си и извади малко парче черен плат. Когато го разви, се видя, че това е лента, на която със златисти букви пишеше „Инсиниум“, а от двете страни на надписа стоеше инкрустиран гербът на клуба във формата на пламък.

- Мисля, че това ще стои добре тук! - рече той и закачи лентата над огледалото.

- Да, идеално е! - съгласи се бащата на Алекс.

- Габриела, би ли се приближила? - За първи път Ян се обръщаше към нея с първото ѝ име.

- Да, сър! - отговори леко стреснато тя и застана до двамата висши офицери. Ян извади от вътрешния си джоб два документа.

- Общото събрание на „Инсиниум“, от което, за съжаление, останахме само аз и адмиралът, единодушно реши да избере теб за нов ръководител на клуба!

Лицето на Габриела грейна и тя едва не се разплака. Алекс си помисли как всички тези приказки, че не ѝ пука

дали ще получи одобрението на двамата адмирала, са били само за да запази спокойствие.

- Ти поемаш този пост директно от мен, а аз се радвам, че си намерих толкова достоен заместник. Също така, общото събрание реши да приеме като нови членове всички, намиращи се в тази зала! - Чуха се одобрителни възгласи. - Ето това е протоколът от нашето кратко заседание. - И Ян връчи на Габриела документа. Вторият лист беше разрешителното на „Инсиниум“ да практикува огнени изкуства на борда на кораби от флота.

- Е, ние няма да ви пречим да си тренирате повече! - каза с благ тон бащата на Алекс. - Наистина сте свършили страхотна работа за толкова малко време, продължавайте в същия дух.

Двамата напуснаха залата. В мига, в който вратите се затвориха зад гърба им, целият клуб изригна в диви крясъци.

Алекс беше на седмото небе. Не можеше да повярва, че наследяват клуба въпреки грешката, която допусна. Всички се запрегръщаха и до края на тренировката бяха в приповдигнато настроение. По предложение на Зак после заедно отидоха в „Крилото на Ягуара“, за да отпразнуват.

Въпреки еуфорията и радостта Алекс не изпусна от поглед момента, в който старфонът на Силвия прозвъня и тя стана от масата, за да не я слушат. Върна се чак след около двадесет минути. „Сигурно е бил Стийв - мислеше си Алекс. - Най-вероятно недоволства, че тя закъснява толкова много. Вероятно изгаря от ревност, като знае, че сега тя е в моята компания.“

Истината бе, че въпреки последния им разговор насаме Алекс не спираше да се надява. Живееше с мисълта, че след като Силвия и Стийв веднъж са скъсали, най-вероятно ще скъсат отново. До края на вечерта от време на време погледите им се срещаха. Според Алекс привличането помежду им продължаваше да съществува. Въпреки това не предприе нищо тази вечер. Забеляза, че Силвия си тръгна първа - явно гледеше да се прибере по-бързо на „Мадара“, където я чакаше Стийв. Но докога ли щеше да продължава това...

Междувременно имаше и друго, което го притесняваше. След първоначалната еуфория, че спечелиха правото да наследят „Инсиниум“, у Алекс се появиха съмнения. Дали пък двамата капитани не игнорираха неговата грешка на сцената само заради сантименталните чувства, които баща му хранеше? Може би си бяха затворили очите, защото адмиралът много е настоявал синът му да наследя клуба. Тази мисъл продължаваше да не му дава покой дълго след като се прибра в стаята си. Часът отново приближаваше полунощ и той се запита дали баща му работи, или си е легнал да спи. Реши все пак да рискува и му се обади. Старфонът иззвъня няколко пъти, без никой да вдигне. Може би си беше легнал? Алекс понечи да затвори, но тъкмо тогава на екрана се появи баща му. Този път не се намираше в кабинета си, а седеше на дивана в собствения си апартамент, облечен с обикновен домашен халат.

- Здравсти, Сашо, тъкмо мислех да лягам. Какво става?

- Ами... - започна неуверено Алекс. - Аз много се радвам, че ни дадохте клуба и...

- Аз съм не по-малко щастлив. Честно казано, тежеше ми, че клубът ни не функционира толкова години вече. И аз, и Лао се радваме, че ни наследявате!

- Да, но...

- Какво има?

- Аз допуснах грешка! Изпуснах си тоягата и...

- Случва се.

- Но нали не сте ми простили само защото... нали се сещаш, защото си ми баща?

Стаматов-старши се засмя.

- Алекс, не си допуснал чак такава грешка. Всъщност аз и Лао се надявахме на нещо, което да е наполовина толкова добро, колкото това, което ни демонстрирахте.

- Наистина ли? - попита Алекс. Все още не беше сигурен, че баща му е искрен.

- Виж, когато те приеха във флота, ти обещах, че няма да имам специално отношение към теб, защото си ми син. Това е важно, тъй като искам да знаеш, че успехите ти са си лично твои и не ги дължиш на факта, че си дете на еди-кой си. Нещо, за което мнозинството от младежите с родители на високи позиции не могат да се похвалят.

- Да, но...

- Тогава си говорихме за флота, но повярвай ми, няма причини да смяташ, че и за други неща, като този клуб, отношението ми ще е различно.

Алекс не каза нищо, само кимна.

За първи път от няколко вечери насам спа спокойно.

Глава 17

Десангът

Този ден Алекс се събуди по-късно от обикновено. Закуси набързо и излезе, за да не изпусне следващата совалка за „Оазисът“. Трябваше да отиде на лекцията по основи на бойното пилотиране. На нея присъстваха всички пилоти първокурсници от Седми флот и Алекс тайно се надяваше да засече Силвия. Знаеше, че желанието му е лишено от всякаква логика. Дори да я видеше, тя най-вероятно щеше да е със Стийв, както обикновено. Нямаше да има смисъл изобщо да се доближава до тях.

Тормозеха го такива мисли, когато на докинг-станцията се засече с Джери. Двамата се поздравиха и влязоха в совалката.

- Мерси, че ми помогна вчера. Мисля, че се справям много по-добре! - каза Джери.

- Да, така е, но имаме още много работа. Съветвам те да се срещаме поне по веднъж в седмицата и да тренираме допълнително.

- Аз съм абсолютно „за“!

Двамата бяха упражнявали бойни маневри предната вечер, като част от ангажимента на Алекс да вкара Джери във форма за следващата битка. Габриела остана скептично настроена към този план, но Алекс просто не виждаше начин да изгони приятеля си.

Докато траеше пътуването, двамата продължиха да си приказват за пилотиране и - „Че как иначе...“ - Габриела. Когато вече се намираха пред залата на ректората и оставаха броени минути до началото на лекцията, Алекс стана неволен свидетел на странна сцена. В дъното на коридора, в сянката на една колона, Стийв и Силвия водеха интензивен разговор. И двамата ожесточено ръкомахаха и си личеше, че се карат. Алекс не можеше да чуе какво си говорят заради шума от многото кадети в коридора и реши, че е по-добре да не се приближава. Вместо това зае мястото си в голямата аула заедно с Джери.

Докато чакаха лекцията да започне, не отместваше поглед от входната врата, откъдето непрекъснато влизаха кадети в униформите на различните кръстосвачи. Почти последен влезе Стийв. Лицето му бе почервеняло, изглеждаше бесен. Алекс изчака още малко. Мозъкът му работеше на бързи обороти. Дали Силвия щеше да се появи на лекцията, или пък беше твърде разстроена и нямаше да присъства? „Тогава - мислеше трескаво Алекс - може би трябва да напусна аулата и да я потърся?“ Той стана.

- Хей, къде хукна? Започваме всеки момент! - извика Джери, но Алекс нямаше време да обяснява.

Опита се да си проправи път през редовете, но в този момент влезе лекторът - капитан Джордж Пиърс. Възцари се тишина и всички насядаха. Алекс нямаше избор, освен да се върне на мястото си.

През цялата лекция изобщо не можа да се съсредоточи. Пиърс обясняваше за основни положения при понасяне на различни видове повреди, причинени от вражески огън, и как трябва да се реагира най-правилно. Мислите на Алекс обаче препускаха другаде. Силвия със сигурност е била много разстроена - разсъждаваше той. Тя никога не пропускаше тази лекция. Къде ли се намираше в момента? Дали си беше отишла на „Мадара“, или все още беше на „Оазисът“?

В последните минути на часа му хрумна идея. Отвори старфона си и потърси функцията за локализиране на приятели. Ако собственикът на старфона не изключеше тази функция, тя правеше възможно останалите му приятели да разберат къде точно се намира. Пръстите на Алекс трескаво работеха с интерфейса, с надеждата Силвия да я е оставила включена. За негова голяма радост, името се появи върху картата на „Оазисът“. Според старфона му Силвия се намираше на някакво място, където той не бе ходил досега - почти необитавана част от парка до малка изкуствена река.

Алекс едва дочака часът да приключи. Имаха още две лекции, но той възможно най-бързо си събра нещата и се насочи към изхода.

- Хей, къде тръгна? - попита го Джери.

- Имам работа... - отговори Алекс.

Пробивайки си път през пълните с кадети коридори, трескаво се насочи към изхода. След като се озова на открито, се затича към предполагаемото местоположение на Силвия. Някои хора нарочно настройваха старфоните си да показват погрешно местоположение. Алекс си помисли, че ще се почувства като пълен идиот, ако се окаже, че е пропуснал лекцията си, за да се озове сам в средата на гората.

Навлезе в една от частите на „Оазисът“, където природата изглеждаше най-непокътната. Тук не се срещаша никакви постройки или друга форма на цивилизация. Единствено павираната алея издаваше намесата на човешка ръка, но дори тя беше почти напълно покрита с борови иглички. Алекс навлизаше все по-надълбоко в гъста иглолистна гора. Въздухът с аромат на смола изпълни дробовете му. Стори му се, че е ходил достатъчно и би трябвало вече да е наближил мястото, затова провери отново картата на старфона си. Иконката с надпис „Силвия“ продължаваше да седи самотно някъде навътре в гората. Оказа се, че за да стигне до нея, Алекс трябва да напусне алеята и да върви директно през дърветата и храсталациите. Само минута пробиване на път през гъстата растителност беше достатъчна, за да се усъмни дали изобщо е възможно Силвия да е минала оттук.

За щастие, скоро растителността се разрези и Алекс се озова на открито. Не много стръмен склон се пресичаше от бавно течаща рекичка. Свери посоката си още веднъж с картата и продължи нагоре по брега. Силвия трябваше да е там някъде.

По-надолу реката се вливаше във вирче, спускайки се по малък скалист водопад. Точно там Алекс забеляза червена коса, която се появяваше от вятъра. Силвия седеше на скалите до езерцето, съзерцавайки замислено водопада. Алекс се приближи. Шумът от стъпките му по чакълестия бряг трябваше да я извести, че не е сама, но тя с нищо не показваше, че е забелязала присъствието му. Продължаваше да гледа към водопада, а Алекс още не виждаше лицето ѝ.

Когато се приближи на достатъчно разстояние, той каза:

- Нямах какво да правя и... реших дали не мога да намеря някой приятел с помощта на старфона си.

Силвия не отговори.

- Странното е, че обикновено не държа тази опция включена.

В този момент тя се обърна с лице към него, сякаш за първи път усещаше, че не е сама. Очите ѝ изглеждаха зачервени.

- Аз също обикновено не държа тази опция включена - каза тя, едва сдържайки сълзите си.

Алекс разбра. Силвия желаше някой да я открие на това уединено място. Но кой? Дали очакваше него, или пък се надяваше Стийв да се появи и да пожелае да се сдобрят? Не знаеше дали е добре дошъл. Но така или иначе вече се намираще тук и връщане назад нямаше.

Седна до нея на брега на вирчето, но не твърде близо. Знаеше, че има вероятност да прозвучи тъпо, но не се сещаше какво друго да каже:

- Днес май не си много в настроение, а?

Последва кратко мълчание, след което Силвия изрече:

- Не е за вярване, че този красив водопад е дело на човешка ръка... че не сме сред гората на някоя планета, а всъщност се намираме на космически кораб.

Гласът ѝ звучеше отнесено.

- Израснах на различни кораби и станции, но въпреки това не мога да не се възхитя от това място.

- Аз пък - започна Алекс - израснах на планета, където имаше много естествени гори и езера, и сега, когато се озовах тук, наистина се чувствам все едно съм сред природата...

- Допуснах ужасна грешка, Алекс... - внезапно се върна на въпроса Силвия. Гласът ѝ стана някак по-дълбок.

Алекс не отговори нищо, а след малко тя сама продължи:

- Ще ми простиш ли някога...

Алекс не очакваше да чуе подобно нещо. Вгледа се във влажните ѝ смарагдовозелени очи, които сякаш се опитваха да кажат толкова много. Едва забележимо се приближи до нея и я целуна съвсем леко по устните. След това отметна с ръка кичура коса, паднал върху лицето ѝ, и я целуна още веднъж, този път по-силно.

- Значи най-сетне се забихте? - ухили се Зак.

Той, Алекс, Мегън и Габриела закусваха заедно в столовата на „Перперикон“ и Алекс тъкмо им обясни защо предния ден отсъства от последните два часа по основи на бойното пилотиране.

- Това е чудесно, Силвия е много готина! - Мегън запляска с ръце.

- Радвам се за вас! Мисля, че много си подходите - усмихна се Габриела.

По-нататък разговорът промени посоката си към предстоящото днес състезание между първокурсниците пехотинци от „Перперикон“ и „Дунав“. Зак трябваше да командва единия от общо трите взвода, а на Мегън ѝ предстоеше да пилотира десантен кораб.

- Нашето състезание е много интересно! - започна развълнувано Зак. - Първо десантните кораби трябва да ни спуснат на определено място върху непозната космическа платформа...

- Задачата ще се усложни допълнително от факта, че мястото за кацане ще се охранява от три противовъздушни установки, командвани от кадети на „Дунав“ - допълни Мегън. - Ние, пилотите, трябва да преодолеем тази пречка, за да приземим успешно корабите и да осъществим десанта.

- Така е, вашата работа е най-отговорна - ако ви свалят, преди да сте ни спуснали, ще загубим още преди да сме започнали - продължи Зак. - Едновременно на противоположния край на платформата дунавци също ще се

опитат да десантират на защитаван от наши кадети сектор. Общо взето, който от двата отбора успее да приземи успешно повече кораби, ще има числено превъзходство на бойното поле.

- А какво ще правите, след като кацнете, просто ще започнете да се стреляте ли? - попита Габриела.

- И аз това си помислих първо, но се оказа, че са го измислили малко по-интересно - обясни Зак. - В центъра на платформата има ценен предмет. Ще се ориентираме с електронна карта. Предметът има предавател, така че и двата отбора ще знаят къде се намира през цялото време. Целта на всеки отбор ще е да вземе предмета и да го занесе на своя кръстосвач, като използва десантните кораби, с които сме дошли.

- А какъв е предметът? - поинтересува се Алекс.

- Нямаме представа! - отговори Мегън. - Но има и друго. Всеки отбор трябва не само да вземе предмета, но и в същото време да не допусне да превземат всичките му кацнали десантни кораби. Ако това се случи, отборът губи, защото дори и да сложи ръка на предмета, няма как да го отнесе от платформата.

- Стискам ви палци! - каза Габриела.

- Всичко ще бъде предавано пряко по канала на Седми флот в старнет, така че ще гледаме през цялото време - обеща Алекс.

След закуската Мегън и Зак отидоха да се подготвят; състезанието щеше да започне след два часа. Алекс реши да използва това време, за да си припомни последните лекции по основи на поддръжката на „Ягуар 7“. Тази дисциплина му беше най-трудна и неразбираема от всичките и ѝ отделяше време с най-малко желание. Скоро обаче предстоеше изпит и той нямаше как да го отлага повече.

Изминаха едва пет минути от момента, в който зачете записките си, и старфонът му иззвъня. С раздражение погледна дисплея - и тогава видя, че е Силвия. Не се бяха чували от вчера.

- Здравсти, какво става? - попита с жизнерадостен тон Алекс, но почти веднага забеляза унилата физиономия, която го гледаше отсреща.

- Може ли да дойда при теб? - попита Силвия с немощен глас.

- Да, случило ли се е нещо?

- Дълга история, ще ти обясня, като се видим.

Двамата си уредиха среща в едно кафене в централната зала на „Перперикон“.

Когато се видяха, Алекс я прегърна и целуна. Тя се усмихна, но продължаваше да има умърлушен вид.

- Какво има?

- Стийв...

Алекс изтръпна. „Нали няма да ми изтърси, че пак ще се връща при него?“

- Какво за Стийв? - попита, старайки се да звучи загрижен, а не уплашен.

- Няма да ме остави на мира така лесно.

- Какво имаш предвид?

- Не знам дали е разбрал, или просто предполага, но е пуснал сред приятелите си слуха, че аз и ти ходим.

- Еми... ние наистина ходим, така че рано или късно щяха да разберат - поясни Алекс.

Мислено си отдъхна. „Това да ни е проблемът...“

- Не е там въпросът. Той настройва приятелите си срещу мен. Непрекъснато натяква, че съм го зарязала заради момче от „Перперикон“, че двата кръстосвача били съперници на игрите и че едва ли не съм извършила ужасно предателство.

- Това са пълни глупости!

- Още по-тъпо става, защото аз съм приета в отбора на „Мадара“ заедно със Стийв, който е капитан. Той се опитва да убеди останалите пилоти и командира, че ако се стигне до пряк двубой между „Мадара“ и „Перперикон“, аз съм „неблагонадеждна“, тъй като съм щяла да ти издам тайните на отбора.

Алекс отлично разбираше какво става. След като не можеше да я има, Стийв се опитваше всячески да вгорчи живота на Силвия.

- Не бива да се поддаваш! Този човек постъпва като подлец и жалък страхливец!

- Знам, но не мога да игнорирам това, което се случва. Неговото влияние сред останалите е по-силно. Чувствам се като черната овца.

Алекс се замисли. Очевидно тя страдаше и бе дошла при него за съвет. Той не беше сигурен какво е правилно

да я посъветва, затова известно време просто я прегръщаше. Накрая каза:

- Според мен има два варианта...

Тя го погледна. Дълбоките ѝ зелени очи отново блестяха от сълзи.

- Единият е цялата работа да отшуми за седмица-две най-много. Ако обаче видиш, че не можеш да издържаш, единственото, което остава, е наистина да ги зарежеш.

- Как точно да ги зарежа?

- Подай молба за трансфер на „Перперикон“. Успехът ти е добър, така че няма причина да ти откажат. Пък и обикновено хората се бутат да се местят от другите кръстосвачи на „Мадара“, а не обратното, така че би трябвало да не е проблем.

Силвия се замисли за момент, после отвърна:

- И на мен това ми мина през ума. Но имаше неща, които ме спират.

- Ще може да се виждаш с Бен и Беки на тренировките. Знам, че сте близки.

- Не е само това. Участвам в отбора на „Мадара“. Ако се преместя в средата на годината, ще изпусна игрите.

- Разбирам те. Аз самият съм супер щастлив, че ме избраха в отбора и ще мога да представя моя кръстосвач.

- Освен това е важно за кариерата на всеки пилот! Участниците в отборите получават после най-добрите назначения.

- Виж... така е, но от друга страна, ако средата е непоносима за теб, това ще се отрази и на представянето ти.

- Знам! Какво да правя?

- Ако нещата не се подобрят, премести се на „Перперикон“. Може да пропуснеш тази година, но във втори курс отново ще имаш шанс да се класираш в нашия представителен отбор.

- Май няма друг вариант - въздъхна Силвия. Алекс отново я притисна към себе си.

* * *

В началото на състезанието между пехотата на „Перперикон“ и „Дунав“ Мегън се намираше в кабината на десантния кораб от типа „Страйкър 16 Е“. Това беше малък, бързо подвижен космически съд, с леко въоръжение и товарно отделение, в което можеше да се побере един взвод войници. Страйкърите бяха по-маневрени от транспортните кораби TS-7 и изискваха бързи реакции при управление. Кабината разполагаше с по-малко пространство в сравнение с командната зала при транспортерите. Имаше три седалки, две се намираха отпред една до друга - на първия и втория пилот, а третата, малко по-назад, беше на стрелеца. Първият пилот действаше като командир на екипажа и предимно управляваше кораба, а вторият пилот сигнализираше за приближаващи опасности и в случай на нужда можеше да поеме контрола над полета. Мегън беше първи пилот, Алиса Бруни - втори, а Кобе Лий - стрелец. Освен тях още два страйкъра от отбора на „Перперикон“ стояха на докинг-станция номер три и чакаха разрешение за излитане.

Мислите на Мегън се понесоха към Зак, който заедно с целия си отряд се намираше на няколко метра зад гърба ѝ. Разделяше ги метална преграда. Доколкото ги познаваше, вероятно в момента пехотинците шумно се майтапеха помежду си. В по-голямата си част бойната група се състоеше от оцелелите кадети след инцидента на планетата Зария 20. Тогава те, заедно със Зак, се сблъскаха с аркусианците. Сега единствено тримата, дошли на мястото на загиналите, не бяха помиришали истинско сражение. Ето защо Мегън се чувстваше уверена, че колкото и добри противници да са, пехотинците на „Дунав“ не притежават закалката, която момчетата на Зак по неволя бяха придобили.

Разрешението за излитане дойде. Мегън плавно подаде тяга. Двигателите забучаха и корпусът се разтресе леко. Тя направляваше издигания се кораб. Скоро трите страйкъра се понесоха в космическото пространство по посока на платформата.

Мегън чу по радиостанцията познат глас:

- Говори вицеадмирал Лао Ян до екипи Ехо. Получихте точните координати на мястото за атака. Предвиждаме първоначална съпротива от няколко ракетни установки. Отстранете ги и кацнете на повърхността, където са указаните координати. „Перперикон“, край!

- Ехо 1, разбрано!

- Ехо 2, тъй вярно, сър!

- Ехо 3, прието! - отговори Мегън на свой ред. Тя стисна щурвала с една ръка, а с другата наклони дросела, увеличавайки тягата. Нямаха време за губене. Трябваше първи да се справят със защитата и да кацнат на

платформата. Това щеше да им даде преднина пред дунавци.

Скоро Мегън и останалите в кабината на Ехо 3 установиха визуален контакт с платформата, която приличаше на самотен отломък, реещ се в безкрайното космическо пространство.

- Съвсем скоро очаквам да попаднем в обсега на ракетните установки! - предупреди Алиса.

- Кобе, бъди готов! - каза Мегън. - Най-вероятно те ще стрелят първи, защото обхватът им е по-голям, но веднага след това трябва да сме подготвени да отвърнем на огъня!

- Разбрано!

И действително, минута по-късно червената лампа на таблото пред Алиса светна и се чу алармен сигнал.

- В обсега на радарите им сме! Изстреляха ракета... не, две! - предупреди Алиса.

Това, разбира се, не бяха бойни ракети, а учебни, но докоснеха ли се до корпуса на някой от страйкърите, това означаваше, че корабът, заедно с целия му екипаж, е въвн от състезанието.

Мегън веднага увеличи скоростта и се насочи право към платформата, откъдето идваха ракетите. Целта ѝ беше да се гмурне между тях с максимална скорост, за да имат по-малък шанс да се завъртят и да продължат да я преследват. Другите два кораба обаче предпочетоха различна тактика, правейки обходни маневри с надеждата, че горивото на ракетите ще свърши, преди да са ги доближили.

- Обектите ни приближават едновременно от два и от десет часа! - отново извика Алиса.

- Доста са бързи! - паникьоса се Кобе.

Мегън гледеше съсредоточено дисплея пред себе си и стискаше щурвала с две ръце. Самонасочващите се снаряди вече можеха да се видят и през стъклото като светещи точки, приближаващи с голяма скорост.

Секунда преди сблъсъка Мегън направи остър завой надясно и нагоре, разминавайки се на милиметри с двете ракети. При рязката смяна в посоката гърбът ѝ се опита да пробие облегалката на пилотското кресло. „Как ли я карат момчетата на Зак?“ - мина ѝ през ума.

Междувременно другите два кораба не се справяха толкова добре.

- Ехо 1 е свален! Повтарям, Ехо 1 е извън играта! - чу се по радиостанцията.

След дълга борба Ехо 2 успя да се измъкне, но много изостана. Така Мегън се оказа сама срещу трите ракетни установки на дунавци. Вече се намираха достатъчно близко и Кобе изстреля няколко насочващи се снаряда по целите пред тях. Установките пък им отвърнаха със залп от късообхватни ракети. Последва нова серия от резки маневри, за да избегнат ударите. Снарядите на Кобе поразиха една от ракетните установки, изваждайки я от състезанието. Останалите две обаче продължиха да обстрелват кораба, отнемайки на Мегън възможността за втора атака.

В този момент Ехо 2 влезе в обсег и на свой ред стреля, изкарвайки от строя втората ракетна установка. Единствената оцеляла прехвърли огъня си от Мегън към съотборниците ѝ, които се бяха приближили твърде много. Те не успяха да реагират навреме.

- Ехо 2 е свален! - съобщи се по радиото.

- Дявол да го вземе! - изруга Кобе. - Останахме само ние!

Мегън направи захождаща маневра и отново позиционира кораба така, че Кобе да може да се прицели. Той стреля, но в същия момент от установката на дунавци също полетяха две нови ракети. Мегън предприе поредната избягваща маневра. Ако ги уцелеха, състезанието щеше да приключи още преди пехотинците на „Перперикон“ изобщо да са стъпили на платформата. За щастие, Мегън успя и този път да избегне удара.

- Мишената е поразена! - съобщи Алиса.

Това беше последната установка. Сега вече можеха спокойно да кацнат на указаното място.

Когато най-сетне се приземиха, Мегън бързо отвори люка, разделящ пилотската кабина от товарното отделение, и с две крачки се озова при пехотинците. Имаше да им съобщи неприятни новини. Преди това обаче, още с отварянето на люка, я удари острата миризма на повърнато.

- Какво, за Бога, е станало тук? - попита, докато държеше ръка пред лицето си.

- Ами ние се чудехме да не би да си полудяла или пък нещо с управлението на кораба да не е наред. Що за пилотиране беше това?! - възмути се Зак.

- Съжالياвам, но трябваше да правя маневри, за да се измъкна от вражеския огън!

- Не очаквахме да е толкова трудно!

- Нищо не знаете! Другите два кораба са свалени!

- Какво?! - Зак и останалите пехотинци зяпнаха.

- Да, радвайте се, че не се върнахме на „Перперикон“, преди изобщо да сме достигнали до платформата, както останалите.

- Искаш да кажеш, че само нашият взвод трябва да изпълни задачата?! - възкликна Зак.

- Ами няма кой друг - потвърди Мегън.

От кабината се чу гласът на Алиса:

- Все пак не знаем колко от корабите на „Дунав“ са кацнали успешно. Ако нашата защита се е справила добре със задачата си, възможно е те също да са приземили само един кораб.

- Добре, нямаме време за губене, трябва да обсъдим как ще действваме оттук нататък! - отсече Зак.

Алекс, Габриела, Силвия и Арвин, които наблюдаваха състезанието на големия триизмерен екран в апартамента на лейтенанта, седяха мълчаливо след първия му етап. Истината бе, че отборът на „Дунав“ неутрализира защитата на „Перперикон“ по-успешно, и цели два страйкъра кацнаха в другия край на платформата. Така дунавци разполагаха с два взвода - общо двадесет и четирима пехотинци, докато отборът на „Перперикон“ се състоеше само от един взвод. И двата отбора обаче не знаеха това и можеха само да гадаят пред какво са изправени.

- Шансовете на нашите хора доста намаляха! - коментира Арвин, а Силвия и Габриела го изгледаха унило. Те наблюдаваха малкия самотен кораб, кацнал в единия край на платформата.

- Вярвам, че ще се справят! - каза Алекс. - Повечето от тях вече участваха в истинска битка на Зария 20. Може да са по-малко, но със сигурност са по-добри от съперниците си!

Зак избистри стратегията, която щяха да се опитат да приложат:

- Така, ние сме петнайсет бойци...

- Всъщност бойците са само дванайсет! - намеси се Мегън.

- Като се имат предвид обстоятелствата, включвам и вас тримата - и той посочи пилотския екип.

- Но, Зак, ако ни елиминират, няма кой да пилотира кораба обратно до „Перперикон“. Не забравяй, че печели този, който отнесе предмета на своя кръстосвач.

- Да, така е! Вашата задача ще е свързана с охраната на кораба.

Останалите го погледнаха учудено.

- Първоначално разчитах, че поне още един взвод ще кацне успешно. Тогава ми хрумна тази стратегия. Вместо да пращаме всичките си пехотинци да търсят предмета, щях да пратя една по-малка група да нападне тила на противника, тоест неговите кораби. Щяхме да превземем корабите на „Дунав“, докато са кацнали, така че да не могат да излетят оттук. По този начин щях да си гарантирам, че дори да ни избият до крак, няма да могат да занесат предмета и следователно никой няма да спечели.

Алиса и Кобе гледаха с отворена уста. Мегън само въздъхна.

- Смятам, че е възможно командирът на пехотинците от „Дунав“ да се е сетил за същото, и да се опита да ни изненада по този начин - продължи Зак. - Затова трябва да оставя охрана тук, където ни е корабът. Ако бяхме повече, щях да оставя няколко пехотинци на добре защитени позиции, но сега трябва да разчитам на вас тримата да опазите транспорта ни. Останалите ще се бием за предмета.

Тактическо решение

След като разясни стратегията си, Зак даде точни инструкции на Мегън, Алиса и Кобе как да се разположат, така че максимално ефективно да защитават кораба. Самият страйкър беше преместен там, където две стърчащи метални стени образуваха прав ъгъл. По този начин в случай на атака тримата трябваше да се отбраняват само на един фронт.

Зак знаеше, че няма време за губене. Ако дунавци разполагаха с числено превъзходство, щеше да е от решаващо значение да стигне първи до предмета. Ето защо даде финални указания на тримата пилоти, след което поведе останалите в посоката, откъдето идваше сигналът.

Дванадесетимата пехотинци навлязоха в неприветливия свят на космическата платформа. Зак знаеше историята на това място. Някога тук се бе помещавал производствен комплекс, доставящ резервни части за кораби от Седми флот. След авария в главния реактор обаче повечето структури на платформата пострадали непоправимо и сега тя се ползваше единствено като тренировъчен полигон. На нея все пак функционираше малък реактор, поддържащ изкуствената гравитация и позиционирането на платформата.

С напредване към вътрешността картината все повече наподобяваше разрушен от война индустриален град. Зак за първи път се озоваваше в подобна обстановка. От някогашните фабрики, цехове и хангари сега се издигаха назъбени стени без покриви, изкривени арматури или самотни колони, отдавна неподдържащи нищо. Старите пътища, по които в миналото бе преминавала транспортна техника, сега стояха затрупани от отломки и напредването пеша се оказа трудна задача.

Зак не щадеше отряда си. Избираше най-прекия път до целта, с оглед да стигнат възможно най-бързо. Разполагаше с подробна електронна карта на платформата и можеше да предпочете маршрут, заобикалящ някои от най-сериозните препятствия, но вярваше в силите на отбора си. Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че вероятно дунавци ги превъзхождат по численост. Ако това се окажеше вярно и противниците стигнеха първи до предмета, те просто щяха да оставят повечето си войници да охраняват позиции, блокирайки взвода на Зак, докато другата част от отбора им щеше да се придвижи необезпокоявано до корабите и да отлети заедно с предмета. Останалите момчета от взвода сякаш също съзнаваха това и изобщо не се оплакваха от трудния терен или бързото темпо.

Не след дълго сигналът се засили. Намираха се съвсем близо до предмета.

- Трябва да е там вътре! - съобщи Зак, сочейки останките от може би най-масивната и запазена постройка.

Някога вероятно бе изпълнявала функциите на фабрика, но сега половината стени и таванът липсваха. Останалото представляваше плетеница от коридори и руини.

- Мисля, че сме пристигнали първи - обади се Малик Лефер, вторият в командването на взвода след Зак.

- Възможно е отборът на „Дунав“ да се е забавил повече, докато са се борили с противовъздушната отбрана. Да взимаме предмета и да се омитаме! - предложи Зак и всички се насочиха към вътрешността на фабриката.

Сега вече напредваха бавно и проверяваха с насочена цев всеки ъгъл и всеки коридор.

Сигналът на предмета ставаше все по-силен. Явно се приближаваха. Не след дълго стигнаха до просторно помещение. В тавана зееше огромна празнина и светлината от нея разкриваше метална маса, върху която се намираше предметът - много, много стар преносим компютър, може би един от първите модели от края на двадесети век. Архаичният лаптоп свиреше някаква смешна осембитова мелодийка, а на екрана светеше зелен надпис: „Много ценна информация“.

Зак едва доловимо се усмихна. Взе лаптопа, сгъна го на две и го подаде на един от пехотинците:

- Ричард, вземи го ти! А сега да се изтег...

Гърмежи на автоматично оръжие разсякоха пространството наоколо. Всички инстинктивно потърсиха укрития. Двама обаче почти веднага бяха уцелени и боята от тренировъчните куршуми се разплеска по бойните им костюми. Маркирани по този начин, те се считаха за „убити“ и трябваше да лежат на земята, докато приключи състезанието.

Зак първи се окопоти и се подаде съвсем леко иззад катурнатия метален шкаф, който му служеше за прикритие. Забеляза пехотинец на „Дунав“, криещ се неумело зад една колона. С кратък откос оцвети костюма му в жълто и розово. „Убитият“ ядосано хвърли карабината си и се просна демонстративно на пода. Въпреки това положението никак не изглеждаше добре.

- Със сигурност са успели да приземят най-малко два страйкъра! - провикна се Зак.

- Да, и са ни обградили! - отвърна Малик. - Ако останем тук, ще ни избият!

Изстрелите идваха от всички страни. Десетимата оцелели пехотинци от „Перперикон“ се бяха свили в тесен защитен периметър, а дунавци заемаха укрепени позиции около тях. Накъдето и да поведеше Зак хората си, щеше да се натъкне на добре прикрити противници. Трескаво обходи с поглед пространството, за да прецени къде най-лесно ще се разкъса обръчът. Измъкна от колана си димна граната и я хвърли така, че да прикрие

отстъплението им. Хукна напред, прескачайки съборени на земята предмети и отломки, а малката му група го последва.

От дима не се виждаше нищо на педя разстояние. Зак тичаше по спомен към един от широките изходи на халето. Когато почти стигна зейналата порта, успя да различи трима стреснати пехотинци от отбора на „Дунав“. Дватама с Малик реагираха първи и простреляха противниците, без да им оставят възможност да се прицелят.

Перпериконци бързо излязоха от помещението и се озоваха в широк порутен коридор, където въздухът беше почист и имаше добра видимост. Релсите и изоставените вагонетки свидетелстваха, че тук са се транспортирали материали и продукцията. Скоро пехотинците от „Дунав“ също заприиждаха в коридора и се завърза нова престрелка. Вагонетките се ползваха за прикритие и от двата отбора. Зак даваше инструкции на хората си и те бавно се изтегляха назад, докато дунавците се опитваха да ги следват. Коридорът се изпълни с миризма на сяр, гърмежите отекваха зловещо в затвореното помещение.

В престрелката бяха уцелени още двама пехотинци от „Дунав“, но перпериконци също загубиха един човек. Така оставаха само деветима.

Скоро стигнаха до врата в края на коридора.

- Малик! Димка! - извика Зак и съотборникът му хвърли своята, създавайки непроницаема завеса пред противника.

Използвайки това временно прикритие, целият отбор на „Перперикон“ се шмугна през вратата и се озова в по-малко помещение, някога представлявало производствен цех, но сега цялата апаратура се търкаляше разбита по земята. Знаеха, че нямат много време, преди противниците им да нахлуят, затова бързо прекосиха помещението, прескачайки различните препятствия, и излязоха през изхода от другата страна. Оказаха се извън разрушената фабрика и се затичаха, поглеждайки от време на време назад.

Чу се силен изстрел някъде отвисоко. Куршум с боя се разплеска в каската на един от пехотинците.

- Снайперист!

Явно капитанът на дунавския отбор предвидливо беше разположил стрелец върху покрива на фабриката. За щастие, успяха бързо да се скрият зад най-близката постройка и снайперистът изгуби видимост. Останалата част от противниците обаче напуснаха фабриката и настигаха Зак и другарите му, които сега наброяваха едва осем човека. Не можеха непрекъснато да бягат, защото така се излагаха на пряк обстрел. Налагаше се да заемат позиции и бавно да отстъпват към кораба си, сменяйки прикритията.

Изведнъж радиостанцията на Зак припука и се чу гласът на Мегън:

- Ехо 3 до наземния екип, атакуват ни! Повтарям, атакуват ни вражески сухопътни сили!

Най-лошите очаквания на Зак се сбъдваха. Възползвайки се от численото си преимущество, дунавци бяха пратили няколко свои пехотинци да превземат единствения кораб на перпериконския отбор.

- Помнете какво ви обясних! - отговори той по радиостанцията. - Защищавайте се, ние успяхме да вземем предмета и идваме!

Последното го каза, за да повдигне духа на тримата, оставени да пазят кораба, но в действителност изобщо не се очертаваше скоро да се доберат до крайната си цел. Придвижваха се изключително бавно, без да имат възможност да обърнат гръб на противника нито за миг. Ако нещата продължаваха така, навярно изпратените да превземат кораба кадети от „Дунав“ щяха да сломят съпротивата на Мегън, Алиса и Кобе, преди Зак и хората му да достигнат мястото за изтегляне. Трябваше да се измисли нещо, и то бързо.

Зак се сети за един-единствен план, който можеше да сработи в тази ситуация. Беше крайно рисковано и за миг се замисли дали би го приложил, ако бяха заложили действителни животи. Вероятно не, но това така или иначе не представляваше реално сражение, така че си заслужаваше да се опита.

- Ричард! Дай ми компютъра!

Зак едвам успяваше да надвика еката от автоматично оръжие. Бързо пое лаптопа от съотборника си и го прибра в чантата си. Сетне се приближи до Малик, който в този момент се прицелваше, и му каза:

- Слушай, това е единственият ни шанс да спечелим! Ти поemi контрола над наземния екип. Заемете солидни позиции тук и задръжте противника колкото можете по-дълго. Аз ще тръгна сам към кораба и ще доставя предмета! Приемам позивната Беглец 1.

- Ами ако те спипат? Ще си сам!

- Нямаме друг избор! Задръжте ги тук колкото можете, аз ще тичам към кораба. В противен случай ще останем без кораб и тогава няма да има смисъл, че сме взели предмета!

Всички чуха нарежданията на Зак. Останалите спряха да отстъпват и заеха стабилни позиции. От своя страна дунавците, които се бяха увлекли в преследването, се стъписаха от внезапната промяна в поведението на съперниците си и това им коства двама „убити“. Все пак те бързо заеха прикрития и ожесточената престрелка продължи.

Никой от противниковия отбор не забеляза Зак, който продължи към кораба. След като се отдалечи достатъчно, за да е сигурен, че не го виждат, Зак спря да се прикрива, преметна автоматата през рамо и се втурна с все сили към кораба. Някъде там Мегън и останалите водеха отчаяна битка. Беше останал без дъх, но продължаваше да тича. Прескачаше и се препъваше в отломките, търкалящи се по някогашните индустриални улици. Зад гърба му все по-слабо отекваха изстрелите на ожесточената престрелка. Съотборниците, които остави, също нямаше да издържат дълго, сега бяха само седмина. Той тръсна глава и ускори още. Старият лаптоп в раницата му сякаш тежеше един тон.

Изведнъж спря и се сниши зад порутената стена на някаква постройка. Чуваха се изстрели. Зак започна да се приближава бавно, използвайки различни останки и развалини за прикритие. Скоро пред погледа му се разкри бойното поле. Четирима пехотинци на „Дунав“ се опитваха да превземат кораба им. Зак забеляза, че неговите хора бяха изтикани от позициите, на които ги бе оставил, и сега като последно прикритие използваша самия кораб. Освен това на огъня на дунавци отвърщаха само две оръжия. Огледа се по-внимателно и забеляза, че Алиса лежи на първоначалната си позиция, а по костюма ѝ се стича размазана боя.

Всичко висеше на косъм от провала, защото сега Мегън оставаше единственият човек, способен да пилотира страйкъра. Ако я елиминираха – това щеше да е краят.

Зак бързо прецени ситуацията и реши да изненада противниците. Незабелязано ги заобиколи по фланга и се оказа зад гърба им. Когато откри огън, се намираше на петдесетина метра зад тях. С първите откоси успя да уцели двама. Останалите скочиха встрани, търсейки прикритие. Тогава обаче иззад кораба се показа Мегън и Кобе, довършвайки оцелелите противници.

Зак се изправи. Чак сега Мегън разпозна своя спасител и се хвърли в обятията му.

– О, Зак, толкова се радвам да те видя!

Той я прегърна силно.

– Къде са останалите? – попита тя.

При мисълта за другите Зак се опита веднага да се свърже с тях по радиостанцията. Искаше да им каже, че предметът и корабът са в безопасност и те могат да започнат да се изтеглят към него.

– Беглец 1 до наземния екип, чувате ли ме?

Мълчание бе единственото, което го посрещна от другата страна на линията.

– Наземен екип, отговорете!

Не му отговори никой. Това можеше да означава само едно. Всички бяха „убити“ и сега остатъците от силите на „Дунав“ настъпваха към страйкъра.

– Добре, хайде да излитаме! – нареди Зак.

Кобе и Мегън не чакаха да ги подканят втори път. Тримата скочиха в кабината на кораба. Сега Зак имаше възможност да седне при тях, защото мястото на Алиса стоеше празно. Мегън включи двигателите и те излетяха от платформата, оставяйки зад себе си отбора на Дунав и по-голямата част от собствените си хора.

Алекс, Силвия, Габриела и Арвин избухнаха в луда радост, след като малкият десантен кораб напусна платформата. Това беше победа за „Перперикон“, и то изключително героична, след оспорвана битка с превъзхождащ по численост противник. Четиримата си пляскаха ръцете и ликуваха. Сега беше почти сигурно, че „Перперикон“ ще се класира за следващия етап на военните игри, измествайки „Дунав“.

Алекс предложи да посрещнат приятелите си и първи да ги поздравят за победата. Идеята обаче явно беше хрумнала и на други кадети от „Перперикон“. Когато тримата герои кацнаха на докинг-станция четири, там ги очакваше ликуваща тълпа. Изглежда всички напрегнато бяха следили развоя на състезанието и сега, когато победата се превърна в реалност, напрежението премина в неконтролируем изблик на радост. „Геройски загиналите“ членове на отбора кацнаха с друг кораб и също се радваха на не по-малко топло посрещане.

Алекс, Габриела, Силвия и Арвин с доста усилия успяха да се доберат до Зак и Мегън.

– Чудесно се справи с ръководенето на цялата операция! – каза Арвин, потупвайки Зак по рамото.

– И Мегън също беше супер! Противовъздушната отбрана на „Дунав“ се оказа много сериозна! – добави Габриела.

Шестимата се запътиха към централната зала, където купонът по случай победата продължаваше.

Докато всички безгрижно се веселяха, Мегън забеляза как Зак стои сам пред един от панорамните прозорци. Погледът му сякаш се рееше сред звездите, докато отразената светлина от намиращата се в далечината платформа очертаваше контурите на лицето му. Приблужи се и го хвана за ръка. Той се обърна към нея и се усмихна, но не изглеждаше весел.

След малко двамата се отделиха от прозореца и седнаха сами на едно сепаре, докато всички останали танцуваха. Зак я обгърна нежно с ръце и промълви:

- Днес беше супер! Истински боец!

Усмивка пробяга по лицето ѝ. Той звучеше искрен, но все пак нещо го мъчеше?

- Зак, откакто приключихме състезанието, дори в пилотската кабина ми изглеждаше някак тъжен. Има ли нещо?

За момент приятелят ѝ се облегна назад, поглеждайки към тавана, сякаш търсеше думи, с които да започне.

- Ами не знам как да ти го обясня... Тия състезания... целта им е да ни подготвят за това, което ни чака. За истинските битки.

- Ние с теб вече преживяхме една истинска битка...

- Да, но днес... взех решение, което коства живота на целия ми отряд.

За миг настъпи мълчание.

- Е, това беше правилното решение, пък и те не умряха в действителност! Какво си го слагаш на сърце?

- Там е работата, много мислих. - Зак се извърна целият към нея и тя забеляза угасналия му поглед. - Как щях да постъпя, ако това се случваше наистина? И колкото повече мисля, толкова повече се убеждавам, че бих направил същото. И това ме ужасява.

В първия момент Мегън не отговори нищо. Продължи да гледа Зак в очите и след няколко секунди промълви:

- Значи това е било единственото възможно решение...

- Сигурно...

- Ако не беше действал по този начин, щяха да убият мен и останалите от пилотския екип. Тогава дори да стигнехте някак до кораба, нямаше да имате с какво да се спасите. Щяха да ви избият до крак, а мисията щеше да се провали.

- Така е... - съгласи се Зак и я притисна към себе си. - И все пак ми се иска никога да не ми се налага да взимам подобни решения...

През следващата седмица се състояха и състезанията между сухопътните отбори от втори, трети и четвърти курс. Единствено второкурсниците на „Перперикон“ загубиха сблъсък, останалите два отбора победиха и така след общото сумиране на точките елиминираха „Дунав“ и се класираха за следващия етап на първенството.

Същевременно се проведеха и всички състезания между останалите кръстосвачи от Седми флот. Така в преките елиминации „Мадара“ категорично отстрани „Ливингстън“, а „Хелзинг“ след оспорвана битка взе надмощие с няколко точки над „Еверест“. Отборите на „Мадара“, „Перперикон“ и „Хелзинг“ щяха да се срещнат след един месец във втори кръг на турнира, за да определят окончателния победител.

Дотогава обаче някои можеше да претърпят промени. По време на упражненията по бойно пилотиране кадетите непрекъснато тренираха въздушни битки помежду си, особено тези от тях, които влизаха в състава на отбора. Алекс знаеше, че Габриела следи изкъсо представянето на Джери, затова редовно се срещаше с него в извънучебно време и тренираха допълнително. Действително Джери имаше известно подобрение и оценките, които командир Кърт му поставяше, постепенно се покачваха, но Габриела все още смяташе, че сред първокурсниците на „Перперикон“ има далеч по-добри попълнения. Алекс обаче продължаваше да настоява, че с допълнителната тренировка Джери ще бъде абсолютно пълноценен състезател. Дватама сигурно прекарваха в открития космос повече време от всички пилоти на „Перперикон“.

Един ден, след поредната изтощителна тренировка, те слязоха в столовата. Там нямаше почти никого, тъй като останалите отдавна бяха приключили с обяда. В началото разговорът се въртеше около пилотирането, после Джери захвана обичайната си тема:

- Забеляза ли, че Габриела е измислила нов начин да си връзва косата?

- А?

- Да, според мен така много ѝ отива.

- Ами...

- Обаче има и друго.

- Какво? - попита Алекс, макар и да не бе сигурен, че иска да чуе отговора.

- Имам чувството, че напоследък ми хвърля скришни погледи.

- Моля?! - Това вече беше нещо ново и доста по-смело в сравнение с обичайните коментари по външния вид на Габриела и последните ѝ снимки в социалната мрежа.

- Ами да, сякаш ме следи с поглед, когато сме на упражненията. Винаги поглежда към мен, преди и след като се качим в кабините, всеки път, когато влизам в стаята или когато тя влиза. Често и през останалото време.

- Въобразяваш си! - отговори Алекс, без дори да се замисли. Ако имаше нещо сигурно в тази галактика, то беше, че Габриела не се интересува от Джери.

- Не, човече, не си въобразявам! - продължаваше да упорства Джери. - Знаеш, че наблюдавам поведението ѝ, като се старая да не се набивам на очи. Доскоро тя действително сякаш не подозираше за физическото ми съществуване. От известно време насам обаче ме гледа по един особен начин с красивите си кафяви очи.

Алекс тъкмо щеше да възрази, когато през главата му мина сепваща мисъл. Може би Джери не се заблуждаваше за повишеното внимание от страна на Габриела. Горкият обаче грешеше относно природата на този внезапен интерес.

- Може и да си прав... - започна предпазливо Алекс.

Реши, че е време да разкрие на Джери част от картината. Знаеше, че ще го заболи от това, което му предстои да чуе, но ако наистина се стигнеше дотам да го изгонят от отбора и всичко му дойде като гръм от ясно небе, щеше да е много по-лошо.

- Мислиш, че Габриела ме харесва?! - попита въодушевено Джери.

- Не, но... може би наистина те наблюдава от известно време.

- К-какво имаш предвид?

- Защо според теб се виждаме и тренираме допълнително? - попита внимателно Алекс.

- Какво общо има това? Събираме се, защото трябва да се подобря, понеже приближава новият кръг от шампионата и...

- Да, но останалите от отбора също са наясно, че ти се представяше най-слабо.

- Вероятно са забелязали, да...

- А Габриела е капитан на отбора, нали разбираш?

Физиономията на Джери ставаше все по-мрачна.

- Габриела ли поиска от теб да тренираме допълнително?

- Тя сподели, че имаш нужда от допълнителни тренировки, и аз проявих желание да ти помогна - излъга Алекс.

- Значи трябва да се стегна, за да не я разочаровам!

Алекс поклати глава.

- Има нещо повече от одобрението на Габриела, за което трябва да се притесняваш.

- Какво имаш предвид?

- Може да загубиш мястото си в отбора.

- Но... как... нали съм част от нашия екип?! Заедно се класирахме по време на вътрешното състезание на „Перперикон“! Заслужил съм си мястото в отбора!

- Джери, теб винаги те свалят първи. Както по време на съревнованията с другите перпериконци, така и срещу „Дунав“.

- Но...

- Габриела смята, че ще е страшно несправедливо, но има опасност командир Кърт да реши, че трябва да те замени с някой по-добър, чийто отбор обаче не се е класирал.

- Сериозно ли?!

- Проверих и за съжаление, почти всяка година се правят промени спрямо първоначалния състав на отборите. Кърт иска да спечелим и ако вижда в теб пречка, ще те отстрани.

Джери отново увеси нос. Сърцето на Алекс се сви, но в крайна сметка беше по-добре да го предупреди отсега.

Глава 19

Изненадваща мисия

Беше от онези сутрини, в които Алекс се будеше с широка усмивка на лицето. Днешната им програма щеше да е относително лека и той планираше да прекара остатъка от деня със Силвия. Щяха да си тръгнат заедно след лекциите в ректората и да се забавляват на „Оазисът“.

Стана от леглото и лениво се придвижи към компютъра, за да разцъка любимите си страници, докато закусва. За негово голямо учудване обаче нямаше връзка със старнет. Подобно нещо не се беше случвало, откакто живееше на „Перперикон“. Може би правеха техническа профилактика или пък проблемът бе в неговия компютър? Излезе по пижама и позвъни на вратата на Зак.

- Какво става, братле? - попита го сънен Зак, посрещайки го по халат.

- Имаш ли старнет?

- Чакай да проверя. - Зак се насочи към компютъра и се опита да зареди някаква страница. - Ами не. Що така...

- Дано го оправят скоро.

Петнадесетина минути по-късно Алекс излезе в коридора, вече облечен в кадетската си униформа, и тръгна към залата, където трябваше да се проведе практическо занятие по основи на навигацията в открития Космос. Скоро обаче пътят му беше блокиран от тълпа кадети. Изходът от квартирите се оказа затворен, а двама пехотинци казваха на всички, че занятията са отменени и да си ходят обратно по стаите. В тълпата Алекс забеляза Габриела, която тъкмо се връщаше. Явно се беше озовала тук няколко минути по-рано и може би имаше някаква информация.

- Знаеш ли какво се случва? - попита Алекс.

- Не ни дават обяснение. Казват само, че временно нямаме право да напускаме кадетските квартири. Ще се обадя на Арвин, може да знае нещо повече. - Габриела извади старфона си и набра номера. Междувременно в коридора прииждаха все нови и нови кадети. Те се сблъскаха с връщащите се от затворения изход, които ги осведомяваха за ситуацията.

Алекс забеляза Зак и Мегън.

- Здравсти! - махна им той. Те се приближиха.

- Някаква идея какъв е проблемът? - попита Мегън.

- Ами не, Габриела сега звъни на Арвин - отговори Алекс.

Скоро обаче тя се присъедини към тях с разочарована физиономия.

- Старфонът му е изключен.

- Възможно е да му е паднала батерията. Аз имам номера на партньорката му Златина - сети се Зак и на свой ред пробва да се обади, но не извади по-голям късмет.

- Добре, кадетите са затворени в квартирите си, офицерите са с изключени старфони, какво може да означава това? - запита се Габриела.

- Може би корабът ни е изпратен на мисия? - предположи Алекс.

Останалите го стрелнаха с погледи, явно и на тях им минаваше същото през ума. За последно „Перперикон“ участва в мисия по повод неочакваната спасителна операция, в която Зак и Мегън се оказаха на огневата линия. Алекс реши и този път да се възползва от специалното приложение на старфона си, което му позволяваше да види къде се намира „Перперикон“ на звездната карта.

- Летим с максимална скорост - девета светлинна! - оповести той. - Точно както когато изпратиха кораба да ви се притече на помощ на планетата Зария 20.

- Накъде се движим? - попита Мегън и без да дочака отговор, сама се надвеси над дисплея.

Бяха се отдалечили значително от местоположението на Седми флот. Двамата се взираха в картата, мъчейки се да определят къде точно се намират, и Мегън най-сетне възкликна:

- О, господи! Преминали сме отвъд граничната плоскост! В аркусианско пространство сме!

За миг всички останаха смълчани. Мислите прескачаха трескаво в главата на Алекс. На каква мисия беше изпратен „Перперикон“? Ако е спасителна, би трябвало да е в тяхното пространство, тъй като човешки кораби нямаше какво да правят при аркусианците. Ако пък в момента изпълняваха предварително планирана бойна операция, би трябвало всички кадети и цивилният персонал да бъдат предварително евакуирани. Лично Лао Ян в присъствието на баща му преди време обясни, че такава е процедурата.

Алекс изказа тези свои съмнения пред останалите.

- Възможно ли е старфонът ми да греши? Все пак става дума за безплатно приложение, свалено от старнет, не е професионално устройство за навигация.

- Не знам, може и да е грешка, но не е изключено някой човешки кораб да се е отклонил от курса и да е попаднал в аркусианското пространство. И сега да трябва спешно да го спасяваме - предположи Зак. Това като че ли звучеше най-правдоподобно.

Четиримата продължаваха да стърчат в средата на пренаселения с кадети коридор. Габриела предложи:

- Хайде да останем заедно и да отидем в моята стая. Ще направя чай.

- Съгласен! - каза Зак.

Другите също кимнаха и след малко вече се намираха в квартирата на Габриела. Алекс забеляза, че за разлика от собствената му стая, която стоеше почти непроменена за тези осем месеца, Габриела бе вложила време и усилия, за да я обзаведе така, че да подчертава собствената ѝ индивидуалност. Подът беше застлан с красив и мек килим, вместо обикновените семпли столове се разполагаха две удобни кресла и един диван, голямо и комфортно легло заемаше мястото на тесния матрак, имаше добавени няколко етажерки с книги и дори тапетите на стените бяха различни.

Четиримата се разположиха около деликатна стъклена масичка. Мегън и Зак седнаха на дивана, а Алекс зае едно от креслата точно до прозореца. Габриела се загуби в кухничката и се върна след няколко минути, носейки табла с четири чаши чай, направени от порцелан, каквито рядко се срещаха във флота.

Алекс отпи.

- От какво е?

- Мащерка. Билка, която расте на Земята. Майка ми я изпрати - отговори Габриела.

Алекс живо се интересуваше от неща, свързани със Земята - лоното на човешката цивилизация - и сега се чувстваше привилегирован, че може да вкуси от даровете на тази митична планета.

Всичко това обаче успя само за кратко да отвлече вниманието на четиримата приятели. Минутите се точеха бавно и мислите им се връщаха отново и отново на основния въпрос. Къде отиваха, защо и имаше ли опасност някой да пострада? Алекс забеляза, че за първи път Габриела изглежда нервна.

- Сигурно Арвин ще се бие, затова не си вдига старфона. В момента вероятно текат последните приготовления преди битката - каза тя и макар че в гласа ѝ нямаше излишен драматизъм, Алекс успя да долови вълнението ѝ.

Погледна през прозореца и безпределната космическа шир му се стори някак по-мрачна и заплашителна от обикновено. В съзнанието му изникна сцената на току-що изказаното от Габриела предположение. Последни минути преди битката. Пилотите, включително Арвин и Златина, се строяват, облечени в бойните си костюми, за да чуят инструкциите на командир Кърт. Той, с характерния си отсечен тон, им обяснява отново основните моменти от плана, след което им пожелава късмет и успешен лов. Те се качват на изстребителите и започват последни проверки преди излитане. Алекс усети как собственият му адреналин хвърква при мисълта за чувството, което би го обзело, ако знае, че сяда в кокпита на изстребител и само след минути ще се впусне не в поредното учение, а в истинска битка. Че ще трябва да премери сили с аркусианските асове в борба на живот и смърт. Да, ако това беше истина, завиждаше в този момент на Арвин.

Изведнъж високоговорителят на тавана пропука. Чу се познат глас:

- Говори вицеадмирал Лао Ян, капитан на „Перперикон“. Нашият кораб в момента изпълнява важна бойна мисия. Поради екстремността на обстоятелствата нямаме възможност да организираме евакуация на кадетите и цивилния персонал, затова ви умоляваме да останете по квартирите си. Това е необходимо, за да се даде максимална свобода на екипажа да изпълнява задълженията си. Тъй като след броени минути ще навлезем в зона на активни бойни действия, всички несъществени енергийни консуматори ще бъдат изключени. Енергията за битови нужди ще бъде сведена до аварийно захранване, за да може да разполагаме с цялата ни необходима мощ. „Перперикон“ е тежък кръстосвач - най-високият клас бойни кораби във флота, и като негов капитан ви уверявам, че предстоящите събития не застрашават него, нито екипажа му, така че запазете спокойствие!

Няколко секунди след края на обръщението лампите в стаята угаснаха и ги замениха малките аварийни светлини. Наоколо настана сумрак.

- Добре поне, че успя да направиш чая, преди да ни спрат тока! - каза Зак и всички се разсмяха.

Смехът им обаче само временно разсея напрежението. Те стояха в тъмното, очаквайки нещо да се случи. Зак, Мегън и Габриела продължиха да си приказват, колкото да минава времето, докато Алекс потъна в размисли и отново погледна през прозореца, сякаш очакваше да види нещо. Този път си помисли за Силвия. След няколко часа упражнението ѝ щяха да приключат. Имаха уговорена среща на „Оазисът“, но той нямаше да се появи. Тя щеше да му се обади, но старфонът му се намираше извън обхват. Какво ли щеше да си помисли в първия момент?

Изведнъж бе изтръгнат от мислите си. Чу се характерното силно бучене, когато „Перперикон“ излезе от светлинна скорост. Бяха достигнали дестинацията си.

- Вижте! - извика Алекс, намиращ се най-близо до прозореца.

Останалите се скупчиха пред стъклото. В далечината пет флотски транспортера TS-7 бяха хванати с привличащи лъчи от същия брой големи аркусиански кораби.

- Това са аркусиански разрушители! - извика Мегън. Те превишаваха два пъти по размер транспортерите, но изглеждаха дребни в сравнение с „Перперикон“.

- Разполагат със сериозна огнева мощ, плюс по една малка ескадрила изстребители на борда си - продължи да обяснява възбудено Мегън.

Чуха се серия приглушени тътнежи, чашите с чай затракаха деликатно от вибрациите. Мощните плазмени оръдия на „Перперикон“ бяха приведени в действие и насочиха унищожителната си сила срещу врага. Отсреща се видяха множество присвятквания - аркусианците отвърщаха на огъня. Секунди след това цялото пространство между „Перперикон“ и петте разрушителя се озари от десетките плазмени снаряди, летящи в едната и в другата посока. Леките вибрации преминаха в съвсем осезаемо друсане, когато противниковите снаряди се взривиха в корпуса на „Перперикон“. Експлозиите зловещо къртяха в малкото помещение, където се намираха четиримата. Инстинктивно Алекс се разкрачи, за да заеме по-стабилна поза, тъй като подът се клатеше.

- Спокойно! - извика Мегън. - Корпусът на „Перперикон“ е толкова здрав, че тези снаряди само го одраскват! - говореше тя, но дали наистина беше така?

Сред отблясъците на плазмените снаряди Алекс успяваше да различи петте аркусиански разрушителя. Единият гореше. Явно Лао Ян съсредоточаваше цялата огнева мощ на „Перперикон“ в него.

След секунди Алекс забеляза червени светлини, излитащи като рояк пчели от кошер. Всеки от разрушителите пускаше своята малка ескадрила от космически изстребители. Те се насочваха към „Перперикон“ и ставаха все по-големи.

- Къде са нашите?! - извика нервно Зак.

Сякаш в отговор на въпроса му, една сребриста светлина се стрелна откъм кораба и се впусна към противниците. След нея профуча още една и още една. Ягуарите на „Перперикон“ най-сетне се включваха в битката. Четиримата приятели нададоха радостни възгласи. В далечината обаче не се различаваха много подробности. Сребристите светлини се смесиха с червените и започнаха да се гонят в огромен рояк.

От всеки разрушител бяха изстреляни десетина изстребителя, което правеше общо около петдесет. Приблизително толкова бяха и сребърните светлини. „Но защо?“ - питаше се Алекс.

- На „Перперикон“ има над сто изстребителя. Защо не ги изстрелят всичките? - попита възмутено.

Габриела, която подобно на него беше наясно с тези факти, също недоумяваше:

- Не мога да разбера, що за тактическо решение?! Това е по-малко от половината ескадрила?

В далечината се виждаха проблясъци от експлозии, след което някоя червена или сребриста светлинка угасваше. Битката ставаше все по-ожесточена. Същевременно разрушителите продължаваха да обстрелват „Перперикон“, който отвърщаше на огъня. Единият от вражеските кораби изглежда се намираше почти извън строя, но останалите стояха незасегнати и бомбардираха „Перперикон“ с цялата си огнева мощ. Кръстосвачът се тресеше все повече.

- Усещате ли? - Зак подуши въздуха в стаята.

До обонянието на Алекс достигна едва доловима миризма на изгоряла пластмаса.

- Дали на борда са избухнали пожари?

Изведнъж почти изгуби представа какво се случва, защото прозорецът пред него блесна ослепително. Инстинктивно закри лицето си с ръце. След секунди силата на светлината намаля и Алекс успя да погледне. Пред очите му се разкри поразителна картина. На мястото на единия разрушител сега сияеше мъглявина, чиито цветове се преливаха от пурпурно до златисто и оранжево. Около мъглявината се рееха останки от кораба. „Ако не беше ужасно, щеше да е много красиво“ - помисли си Алекс. Почувства облекчение, защото това означаваше, че битката е към края си.

„Перперикон“ пренасочи стрелбата на плазмените си батареи срещу следващия от четирите оцелели разрушителя.

- Няма да издържат още дълго! - предположи Мегън. - Ако искат да се спасят, трябва да се оттеглят още сега!

Оптимистичната ѝ прогноза обаче се оказа преждевременна. Разнесе се оглушителен гръм и всичко се разтреса толкова силно, че четиримата се стовариха на пода. Празните порцеланови чаши се търколиха от масата и се разбиха на парчета.

Алекс знаеше какво означава това. Вече го бе преживял, когато транспортерът, с който пътуваха, попадна под атака на аркусианците. Тогава вражеска ракета взриви оръдейната кула, само че сега експлозията прозвуча дори по-мощно.

- Аркусианците са се целили в оръжията на „Перперикон“ - отрони Мегън, докато се изправяше.

- Май взривиха някое от плазмените оръдия - добави Зак.

- Няма да се учудя, ако е била цяла една батарея - предположи Габриела.

Отекваха вторични експлозии. Взривяваха се запасите от боеприпаси. Това означаваше голям пожар и много жертви. Миризмата на изгоряло ставаше все по-осезаема.

Звучите от стрелба показваха, че останалите оръжия на „Перперикон“ продължават да бъдат плазмени снаряди и ракети срещу аркусианските разрушители. Алекс се надигна и отново погледна през прозореца. Единият от противниковите кораби изглеждаше така, сякаш скоро ще последва съдбата на първия. Многобройните пробойни по корпуса бълваха огнени езици от бушуващите във вътрешността му пожари. Междувременно се случи още нещо обнадеждаващо. Втори рояк от сребърни светлини се изстреля от „Перперикон“ - остатъкът от изстребителите. От първоначално сражаващите се светлини бяха оцелели около една трета. Сега обаче сребристите добиха числено превъзходство. Съвсем скоро щяха да довършат червените и да се включат в обстрела на аркусианските разрушители.

- Защо чак сега?! - възмущаваше се Алекс.

Ако от самото начало бяха взели участие всичките ягуари, може би щяха да предотвратят голямата експлозия. Сигурно десетки членове на екипажа лежах обгорени и обезобразени вследствие на тази нелепа грешка.

Лицето на Габриела стана още по-напрегнато. Сега вече всички изстребителите се включиха в битката. Това можеше да означава само едно - Арвин със сигурност участваше. Малките проблясъци в далечината се отразяваха в кафявите ириса на очите ѝ, които трепваха всеки път, когато угасваше някоя сребърна светлина.

Отново ярка експлозия заслепи Алекс. Когато погледна, аркусианските разрушители бяха станали с един по-малко. Всички бурно изразиха радостта си, с изключение на Мегън, която се взираше напрегнато в пространството.

- Какво има? - попита я Зак.

- Нещо не се връзва! Защо останалите аркусианци не отстъпват? Очевидно е, че ги превъзхождаме, освен ако...

В този момент с ярки проблясъци от светлинна скорост излязоха други два аркусиански разрушителя. От тях незабавно се изстреляха подкрепления от изстребителите, които се включиха в общото меле, а пък новодошлите бойни кораби се заеха да обстрелват „Перперикон“.

- На тяхна територия сме - промълви Мегън, стискайки юмруци. - Колко ли още аркусиански единици се намират в близост и скоро ще се отзоват на помощ?

На „Перперикон“ отекна втора голяма експлозия. Сега четиримата успяха да запазят равновесие, но лицата им приеха още по-напрегнат вид. Алекс за първи път си помисли, че може би се намират в беда. Лао Ян каза, че няма да има опасност за кораба, но дали не грешеше в преценката си? Може би от командването на Седми флот бяха подценили ситуацията, изпращайки само един кръстосвач на тази мисия, вместо два или три.

Битката се ожесточаваше. Силите изглеждаха почти изравнени при изстребителите, а общо петте разрушителя на аркусианците имаше вероятност да вземат превес над получилия сериозни поражения „Перперикон“. Всъщност колко бяха сериозни пораженията, можеше само да се гадае. Това го знаеха единствено хората от мостика.

През цялото време, докато траеше битката, петте транспортни кораба стояха безучастно и се рееха в пространството, сякаш екипажите им нямаха абсолютно никакъв контрол върху тях. Изведнъж обаче единият от тях се съживи.

- Вижте! - извика Мегън.

Явно екипажът успя да възстанови захранването, защото прозорците на кораба отново светеха и двигателите се включиха. Личеше си, че оръдейните му установки са взривени, така че той не можеше да помогне в сражението, но поне успя да се спаси, като ускори докрай и изчезна в мрака на космоса. Това беше добра новина. Все пак те се намираха тук заради изпадналите в беда кораби. Ако и останалите съумееха да се измъкнат, „Перперикон“ също можеше да се оттегли, без да трябва да се бие до смърт с аркусианците.

Докато Алекс разсъждаваше по въпроса, един плазмен снаряд се взриви досами прозореца, откъдето наблюдаваха битката. Мощният трус мигом ги повали на пода. Когато Алекс се надигна, забеляза, че стаята се пълни с гъст черен дим. Явно наблизо бе избухнал пожар. Проблясваха червени светлини и се чуваше алармен сигнал. Бързо трябваше да напуснат този отсек от кораба.

Излизайки от стаята, незабавно разбраха колко сериозно е положението. Отляво в коридора бушуваше пожар. Всички кадети панически бягаха към изхода. Това крило беше само за първокурсници и повечето се познаваха. Алекс видя едно момче, което падна на земята и останалите едва не го прегазиха. Четиримата се затичаха към него. Беше Матю Хайърс. Веднага стана ясно, че не е паднал, защото се е спял. Тялото му имаше сериозни изгаряния по лицето, ръцете и краката. Никой не знаеше как да му помогнат, същевременно не можеха просто да го зарежат на пода. Пожарът се приближаваше, а Матю стенеше и се опитваше да говори, но нищо не му се разбираше.

- Медик! Медик! - крещеше Зак.

Алекс не разбираше на какво точно се надява, но зовът му не остана без отговор. До тях приклекна уплашено момиче с права руса коса.

- Можеш ли да го оправяш, Ками? - попита Зак. - Тя се обучава за медик - поясни той.

Алекс се сети, че медиците често имаха съвместни упражнения с пехотинците. Ками обаче изглеждаше ужасена. Ръцете ѝ трепереха. Алекс можеше да си представи какво е изведнъж да ти поверят отговорността за нечий живот.

- Носиш ли си комплекта за първа помощ? - попита Зак, като я гледаше в очите.

- Д-да... - отвърна тя. - Мислех, че може някой да се нуждае...

- Браво! Е, ето че някой наистина се нуждае! - продължи Зак с окуражаващ тон.

Тя свали раницата си и извади малкия бял пакет. В него имаше няколко ампули и най-важното - медицински пистолет.

- Досега не съм лекувала никого наистина...

- Ще се справиш! - продължи да я насърчава Зак.

Нямаха много време. Трябваше или веднага да вдигнат Матю на крака, или да го изоставят, защото огънят приближаваше. Ставаше все по-горещо и трудно се дишаше заради пушека. Чуваха се експлозии.

Цяла трепереща, Ками разгледа внимателно раните на Матю.

- Добре, изгаряния, изгаряния... червено!

Тя посегна към червената ампула. След това я зареди в устройството и започна да третира раните. От пистолета излизаше алена струя лъчиста енергия, която възстановяваше кожата на пострадалия. Само след няколко минути той, макар и все още с белези, се надигна.

- Благодаря! - каза, но в следващия момент експлозия събори всички по очи. Те се надигнаха. Огънят беше по-близо от всякога. Затичаха се към изхода. Там обаче се беше събрала тълпа от кадети.

- Какво става? - попита Алекс.

- Вратата е блокирала и не иска да се отвори! - отчаяно отговори един кадет. - Някакво момче твърди, че може да я отключи, и се опитва да направи нещо. Дано да успее!

„Кой ли ще е това?“ - помисли си Алекс и заедно с останалите започна бързо да си проправя път.

- Джери?!

- Мисля, че хидравличните помпи не работят. Спомням си го от предишното упражнение по техническа поддръжка при майор Багман - обясняваше Джери, докато се опитваше да достигне нещо в механизмите на вратата.

- Да, сетих се, и ние сме го учили! - възкликна Мегън. - Възможно е разпределителната кутия да е изгоряла. Трябва да освободим механизма и да отворим вратите ръчно.

- Това се опитвам да направя! Ела ми помогни! - извика Джери.

- Не мога да повярвам, че всъщност някой внимава в часовете на Багман! - възкликна Алекс. Другите също гледаха тъпо, сякаш си нямаха и понятие за какво говорят тези двамата.

- Готово! - оповести Джери, макар че механичните врати си стояха все така затворени.

- Сега някой да помогне! - нареди Мегън, като сама се опита да избути вратата, но едва успя да я помръдне.

Алекс, Зак и още две яки момчета разтвориха механичните крила и кадетите успяха да преминат от другата страна. Там въздухът беше по-чист и прохладен.

Всички се движеха напред. Коридорът водеше до централната зала. Тя се намираще във вътрешността на кораба и се предполагаше, че е най-безопасното място.

Плановете им обаче отново се объркаха. Нова експлозия избухна точно пред тях. Взривната вълна повали повечето на пода. Когато се изправиха, отпред бушуваше нов пожар и отрязваше пътя им. Огънят зад тях пък също приближаваше, а въздухът ставаше все по-задимен. Единственият им избор оставаше да продължат по тесния коридор към складовите помещения.

Цялата тълпа първокурсници се втурна натам. Скоро обаче осъзнаха, че продължават да са в беда. Ставаше все по-задимено, а складовите коридори нямаха добра вентилация, тъй като не бяха предвидени за толкова хора. Дишането на всички се затрудняваше все повече. Алекс усещаше, че мнозина съвсем скоро ще изпаднат в паника.

Изведнъж Габриела се провикна:

- Следвайте ме! - Тя махна с ръка и тръгна по едно от разклоненията на коридора.

Отвсякъде имаше врати, които стояха заключени. Повечето кадети никога не бяха идвали в тази част от кораба и Алекс се запита как Габриела знае накъде ги води. Никой друг обаче нямаше ни най-малка представа какво да прави, така че я следваха инстинктивно.

Достигнаха края на задънен коридор.

- Дай ми инструментите! - обърна се тя към Джери.

Той ѝ подаде куфарчето, а Габриела го отвори, грабна голяма отвертка и се зае да развива винтовете, прикрепящи един от панелите на стената. Останалите я зяпнаха.

След малко Зак и Алекс също взеха по една отвертка, помагайки да стане по-бързо. Те отместиха големия панел и пред очите им се отвори тесен проход.

- Знаеш ли къде води това? - попита учудено Зак.

- Да! Имай ми доверие, била съм тук и преди.

В началото мнозина се колебаеха да я последват, но въздухът ставаше все по-труден за дишане и те решиха, че така или иначе няма какво да губят.

В тясната шахта, където минаваха тръби и кабели, кадетите можеха да се движат бавно и само в колона по един. По някое време стана много горещо.

- Преди не беше толкова топло! - извика Габриела. - Сигурно минаваме покрай пожар и стените на шахтата се нажежават!

Алекс се чувстваше като в пещ, но всички успяха да преминат, без да се опекат живи. Накрая Габриела избута решетката и се озоваха в хангара с ягуарите.

- Леле, Габи, как ни докара тук? - възкликна Зак. Тя само махна с ръка.

Сега хангарът изглеждаше преобразен. Осветлението грееше силно, а многоброен персонал сновеше нагоре-надолу. През улеите непрекъснато пристигаха изстребители за презареждане. Техническите екипи бързо ги обслужваха: наливаха гориво в резервоарите им, зареждаха плазмените оръдия с нови боеприпаси и прикрепяха проследяващи ракети на съответните места. Цареше шум и оживление и почти никой не обърна внимание на неочаквано появилите се стотина кадети.

Алекс забеляза, че някои от изстребителите, които кацаха, изглеждат в окаяно състояние, получили множество попадения в корпусите си. Техниците ги задържаха по-дълго, опитвайки се да ги позакърпят, след което ги връщаха в боя. Един от ягуарите влетя през тунела за кацане направо горящ. Няколко човека от екипа по поддръжка бързо потушиха огъня с пожарогасители, но машината не можеше да се използва, затова пилотът напусна кабината, а полуразрушеният изстребител беше добутан до края на хангара, където стояха паркирани още няколко повредени машини.

- Госпожице Каменова! - чу се строгият глас на командир Кърт. - Какво правите тук с всички тези кадети?

- Сър, отсекът, в който се намирахме, беше засегнат от пожар! - изстреля Габриела.

- Има ли пострадали? - попита с по-смекчен тон Кърт.

- Имаме хора с изгаряния и почти всички сме интоксикирани от дима, сър! - отговори вместо нея Ками.

- Ясно! - каза Кърт и повика няколко медицински екипа, които се заеха да отвеждат кадетите и да оказват първа помощ на по-сериозно пострадалите.

Алекс забеляза как Габриела бавно се отдалечава от тълпата и сяда на един сандък с изглед към пистите, където излитаха и кацаха изстребителите. Той се приближи и се отпусна до нея.

- Искат ли ти се да си в един от тези в момента?

- Да пилотираш в истинска битка... - отрони Габриела, наблюдавайки как от тунела се появява ягуар, целият надупчен от плазмени попадения. От левия му двигател се процеждаше повече дим от нормалното. Пилотът въпреки всичко реши да поеме риска и да излети още веднъж. - Сигурно е ужасяващо... но все пак бих желала да мога да се включа! Вероятно звучи много глупаво от моя страна.

- Може, но в такъв случай всички сме глупави, защото точно затова се записахме във флота.

- Да...

В един момент ягуарите започнаха да кацат, но не излитаха вече. Техниците ги поддържаха в хангара, така че да заемат най-малко място. Явно битката приключи, но какъв ли беше изходът от нея? Дали са успели да спасят всички пленени транспортери? Дали са унищожили аркусианските кораби, или просто са си плюли на петите? В този момент никой не можеше да им каже...

- Арвин! - извика Габриела, скачайки от сандъка.

Тя се втурна напред. Алекс я проследи с поглед и видя младия лейтенант, който тъкмо слизаше от машината си с лице, опушено от сажди. Изстрадалият му ягуар беше надупчен от плазмени снаряди почти навсякъде. Как изобщо функционираше?

Арвин прегърна здраво Габриела, когато тя се хвърли на врата му. Двамата страстно се целунаха.

„Ей това е истински герой! Бие се с враговете, помага на приятелите, рискува живота си и момичетата са луди по него...“ – Алекс въздъхна.

Забеляза Златина, партньорката на Арвин, да слиза невредима от своя ягуар. Когато се приближиха към него, Алекс най-сетне имаше възможност да получи информация от първа ръка:

– Какво стана в крайна сметка?

– Бихме се, докато и петте товарни кораба успяха да си включат двигателите и да избягат. След това и ние офейкахме – отговори му Златина.

– Значи не успяхме да ги надвием? – попита Габриела.

– Не, твърде много бяха – обясни Арвин.

– А защо не пратихме всичките изстребители още в началото? – попита Алекс.

– Аркусианците използваха изненадваща тактика. С помощта на специални снаряди те успяха да взривят част от коридорите за изстрелване на изстребители. Изглежда са знаели много добре къде да се целят. Така половината ни ескадрила се оказа блокирана. Наложих се машините да се преместят в други хангари, откъдето да излетят, но това отне време.

Алекс имаше още много въпроси, но Арвин и Златина знаеха колкото и той. Изглежда утре в новинарските сайтове щеше да научи повече.

Глава 20

Сблъсък

- Адмирале, разбирам причината за гнева ви, но ви съветвам да се отнасяте с повече уважение към представителите на централното командване - каза мъжът от екрана със студен тон. Това беше генерал Харълд Брик, главнокомандващият на Генералния щаб на Земяния съюз.

- Едва не загубихме цял кръстосвач! Когато ни заповядвате да пратим някой от корабите си в битка, трябва да разполагате с надеждни разузнавателни данни! - Юлиан беше извън кожата си от ярост.

- Разузнавателните данни никога не могат да бъдат сто процента сигурни, адмирале, и вие го знаете - отговори Брик с все така леден тон. - Екипажът на „Перперикон“ изпълни дълга си, а мисията беше успешна, така че не виждам причини за излишно драматизиране.

- Естествено, какво са няколко десетки човешки живота, които можеха и да не бъдат пожертвани, ако си бяхме свършили работата малко по-добре?!

- Мисля, че разговорът ни приключи, адмирале - каза леденият глас и без да дочака отговор, прекъсна връзката.

Юлиан изпуфтя, тръшвайки се на креслото си.

- Знаеш ли какво, Лао, притеснявам се от нова война с аркусианците! И не защото флотът и войниците ни са слаби или пък аркусианците са твърде силни. Притесняват ме такива идиоти като Брик. С тяхната компетентност ние сами ще се бием, а аркусианците могат просто да си стоят отстрани и да гледат.

- Трябва да разширим собствените си наблюдения над Тъмния сектор - отговори Лао от съседното кресло. - Очевидно е, че не можем да разчитаме на разузнаването на централното командване. Те тотално не са в час и могат да ни вкарат в голяма беда.

- Съгласен съм!

- За момента имам двама пилоти на „Перперикон“, които са специализирани в разузнавателни мисии.

- Кант и Атанасова ли?

- Да. Дватама вършат повече работа от цялото разузнаване на централното командване.

- Лао, ще разчитам на теб и „Перперикон“ да обучите още хора. Наблюдението на Тъмния сектор ще бъде от решаващо значение.

- Приемам това като първостепенна задача.

- Надявам се също новата модификация на ягуарите специално за разузнавателни цели да бъде готова скоро. Тя ще ни даде възможност за по-дълбоко проникване в Тъмния сектор.

- Също така не е лошо да помислим за модернизирани кораби си... - допълни Лао, - ако все пак смятаме да се бием с аркусианците. Последния път ни хванаха неподготвени. Успяха да пратят ракети в улеите за изстрелване на изстребителите и така блокираха половината ни ескадрила.

- Да, това е много притеснително. Ще предам доклада ви на инженерния отдел и дано измислят някакво подобрение.

Алекс се събуди в необичайно мекото и широко легло в стаята си в хотел „Звезден изгрев“. Изкуственото слънце се процеждаше през белите завеси и хвърляше приглушена светлина, известявайки началото на новия ден. По лявото рамо на Алекс се пилееше яркочервена коса.

„Силвия...“

Бяха прекарвали своята първа нощ заедно. Той се наслади за миг на лицето ѝ, изглеждащо дори още по-невинно в съня си.

Събитията от предния ден му бяха като в мъгла. Опита се да подреди спомените и мислено се върна тринадесет часа назад, обратно на „Перперикон“.

След като опасността отмина, колосалните количества адреналин, които организъмът му отделяше, за да го държи нащрек, се уталожиха и изведнъж се почувства безкрайно уморен. Същото можеше да се каже и за останалите. Лицата на Мегън, Зак, Габриела и дори на Арвин и Златина изглеждаха изтерзани и изтощени.

Тъй като пожарът в квартирите им тепърва се потушаваше от огнеборците, те нямаше къде да отидат и прекараха остатъка от пътуването в хангара при изстребителите. Арвин и Златина разказваха подробности от битката. Бяха участвали в нея от самото начало. Спомняха си с вълнение момента, в който им съобщиха, че половината от ескадрилата е блокирана и трябва да се справят сами. Преди да дойдат подкрепленията, двамата на няколко пъти се бяха разминали на косъм от смъртта.

- Не съм участвал в Голямата война с аркусианците - каза Арвин, - но не мога да си представя да е по-ужасно!

Сетне дойде моментът, в който „Перперикон“ достигна позицията на Седми флот извън пределите на Тъмния сектор. Аварийни кораби се включиха в гасенето на големите пожари из кръстосвача. Цивилните и кадетите бяха евакуирани с транспортни совалки към „Оазисът“. Арвин и Златина останаха на борда, но Алекс и другите кадети трябваше да напуснат. В спомените му изплува гледката, когато совалката им кацна на докинг-станция шестнадесет и вратите се отвориха. Цареше истински хаос. Станцията гъмжеше от хора, медицински екипи отнасяха десетки носилки с пострадали и това допълнително затрудняваше движението. И тогава я видя. Ярочервеният цвят на косата ѝ се открояваше сред сивата тълпа. Тя се затича към него.

- Алекс! - извика Силвия и се хвърли в обятията му. Дватамата се целунаха страстно, както никога досега. - Мислех, че съм те загубила!

- Ами! Но не знаеш какво огнено шоу изпусна! - намеси се Зак и успя да накара всички да се усмихнат.

По-нататък кадетите бяха настанени в хотел „Звезден изгрев“, намиращ се на „Оазисът“. Квартирите им на „Перперикон“ известно време нямаше да са обитаеми. Никой не се оплакваше, тъй като хотелът имаше четиризвезден статут и предлагаше лукс, за какъвто не можеха и да си мечтаят във флота.

Алекс прекара остатъка от деня заедно със Силвия. Неусетно го обзе спокойствие и блаженство. Когато се свечери, плуваха в басейна на хотела, след това пиха коктейли в бара заедно със Зак, Мегън и Габриела. Тогава Алекс си помисли за превратностите на живота. Допреди няколко часа се бореше със смъртта, притиснат в огнения ад на „Перперикон“, а сега пиеше коктейл с най-прекрасното момиче, което някога бе срещал...

Алекс успя да подреди тези спомени в съзнанието си, докато се подготвяше за новия ден. Силвия все още спеше. Взе си закуска и седна пред компютъра в хотелската стая, за да провери какво ново има в старнет. Както се очакваше, битката на „Перперикон“ с аркусианците стана водещо медийно събитие в целия Земен съюз. Алекс успя да изгледа няколко репортажа в социалната мрежа. Имаше интервю с капитана на един от отвлечените транспортни кораби. Той обясняваше, че след като ги нападнали и извадили оръжията им извън строя, аркусианците се погрижили да повредят двигателите.

- Мислехме, че това е краят, защото аркусианците никога не взимат пленници, а избиват всички до крак, но изумително, те използваха някакъв вид гравитационен лъч, за да ни завлекат към Тъмния сектор.

Репортерът се обърна към водещия на предаването:

- Това всъщност е и най-необяснимото парче от пъзела, Джон. Знаем за засилената активност на аркусианците от известно време насам, за новата им космическа станция в близост до пограничната зона и за зачестилите атаки над флотски кораби. Остава мистерия обаче какво всъщност се опитват да постигнат. Последният случай хвърля нова светлина, показвайки, че целта на тези атаки може би е да бъдат отвлечени човешки същества. Припомням, че всички космически съдове, нападнати през последната година, превозваха голям брой хора на борда си.

- Прав си, Фил - намеси се водещият. - Тази нова тенденция в поведението на аркусианците ярко се откроява от досегашната им практика. В миналото те не проявяваха какъвто и да е интерес към другите раси, освен желанието да ги видят мъртви. По време на Голямата война не влизаха в контакт с населението на превзетите от тях планети, а директно унищожаваша всяка форма на съзнателен живот, бил той хора или мараи. Никога преди не са взимали пленници, нито пък са се оставяли да бъдат пленени живи!

- Това може да означава само едно, Джон! Явно ставаме свидетели на драстична промяна в поведението им. Каква може да е причината за този внезапен интерес на аркусианците да залавят живи хора? Много вероятно е да разработват нови видове биологично или химическо оръжие и да им трябват експериментални обекти.

- Звучи ужасно, Фил, но вероятно е най-правдоподобното обяснение.

- Имаше и още едно неясно парче от пъзела. Аркусианците нападат само военни кораби. Защо? Ако просто искаха да изпробват биологично или химическо оръжие, можеха да ползват цивилни, които представляват по-лесна плячка.

- Не знам, Фил, някои анализатори спекулират, че аркусианците смятат военните за най-силните и издръжливи представители на човешката раса, както е може би при самите тях, и че именно върху тях е необходимо да експериментират, за да постигнат желаните резултат. Също не е изключено да търсят ценна информация за отбраната на хората, за което цивилни не биха им свършили работа.

- Възможно е, Джон, но всичко това си остава само в рамките на догадките. След вчерашните събития обаче едно е сигурно - зачестилите атаки по някакъв начин са свързани с желанието на аркусианците да се сдобият с жив човешки материал. Защо обаче остава загадка...

Силвия се размърда.

- Колко е часът? - попита тя.

- Почти седем и половина е - отговори Алекс.

- О, не, трябва да побързам. Ще закъснеем за лекцията по оперативна съвместимост... Трябваше да ме събудиш по-рано.

- Не исках да ти развалям съня - отговори Алекс. А и сега поне им беше по-лесно да стигат до лекциите, тъй като се намираха на „Оазисът“.

Влизайки в аулата, двамата трябваше да се разделят. Алекс седна при останалите перпериконци, докато Силвия се присъедини към кадетите на „Мадара“. Бездруго беше подлагана на голям натиск от бившето си гадже Стийв и приятелите му, така че положението ѝ съвсем щеше да се влоши, ако я видеха да седи в групата на перпериконци. Ето защо се настани до Беки и Бен.

След лекцията Алекс трябваше да се завърне на „Перперикон“, защото имаха упражнение по бойно пилотиране. Практическите упражнения продължаваха да се провеждат на борда на кораба въпреки усилените ремонтни дейности и факта, че кадетите в момента не живееха там. Още със слизането си на докинг-станцията Алекс усети острата миризма на изгоряло. Заедно с Габриела минаха през главната зала, която изглеждаше преобразена. Магазините и заведенията стояха затворени. Навсякъде щъкаха строителни машини, работници и колички, пренасящи материали. Личеше си, че Лао Ян използва момента не само да поправи „Перперикон“, но и да го модернизира.

В хангара ги посрещна командир Кърт, който с все така уверен тон им обясни предмета на днешното упражнение, сякаш нищо не се е случило. Въпреки това Алекс забеляза промяната по лицата на останалите кадети. Всички изглеждаха притеснени и уплашени. Вероятно последните събития ги бяха отрезвили. Това не беше игра, не се намираха в училище. Обучаваха се за онова, което извършиха бойните пилоти на „Перперикон“ преди по-малко от двадесет и четири часа - да рискуват живота си, ако е необходимо.

След като инструктажът приключи, един по един се изстреляха в открития космос с учебните хигруси. Докато излиташе, Алекс бе обзет за пореден път от мисълта, която го преследваше през последното денонощие. Какво е чувството да се изстреляш през същия този тунел, знаейки, че от другата страна те чакат аркусианци, с които трябва да се сразиш в смъртоносна битка? Само при мисълта за това адреналинът му се покачи.

Когато се озова в открития космос, вниманието му се отклони в друга посока. За първи път имаше възможността да разгледа пораженията, понесени от „Перперикон“ по време на битката. Въпреки интензивните ремонтни дейности следите бяха далеч от заличаване. Две огромни черни пробойни зееха на местата на взривените плазмени оръдия. Имаше и множество по-малки пробиви по корпуса, включително в близост до стаята, в която се намираха по време на битката. Гледката го накара да настръхне. Колко ли време щеше да отнеме, докато „Перперикон“ си възвърне нормалния облик?

Алекс не можа да мисли дълго по този въпрос. Започваше упражнението и кадетите щяха отново да тренират водене на космически бой. Все пак втори кръг на военните игри предстоеше само след две седмици. Тогава щяха да се изправят срещу „Мадара“ и „Хелзинг“. Не можеше да си позволят да са във идеална форма. За съжаление, събитията от предния ден явно повлияха на концентрацията и психиката им. Тренировката течеше вяло и всички допускаха глупави грешки. Единствено Габриела и Алекс се представяха на ниво, но дори те бяха далеч от върховите си постижения. Най-зле от всички се справяше Джери. Сякаш целият напредък, който придоби през последните седмици с помощта на Алекс, изчезна яко дим.

Дойде време за почивката и учебните хигруси се отправиха през тунелите обратно в хангара. Алекс и Габриела останаха за малко насаме.

- Отчайващо е! - въздъхна тя, подпирайки се уморено върху колесника на хигруса си, все още облечена в пилотския костюм.

- Хората са стресирани и изтощени. До няколко дни съм сигурен, че ще си възвърнем ритъма.

- Не знам, Алекс, това изоставане може да ни коства много. „Хелзинг“ и „Мадара“ направо ще ни издучат.

- Сигурен съм, че ще се справим! А и няма полза да се ядосваш, не сме виновни, че вчера едва не загинахме.

- Да, за това нищо не можем да направим, обаче има неща, които зависят от нас, но отказваме да ги подобрим.

- Какво имаш предвид?

- Знаеш за какво говоря! Твоят приятел Джери. Ако не друго, той със сигурност ще ни закопае!

- Хайде пак! Джери има голямо подобрение и не трябва да го гоним от отбора.

- Трябваше отдавна да сме го сменили, за да има време новият човек да свикне с екипа и да е във форма за втори кръг на игрите.

След този кратък и не много приятен разговор те трябваше да отидат отново в стаята за инструкции, защото командир Кърт имаше нова задача за следващия час.

- Така, кадети, съвсем умишлено пренебрегнах частта от обучението ви, касаеща атакуването на наземни и стационарни цели, оказването на поддръжка на сухопътните сили и прочее - започна той с присъщия си ясен и отсечен тон. - Съсредоточавахме се единствено в космическия бой, където трябваше да отразявате други изстребители. Тактиката ми беше такава, тъй като знаех, че в първи кръг на игрите ще ви се наложи да правите само това. Във втори кръг обаче нещата се променят, ще сте част от симулирано голямо сражение заедно с останалите кадети от всички родове войски, включително и сухопътните ни сили. Може да се наложи да атакувате наземни цели и не искам да излезе, че не съм си свършил работата, тъй че сега ще тренираме това.

Всички направиха разочаровани гримаси, а Алекс забеляза как Габриела направо подпря чело на ръцете си.

Той чудесно я разбираше, бяха го обсъждали многократно. Според нея оцеляването им по време на битката и крайната победа зависеха от това доколко ще могат да надвият кадетите от другите кръстосвачи в пряк двубой. Нищо друго нямаше значение, а сега това упражнение щеше да си е чиста загуба на време.

Командир Кърт явно забеляза израженията на кадетите и каза с почти весел тон:

– Е, поне сега ще постреляте с истински мунициии!

Кадетите се разшумяха и на лицата им се появиха усмивки. Единствено Габриела не помръдна, запазвайки каменното си изражение.

След края на инструктажа всички скочиха обратно в кабините на хигрусите си и след секунди се озоваха в открития космос. Тъй като Седми флот не се намираше в близост до планета, за целта на упражнението щеше да се използва същата платформа, на която се проведе състезанието между пехотинците на „Перперикон“ и „Дунав“ в миналия кръг на военните игри.

Кадетите летяха в бойна формация и по сигнал на командир Кърт всеки от тях се спускаше самостоятелно, правейки заход към платформата. Целта беше да се поразят по пет стационарни мишени, представляващи големи бели квадрати с нарисувани върху тях концентрични окръжности с различен цвят. След всяко прелитане кадетът се връщаше във формацията, за да опита отново, когато му дойде редът.

Време беше Алекс да изпълни първия си атакуващ заход към мишените. Имаше опит в подобно упражнение само от симулатора. Докато изпълняваше маневрата, следеше внимателно скоростта и ъгъла на атака, така че да се окаже в най-благоприятна позиция. Не прецени обаче, че изкуственото гравитационно поле на платформата ще му придаде малко допълнителна скорост. Когато се озова на подходяща за стрелба позиция, Алекс летеше по-бързо, отколкото му се искаше. Трябваше да действа, за да не пропусне мишените. Натисна спусъка върху щурвала и за първи път усети вибрациите, предизвикани от истински оръдия, които, макар и учебни, притежаваха огромна разрушителна мощ. Чуваше се ритмично думкане от двете страни на кокпита. Като златисти стрели плазмените снаряди озариха пространството, насочвайки се към повърхността на платформата. След секунди започнаха да избухват около мишените в големи оранжево-кафяви кълба от огън и пушек.

Алекс прелетя над тях и предприе издигане. Първата му атака приключи и трябваше да се върне във формацията. Командир Кърт му съобщи, че е успял да поразии само една от мишените, което си беше разочароващо. Останалите кадети също не се справяха убедително. Хигрусите, за разлика от транспортните кораби и страйкърите, не можеха да летят много бавно или да се задържат неподвижно над даден обект, така че спокойно да го обстрелват. Те трябваше да пикират и чрез умело насочване пилотите можеха евентуално да поразят наземната цел, докато прелитат над нея. В това се състоеше и трудността.

Скоро Алекс разбра, че резултатът му всъщност е доста приемлив, тъй като при първия опит на повечето кадети снарядите им минаваха встрани от мишените. Той поне бе успял да постигне правилно направление на полета, докато пикираше. Габриела също поразии една мишена.

Изненада поднесе представянето на Джери. Освен че заходи много правилно, той единствен прецени, че гравитационното поле на платформата ще окаже влияние на полета, и съобрази скоростта си с това. За всеобщо учудване, Джери поразии всичките пет мишени още с първия си опит. По радиостанцията се чуха специалните поздравления на командир Кърт – нещо, което рядко получаваша дори най-добрите.

По-нататък кадетите повтаряха упражнението, като с всеки нов опит се наблюдаваше видимо подобрене. На четвъртия път Алекс успя да поразии и петте си мишени, от което се почувства изключително горд. Разбира се, неговото постижение бледнееше пред това на Джери, който за всичките си опити не пропусна нито една.

„Леле, този път направо ни разказа играта!“

След края на упражнението всички изглеждаха в приповдигнато настроение. Стрелянето с истински мунициии се оказа забавно. Дори Габриела нямаше чак толкова недоволен вид. Джери бе на седмото небе. За първи път откакто постъпи във флота, се справяше добре с практическо упражнение. Алекс се усмихна. Сякаш камък падна от шията му.

Кадетите се насочиха към докинг-станция седем, откъдето щяха да вземат транспортна совалка обратно за „Оазисът“. Алекс имаше среща със Силвия. Нямаше търпение да я види и си представяше, че двамата ще си прекарат страхотно, но когато се срещнаха в един от парковете на „Оазисът“, още отдалече забеляза, че лицето ѝ е помръкнало. Тя го прегърна и едвам сдържаше сълзите си.

– Какво се е случило?! – попита почти уплашен Алекс.

Двамата седнаха на една пейка и тя подпря глава на гърдите му.

– Не издържах! – отговори през сълзи Силвия.

– Кое? – Той я притисна към себе си.

– Отношението на останалите... – Тя вече ридаше. – Става все по-зле.

– Какво точно стана?

- Казах им, че напускам отбора... - Настъпи кратка пауза. - Никой не се опита да ме спре. Всички ме гледаха студено, сякаш само това са чакали, а някои дори открито се усмихваха.

- Това е ужасно... - промълви Алекс.

Знаеше, че ако поне Бен и Беки бяха в отбора на „Мадара“, те щяха да се застъпят за Силвия, но за съжаление, двамата не се класираха и това я оставяше съвсем сама. През ума му мина и друга мисъл. Да се откажеш от мястото си в отбора беше все едно да захвърлиш на боклука шанс за първокласна кариера като боен пилот. Кадетите от отборите получаваха винаги най-добрите назначения и имаха най-големи шансове бързо да натрупат опит и да се издигнат. Заради цялата драма, в която и той самият имаше пръст, Силвия можеше да пропусне тази възможност.

- Какво смяташ да правиш?

Тя изхлипа няколко пъти, след което каза през сълзи:

- Подадох молба за трансфер на „Перперикон“. Щом като не ме искат...

- Добре. Това бих направил и аз на твоето място. Даже смятам, че е възможно догодина да те приемат в отбора на „Перперикон“.

- Бих се радвала, ако се случи. Ще се постарая много...

Двамата станаха от пейката, Алекс искаше да я разсее от тягостните мисли и затова я поведе към малкия увеселителен парк на „Оазисът“. Когато пристигнаха, тя нямаше желание да се вози на въртележки и влакчета на ужасите, затова Алекс реши да се опита да спечели награда на едно от стрелбищата. Силвия хареса идеята.

Стрелбището се оказа класически фургон с няколко въздушни пушки и мишени, представляващи подобни на капачки метални кръгчета, които падаха назад, когато ги уцели сачма. Алекс взе една пушка от човека във фургона и се насочи към мишената с най-малките капачки. Ако успееше да събори и петте, щеше да спечели най-голямото плюшено мече. Припомни си всички принципи, научени в упражненията по стрелба, и се съсредоточи. Въздушната пушка изщрака и една от капачките падна. Окуражен, Алекс свали още една. Последваха я третата и четвъртата.

- Много си точен - насърчаваше го Силвия.

При петия изстрел обаче той пропусна. Имаше право на един допълнителен патрон и това щеше да е последният му опит. Алекс се концентрира максимално, притаи дъх, пръстът му бавно започна да натиска спусъка, обирайки свободния ход... и точно в този момент се чу щракване. Капачката, в която се прицелваше падна, но не от неговата сачма, намираща се все още в цевта. Измина около секунда, преди да осъзнае какво е станало. Извърна се и видя зад себе си Стийв заедно с двама негови приятели, държащ победоносно въздушна пушка.

- Защо стреля по моята мишена?! - извика Алекс.

- Е, какво, ти нямаш проблем да налиташ на чуждото!

- Стига, Стийв, това е нелепо! - намеси се Силвия.

Алекс не отговори нищо, само остави пушката на тезгяха и пристъпи напред. Стийв също подаде оръжието на един от приятелите си и се приближи. Двамата бяха на не повече от тридесет сантиметра един от друг. Алекс нямаше намерение да преговаря. Усещаше как мозъкът му пулсира.

- И какво ще направиш по въпроса? - беше единственото, което каза.

Това се оказа достатъчно да запали искрата. Стийв замахна, Алекс се наведе и му нанесе удар в торса. След това двамата се вкопчиха един в друг и започнаха да се въртят, помитайки машина за захарен памук и маса за сувенири. Скоро се отскубнаха и започнаха да си разменят юмручни удари и ритници. Силвия безпомощно гледеше, заровила пръсти в косата си, докато кадетите от „Мадара“ подвикваха „Смачкай го, Стийв!“ и „Давай, Стийв!“.

Скоро обаче на мястото пристигнаха двама флотски полицаи, повикани навярно от продавачите на пострадалите щандове. Полицаяте бързо разтърваха Алекс и Стийв, след което ги арестуваха за нарушаване на обществения ред. Двамата бяха отведени с белезници на ръцете.

На Алекс му предстоеше да опознае още една част от флота, с която не се бе сблъсквал досега - ареста.

Глава 21

Размествания

Алекс се събуди от шума в коридора. Пазачът идваше, за да му донесе храна. Явно беше време за закуска, което означаваше, че е девет или десет сутринта. Малкият отвор в стоманената врата се откряна и през него се появи табла със закуската. Не много апетитно изглеждаща супа и няколко филии хляб.

Алекс нямаше точна представа за времето, което бе прекарал в ареста, тъй като при влизането му отнеха личните вещи, включително старфона. Преди да го затворят, прекара около час в стая за разпит, където трябваше да пише обяснения за действията си. После го прибраха в тази килия и оттогава вратичката се отвори три пъти, колкото да му дадат храна.

След като изсърба рядката супа, отново се отпусна на леглото. Какъв късмет, че беше събота, иначе щеше да изпусне занятията, което би утежило още повече положението му. Надяваше се до понеделник да го освободят. Все пак не можеше да го държат вечно тук заради едно сбиване.

Тъкмо когато започваше да се унася в лека дрямка, чу познат глас в коридора.

- Минали са двадесет и четири часа, длъжни сте или да предявите обвинения, или да го освободите!

- Няма да образуваме дело заради едно сбиване, но ще остане в ареста до края на уикенда, за да му дойде акълът...

- Това не го решавате вие! - Гласът на Габриела беше остър и решителен. - Има си устав!

Чу се сумтене и дрънкане на ключове. След малко пазачът отвори вратата и даде знак на Алекс, че може да излезе.

Спасителката му го чакаше отвън.

- Здравсти, радвам се да те видя! - започна Алекс, сияещ от щастие.

- Отиди да си вземеш личните вещи, имаме работа! - отговори му Габриела с не особено весел тон.

Алекс отиде на гишето, където му върнаха нещата срещу подпис, и скоро двамата напуснаха полицейското управление.

- Добре се справи с пазачите, аз нямаше да се сетя.

- Все пак нашите са адвокати, знам едно-друго - промърмори Габриела, махвайки с ръка.

- Каква работа имаме?

- Кърт ни вика, свързано е с отбора.

- Нали не иска и той да ме накаже?

- Не мисля, че ти си проблемът. Трябвало да обсъдим промени в състава.

Алекс въздъхна. Значи все пак не се беше разминало. Впечатляващото представяне на Джери при бомбардировките не е било достатъчно, за да му запази мястото в отбора.

Той присви очи и рязко попита:

- Ти ли повдигна въпроса за Джери пред командира?!

- Не, в интерес на истината. Изкушавах се да го направя много пъти, но знаех, че ще го приемеш тежко. Искан първо да те убедя, че това е правилното решение.

Алекс продължаваше да я гледа с недоверие.

- Както и да е, сега това няма значение, тъй като Кърт явно е твърдо решен да спечелим, и е поел нещата в свои ръце.

Двамата хванаха транспортна совалка, която щеше да ги отведе от „Оазисът“ до „Перперикон“. Докато пътуваха, смениха неприятната тема и Габриела започна да говори за „Инсиниум“. Тренировките вървяха добре, но клубът все още беше безизвестен и никой не им се обаждаше с искане за представяне.

- „Огнени звезди“, колкото и да са зле, стоят на пазара от много време - отбеляза Габриела.

- Така е, шоуто ни е в пъти по-добро, но всички в Седми флот знаят за тях, а не за нас.

- Вчера попаднах на една статия в новинарски сайт, където пише, че шоуто, което направихме по случай годишнината на „Перперикон“, е дело на „Огнени звезди“!

- Наистина ли?! - настръхна Алекс. - Това беше първото ни шоу пред голяма публика! Как е възможно някой да го припише на „Огнени звезди“?!

- Журналистът или се е объркал, или е бил техен приятел.

- Трябва да се постареем повече за рекламата си!

- Така е.

Двамата скоро стигнаха до кабинета на командир Кърт. Отпред вече чакаше Райън Даниелс - лидерът на екип Делта.

- Здравейте - помахна им той. - Знаете ли защо ни вика Кърт?

- Май ще иска да изключим Джери от отбора - въздъхна Алекс.

- Е, той ти е приятел, но според мен беше крайно време. Ако не го направим, нямаме никакъв шанс срещу „Мадара“ и „Хелзинг“.

- И аз това му говоря от сума ти време! - възнегодува Габриела.

- Лесно ви е да го кажете, понеже не познавате Джери толкова добре, колкото аз...

В този момент разговорът прекъсна, защото командир Кърт се зададе по коридора. Изглеждаше в приповдигнато настроение, което беше добър знак. Тримата отдадоха чест, но Кърт само им махна и каза дружелюбно:

- Здравейте! - след което отключи кабинета си и ги покани да влязат.

Офисът му се състоеше от няколко стола, голямо бюро и знамето на Земния съюз зад него. По стените бяха окачени снимки на стари и нови модели изстребители и портрети на пилоти. На Алекс му се стори, че един от тях е на баща му като млад пилот.

- Седнете! - покани ги Кърт. - Понеже сте лидерите на Алфа, Браво и Делта екипите от нашия отбор, исках да обсъдим промените в състава. - Той направи пауза, но никой от тримата не реагира. - Не се притеснявайте, това се случва абсолютно всяка година. Причината е в лошата според мен система, която флотът използва, за да определи отборите. Не се оценяват достатъчно индивидуалните качества на всеки кадет. Така може някой много талантлив пилот да не се класира, защото е попаднал в слаба група, или пък друг по-слаб да влезе в отбора, защото се е паднал в група със силни.

Алекс нервно се размърда в стола си. „Ето, почва се...“

- Но правилата не ги определям аз, а флотът. Можем обаче да направим промени в състава след първи кръг и това се случва всяка година, така че няма от какво да се притеснявате.

Настъпи тишина, която Габриела си позволи да прекъсне:

- Кого смятате, че е необходимо да извадим от състава на сегашния отбор, сър? - попита тя, колкото и очевиден да изглеждаше отговорът.

- По-точният въпрос е „кой“, госпожице Каменова - каза Кърт.

Алекс премигна. Беше убеден, че са тук, за да научат как Джери трябва да си тръгне от отбора, а ето че командирът явно планираше по-мощни размествания.

- От трите групи, съставлящи отбора, мисля, че има по един човек, който не е на достатъчно високо ниво. - Отново настъпи тишина. - От Алфа екипа ще трябва да се разделим с госпожица Софи Мирабо.

Габриела се намръщи:

- Но, сър, тя се справя много добре!

- Не достатъчно. Мисля, че е талантлива, но точно в момента има други кадети, които дават по-добри постижения. Ако някой от тях заеме мястото ѝ, това ще засили отбора, което в крайна сметка е най-важното.

Габриела не отговори нищо, а едва забележимо сви устни. Навярно тя също като Алекс изпитваше привързаност към кадетите от групата си.

- Знам, че не е приятно, но е необходимо! От Браво екипа - Кърт погледна към Алекс - мисля, че е ясно. Господин Джерълд Хъгинс се представя повече от посредствено.

- Сър, позволете да възразя! - каза Алекс. Кърт, Райън и особено Габриела впиха пронизващи погледи в него. - Вярно е, че Джери никак не го бива във въздушния бой, но последния път се справи феноменално при атакуването на наземни цели. Това не ви ли накарва да си промените мнението за него?

Кърт се изтегна назад в стола си и каза:

- О, да, промени мнението ми за него, и то много! Преди не бях сигурен дали това момче изобщо има място във флота, докато сега смятам, че може да бъде много ценен кадар.

- Тогава защо...

- Но само ако си смени специалността - довърши Кърт.

- Какво имате предвид?

- Джерълд има талант да бъде пилот на страйкър. Това го видях онзи ден на упражнението. Осигуряване на близка въздушна поддръжка, осъществяване на десантни операции на труднодостъпни места - това е неговата сила, не космическият бой.

Алекс замълча. Все още не беше убеден. Тогава Габриела се намеси с малко по-съчувствен тон:

- Алекс, видя какво се случи преди няколко дни. Пилотите от „Перперикон“ влязоха в смъртоносна схватка с аркусианците. Сега си представи Джери не на игрите, а в подобна ситуация. Ще бъде първият, когото ще унищожат.

Те имаха право и Алекс не възрази повече. Мислите му бяха насочени към това как ли ще се почувства Джери, когато разбере. „Дали ще бъде съкрушен, или ще се зарадва на новата посока в кариерата си?“

По-нататък Кърт премина към Делта екипа:

- Джордж Фол. Мисля, че ще се лишим от него.

Райън само кимна. Кърт продължи:

- Така, след като уточнихме кого ще освободим от отбора, ето как ще решим кои ще са новите попълнения. Спрял съм се на петима кадети от другите групи, които се справят много добре.

Тримата се спогледаха. Алекс започна да прехвърля наум вероятните кандидати.

- Всеки един от тях е по-добър от тези, които махаме. Има обаче и шести човек, когото искам да вземем предвид.

Всички го погледнаха въпросително.

- В петък получих уведомление от ръководството за трансфер на кадет първокурсник от кораба „Мадара“. Честно казано, се учудих, тъй като желанията за трансфери в повечето случаи са в обратната посока.

Алекс неволно погледна към Габриела. И двамата се сещаха кого има предвид Кърт.

- Учудването ми нарасна още повече, когато узнах, че въпросният кадет е бил част от отбора на „Мадара“. Името ѝ е Силвия Пламенова.

- От техния отбор! Вярно? - примигна Райън. Алекс и Габриела останаха безизразни.

Кърт продължаваше:

- Има доста впечатляващи постижения. По време на битката срещу кадетите на „Ливингстън“ е успяла да отстрани четирима противници, което я поставя сред най-ефективните играчи от отбора на „Мадара“.

- Сър... - обади се Райън. - Със сигурност е добре, че „Мадара“ са загубили един толкова силен играч, но мислите ли, че е разумно да я приемаме в нашия отбор? Все пак щом ѝ се е наложило да напусне, може би има проблеми с работата в екип?

Първият импулс на Алекс беше да възрази и да защити Силвия, но не се поддаде, тъй като съзнаваше, че това няма да е от полза. Искаше да изглежда безпристрастен, затова не каза нищо.

- Да, съгласен съм. Ето защо не съм сигурен дали трябва да я приемаме, казвам само, че това е една възможност! - подчерта Кърт. - Тя ще се яви заедно с останалите кандидати на малко състезание, което съм им приготвил. Аз ще реша кои трима да бъдат приети в отбора. Все пак обаче бих искал да присъствате и вие. Състезанието ще се проведе в сряда от деветнадесет часа, след като всички занятия са приключили. Мястото, откъдето ще излетят, ще бъде обичайният хангар с учебните хигруси.

Когато тримата напуснаха кабинета на Кърт, Алекс се опита да не дава вид колко се вълнува. Навярно Райън не беше забелязал нищо необичайно. Той скоро им каза „Чао“ и се раздели с тях.

Преди да проговори на Габриела, Алекс изпита известна вина заради начина, по който се чувстваше в момента. От месеци се притесняваше да не изхвърлят Джери от отбора, а ето че сега изобщо не съжаляваше. Напротив, преливаше от щастие при мисълта Силвия да заеме мястото му.

- Как мислиш, защо Кърт иска да присъстваме на кастинга за нови пилоти? - попита Габриела.

- Все пак сме лидерите на отбора, може би мнението ни е от значение...

- И аз така мисля - съгласи се Габриела. - Слушай, смятам, че е важно да приемат Силвия.

Алекс леко повдигна вежди.

- Не го казвам, защото ти е гадже и наша приятелка... Знаеш, че се стремя да не допускам личните отношения да влияят на преценката ми.

- Да, забелязах.

- Има обаче няколко неща, заради които искам Силвия в отбора. Първо, очевидно е страхотен пилот. За разлика от другите кандидати, тя не е резерва, ами доказал се топ пилот на „Мадара“.

- Така е.

- Второ, Кърт и Райън се притесняват, защото не я познават. Те смятат, че може би е проблемен човек и затова ѝ се налага да напусне „Мадара“.

Алекс понечи да каже нещо, но Габриела продължи настойчиво:

- Това е нормално, Алекс, и аз на тяхно място щях да мисля така.

- Но ние двамата познаваме Силвия. Работим заедно с нея и в „Инсиниум“. Знаем, че няма проблеми да работи в екип.

- Да, но не можем да го кажем на Кърт. Ще реши, че сме пристрастни, защото сме ѝ приятели, и че искаме да я вкараме в отбора по тази причина. Това ще намали шансовете ѝ.

- Съгласен съм... Затова и аз нищо не казах пред Кърт.

- Третата причина да искам Силвия при нас е, че това ще нанесе голям морален удар върху отбора на „Мадара“. Те са най-сериозният ни противник по пътя към титлата. Ако един от най-добрите им хора премине в нашия отбор, ще е като плесница в лицето им.

Последните думи накараха Алекс да се замисли. Никой все още не беше попитал Силвия дали желае да нанесе този плесник. Дали бе готова не просто да обърне гръб на старите си съотборници, но и да застане открито срещу тях. Все пак в течение на много време тя трябваше да търпи недоверие и съмнения в лоялността. Нямахме ли евентуално присъединяване към редиците на „Перперикон“ веднага след напускането на „Мадара“ да потвърди, че тези съмнения са били основателни и че тя действително е предател?

- Не знам, Габи, не съм сигурен дали тя изобщо ще се съгласи да го направи... - отрони Алекс.

- Е, да, може и да не се съгласи. Но ще е лошо за нея. Все пак да си част от отбора е възможност за добра кариера във флота. Тя не беше виновна, че загуби мястото си на „Мадара“, тъй като се справяше отлично като пилот. Сега ще получи справедливо право да участва в игрите. Дано да се възползва.

Тъй като беше събота, те нямаха часове и хванаха първата совалка обратно за „Оазисът“. Алекс се прибра в стаята си в хотел „Звезден изгрев“ тъкмо когато сервираха обяда. Още една екстра, която отличаваше хотела от квартирите на „Перперикон“.

Останал сам, той си представи как в момента командир Кърт пише личните съобщения до засегнатите от днешния разговор хора. „Какви ли ще са реакциите? Как ще го понесе Джери? Дали Силвия ще се възползва от възможността?“ Реши да не чака, а пръв да ѝ съобщи новината. Набра номера на старфона и скоро лицето ѝ се показа на дисплея.

- О, пуснали са те от ареста! Мислех си, че ще останеш там до края на уикенда - усмихна се тя. Алекс обичаше да я гледа усмихната.

- Искаш ли да се видим? Кога може да дойдеш на „Оазисът“?

- Ами мога да тръгна след малко.

- Супер, ще те чакам при ректората.

- Окей.

Един час по-късно двамата се видяха на уреченото място. Тръгнаха по алеите на „Оазисът“ и Алекс я заведе при онзи малък водопад в гората, където се целунаха за първи път. Седнаха край водата.

- Трябва да ти кажа нещо... - започна той. - Нали си спомняш, че обсъждахме възможността догодина да те приемат в отбора, след като се прехвърлиш на „Перперикон“?

- Да? Спомням си...

- Ами... възможно е това да стане и по-скоро...

- Но как?! Нали вече отборите са определени? Да не е умрял някой?!

- Слава Богу, не. Но командир Кърт желае да направи промени в отбора. Ще замени трима души. Лично е преценил кои хора да се явят на нещо като съревнование за освободените места. Спрял се е на общо шест човека, сред които си и ти.

- Наистина ли?!

- Да, видял е, че ще се местиш от „Мадара“. Това е привлякло вниманието му и е разбрал, че си била от техния отбор. Ето защо смята, че би могла да си добро попълнение - обясняваше Алекс.

Силвия не каза нищо, а се загледа към водопада. Явно обмисляше възможността.

- Ако го направя, всички от отбора на „Мадара“ ще са напълно убедени, че съм била предателка от самото начало.

- Вероятно е така. Точно затова реших да ти кажа по-рано, за да имаш време да го обмислиш.

- Няма какво да го мисля! - каза решително и почти гневно Силвия. - Те са тези, които се отнесоха зле с мен и ме предадоха! Не им дължа нищо!

Алекс кимна.

- Даже ще се радвам да ги срещна по време на състезанието! Ще се постарая да сваля колкото мога повече от тях!

Явно месеците, прекарани във враждебна атмосфера, си казваха думата. „Натрупала е доста гняв“ - помисли си Алекс.

- Как точно ще ни преценява Кърт? - попита Силвия.

- Не ни каза. Тъй като сте шестима кандидати, е много вероятно да ви раздели по двойки и да трябва да се биете. Или може да измисли някакви други изпитания.

- Неизвестността е много изнервяща - промълви Силвия и се сви до Алекс, който я обгърна с ръка, притискайки я към себе си.

- Сигурен съм, че ще се справиш!

Те прекараха още няколко часа заедно, разхождайки се из залесените райони на „Оазисът“. Умишлено избягваха по-оживените места. Алекс смяташе, че ако в момента засекаат някого от бившия отбор на Силвия, това само ще влоши емоционалното ѝ състояние. Едно от местата, където се задържаха по-дълго, беше слънчева поляна наред с гората. Там се упражняваха малко, въртейки чорापени пойове. Алекс показва на Силвия няколко нови движения, а тя, както обикновено, схващаше забележително бързо.

Привечер двамата се разделиха. Той я изпрати до докинг-станцията. Официално трансферът ѝ щеше да се осъществи в понеделник, дотогава тя оставаше на „Мадара“.

Алекс се прибра сам в хотел „Звезден изгрев“, жадувайки за малко почивка след изпълнения с емоции ден. Но уви, драмите все още не бяха приключили. В момента, в който седна пред компютъра и отвори социалната мрежа, погледът му фиксира новия статус на Джери, гласящ: „Напускам флота!!!“. Надеждите, че ще приеме с радост новата посока в кариерата си, умряха в този момент.

„Ужас! Той не може да напусне флота! Не бива...“ Алекс осъзнаваше, че точно сега е един от малкото хора, които могат да му повлияят. Сети се и за още един.

- Видя ли статуса на Джери? - попита с напрегнат глас по старфона.

- Не, какво се е случило? - Габриела звучеше и изглеждаше уморена.

- Пише, че е решил да напусне флота. Явно Кърт още днес е изпратил съобщенията и Джери не го приема особено добре.

- Глупаво е да напуска! Той има талант, но просто не е за пилот на изстребител.

- Смятам, че трябва да му го кажем. В противен случай може наистина да напусне и после да съжалява.

Габриела се замисли. Личеше си, че не е сигурна дали иска да се замесва в това, но накрая кимна.

Пет минути по-късно двамата се срещнаха в коридора на етажата си. Стаите им се намираха близо една до друга.

- Е, хайде да вървим! - подкани Габриела.

Двамата стигнаха до вратата на Джери и Алекс позвъни. Нямаше представа какво ще завари вътре. „Само дано не е облепил и стените на хотелската стая със снимки на Габи...“

Джери отвори вратата. Изглеждаше сякаш току-що са го извадили от центрофугата. Алекс хвърли крадешком поглед на стаята и си отдъхна. Стените стояха непокътнати.

- Здравсти, Джери! - каза Габриела.

- О... здравей!

Той се поизправи. Това може би беше първият път, когато обектът на мечтите му се обръщаше към него по име. Сякаш всички други мисли се изпарили от главата му, но това трая само няколко мига, след което раменете му отново увиснаха.

- Как е, братле? - попита Алекс. - Може ли да влезем за момент?

- Добре, влезте... но е малко разхвърляно.

Двамата пристъпиха. Леглото действително не беше оправено, но трудно можеше да се каже, че е „разхвърляно“, тъй като в стаята нямаше почти никакви лични вещи. Всичко се намираше натъпкано в два огромни куфара в средата на помещението. Явно Джери не се шегуваше и вече си беше стегнал багажа.

- Разбрахме, че се каниш да ни напуснеш... - започна Габриела. - Толкова ли е важно за теб да си в отбора?

- Разбира се, че не! - каза раздражено Джери. - Всъщност като се има предвид колко зле се представях на състезанията, се учудвам как не ме сменихте по-рано. Явно вие двамата държите много на мен! - Последното изречение излезе от гърлото му с почти сподавен плач.

- Ами... - Габриела погледна Алекс, след което реши просто да продължи нататък: - Тогава какво те кара да искаш да напуснеш?

- Писмото на Кърт! - отсече Джери. - Не просто ме маха от отбора. Пише, че изобщо не ставам за пилот на изстребител и че трябва да се преквалифицирам като пилот на страйкър или транспортен кораб.

- Това не е толкова лошо! - опита се да го успокои Габриела.

- Не е ли?! Всеки знае, че пилотите на изстребители са каймакът на флота. Толкова е уничително...

- Не си прав. Пилотите на страйкъри са също толкова важни, макар че изстребителите обикновено обират лаврите - намеси се Алекс.

- Нищо не печелиш, ако напуснеш флота - допълни Габриела. - Имаш талант и той е в пилотирането на друг тип кораби. Всички го видяхме на упражнението по атакуване на наземни цели. Затова ти е писал Кърт. Явно смята, че ще пропилиеш таланта си, ако останеш при изстребителите.

- Глупости...

- Джери! - Алекс започваше да се ядосва. - Спомняш ли си как съвсем в началото, когато не се познавахме толкова добре, седяхме с теб и Силвия в едно заведение? Тогава всеки сподели какви са мотивите му да постъпи във флота. Помня, че ти не каза „Влязох във флота, защото повече от всичко на света искам да бъда пилот на изстребител“. Не! Ти каза: „Влязох във флота, защото вярвам, че скоро ще избухне война. И не искам да бъда беззащитен и да гледам безпомощно“. Не беше ли така?

- Беше нещо от този сорт, да...

- Е, нека ти кажа нещо. Напуснеш ли флота, ще се случи точно това, от което се опасяваш. Ако останеш като пилот на изстребител, отново ще си безпомощен, защото ще си първият, когото аркусианците ще свалят. Но като пилот на страйкър, ще имаш огромен принос и може би ще спасиш живота на десетки хора. Готов ли си да отхвърлиш всичко това с лека ръка само защото думите на Кърт са те засегнали?

Известно време Джери не каза нищо, после промълви:

- Ще помисля. Оценявам вниманието ви, но бих искал да остана сам сега!

Двамата кимнаха и излязоха от стаята.

- Как мислиш, дали го убедихме? - попита Габриела.

- Със сигурност го накарахме да се замисли. Надявам се да вземе правилното решение.

Съревнованието

Беше сряда вечерта, след края на занятията. Предстоеше извънредното упражнение, на което командир Кърт щеше да избере новите три попълнения за отбора. Алекс чувстваше напрежение в гърдите си. Седеше заедно с Кърт, Габриела и Райън на дълга маса в хангара с хигрусите и чакаше кандидатите да се появят.

Точно в деветнадесет часа шестимата кандидати влязоха в хангара и се строиха на около два метра от масата. Силвия за първи път носеше синьо-сребристая униформа на „Перперикон“ и изглеждаше ослепително в нея. Останалите кандидати ѝ хвърляха озадачени погледи, защото им бе напълно непозната. Алекс се замисли, че колкото и напрегнат да се чувстваше той самият в този момент, вероятно Силвия се вълнуваше десетократно повече. Съдбата ѝ щеше да се реши в следващите минути.

– Здравейте, кадети! – започна Кърт. – Целта на това упражнение е да избере измежду вас шестимата най-добрите попълнения за отбора, преди втори кръг на игрите да започне. – Настъпи тишина: една от онези кратки и драматични паузи, които Кърт обичаше да прави. – Може би си мислите, че ще ви разделя по двойки и работата ще се реши с директни елиминации. Само че на мен целта ми не е да правя шоу, а да избера тримата най-добри. Ето защо реших да изправя всеки един от вас пред еднакво трудно предизвикателство и да избера тримата, които се справят най-впечатляващо.

Отново настъпи мълчание. Алекс внимателно следеше израженията на кандидатите, които издаваха притеснение и обърканост. Той самият нямаше ни най-малка представа в какво ще се състои изпитанието. Най-сетне Кърт продължи:

– Тук до мен се намират тримата най-добри пилоти в отбора.

Алекс неволно се изпъчи малко, опитвайки се да си придаде по-авторитетен вид.

– Те ще пилотират днес своите хигруси като отбор.

Тримата се извърнаха към Кърт. Алекс едва се сдържа да не извика „Какво, по дяволите?!“. Пригответил се бе да стои и да си почива заедно с останалите „стари кучета“, наблюдавайки зрелището, което шестимата кандидати предстоеше да разиграят, а после евентуално да даде оценка за представянето им. Изобщо не си представяше, че ще трябва той самият да пилотира. Явно обаче Кърт имаше различни планове. Не бе взел тримата, за да се допитва до тях. Искаше да използва уменията им, за да оцени по някакъв начин кандидатите.

Командирът продължи да говори, без изобщо да даде вид, че забелязва изненаданите физиономии на Габриела, Райън и Алекс:

– Всеки един от вас шестимата ще се изправи сам срещу титулярите в десетминутен мач.

Кандидатите изглеждаха ужасени. Един от тях – момче с късоподстригана кестенява коса – дори си позволи да възрази:

– Но, сър, какъв шанс бихме имали – един срещу трима, и то тримата най-добри?

– Правилата ще са малко по-различни! – отговори Кърт. – Колкото и попадения да понесете, вие няма да се считате за „свалени“, просто ще натрупвате отрицателен актив. За сметка на това, ако успеете да уцелите дори веднъж някой от титулярите, автоматично го вадите от играта. Пожелавам успех на всички!

Сетне той се обърна към втрещените членове на титулярния отбор.

– А от вас тримата очаквам наистина най-доброто!

– Да, сър! – отговориха те. После се насочиха към една от съблекалните, докато кандидатите тръгнаха към друга.

По пътя Алекс и Габриела успяха да си разменят няколко думи, без Райън да ги чуе.

– Трябва да дадем най-доброто от себе си, нали разбираш? – прошепна Габриела. – Не можем да фаворизираме Силвия.

– Знам! – отговори Алекс, също шепнешком. – А и тя самата не би искала да спечели по нечестен път.

Когато всички бяха готови, Кърт даде нареждане на тримата да излетят. За няколко минути те достигнаха предварително зададените координати, недалеч от позицията на „Перперикон“. Минута по-късно се изстреля първият претендент. Беше момчето с кестенявата коса. Тримата веднага се впуснаха към него. Уплашен от масираната атака, той се стрелна наобратно и през десетте минути, отредени да покаже какво може, се опитваше да се спаси от преследвачите си. Накрая завърши с отрицателен актив от двадесет и седем понесени попадения и нито веднъж не се озова в позиция да атакува.

– Доста разочароващо! – коментира Райън по канала, чрез който само те тримата комуникираха.

– Да, нямаше никакво предизвикателство, чак ми стана жал за горкото момче – обади се Алекс.

– Съсредоточете се! Идва следващият участник! – изкомандва Габриела.

И действително от докинг-станцията на „Перперикон“ излетя нов хигрус. Алекс си спомни, че вторият по ред кандидат е момиче с къса руса коса, вързана на опашка. Тя се справи дори по-разочаровашо от първия. До края на десетте минути отнесе общо тридесет и четири попадения.

- Леле, не мислите ли, че Кърт леко е надценил възможностите на нашите кандидати? - промърмори по радиостанцията Райън. - Сигурен съм, че на всеки от тях ще му е трудно да бие дори само един от нас, камо ли и трима ни заедно.

- Целта им не е да ни „бият“, Райън, а да се прецени кои от тях са най-добрите - скастри го Габриела.

- Както е тръгнало, ще се класират тези с най-малко понесени удари - коментира Алекс.

Третият, на име Джонатан Кърс, беше лидерът на една от групите, които не се класираха за отбора. Оттогава насам той не спираше да натяква, че не е сред титулярите само защото останалите от групата му са били прекалено слаби. Сега му се отваряше шанс да докаже, че това наистина е вярно. За разлика от първите двама кандидати той предприе много по-агресивна тактика. Усещаше се, че е способен, по резките маневри с голямо претоварване. В първите няколко минути понесе четири удара, но това изобщо не го разколеба. Изненадващо успя да уцели Райън, отстранявайки го от играта. Така до края на изпитанието се би само срещу Алекс и Габриела. През цялото време се стремеше много повече да напада, отколкото да се предпазва от удари. Агресивната му тактика не даваше възможност на двамата да го атакуват толкова често - те бяха уязвими, защото отпадаха дори при едно попадение. В крайна сметка когато времето изтече, той завърши с резултат от осемнадесет понесени попадения и един отстранен противник.

- Ей, този ни поизпоти! - каза Алекс, след като тримата се върнаха в изходна позиция, очаквайки следващия претендент.

- Може да се каже, че почти сигурно си осигури място в отбора - обади се Габриела.

- Трябва да си призная, че ме изненада. Това момче наистина има способности и хъс. Жалко, че не попадна в отбора от самото начало! - добави Райън.

Четвъртият кандидат също не се справи зле. Името му беше Михаил Гарович. Не успя да свали нито един от тримата, но понесе само двадесет попадения, което си оставаше приличен резултат. Петият пък се справи направо блестящо. Казваше се Джулия Хийчък и успя да отстрани Алекс. Оставайки само срещу Райън и Габриела, тя понесе общо двадесет и две попадения.

Сега вече идваше редът на последния кандидат - Силвия. Летвата беше вдигната доста високо. Джонатан и Джулия със сигурност щяха да се класират, защото съумяха да отстранят по един играч. Михаил оставаше трети до момента и Силвия трябваше да подобри поне неговия резултат, за да си осигури място в отбора.

- Добре, момчета, това е последният претендент! Тя идва от „Мадара“ и е била част от отбора им, така че не я подценявайте! - чу се гласът на Габриела по радиостанцията.

- Да ѝ дадем топло посрещане тогава! - пошегува се Райън, след което битката започна.

Тримата се нахвърлиха агресивно, както винаги, но Силвия успя да ги финтира и да излезе в изгодна позиция.

- Бива си я! - извика Райън.

- Алекс, Райън, преследвайте я, аз ще се опитам да направя обходна маневра и да я изненадам - изкомандва Габриела.

Двамата изпълниха командата и погнаха Силвия, опитвайки се да я подложат на кръстосан обстрел. Тя правеше безумно резки завой, с цел да се измъкне, и скоро Райън изостана, но Алекс успяваше да следва темпото ѝ. Намирайки се в удобна за стрелба позиция, той ѝ нанесе попадение, а след това и още едно. Изведнъж Габриела се появи отгоре и отбеляза две попадения. Силвия рязко извърна хигруса си към нейния. По този начин се разкриваше спрямо Алекс и следващия малко по-назад Райън, но се оказа фронтално спрямо Габриела и двете си размениха изстрели.

- Вън от играта съм! - съобщи Габриела.

Силвия бе понесла попадения, но постигна целта си да отстрани един от титулярите. Възползвайки се от моментното объркване, рязко зави и застана на шест часа спрямо Райън. Той предприе избягващи маневри, но тя не се отлепяше от него.

- По петите ми е! Направи нещо! - крещеше Райън в слушалките.

- Разбрано!

Алекс скоро ги настигна и се озова зад опашката на Силвия. Тя обаче не прекрати преследването си, напълно игнорирайки присъствието му. Той на няколко пъти има възможността да стреля и нанесе общо три попадения. Силвия получаваше отрицателни точки, но те нямаше да я изкарат от играта. Успееше ли обаче да уцели Райън, щеше да остане сама срещу Алекс.

Планът ѝ проработи: след още няколко опита на Райън да се измъкне, изстребителят му изчезна от тактическия дисплей в кабината на Алекс. Това означаваше, че е уцелен и трябва да напусне играта. Силвия се превърна в единствения кандидат, успял да отстрани двама от титулярите.

Алекс все още се намираше в превъзхождаща позиция зад опашката ѝ. Нямаше никакво намерение да я остави да се измъкне. Натисна дросела докрай за максимум мощност, опитвайки се да я догони. Тя ускори на свой ред. Двата изстребителя сякаш танцуваха в космическото пространство, описвайки спирали и извивки. Алекс усещаше как напрежението в главата му се покачва след поредния завой, при който претоварването достигна критични стойности, а хигрусът скърцаше, сякаш ще се разпадне всеки момент. Тогава Силвия предприе неочаквана избягваща маневра. Алекс се забави в реакцията си само няколко части от секундата, но това беше достатъчно. Сега Силвия се оказа зад гърба му и ролите се размениха.

Алекс веднага предприе серия от избягващи маневри. Знаеше, че ако Силвия го уцели дори само веднъж, ще го отстрани. Той не можеше да си позволи това, честта на целия титулярен отбор лежеше на плещите му. С голямо усилие предприе рязък маньовър. Усети как зрението му за миг причернява, а на таблото започват да светят червени индикатори. В крайна сметка обаче усилието си струваше, защото той се отърва и сега двамата се гонеха, без нито един от тях да е в превъзхождаща позиция. След такова впечатляващо представяне Силвия със сигурност щеше да бъде приета в отбора, всичко отук нататък беше само в името на предизвикателството и двамата даваха всичко от себе си.

Никой обаче не успя да вземе надмощие. В крайна сметка времето изтече и те кацнаха на докинг-станцията. Алекс не се бе чувствал толкова изтощен от много време насам. Пускайки щурвала за управление и дросела, забеляза как ръцете му треперят. Когато люкът се отвори и той се изправи, краката му бяха омекнали.

Слизайки от кабината на хигруса, се озова заобиколен от останалите участници. Те възторжено поздравяваха него и Силвия. Червената ѝ коса закачливо припламваше, а когато тя се извърна, блестящите ѝ очи го поразиха. Двамата тръгнаха един към друг. Лицето ѝ грееше в усмивка.

Доближиха се и си подадоха ръце.

- Добър бой се получи! - каза тя.

Отблизо Алекс забеляза, че радостта и възторгът, изписани на лицето ѝ, не могат да скрият изтощението, превзело тялото ѝ. Искаше му се да я прегърне, но знаеше, че все още ще бъде неуместно, затова просто се усмихна и тръгна към мястото, където чакаха Габриела и Райън.

Време беше Кърт да обяви резултатите. Постижението на Силвия беше несравнимо - понесени осем попадения и свалени двама пилоти от титулярите, така че за нея никой нямаше съмнения.

- Много добре! - извика командир Кърт. - Новите попълнения в отбора на първокурсниците са: Силвия Пламенова, Джонатан Кърс и Джулия Хийчък.

Алекс наблюдаваше Силвия. Тя просто сияеше.

На кандидатите им беше позволено да се разотидат. Алекс, Габриела и Райън останаха още малко с Кърт.

- Мисля, че взехме трима прекрасни пилоти в отбора! - заяви той.

- Съгласна съм! - каза бодро Габриела.

- При това положение, госпожице Каменова, няма да имате никакво оправдание, ако загубим от „Мадара“ или „Хелзинг“! - отбеляза Кърт, а лицето на Габриела посърна.

- Сър, в началото бях леко скептичен да вземаме човек, който е бил от отбора на „Мадара“, но според мен тя е най-доброто ни попълнение - намеси се Райън. - Надявам се да няма проблеми с работата в екип.

- Не смятам, че ще има - отговори решително Кърт. - Поинтересувах се малко и доколкото може да се има вяра на слухове, девойката е напуснала „Мадара“, защото се е скарала с гаджето си, който пък е капитан на техния отбор.

- Наистина ли? - полюбопитства Райън, докато Габриела и Алекс мълчаха безизразно.

- Ако трябва да съм съвсем точен, говори се, че момичето е зарязало капитана на отбора им заради момче от „Перперикон“. Честно казано, ако го познавах, бих стиснал ръката на този младеж, хе-хе!

Райън също се засмя.

Кърт излезе, оставяйки тримата сами, и чак тогава Габриела се разсмя на свой ред. Явно едвам се беше сдържала толкова време. Алекс я стрелна с поглед, но тя сякаш не го отрази.

- Какво има? - попита объркано Райън.

- Ами... - запелтечи Алекс.

- Хайде, мисля, че можем да му кажем вече. Така или иначе ще разбере - предложи през смях Габриела.

- Какво ще разбере?

- Силвия ми е гадже! - заяви Алекс. - Тя действително преди това ходеше със Стийв - капитана на пилотите първокурсници от „Мадара“.

- Вярно ли?! - възкликна Райън. - Леле, брато, ти използваш непозволени средства, за да отслабиш

противниковия отбор! Ха-ха!

- Аз не... Няма значение - изломоти Алекс. Не му ставаше особено приятно, че личните му отношения със Силвия се превръщат във въпрос, касаещ едва ли не целия Седми флот.

След края на упражнението Алекс, Силвия и Габриела хванаха совалка към „Оазисът“. Там имаха среща с Мегън, Зак и Арвин в любимото си заведение - „Крилото на Ягуара“. Настроението на цялата компания бе приповдигнато, защото Силвия не само че се отърва от тормоза, на който я подлагаха съотборниците ѝ от „Мадара“, но и намери мястото си в отбора на „Перперикон“.

Все пак имаше едно нещо, което не спираше да мъчи Алекс. Всичко се беше наредило прекрасно за него и Силвия, но как ли се чувстваше Джери? Дали бе променил решението си, или все така се гласеше да напусне флота?

Отговорът дойде изневиделица.

- Яко е, че твоят приятел Джери все пак остана в отбора и ще участва във втори кръг на игрите - подхвърли Мегън.

- Какво?! - попитаха едновременно Алекс и Габриела.

- А, как, не знаете ли? - Мегън повдигна вежди. - Ние също направихме съревнование за нови пилоти на транспортни кораби и страйкъри. Както знаете, нашите не се представиха много добре при мисията на пехотинците.

- Говори ми! Само нашият страйкър успя да кацне! - оплака се Зак.

- Искате да кажете... - започна Габриела.

- ... че Джери се е кандидатира за пилот на страйкър? - довърши развълнувано Алекс.

- О, да, и се справи много добре - отговори Мегън. - Порази всичките цели и кацна на точно указаното място, и то за най-кратко време от всички кандидати. Смятам, че има талант.

- Леле, чак ме хваща яд, че не съм кадет в този момент! - намеси се Арвин. - Защото както е тръгнало, тази година „Перперикон“ със сигурност ще вземе титлата.

- Да прием за това! - извика Зак и всички удариха халбите си.

На другия ден, след часовете, кадетите получиха известия, че трябва незабавно да съберат нещата си и да напуснат стаите в хотел „Звезден изгрев“. Ремонтът на квартирите им на „Перперикон“ приключи и те трябваше да се нанесат обратно там.

Джери дойде да помогне на Алекс.

- Моите неща са си още в куфарите хе-хе. Нямах време да разхвърлям много - поясни той.

Двамата не си бяха приказвали като приятели от доста време. Всички тези проблеми покрай отбора ги караха да се чувстват неловко, но сега вече нещата изглеждаха наред.

Естествено, Джери не пропусна да засегне най-важната тема в цялата галактика.

- Сега, когато отново съм в отбора и имам шанс да се представя супер на игрите, Габриела ще ме види в много по-различна светлина.

- Нали не правиш всичко това само за да впечатлиш Габриела?

- Не, разбира се! Да усъвършенствам способностите си е важно, за да може да съм ефективен, когато дойде моментът да се бием с аркусианците. Трябва да дам приноса си в защитата на човечеството и прочие, но и впечатляването на Габриела също е важна част от целите ми.

- Щом казваш...

Двамата взеха куфарите си и се насочиха към докинг-станция шестнадесет, откъдето излиташе следващата совалка за „Перперикон“. Кръстосвачът беше видимо променен след ремонта. Централната зала сега бликаше от живот, всички заведения и магазини бяха обновени. Кадетските квартири също изглеждаха много по-добре от преди.

- Бре, да не повярваш, май трябва по-често да се бием с аркусианците! - пошегува се Джери.

Скоро двамата се разделиха, защото всеки влезе в стаята си и се зае да подрежда.

Алекс тъкмо отвори първия куфар, когато на вратата се позвъни. Той извика небрежно „Влез!“. Сигурно беше Зак, или Силвия, или някой друг от приятелите му.

- Здравсти, Сашо - чу се гласът на баща му.

Адмирал Юлиан Стаматов носеше официалната си униформа и за момент Алекс си помисли дали не е редно да

отдаде чест, но после само каза:

- Здравсти, татко...?

- Дойдох да видя как изглежда „Перперикон“ след възстановяването. Трябва да призная, че нашият приятел Лао е свършил невероятна работа.

- Така е. Корабът изглежда много по-добре от преди.

- Сашо, аз... - Баща му седна на празното легло. - Нямахме време да поговорим за това, което се случи.

- За кое?

- За това, че ти и останалите кадети се оказахте на огневата линия. Това беше голяма грешка, която ние от командването допуснахме. При това в мое присъствие Лао ти обясни, че ако има опасност, вие ще бъдете евакуирани и няма да попаднете в горещата зона.

Думите на баща му звучаха почти като извинение. Нещо, което Алекс обаче не желаше.

- Татко, това не е проблем за мен или за който и да е от кадетите. Ние трябва да свикваме с мисълта, че като част от флота сме непрекъснато изложени на риск. Това в крайна сметка е нашият съзнателен избор, нали така?

- Вие сте още кадети, синко! - Баща му напрегнато се изправи. - Не се предполага, че трябва да се излагате на опасности.

- Мисля, че беше полезен опит за всички ни - отвърна решително Алекс.

Баща му леко се усмихна.

- Няма начин да изляза на глава с теб, напомняш ми на мен самия. Между другото, като капитан на „Мадара“ би трябвало да съм ти много ядосан.

- Какво?

- Доколкото чувам, заради теб сме загубили един от най-добрите си пилоти от отбора на първокурсниците.

- Аз... Ти откъде знаеш?!

- Значи е вярно. Хе-хе, браво, синко!

Алекс усети, че се изчервява все повече. Щом като слухът за него и Силвия бе достигнал чак до ушите на командващия флота, значи абсолютно всички говореха само за това.

- Но... кой разправя тези неща?! - попита възмутено Алекс.

- Хе, не е толкова трудно да се досетиш. Треньорът на техния отбор е командир на ескадрилата от изстребителите на „Мадара“, също както вашият командир Кърт тук на „Перперикон“. Често работим заедно и ми се оплака, че едно момиче, което е сред най-добрите му пилоти, се прехвърля на „Перперикон“ заради момче, някой си Алекс.

- Да, казва се Силвия - отговори Алекс, почесвайки се зад врата.

- Чудесно, аз...

В този момент вратата се отвори без позвъняване.

- Хей, Алекс, случайно зелената ми рокля да е останала при теб? - нахлу Силвия в стаята.

При вида на гостенина, тя в първия момент се втрещи, после се изпъна като струна.

- 3-з-здравейте, адмирале, сър!

- А, вие трябва да сте Силвия? - попита с благ тон Стаматов-старши.

- Да...

- Тъкмо се чудех как точно да ви накажа за това, че дезертирахте от редиците на „Мадара“.

- Аз, аз... - заекна Силвия.

- Спокойно де, шегувам се! - И той я потупа приятелски по рамото. - Е, хайде, аз ще вървя и няма да ви досаждам повече, деца! - каза и излезе от стаята.

- Леле, баща ти е странна птица. Направо ми изкара ангелите!

- Да, не му се връзвай! - успокои я Алекс.

Юлиян не беше дошъл на „Перперикон“ само за да побъбри с момчето си. Трябваше да проведе важен разговор на четири очи с Лао.

Двамата се видяха в личния апартамент на вицеадмирала. Дневната, където се настаняха, беше украсена с изящни произведения на китайското изкуство. Самият Лао стоеше облечен с копринен халат и действително атмосферата напомняше по-скоро на древен храм, отколкото на космически кораб на стотици светлинни години от Земята.

- Игрите ще са голям проблем... - промълви Юлиян.

- Да, като се има предвид напрегнатата ситуация, ще вложим сериозен ресурс в това. Трябва да сме сигурни, че няма да оставим някой фронт непокрит и да ни хванат неподготвени с някоя изненадваща атака - съгласи се Лао.

- Три кръстосвача - „Мадара“, „Хелзинг“ и „Перперикон“, ще са ангажирани с игрите, които ще се проведат на планетата Хепсия. Другите три кръстосвача ще трябва да покриват останалата част от сектора и да работят на двойни дежурства, за да компенсират нашата липса - добави Юлиян.

- Все още смятам, че като се има предвид крайно рискованата ситуация, най-разумно би било да отменим военните игри тази година - каза Лао.

- Съгласен съм, но не и президентът. Военните игри в нито един от флотите на Земния съюз не са били отменени от края на Голямата война с аркусианците досега. Според него, ако тази година отменим финалите, ще изпратим много лошо послание.

- С две думи, грижа го е за приближаващите избори и неговото преизбиране като президент.

- Да, ако ситуацията със сигурността по границите рязко се влоши, това няма да е никак добре за рейтинга му.

- И вместо да подобрим ситуацията, по-добре просто да я крием от обществото - изсумтя Лао.

- Точно така. На нас обаче не ни остава нищо друго, освен да се справим въпреки обстоятелствата - каза Юлиян. - Така че е хубаво да изготвим подробна стратегия как ще защитим сектора с намалените си сили през няколкото дни на игрите.

Глава 23

„Дженезис-27“

Алекс за малко не изгърва закуската си, докато четеше някаква статия във флотския онлайн ежедневник. Отново те! Отново „Огнени звезди“, въпреки цялата си некадърност, бяха участвали в едно от най-значимите събития на „Оазисът“ – откриването на новия аквапарк. Пусна клипчето, прикачено към статията, и за пореден път се ужаси от нескопосаността на Бари Хонгъл и неговите хора.

Въпреки това „Огнени звезди“ продължаваха да получават всички важни ангажименти в Седми флот. „Инсиниум“ гънеше в забрава. След концерта по повод годишнината на „Перперикон“ никой не им се обади да ги потърси за огнено шоу. Очевидно все още никой не знаеше за съществуването на „Инсиниум“ въпреки усилията на Габриела.

Тя самата изглеждаше бясна, когато двамата се видяха по-късно същия ден.

– Необяснимо е как може да наемат тях! Те са толкова зле! – възмущаваше се Габриела.

– Просто са по-отдавна и всички ги познават. Мнозина дори си мислят, че те са въртели на рождения ден на „Перперикон“.

– Не ми напомняй!

Два дни по-късно всеки от представителната група на „Инсиниум“ получи текстово съобщение, че Габриела свиква клубно събрание след лекциите в бар „Крилото на Ягуара“. Алекс го прочете със свито сърце.

– Какво ли е намислила Габи? Да не би да се е отчаяла и да се готви да изостави „Инсиниум“? – сподели със Зак, докато двамата вървяха към бара.

– Според мен не е това – отвърна Зак. – В крайна сметка нямаме участия, което е кофти, а фактът, че хората наемат „Огнени звезди“ е крайно дразнещ, но не е причина да закриваме клуба...

– Но дали Габи е на това мнение? Помниш ли какво каза в началото? Че ако нещата не вървят, тя няма да се занимава с клуба.

– Е, да, но тя по-скоро имаше предвид вътрешни разногласия. Нещо, с което се е сблъсквала и преди. Такива проблеми нямаме, така че аз съм спокоен.

„Завиждам ти“ – помисли си Алекс.

Двамата достигнаха мястото на срещата. Скоро се появиха Силвия, Мегън, а накрая и самата Габриела.

– Е, за какво става дума? – попита с приповдигнат тон Зак.

За успокоение на Алекс, Габриела имаше сериозно, но не и крайно нещастно изражение. Явно искаше да им съобщи нещо важно, но едва ли мислеше да закрие клуба.

– Най-сетне се свързаха с мен във връзка с огнено шоу! – започна тя.

– Е, чудесно, някой на „Оазисът“ е забелязал съществуването ни – обади се отново Зак, грейки от щастие.

– Не са от „Оазисът“.

Алекс повдигна вежди:

– Доста малко съдове в Седми флот предоставят условията за провеждане на огнено шоу...

– Там е работата, шоуто ни изобщо няма да е в Седми флот.

Сега вече по лицата на всички се изписа изненада.

– Как така? – попита Мегън.

– Не е далеч. Обадиха ми се от космическа станция „Дженезис-27“. Реших, че нямаме много участия и шансът не е за изпускане. Става дума за тази събота.

– „Дженезис-27“ ли? – възкликна Силвия. – Там работят родителите ми!

– Чудесно, значи ще имаш повод да ги видиш – усмихна се Габриела. – Честно казано, аз бих се почувствала щастлива, ако можех да се видя за малко с нашите. Започнаха да ми липсват.

Алекс преглътна и за момент му се стори, че в заведението е твърде горещо. Перспективата да се запознае с родителите на Силвия толкова скоро го накара да се препоти.

– Всичко звучи много хубаво, но аз виждам проблем – намеси се Зак. – Трябва през уикенда да отсъстваме от флота и да успеем да се върнем до понеделник сутринта, когато всеки един от нас има упражнения. Точно сега, преди финала на игрите, ще е голяма издънка, ако пропуснем някое упражнение.

- Знам, затова проверих много добре графика на корабите, които могат да ни закарат и върнат оттам навреме - обясни Габриела, приемайки отново сериозно изражение. - Има един транспортен кораб, който тръгва заедно с военен конвой в петък от двайсет и два часа. Те ще се скачат с космическата станция на другата сутрин в събота от девет и половина. Вече се свързах с капитана на транспортния кораб и срещу не много висока сума той се съгласи да ни закара.

- Чудесно, ами на връщане?

- В неделя към седемнайсет часа конвой от осем търговски кораба ще се скачи със станцията с цел презареждане. Те пренасят продукти за „Оазисът“ и един от тях ще ни качи. Ще кацнем някъде в полунощ в неделя. Даже ще имаме време да се насним за упражненията в понеделник.

- Сигурна ли си, че всичко ще мине по план? - попита Зак.

- Ами не виждам какво може да се обърка. Аз също не искам да пропусна упражнението по бойно пилотиране, още повече че съм капитан на отбора. Разбира се, ако някой от вас се притеснява твърде много, може да не идва, никого не карам насила.

- Ще дойда, дума да няма! - отвърна Зак. Останалите също кимнаха.

В следващите няколко дни петимата се срещаха извънредно, за да тренират хореографиите за шоуто. За първи път щяха да бъдат наети от клиент, който не ги познава лично, и това щеше да е важен тест. Справеха ли се, можеше да ги очакват и други ангажименти.

В петък вечерта се намираха на докинг-станция девет на „Оазисът“.

- Това трябва да е! - обяви Габриела, посочвайки масивен товарен кораб с опознавателните знаци на флота.

- О, това е модел „Херкулес Т4“ - обяви Мегън.

- Доста е гигантски! - възкликна Силвия.

- Всъщност това е среден клас товарен кораб. Най-големите са „Титан Т6“, приблизително с размерите на три такива.

Докато другите си говореха, Габриела се свърза по старфона си с капитана на кораба. Скоро той пристигна при тях - нисък и дебел офицер на средна възраст с дълги мръсносиви мустаци и малки очички. Представи се като капитан Козмо.

- Хайде, елате с мен! - нареди им той. - И не вдигайте много шум, докато не излетим, защото ми е забранено да превозвам пътници!

Всички наравиха обемистите чанти, необходими за шоуто. Освен тях Алекс и Зак понесоха още два сака с неясно съдържание, по молба на Габриела. Капитанът ги преведе през нещо като авария изход на кораба и след като минаха през няколко тесни коридора, се озоваха в товарно помещение, пълно с метални сандъци и контейнери.

- Превозваме боеприпаси, така че внимавайте! - предупреди ги мъжът.

Петимата се разположиха на пода в тясното пространство между сандъците.

- Щом усетите, че сме кацнали, също не бързайте да излизате, защото може да ви хванат. Изчакайте, аз ще дойда да ви взема, когато е безопасно! - отново им заръча капитанът, а после затвори след тях и изчезна.

Помещението нямаше прозорци и единственият източник на светлина остана една мъждукаща лампичка на тавана.

- Е, не е точно първа класа, но иначе трябваше да се откажем от участието, а сега то ни е особено важно - каза Габриела.

- Няма проблем, освен всичко друго сме войници, така че би трябвало да не се оплакваме от неудобствата - заяви спокойно Зак, облягайки се на един сандък с изражение сякаш това е най-удобният фотьойл на света.

Останалите обаче не изглеждаха толкова ентузиазирани да прекарат цяла нощ на твърдия под и без нищо за вечеря. Все пак като пехотинец Зак бе свикнал да се подлага на всякакви физически изпитания, например часове наред да лази през кал или да виси в короните на дървета. Пилотите обаче не бяха съвсем на „ти“ с подобни екстремни условия.

- Спокойно, помислила съм как да направим престоя си по-комфортен! - намеси се Габриела, посягайки към единия от допълнителните сакове. - Ето спален чувал за всеки. Меки са и топлят.

Чуха се радостни възгласи.

- А тук имаме припаси, които трябва да ни стигнат за вечеря и закуска.

- Супер си! - извика Алекс и започна да вади нещата от сака с припасите.

Петимата си направиха весело угощение, докато товарният кораб се отдалечаваше от „Оазисът“ и от Седми

флот.

Алекс се събуди от силно скърцане. Целият кораб за миг се разтреса. Погледна старфона си – дисплеят бе хванал лек скреж, а часовникът показваше девет и трийсет. Явно всичко вървеше точно по разписание и корабът тъкмо се скачваше с космическата станция.

Зак също се размърда.

– Доста е хладно! – каза той, плътно увит в спалния си чувал. Дъхът му се виждаше под формата на пара.

– Да, така е! – Алекс отново погледна старфона си, който имаше приложение за термометър. – Температурата е паднала до минус три градуса по целзий!

– Нормално, товарните отделения не се отопляват много добре.

– Ох, колко е студено! – простена Мегън.

Останалите момичета след малко също се разсъниха. Единствено спалните чували на Габриела ги бяха спасили от премръзване.

– Ах, този идиот Козмо, обеща ми да включи отоплението! – възнегодува Габриела. Тя изглеждаше вкочанена от студ. – Добре, че бяха чувалите, иначе щяхме да умрем от хипотермия!

– Предполагам, говориш за нашия любим капитан? – попита иронично Алекс.

– Същият, пълен кретен е. Знаеш ли колко ми коства да се разбере с него? Пет пъти променя условията, след като вече се споразумяхме, а накрая и това! Да ни умори от студ ли иска?!

Петимата очакваха всеки момент да слязат от кораба, но това все не се случваше. Отвън се чуваше шум от разтоварване. Машини минаваха напред и назад, работници си говореха на висок глас.

– Явно не можем да излезем още, има опасност да ни видят – измърмори Мегън.

Тъй като се очертаваше да почакаат, те си разделиха остатъка от хранителните припаси и закусиха. Чак към единадесет часа отвън утихна, вратата се отвори и капитан Козмо ги изведе от кораба.

Те помъкнаха саковете и чантите си и след като преминаха през докинг-станцията, се озоваха на оживен площад. Самата станция още от самото начало даваше вид на мащабно съоръжение – цял град в космоса, с открити площи, сгради и дори собствен климат.

– За разлика от „Оазисът“, който притежава едва няколко научноизследователски лаборатории, на „Дженезис-27“ има предимно инсталации, свързани с изследване на вселената и разработване на нови технологии за живот в открития космос – обясняваше Силвия.

Поглеждайки нагоре, петимата видяха сградата, която се извисяваше над всички други.

– Това е обсерваторията. Родителите ми работят точно там – поясни Силвия. – Виждате гигантския телескоп. С негова помощ учените в обсерваторията на „Дженезис-27“ могат да правят едни от най-прецизните наблюдения на космически явления в целия Земен съюз!

– Ще е супер, ако можем да го разгледаме по-подробно – отвърна Габриела, – но първо нека се настаним. Резервирала съм стаи в хотел „Дженезис централ“.

Докато вървяха към хотела, Алекс забеляза, че Силвия разговаря с родителите си по старфона. Тя със сигурност искаше да се види с тях веднага след като приключе с настаняването. Дали щеше да покани и него? Знаеше, че вероятно е глупаво, но въпреки всичко се притесняваше. Щом разберяха, че е гаджето на дъщеря им, родителите ѝ несъмнено щяха да започнат да го гледат под лупа. Всяко негово действие или дума щяха да бъдат мълчаливо оценявани. Той въздъхна тежко.

След като се настаниха в хотела, Силвия обяви:

– Слушайте, сега говорих с татко и той каза, че може да отдели малко време да ни разведе из най-интересните места от станцията. Искате ли да дойдете? И без това до шоуто ни има цял ден.

Останалите приеха идеята с ентузиазъм. Това донякъде поддържа успокояващо на Алекс, защото нямаше да са само двамата със Силвия и той да е фокусът на цялото внимание. Все пак предстоящата среща с баща ѝ караше коленете му да омекват.

След кратко суетене цялата група тръгна заедно от хотела. По улиците на космическия град се разхождаха предимно хора по мантии с вид на научни работници. Имаше и деца, и тийнейджъри, които учеха в местното училище. „Ето къде е израсла Силвия“ – помисли си Алекс и се обърна към нея.

– Какво те накара да оставиш този живот и да се насочиш към флота?

– Странно е, че питаш. За мен промяната е доста по-малка в сравнение с останалите, които сте израснали на планети.

- Е, от тази гледна точка, да. Имах предвид друго. Сигурно щеше да ти е лесно да се занимаваш с изследване на космоса. Да станеш учен като родителите ти.

- На станциите е скучно! Прекалено си ограничен в нещата, които можеш да правиш. Донякъде и във флота е така, но пилотирането никога не може да ми омръзне, а и срещам по-интересни хора - каза тя и се усмихна.

Скоро петимата стигнаха до сградата на обсерваторията. Беше масивна полусферична постройка. Гигантският телескоп преминаваше отвъд атмосферния купол на станцията и „гледаше“ директно в открития космос. По коридорите на обсерваторията абсолютно всички освен тях петимата носеха бели или сини мантии.

Силвия използва схемата, пратена от баща ѝ на старфона, за да открие правилния асансьор, след което се обади и предупреди, че идват. Качиха се на последния етаж. Вратите се отвориха и петимата се озоваха в нещо, което на пръв поглед приличаше на командна зала в космически кораб. На голям панорамен монитор в средата на залата искреше сияние в преливащи се топли цветове. Имаше множество работни станции, където Алекс забеляза, че на екраните същото това красиво сияние е представено под формата на топографски изображения, термални снимки, диаграми и прочее.

- Силвия! - чу се женски глас.

Алекс веднага се досети, че това е майка ѝ. Подобно на нея, тя имаше стройна фигура и червена коса, макар и с малко по-тъмен оттенък. До нея стоеше мъж към петдесетте, носещ очила с правоъгълни рамки. Беше висок и слаб.

Силвия се втурна и прегърна родителите си.

- Ето това са приятелите ми! - каза, изреждайки имената на всички.

- Аз съм Боби, а това е Йоана - представи се баща ѝ. - Слушали сме много за вас, особено за теб, Алекс - и той подаде ръката си за поздрав.

Алекс я пое леко изчервен. Поне родителите на Силвия изглеждаха приветливи и мили. Помисли си, че всъщност е голям късметлия, припомняйки си начина, по който Силвия се запозна с неговия баща. „На нейно място определено щях да си глътна граматиката...“

Боби и Йоана разведоха младите си гости из обсерваторията. Настоящата им работа представляваше наблюдение на един необичаен процес: раждането на неутронна звезда. Именно това изображение се виждаше на екрана в главната зала.

След като приключиха с огледа на обсерваторията, Боби се обърна към един от сътрудниците си:

- Фил, аз ще си тръгна днес по-рано, за да разведа тези млади хора из станцията.

- Няма проблем, професоре! - отговори мъжът.

- Съжалявам, че няма да мога да дойда с вас - извини се Йоана.

„Значи бащата на Силвия е професор! - мислеше си Алекс. - Но изобщо не парадиря с научните си титли.“

И така, Боби първо ги заведе да обядват в един ресторант, наречен „Експериментална чиния“. Когато се настаниха и отвориха менютата, установиха, че не само името на ресторанта звучи странно. Имаше нито едно ястие, което някой от тях да е чувал преди.

- Талзарийски кюфтета, версия 5.4? - прочете бавно Зак.

- Салата „Звезден прах“ версия 2.0? Какво ще рече това? - блещеше се Мегън.

- О, може би се налага да поясня - започна Боби. - Не исках да ви водя в столовата, където обикновено се храним, защото там няма нищо интересно. Този ресторант е към катедрата по експериментално готварство.

- *Експериментално* готварство ли, татко? - натърти Силвия.

- Да, на тази станция имаме цяла научна секция, занимаваща се с изобретяване на нови видове ястия. Истината е, че половината ни бюджет идва от продажба на патенти на тази лаборатория.

- Сериозно ли?! - възкликна Алекс.

- Да, оказва се, че много повече хора се интересуват от нови видове сосове, отколкото от зараждането на неутронни звезди.

Сервитьорката пристигна, но никой още не смееше да си поръча нищо.

- Спокойно, уверявам ви, че храната е много добра. Все пак е тествана на животни преди това - увери ги Боби.

- Това е много успокоително, татко! - отговори Силвия и цялото ѝ лице се изчерви.

В крайна сметка обаче те поръчаха, макар и без да имат представа какво точно. Когато ястията пристигнаха, реакциите бяха противоречиви. Талзарийските кюфтета наистина бяха вкусни, но не можеше да се каже същото за спагетите по вендорски версия 4.3. Марайските скариди със сос от опал версия 5.1, които Габриела

си поръча, се оказаха малко по-пикантни от нейния вкус, а пък салатата „Звезден прах“ беше по-скоро блудкава.

През останалата част от деня Боби ги разведе из най-интересните места на станцията. Посетиха ботаническата градина, разработваща растения, които могат да се приспособяват бързо при тежки условия. Тези специални видове се използват в началните етапи при тераформиране на нови планети. Боби ги заведе да видят и експерименталния вендониев реактор.

- Вендоният е много рядко срещан елемент, от който може да се добиват огромни количества енергия. Името му идва от планетата Венда, където преди години са открити първите находища на елемента – обясняваше той.
- Това е първият реално функциониращ реактор в света! Вече една година захранваме станцията с него и държим двата ядрени реактора само като резервна мощност.

С приближаването на вечерта обаче стана време петимата да се захванат с подготовката си за шоуто. Преди това Боби им показа площадчето пред новия магазин за експериментални стоки. Именно тържеството по случай откриването на магазина щеше да е поводът за тяхното изпълнение. Там беше изграден подиум, който навярно щеше да се използва като сцена.

Петимата отидоха до хотела, за да си вземат оборудването. Когато се върнаха, Габриела се свърза по старфона с човека, който ги наемаше – някой си професор Голдмакс.

- Здравейте, професоре. Аз и екипът ми сме на площада пред магазина ви.

- Чудесно, сега идвам да ви посрещна! – чу се гласът в слушалката.

Скоро Голдмакс се появи от магазина. Имаше плешиво теме, прошарени руси мустаци и кръгли очила.

- Здравейте, много ми е приятно. Извинявайте, ако съм малко прекалено развълнуван, но тук рядко посрещаме артисти – започна той с приповдигнат тон, трескаво ръкостискайки се с всеки от групата. – Както може би сте се досетили, това ще бъде сцената – и той им показа подиума, който се издигаше на площада пред магазина. – Освен вас сме поканили и две не много известни музикални групи. Щеше ни се да поканим „Звездни психари“, но бюджетът ни е твърде ограничен.

- Ние с радост ще помогнем събитието ви да се открий! – каза усмихнато Габриела. – Сега ще ви помоля, ако може, да ни покажете къде да се преоблечем и да подготвим уредите си за шоуто.

- Ама разбира се, елате!

Голдмакс ги поведе към складово помещение, приготвено за тази цел, но преди да стигнат до него, трябваше да минат през почти целия магазин. Така имаха възможността да разгледат странните артикули, които щяха да се продават в него.

- Всичко това са експериментални продукти, които съществуват в много ограничени бройки и могат да бъдат купени само тук! – заяви с нотка на гордост професорът.

- Какво е това? – запита Зак, спирайки се на нещо, което приличаше на тенджерата, прикрепена към масивен бластер.

- Това е плазмената машина за пуканки! – отговори Голдмакс. – С помощта на лъч йонизирана плазма приготвя порция пуканки за шест и половина наносекунди. Много по-добра е от по-ранните модели, на които им трябваша цели осем наносекунди.

- Аха – беше единственото, което Зак успя да обели в отговор.

- Ами това какво е? – зачуди се Алекс, държейки нещо като писалка.

- Това е революционен уред в борбата с хлебарките и други къщни паразити. Съвсем просто е, представлява миниатюрен лазер, който изпепелява насекомото.

- Извинете, професоре, но така не трябва ли да избивате хлебарките една по една? Това звучи почти толкова ефективно, колкото и ако използвате чехъл – възрази Мегън.

- Е, да, не е много практично, но пък е ужасно забавно!

По-нататък петимата се натъкнаха на още интересни изобретения, като ултразвуковата белачка на картофи, специалното приложение за старфон, способно да познае колко е часът, след като снимате звездното небе, и скафандърът, който позволява на собственика си да диша въздух с точно зададена степен на влажност.

Докато се приготвяха за шоуто, Габриела накара всички отново да си припомнят последователността, в която излизат със съответния уред по време на изпълнението. Този път програмата трябваше да мине без засечки.

Някъде към двадесет часа започна концертът. Професор Голдмакс беше наел напълно безизвестна банда да свири, което криеше своите рискове. „Все пак тук явно обичат експериментите“ – мислеше си Алекс. Този експеримент обаче не се оказа успешен. Бандата „Антигравитация“ предизвикваше ефект, подобен на едноименното явление. Вместо да привличат повече хора към площада, те по-скоро гонеха онези, които по случайност се озовяха там. Едва двама души стоически наблюдаваха случващото се на сцената. Алекс ги разпозна като родителите на Силвия.

- Леле, тези са много зле! - каза с напрегнат тон професор Голдмакс.

- Нали споменахте, че сте поканили две групи. Може би другите ще са по-добри? - предположи Алекс.

- Да, има още едни, мисля, че е време да изкарам тях на сцената - каза Голдмакс.

И така, въпреки протестите от страна на вокалиста на „Антигравитация“, според когото трябвало да изпълнят още три парчета, на сцената излезе другата група, носеща звучното име „Метеорите“. За съжаление, те не постигнаха много по-добър ефект. Алекс забеляза, че въпреки цялата си любезност, по лицата на единствените двама зрители на концерта беше изписано истинско страдание. Голдмакс явно също усещаше, че цялото събитие заприличва все повече на пълна катастрофа. Трябваше да се действа незабавно, ако искаше да избегне фиаското.

- Слушайте, налага се да излезете сега! Веднага след като тази ужасна песен свърши!

- Няма проблем, в готовност сме! - отвърна Габриела. Всички хванаха огнените уреди, с които по план трябваше да излязат на сцената.

- Дано поне вашето шоу става за нещо, защото иначе ще стана за подигравка на цялата станция.

- Мисля, че последното няма как да се избегне - прошепна Зак и Алекс едвам се сдържа да не се засмее.

След като „Метеоритите“ изпълниха едва втората си песен, на сцената се появи Габриела с огнения си чадър. Тя моментално привлече вниманието на минувачите. Те започнаха да се спират и да се заглеждат. До момента, в който се появиха Силвия и Мегън за хореографията с пойове, вече се беше събрала малка тълпа. Хората нададоха радостни възгласи, когато ритъмът се смени и двете момичета развъртяха огнените пойове. Площадът бавно се изпълваше. Нови и нови минувачи прииждаха и никой не си тръгваше.

Когато Алекс и Зак излязоха на сцената за своята хореография с тояги, тълпата изпълваше площада от край до край. Двамата бяха много по-уверени този път. След тях се появиха Габриела и Мегън със запалени ветрила. При вида им публиката ахна. Докато се прибираше зад сцената, Алекс си помисли, че те двете наистина изглеждат възхитително.

Хореографията на Зак и Алекс с огнените змии също хвърли публиката в екстаз, а когато момичетата излязоха със запалени обръчи, Голдмакс ликуваше зад сцената.

- Това е събитието на годината!

Алекс и Зак изпълниха двойните тояги без грешка, а общата хореография на петимата с пой също беше в синхрон. За финал момчетата развъртяха искрящи вулкани под бурните аплодисменти, които не стихнаха няколко минути след края на изпълнението. Докато петимата подреждаха уредите си зад сцената, мнозина дойдоха да си направят снимки с тях. Алекс не се беше чувствал толкова щастлив от много време насам, а забелязваше, че лицата на останалите също греят.

Когато тълпата най-сетне се разотиде, родителите на Силвия успяха да се приближат.

- Честно казано, на ваше място бих зарязал флота и бих се занимавал само с това, невероятни сте! - каза Боби.

- Татко, знам, че би предпочел да правя всичко друго, само не и да съм боен пилот от флота, обаче няма да стане - сръза го Силвия.

След като прибраха нещата си и получиха заплащането от професор Голдмакс, петимата, заедно с родителите на Силвия, решиха да намерят място за вечеря. Идеята да посетят отново ресторанта за експериментална кухня беше категорично отхвърлена, затова Боби ги заведе в класически италиански ресторант, където останаха до късно, обсъждайки оживено събитията от изминалия ден.

Глава 24

Непредвидена ситуация

На следващата сутрин петимата се събраха в лобито на хотел „Дженезис централ“. Полетът, който трябваше да ги върне в Седми флот, щеше да пристигне чак в седемнадесет часа. Решиха да използват свободните часове, като пообиколят още малко, започвайки с Центъра за разработка на нови космически апарати. Говореше се, че този институт има голям принос за технологиите, които се внедряват в корабите на флота, включително и в изстребителите. Центърът предлагаше открита за посетители експозиция, където петимата можеха да разгледат най-новите прототипи.

Те напуснаха хотела и отново се озоваха сред оживените улици на космическия град.

- Хей, забелязвате ли, че почти не се мярка никаква охрана или военни? - отбеляза Зак.

Контрастът беше видим в сравнение с „Оазисът“ на Седми флот, където цивилните бяха малцинство.

- Ами това не е военна станция, населението на „Дженезис-27“ са предимно хора на науката. Едва ли се случват често пиянски свади и обири, че да имат нужда от много полиция - предположи Мегън.

Петимата минаха през един площад в центъра, приютил шадраван с висока, обрасла с мъхове скала, по която се стичаше вода, имитирайки водопад. Нямахме нищо чудно в отсъствието на въоръжена полиция или охрана. Това място приличаше на самото възплъщение на мира и добрите обноски.

Когато стигнаха до мястото на експозицията, петимата не разполагаха с бащата на Силвия, който да ги развежда нагоре-надолу. Един човек от института обаче, веднага щом ги зърна, се насочи към тях и радушно ги приветства:

- Здравейте, не сте отгук, а?

- Да, ние сме само за малко по работа и си тръгваме скоро - отговори Алекс.

- Изглеждате ми познати. Да не сте от вчерашното огнено шоу? - попита човекът с жив интерес. Той, както повечето хора, беше облечен в бяла престилка. Имаше дълга черна брада и кръгли очила.

- Да, от огненото шоу сме... - усмихна се Габриела.

- О, това е чудесно! Тук рядко идват артисти. Искате ли да ви покажа най-интересните неща? - предложи той и така те се сдобиха с нов екскурзовод, който започна да им обяснява за част от проектите на учените в центъра.

Най-впечатляващият експонат представляваше макет в мащаб едно към едно на командна зала от ново поколение, каквито се очакваше да бъдат изградени на бъдещите кръстосвачи. Не само уредите за навигация бяха много по-прецизни и функционални, но и вътрешният дизайн на мостика изглеждалше фантастично. Мегън, която мечтаеше да командва такъв кораб, седна на капитанското кресло и заяви с наслада:

- Невероятно е! Все едно наистина се намираш на мостика на кръстосвач, и то какъв!

- Креслото, освен всичко друго, може да прави седемдесет и четири вида масаж - не пропусна да отбележи с гордост ученият.

В отделна зала се пазеше прототип на най-новите двигатели за транспортни кораби. Те щяха да развиват до девета светлинна скорост. Доброволният екскурзовод на групата отдели петнадесетина минути, за да им разяснява невероятните възможности на новите двигатели. Те щяха да са не само по-мощни, но и по-икономични, а и по-евтини за направа.

- А защо тогава не се инсталират вече в транспортерите? - попита с негодувание Мегън. - Звучи като истинско пропиляване на прекрасна възможност. Защо продължават да се произвеждат старите двигатели?

- О, госпожице - отговори ученият, - съвсем скоро ще започне серийно производство на новите двигатели и те ще заменят старите във всички транспортни кораби на флота, а и повечето търговски кораби ще се възползват от тях. Само че в момента това, което виждате, е все още експерименталният вариант на двигателя. Има дребни недостатъци, които трябва да се отстранят, преди да го пуснем в производство.

- Като например? - поинтересува се Зак.

- Ами един от по-съществените проблеми е, че избухват след достигане на седма светлинна скорост...

Всички зяпнаха.

- Е, спокойно, въпрос на време е проблемът да бъде решен - добави уверено ученият.

Петимата прекараха още известно време, разглеждайки експозицията, след което се залутаха безцелно из града. До полета им все още оставаха твърде много часове.

- Хей, вижте! - възкликна Зак, показвайки едно информационно табло. На него тъкмо течеше реклама за предстоящ футболен мач между отборите на катедрите по биополимери и по астрофизика.

- Звучи интересно! - ентузиазира се Алекс, спомняйки си как преди да постъпят във флота, със Зак често посещаваха футболни мачове на родната им планета Сердика.

Момичетата от своя страна не бяха особено очаровани от идеята, но тъй като нямаше с какво друго да убият времето, в крайна сметка се съгласиха, при условие че ако е скучно, ще си тръгнат преди края на срещата.

Стадионът представляваше една от най-големите структури на станцията. Капацитетът му вероятно предвиждаше да побере цялото ѝ население. В момента обаче едва една трета от местата бяха запълнени.

Скоро на терена се появиха двата отбора. Този на катедрата по биополимери носеше логичното име „Полимер“. Екипите на играчите бяха в жълто с отпечатани структурни формули на сложни въглеводородни вериги. От своя страна, отборът на астрофизиците носеше далеч по-атрактивното име „Комета“. Екипите бяха в тъмносиньо и изрисувани с комети в ярки цветове.

Съдията свири начало. Почти веднага дори момичетата забелязаха, че това няма да е като обичайните мачове, които са гледали. Срещата приличаше повече на някаква пародия на футбол. Когато играч се опиташе да ритне топката, тя отлиташе обикновено в посока, различна от желаната. Често се случваше някой да се засили и даже да не уцели изобщо, а да залитне след шут в празното пространство. Ако пък по случайност футболист успееше да подаде точно, топката обикновено се блъскаше в съотборника му като в неодушевен предмет и отскачаше в произволно направление. Все пак тя от време на време се озоваваше пред едната или другата врата, но по-скоро по случайност.

Първият гол падна след двадесет и шестата минута, когато защитник на „Полимер“ се опита да изчисти от наказателното поле, но вместо това си вкара автогол. Все пак към края на полувремето „Полимер“ успяха да изравнят, когато след центриране топката се отби в един от нападателите и се озова в мрежата на „Комета“. Петимата приятели не спираха да се превиват от смях. Останалата част от публиката обаче сякаш приемаше случващото се напълно сериозно. Агитките на „Полимер“ и на „Комета“ не спираха да окуражават своите отбори и реагираха бурно на всяко едно, макар и случайно, положение.

Изведнъж Алекс забеляза, че усмивката на Габриела помръква. Тя четеше нещо на старфона си.

- Трябва да излезем от стадиона, бързо! - извика тя.

- Но защо?! - попита Зак. Останалите също гледаха озадачени.

- Налага се да ви кажа нещо, а тук е прекалено шумно. Сериозно е!

Петимата напуснаха стадиона тъкмо когато съдията свиреше край на първото полувреме. Вече на улицата, Габриела спря и се обърна към останалите:

- Слушайте! Имаме сериозен проблем!

- Какво се е случило?! - попита Мегън.

- Търговският конвой от осем кораба, който трябваше да пристигне в седемнадесет часа и да ни вземе, ще закъснее. Забавили са ги поради техническа неизправност в станцията, където е трябвало да презаредят с гориво.

- Кога ще пристигнат? - попита с напрегнат тон Алекс.

- Най-рано утре сутринта - отговори Габриела.

- Това е напълно недопустимо! - изропта Алекс, сякаш протестът му можеше да промени по някакъв начин нещата. - Утре сутринта трябва да сме на упражнение по бойно пилотиране. Кърт ще ни убие, ако не се появим!

- Знам! - съгласи се Габриела. - При мен нещата са дори по-лоши. Както знаете, едва ми се размина да не ме изключат от флота след онзи гаф с ягуара. Получих последно предупреждение, но ако сега сгафя така, със сигурност ще ме изхвърлят от флота.

- Ужасно! Ако утре не се появим на упражненията, всички ще загазим, но Габриела наистина ще го отнесе най-тежко! - намеси се Мегън. - Не можем да го допуснем!

- Ще намерим начин да се приберем! - опита се да успокои нещата Силвия.

- Баща ти може ли да ни помогне? - попита Алекс.

- Едва ли. Дори да намери отнякъде кораб, няма да се съгласи да ни го даде, защото ще е в нарушение на разпоредбите на флота да се пътува с по-малко от осем кораба в конвой.

- Да, за да се избегнат атаките на тъпите аркусианци! - ядоса се Зак.

- Обаче можем да намерим нещо и сами - продължи Силвия.

- Какво имаш предвид?

- Израснала съм на такива станции и знам, че когато нещо ти трябва, почти винаги може да се открие, ако търсиш достатъчно. Предлагам да започнем търсенето си с единствения търговец на „Дженезис-27“, когото

познаваме – професор Голдмакс.

Петимата бързо се насочиха към магазина за експериментални стоки. Когато го откриха, той беше пълен с купувачи.

– О, здравейте! – посрещна ги бодро професорът.

– Как вървят продажбите? – попита дружелюбно Зак.

– А, отлично. Вашето шоу вчера привлече вниманието на толкова много хора, че сега едвам мога. Кажете, какво ви интересува? Може би искате да си вземете по един лазерен пасатор?

– Ами всъщност ни трябва космически кораб – отговори Габриела.

– Космически кораб?!

– Нещо малко, с което ние петимата да се приберем до Седми флот. Транспортът ни закъснява, а утре имаме упражнения.

– Може да вземем и под наем, ако е много скъпо да се купи – допълни Силвия.

– О, скъпи деца, аз не съм в бизнеса с кораби. Освен това дори да намерите нещо, знаете, че е забранено да се пътува в пограничната зона с по-малко от осем кораба в конвой.

– Така е, но е много важно да се приберем навреме, така че смятаме да поемем риска! – отговори Габриела. – Сигурни ли сте, че не познавате някого, който може да ни помогне?

– Ами... във вашето положение единствено се сещам за Мазния Мъри.

– Мазния кой? – повдигна вежди Габриела.

– Мъри Браун, търговският инспектор. Той отговаря за тази част от космоса и често създава проблеми на всички собственици на магазини на станцията. Прави проверки на счетоводните ни документи, изискванията за противопожарна безопасност и тъй нататък. Ако не е в настроение, винаги може да открие някаква нередност.

– И как точно този инспектор може да бъде от полза в нашия случай? – попита почти отегчено Зак.

„Старият професор Голдмакс съвсем е изперкал и само ни губи времето“ – помисли си Алекс.

– Ами чух, че наскоро си е купил нов персонален кораб, за да се придвижва между станциите. Старият май в момента все още стои на някой от портовете на станцията ни и чака купувач. Ако имате късмет, може още да не е купен.

– Чудесно, как можем да се свържем с този Мъри? – попита нетърпеливо Габриела.

– Лесно – и Голдмакс посочи малък стикер на витрината си, на който с червени символи пишеше „В случай на нередност, моля, позвънете“.

– Благодаря ви, професоре! – възкликна Габриела и петимата напуснаха магазина. Навън тя извади старфона си и веднага набра номера на инспектора.

– Отдел по контрол и стандартизация на Земния съюз, сектор А37. С какво мога да ви помогна? – чу се от високоговорителя.

– Тъъ, вие ли сте господин Мъри Браун? – попита Габриела.

– Да, оплакване ли искате да направите, слушам ви?

– Всъщност, господин Браун, търся ви по лични причини... Разбрах, че продавате стария си персонален кораб, и бих искала да го огледам, ако е възможно.

– А, това ли... Свършвам работа след час и можете да ме чакате на докинг-станция девет.

В пет и половина следобед те се намираха на докинг-станцията. Габриела веднага разпозна Мазния Мъри, тъй като го беше виждала вече по време на разговора им – висок и слаб, леко прегърбен господин, приближаващ четирийсетте. Косата му, плътно пригладена по черепа, имаше черен гарванов цвят и омазнен вид. Очилата му бяха с дебели рамки, а мустаците – тънки. За разлика от повечето обитатели на станцията, не носеше престилка или друго подобно облекло, а кафяв официален костюм и червена вратовръзка.

– А, здравейте, вие трябва да сте Габриела! – каза той, като мазната му усмивка трябваше да изразява добронамереност.

– Здравейте, господин Браун.

– Старият ми кораб все още се намира на съхранение в един от хангарите на тази докинг-станция.

Всички го последваха към хангарите, които бяха почти безлюдни. Виждаха се само личните кораби на учените,

с които те пътуваха от време на време. Един такъв малък транспортер представляваше и този на Мазния Мъри. Изглеждаше доста стар модел, но поне външно имаше запазен вид.

- Това е, използвал съм го само в работата си, за да прескачам от една станция на друга. Двигателите не са били претоварвани никога, а навигационната система е в изправност.

Петимата се захванаха енергично да оглеждат кораба отвън и отвътре. „Ох... нямаше да е лошо да бях внимавал малко в часовете по техническа поддръжка... - помисли си Алекс.

- Колко ще искате за него? - попита накрая Габриела.

- Ще ви го дам за хиляда звездолара, което, уверявам ви, си е направо без пари.

Те се спогледаха. Хиляда звездолара беше цялото им заплащане от професор Голдмакс за шоуто. В него се включваха личните им хонорари, транспортните разходи и остатъка за клуб „Инсиниум“, който те се бяха разбрали да заделят от всяко шоу.

- Мога да ви предложа осемстотин - каза с предпазлив тон Габриела.

Мустачките на Мазния Мъри потръпнаха едва забележимо.

- Деветстотин е последната ми оферта! - отсече той.

Габриела се съгласи. Останаха им сто звездолара, които едвам щяха да стигнат да заредят с гориво.

- Между другото, ако искате да летите по-далеч от космическа станция „Дженезис-25“, ще трябва да сте в конвой с още поне седем кораба, нали знаете? - предупреди ги Мъри.

- Смятаме да летим с това нещо до Седем флот, в конвой с други кораби, разбира се! - отговори Габриела.

Физиономията на Мазния Мъри едва забележимо се промени, сякаш се колебаеше дали да каже каквото мисли, или не.

- Е, след като ще пътувате толкова надалеч... ви съветвам да помолите някой специалист да погледне кораба. Все пак е старичък.

Настъпи кратко мълчание. След това Зак попита:

- Господин Браун, ние не познаваме много хора тук. Можете ли да ни препоръчате някой, който да прегледа кораба?

Мазният Мъри се замисли, след което отговори:

- Бих ви препоръчал да се свържете с професор Хенри Клод. Той работи в Центъра за разработка на нови космически апарати, но като допълнителна работа държи сервиз, където ремонтират малки транспортери. Съставял съм му три или четири акта за данъчни нарушения, по-добре не споменавайте, че аз ви пращам.

- Как да го намерим? - попита Зак.

- Потърсете в старнет „Космическата работилница на Клод“.

След като платиха за кораба, петимата веднага издириха на електронната карта работилницата на професор Клод. Оказа се в близост до Центъра за разработка на нови космически кораби, където се бяха отбили по-рано през деня.

- Добре, там има и малък паркинг, на който можем да кацнем - предложи Габриела, - но първо нека да видим дали това нещо изобщо ще се вдигне във въздуха.

Петимата се настаниха. Имаше шест места за пътници, плюс двамата пилоти. Товарното отделение не беше голямо, но щеше да побере оборудването им. Мегън беше най-наясно с приборите за управление, тъй като те приличаха повече на тези в транспортните кораби на флота, отколкото в изстребителите. Все пак Габриела зае мястото на втория пилот.

- Добре, затегнете коланите и да тръгваме! - изкомандва Мегън.

Двигателите изкашляха и макар и трудно, се приведоха в действие. Апаратът се издигна над града. Горещ трафикът на малките персонални транспортери беше строго организиран по същия начин, както на наземните превозни средства. Те се движеха по определени въздушни коридори, така че да не се допуска хаос.

Полетът трая около пет минути, след което те се снижиха и кацнаха на паркинга пред „Космическата работилница на Клод“. Наближаваше деветнадесет часът и вече се притесняваха дали изобщо ще открият някого. За щастие, влизайки вътре, забелязаха фигура в работен комбинезон, която обикаляше около един полуразглобен кораб. Когато се приближиха, фигурата се спря и ги погледна. С изненада те разпознаха сутрешния си екскурзовод.

- Ха? Какво ви води насам, младежи?

- Здравейте, търсим професор Хенри Клод - отговори внимателно Габриела.

- Ами че аз съм!

- Прекрасно! - Габриела веднага продължи по същество. - Професоре, нещата с транспорта ни се объркаха и се наложи да купим един стар кораб, за да се върнем в Седми флот. Много е важно до утре сутринта да се приберем. Можете ли да погледнете кораба ни и да кажете дали е годен за таква дълго пътуване?

Професорът хвърли съжалителен поглед на машината, над която работеше в момента, сякаш изобщо не искаше да се отдели от нея, но после каза с благ тон:

- Е, добре, вкарайте го тук да го погледна!

Изминаха около четиридесет минути, в които, без да казва нищо, професорът отвори и огледа всички важни сегменти от кораба, отделяйки специално внимание на двигателите. След това се изправи пред петимата и заяви:

- Това нещо изобщо няма да издържи и една трета от пътя. Налага се да се сменят много от частите по двигателите, също така препоръчително е да инсталираме нови навигационни системи. Да не говорим, че плазменото оръдие срещу метеорити не работи, но това ви е най-малкият проблем.

- Можете ли да го оправите за няколко часа?! - попита развълнувано Габриела.

- За щастие, имам автоматизирана поточна линия, където, ако задам програмата, ще подмени частите за по-малко от час.

- Чудесно!

- Понеже сте ми приятели, ще ви взема пари само за цената на частите. Мисля, че две хиляди и петстотин звездолара са напълно справедлива цена.

Всички го изгледаха втрещени. Габриела имаше в банковата сметка на „Инсиниум“ няколкостотин звездолара от членски внос. Ако и петимата изтегляха джобните си за месеца, пак не беше ясно дали щяха да съберат сумата.

- Но... но... ние купихме тоя чайник за деветстотин! - отчаяно възрази Зак.

- Е, аз и толкова не бих дал, но подобренията, необходими, за да може да го ползвате за такъв дълъг маршрут, ще струват много повече! - категоричен бе професорът.

Всички гледаха отчаяно. Алекс смяташе наум колко пари са му останали от джобните, когато старфонът на професор Клод иззвъня.

- Ще ме извините ли за момент? - каза той учтиво, след което се отдалечи, но те все още го чуваха.

- Здравей, майко. Какво?! А... да, да, естествено, че не съм забравил! Да, майко, знам, че с Вероника правим двайсет години брак днес. Е, как бих могъл да забравя, не ставай смешна. Да, да, естествено, приготвил съм ѝ нещо специално, как иначе... да, да, не се притеснявай. Чао!

Когато професорът затвори, не беше останала и следа от ведрата му физиономия. Сега той имаше изражение на престъпник, бягащ за живота си.

- Съжалявам, но няма да мога да ви помогна тази вечер, аз...

- Но, професоре! - опита се да го спре Габриела.

- Как можах да забравя, мътните ме взели! - вайкаше се Клод. - Нямам време, трябва светкавично да измисля нещо впечатляващо, нещо мило и красиво, един букет цветя няма да е достатъчен! О, боже, тя ще се досети, че...

В този момент професорът се спря, загледан в петимата с безумен поглед, сякаш току-що го беше осенила гениална идея.

- Вие! Вие сте огнените артисти, нали?

- Ами да... - отговори Габриела.

- Вие можете да ме спасите! Много е важно!

- Но ние трябва да открием начин да се приберем до сутринта, професоре!

- Не го мислете! Ще ви дам моя кораб! Зарежете тая барака! Но първо трябва да направите огнено шоу, за да изненадаме жена ми! Тази вечер под терасата на моята къща, след час и половина! Ще можете ли? - По лицето му се четеше отчаяние.

Петимата се спогледаха.

- Тръгнем ли след два часа, мисля, че до сутринта ще стигнем - прецени Мегън. Останалите кимнаха.

- Добре, професоре, ако ни предоставите кораба си, за да можем да се върнем в Седми флот, ще направим

шоуто, нямате грижи! – каза най-сетне Габриела.

В следващите минути те се натовариха на личния кораб на Клод. Изглеждаше много по-нов и модерен в сравнение с този, който купиха от Мазния Мъри. Първо се отбиха до хотела, за да вземат цялото оборудване, необходимо за шоуто. След това се насочиха към предградието, където се намираше къщата на Клод. Тя беше спретната двуетажна постройка. Професорът им показва терасата, на която щеше да се появи заедно с жена си. Разбраха се в момента, в който това се случи, долу на улицата да започне изненадващо огнено представление. Музиката щеше да идва от паркирания наблизо кораб на професора.

Петимата се преоблякоха в сценичните си костюми и бързо напоиха уредите си с гориво. После дадоха знак на професора, че са готови. Той пригладни косата и ризата си, пое дълбоко въздух и влезе през входната врата на къщата си. Минаха няколко напрегнати минути. Габриела стоеше с чадъра си зад ъгъла, а останалите държаха запалки, готови всеки момент да го възпламенят и така да дадат начало на шоуто. Всички бяха вперили поглед в терасата.

Най-сетне бялата врата на втория етаж се отвори и професорът се появи със съпругата си. Мегън, Силвия и Зак бързо запалиха чадъра, а Алекс пусна музиката от кораба на Клод. Габриела излезе наред пустата улица и се завъртя ефирно с горящия чадър. Алекс дочу възклицанието, дошло от госпожа Клод.

Това беше може би най-доброто им шоу досега. Тъй като само преди ден бяха изнесли същото представление, сега отлично знаеха последователността и хореографиите и всеки изпълняваше своята част, без да се притеснява, че може да сбърка. В началото двамата съпрузи бяха единствената публика, но скоро от прозорците на съседните сгради започнаха да надзъртат любопитни лица. Случайните минувачи в този час бяха малко, но също се спираха и постепенно на улицата се събра малка тълпа, която аплодира дълго след приключването на изпълнението.

После петимата енергично прибраха всички все още топли уреди и се приготвиха за отпътуване. Чакаха единствено професор Клод да слезе и да им даде ключовете от кораба, който вече щеше да бъде техен. Той обаче се бавеше.

– Спокойно, няма как веднага след шоуто да зареже жена си и да дойде при нас! – говореше Силвия.

– Нямаме време да го чакаме да приключи с романтичната си вечеря, трябва веднага да тръгнем! – възмущаваше се Зак.

След петнадесетина минути Клод все пак се появи.

– Съжالياвам, че се забавих! – каза той. – Нека ви обясня няколко неща за този кораб. Предполагам, с управлението ще се справите, то е стандартно. Двигателите, които ползвам, са прототипи, разработени в нашия център. – Всички ахнаха при тези думи. – Предполага се, че могат да развият до девета светлинна скорост, но вие можете да ги ползвате безопасно до седма, което ще ви бъде достатъчно.

– Да позная, след седма светлинна избухват? – попита саркастично Зак.

– Това е само хипотеза, но да, има такава възможност – съвсем сериозно отговори професорът.

– Има ли още нещо, което да е в експериментален стадий? – попита с напрегнат тон Габриела.

– Да, корабът е оборудван с ново поколение стелт заглушители. Те са също експериментални прототипи. Ще се наложи да ги ползвате, ако случайно се натъкнете на аркусианци. Счита се, че тези заглушители ще ви дадат много по-добра защита срещу радари от това, с което разполага флотът в момента.

– Счита се? – попита Силвия.

– Прототипът никога не е бил тестван срещу истински аркусиански радари, а само срещу човешки. Знаем, че технологията на аркусианците е малко по-различна, и за да сме сигурни, трябва да се проведат тестове при реална бойна обстановка, каквито ние не сме имали шанса да направим. Така че предположенията ни за реалното функциониране на заглушителите си остават на теория.

– Но иначе корабът е безопасен във всяко отношение, за да ни закара от тук до Седми флот? – попита Габриела.

– Да, ако не вдигате повече от седма светлинна и не ви срещнат аркусианци, предполагам, че е безопасно.

– Благодарим ви, професоре, без вас нямаше да се справим! – каза Алекс.

– И аз ви благодаря, деца, ако не бяхте вие, щях да загазя сериозно! – отвърна професорът и подаде ключовете на Габриела.

Обратно въщи

След като се сбoguваха с Клод, петимата наскачаха в новопридобития персонален космически кораб. Оборудването за огнено шоу беше бездруго натоварено в багажното отделение, така че вече нямаше какво да ги бави. Трябваше час по-скоро да напуснат станция „Дженезис-27“ и да се отправят към Седми флот.

На борда на малкия летателен апарат, който петимата се съгласиха да кръстят „Инсиниум 1“, ролите веднага се разпределиха, така че да се избегнат всякакви възможни опасности. Мегън зае главната роля на капитан и първи пилот, Габриела беше втори пилот, Алекс и Зак отговаряха за сигурността и щяха да оперират с двете малки плазмени оръдия в случай на нужда, а пък Силвия следеше дълбокопространствения скенер и трябваше да известява за приближаващи опасности. А такива се очакваше да има. Все пак петимата щяха да нарушат забраната за пътуване в пограничната зона в конвой, по-малък от осем кораба. Да срещнат аркусианци беше слабо вероятно, но да се натъкнат на патрул от флота си оставаше съвсем реална възможност. Дори цивилните кораби представляваха заплаха, защото можеха да ги засекаат и да докладват на флота за тях. Тогава наказанията щяха да са сурови.

Първата им непосредствена задача беше да напуснат станцията, без да бъдат забелязани.

- Ако това, което професор Клод ни каза, е вярно, стелт заглужителите трябва да са от последно поколение и да превъзхождат всяка човешка технология, която в момента е в употреба - предположи Мегън.

- Така е, единствено не е ясно дали действа спрямо аркусианците, но за радарите на станцията би трябвало да сме невидими - съгласи се Габриела.

Включиха двигателите и „Инсиниум 1“ плавно се издигна над улицата.

- Този кораб е страхотен! - възкликна почти веднага Мегън. - Как леко излетя и колко лесно се управлява!

- Няма нищо общо с бараката, която купихме от онзи Мъри - добави Габриела.

След по-малко от минута летяха над града и вече приближаваха границата на изкуствената атмосфера. Тя се поддържаше от подобно на балон стазисно поле, което щяха да прекосят всеки момент, озовавайки се в открития космос.

- Когато преминем през полето, смущението, което ще предизвикаме, със сигурност ще бъде регистрирано от командната зала на станцията - предупреди Мегън. - Тогава те ще съсредоточат скенерите си, за да разберат дали някой се опитва да влезе или излезе от станцията без позволение.

- Вече съм включила стелт заглужителите. Ако всичко е точно, би трябвало радарите им да не ни засекаат - докладва Силвия.

- Дано да работят както трябва! - измърмори Зак.

След малко корабът премина през полето и се озова в открития космос. Видимо не настъпи никаква промяна. От контролната зала на станцията не се опитаха да се свържат с тях, за да ги накарат да се върнат. Явно заглужителите работеха и в момента малкият кораб летеше незабелязано. Мегън въведе координатите за пристигане и зададе скорост от шест и половина светлинни години.

- Така би трябвало да е напълно безопасно и ще пристигнем към шест часа сутринта - докладва тя.

- Ха, даже ще имаме време да се пооправим преди упражненията! - възкликна Силвия.

Чакаше ги дълъг път и те неусетно започнаха да разговарят за събитието, което най-много ги интересуваше - финалите на военните игри. Предстояха дни на усилена подготовка. След това трябваше да завоюват победата срещу двата кръстосвача, които щяха да им съперничат във втори кръг.

- Според мен срещу „Мадара“ ще ни е по-трудно - заяви Зак.

- Всички преживяхме драмата между Алекс, Силвия и Стийв и определено за нас битката срещу „Мадара“ е с по-голям емоционален заряд - намеси се Габриела. - И все пак не бива да подценяваме „Хелзинг“. Това, че те извоюваха по-трудно класирането си за финалите, може просто да значи, че са попаднали на по-силен противник, а не че непременно са по-слаби.

- Като стана дума за емоционален заряд, не мисля, че само драмата с Алекс и Силвия е проблемът - отново се обади Зак. - Дразня се как някои мадарци непрекъснато изтъкват, че са от флагманския кораб, сякаш има някакво значение! Мислят си, че там са подбрани най-добрите!

- Да, в интерес на истината това е доста разпространено мнение на „Мадара“ - потвърди Силвия.

Погледите незабавно се преместиха върху нея. Все пак тя имаше опит от първа ръка.

- Не знам дали са подбрани най-талантливите, но със сигурност там се намират най-големите връзкари във флота - продължи тя. - Голяма част от кадетите са деца на висши офицери. Родителите на много от тях служат на други кораби, но предпочитат децата им да учат именно на „Мадара“.

- Не е чудно, че трансферът ти от „Мадара“ на „Перперикон“ се осъществи толкова лесно. Сигурно веднага са намерили кого да сложат на твоето място - отбеляза Алекс.

- Все пак донякъде е необяснимо - продължи Силвия. - Като се има предвид, че съм учила и на двете места, мога да кажа, че по никакъв начин „Перперикон“ не предлага по-лоши условия за обучение. Защо тогава родителите, които имат положение във флота, се борят децата им да бъдат приети непременно в „Мадара“? Само заради суетата да кажат, че децата им учат на флагманския кораб?

- Това е, но има и друго - отговори Габриела. - Според мен, родителите мислят, че флагманският кораб е най-безопасното място в целия флот. Все пак пратиха „Перперикон“ на онази спасителна мисия, където едва не загинахме.

- Е, значи сме извадили късмет, че не сме на „Мадара“ - развесели се Зак. - Така има по-голям шанс да не умрем от скука!

- Имаме си компания! - извести Силвия, прекъсвайки разговора. Гласът ѝ беше напрегнат и сериозен. На радара се виждаше конвой от осем обекта, които се насочваха по тяхното направление.

Първата реакция на Мегън беше веднага да изключи двигателите. Топлинните и енергийните им следи предоставяха най-лесният начин да бъдат засечени, въпреки заглушителите. Когато двигателите не работеха, шансът корабът да остане незабелязан нарастваше значително. С пестеливо ползване на маневрените ускорители Мегън и Габриела го позиционираха встрани от пътя на конвоя. След няколко минути групата кораби мина достатъчно близо до тях, за да могат да ги видят на навигационния дисплей. Това бяха флотски транспортери. Конвойт се отдалечи, без да реагира по никакъв начин.

- Чудесно, успяхме да останем незабелязани от военни кораби! Явно заглушителите на професор Клод наистина са по-добри от всичко познато досега! - възкликна Мегън, но и петимата знаеха, че истинското предизвикателство тепърва предстои.

Няколко часа по-късно те приближиха сектора под пряко наблюдение на Седми флот. Основната цел на флота беше да следи за аркусиански бойни единици, което означаваше, че районът непрекъснато се сканира от разположени на равни разстояния радарни станции. Сега вече трябваше да разчитат само на заглушителите, защото нямаше как да се движат с изключени двигатели. Тези последни минути от пътуването протичаха в пълно мълчание. Петимата знаеха, че дори излишните звуци могат да предизвикат реакция от страна на сензорите.

Времето минаваше напрегнато. Алекс стоеше като на тръни очаквайки всеки момент зад гърба им да се появи патрул от космически изстребители, изпратени да ги заловят. Засега това не се случваше. Скоро обаче стигнаха до най-опасната част. Трябваше да навлязат в пространството на самия Седми флот, където гъмжеше от патрулиращи изстребители. По-нататък щяха да се опитат да се промъкнат покрай кръстосвачите и да кацнат някъде сред пуцинаците на „Оазисът“.

Алекс осъзнаваше, че скоро ще са в обхвата на кръстосвачите, които имаха най-мощните радарни и сканиращи системи. Преминаването покрай тях незабелязано беше нещо, считано за почти невъзможно. Той сподели тези си притеснения и Мегън реши да не се доверява на заглушителите, а да вземе допълнителни предпазни мерки. Малко преди навлизането в най-опасната зона тя ускори двигателите, след което ги изключи напълно.

- Разстоянието не е голямо, би трябвало да можем да стигнем до „Оазисът“, използвайки само инерцията си. Ще включваме тръстерите за маневриране, ако се наложи да коригираме посоката, но няма да се нуждаем от основните двигатели.

- Чудесно, така шансовете да ни засекат намаляват значително! - кимна Габриела.

И все пак, колкото и да бяха уверени в прикритието си, те нямаше как да не се чувстват уязвими, докато преминаваха в пространството между „Перперикон“ и „Еверест“. Алекс погледна през прозореца надясно, където в далечината дори с невъоръжено око се виждаше силуета на „Перперикон“. Това беше техният кръстосвач, техният дом, но точно сега представляваше вражески съд, който не биваше да ги засече. Също като десетките товарни кораби, прелитащи наоколо.

Изведнъж се чу разтревоженият глас на Силвия:

- От „Перперикон“ току-що излетяха два изстребителя „Ягуар 7“.

Всички замръзнаха. Изстребителите можеше да отиват просто на рутинен патрул - или да идват към тях, с цел да ги прихванат.

- Движат се с голяма скорост по нашето направление! - допълни с паника в гласа Силвия.

- Ще се отместим от пътя им - каза Мегън и направи корекция в курса. Все пак ако ягуарите не ги забелязваха нямаше как да избегнат сблъсъка.

Двата изстребителя приближаваха все повече. Петимата тръпнеха в напрегнато очакване.

- Ще включва сензорите за да видя дали са заредили оръжията си! - Ръцете на Мегън трескаво играеха по командния панел. - Ох... Това е цивилен кораб, нямаме такива функции...

За щастие, ягуарите прелетяха над тях, без да реагират по никакъв начин, и продължиха по пътя си.

- Представяте ли си каква ирония, ако тези двамата са Арвин и Златина! - отбеляза Зак.

- Нямахте да се учудя, вече веднъж за малко не ме изгониха от флота заради Арвин! - отбеляза саркастично Габриела, което предизвика усмивки по лицата на останалите. Алекс усети как напрежението, натрупало се през последните няколко минути, се разсейва.

Предстоеше последното предизвикателство. Трябваше да приземят малкият кораб на „Оазисът“, без да бъдат забелязани. Алекс вече беше уверен, че щом радарите не са ги засекли досега, значи най-вероятно ще им се размине. И все пак съществуваше реалната опасност някой от стотиците хора на „Оазисът“ просто да ги види как кацат.

- Предлагам да заходим успоредно спрямо плоскостта на „Оазисът“. Така, щом пресечем енергийното поле, ще се окажем ниско над гората и шансът някой да ни види е малък - предложи Алекс.

- Да, по-трудно ще е за изпълнение, отколкото ако се снижим директно отгоре, но наистина спестяваме много време, в което някой може да ни забележи - съгласи се Мегън.

Двете с Габриела поеха финото ръчно управление на малкия летателен апарат. Използвайки само тръстерите за маневриране, без да включват основните двигатели, те промениха траекторията в посока на „Оазисът“. Гигантският космически град ставаше все по-голям с приближаването им. Синкавата му атмосфера сияеше, задържана от бледорозово сияние - енергийното поле. От докинг станциите излитаха совалки, но „Инсиниум 1“ не се насочваше към портовете за кацане, а право към силовото поле. Мегън и Габриела направиха последни корекции на курса. Трябваше да навлязат в атмосферата по такъв начин, че да се озоват на метри над короните на дърветата.

- Гледайте да не ни забие в някой бор! - предупреди ги Зак.

Минутите се точеха бавно, гората пред тях вече се виждаше ясно. Прелетяха през енергийното поле и се озоваха на около петдесет метра над дърветата. Въпреки че Мегън намали значително скоростта преди навлизането в полето, сега, когато корабът се озова в среда с атмосфера, той започна рязко да забавя ход, сякаш някой натисна невидима спирачка. Никога не бяха изпълнявали подобна маневра преди.

- Губим височина! - извика Габриела, докато короните на дърветата се приближаваха. Мегън се опитваше да овладее положението, борейки се с лостовете за управление.

- Налага се да включи главните двигатели! - извика тя.

Изригващата им сила сякаш ритна кораба обратно нагоре и полетът беше овладян. След това вече с плавен ход Мегън отново се снижи близо до короните на дърветата и петимата се заоглеждаха, търсейки място за кацане.

- Ето там! - извика Силвия, сочейки една поляна. Без да губят време, Мегън и Габриела приземиха кораба.

Петимата бързо излязоха и вече на твърда почва Алекс усети че диша по-свободно.

- Май никой не ни забеляза, летяхме само над гората - предположи Мегън.

- А какво ще правим с това? - Силвия посочи „Инсиниум 1“.

- Предлагам да го скрием в гората - каза Зак и останалите се съгласиха. Мегън внимателно паркира кораба сред дърветата, а след това всички, следвайки съветите на Зак, направиха камуфлаж от клони, трева и кал.

- Не предполагам, че знанията придобити в часовете по оцеляване ще ми потрябват толкова скоро... - въздъхна Зак, след като приключиха.

Часът беше шест и половина. Упражненията им почваха в осем и половина. Петимата хукнаха към докинг станцията, за да хванат първата совалка към „Перперикон“.

- Хубавото е поне, че толкова рано сутрин на „Оазисът“ няма никой освен постоянния му персонал - отбеляза Зак, докато тичаха. - Така шансовете някой да ни е видял са доста малки - разсъждаваше той, докато другите пъхтяха и се опитваха да си поемат въздух.

Когато стигнаха докинг-станция осемнадесет, Зак седна спокойно на една от пейките, а останалите направо се свлякоха, сякаш всеки момент щяха да припаднат от изтощение. Совалката за „Перперикон“ пристигна след няколко минути и малка група от хора слезе на докинг-станцията. Петимата бяха единствените пътници, които се качиха за курса наобратно.

Когато се прибраха, имаха съвсем малко време да се освежат и закусят. След това Мегън трябваше да бърза за упражнението си по десант, макар че едва ли нещо можеше да се сравни с десанта, който направиха днес на „Оазисът“. Зак имаше занятие по тактическо ориентиране, а Алекс, Габриела и Силвия трябваше да се явят на поредното упражнение по бойно пилотиране. Тези упражнения ставаха все по-интензивни с приближаването на втори кръг от игрите. Командир Кърт искаше да е сигурен, че е изцедил от тях най-доброто. Проблемът беше, че и тримата вече бяха изцедени, когато се явиха на упражнението. На продължилата два часа тренировка дадоха най-слаби резултати, което не се беше случвало никога досега.

Кърт ги извика в кабинета си.

- Какво си мислите, че правите?! - разкрещя се той. - Нима си въобразявате, че сте толкова велики, та не си

дават зор на упражненията?! Що за арогантност!

- Сър, ние... - опита се да обясни Алекс.

- Не ми се оправдавайте! До игрите остава по-малко от седмица! Не е сега моментът да се отпусваме! От вас точно най-малко го очаквах! - Кърт спря и се вгледа в тях. Сякаш в този момент нещо му просветна.

- Аха! - каза той. - Явно сте се размотавали някъде цяла вечер и сега сте като парцали! Това е недопустимо! Точно сега не е моментът да купонясвате по цели нощи!

След края на конското тримата си тръгнаха умърлушени.

- Е, като се има предвид каква всъщност е истината... - започна Алекс.

- Че нарушихме поне една дузина флотски разпоредби, включително за пътуването в група от поне осем кораба, неоторизираното проникване на територията на флота и прочие... - продължи Габриела.

- Май се отървахме доста леко - заключи Силвия.

На обяд се срещнаха с Мегън и Зак в столовата. Петимата седнаха на една маса. Мегън, подобно на тях, бе имала изключително гаден ден на упражнението по десант.

- Този Джери! През цялото време даваше по-добри резултати от мен! Само ако не бях толкова уморена... - говореше тя, прозявайки се.

Постепенно всички се умълчаха и зяпнаха Зак, който просто нагъваше салатата си и изглеждаше почти толкова свеж, колкото и прясно нарязаната маруля.

- А при теб как мина, Зак? - попита го Мегън.

- Ами нищо особено. Моят отряд завърши първи на упражнението по тактическо ориентиране, както обикновено. Дори успяхме да изпълним трите бонус задачи.

За момент на масата настъпи тишина, нарушавана само от ритмичното дъвчане на Зак.

- Не се ли чувстваш поне малко уморен от снощи?! - извика Мегън с нещо средно между възмущение и отчаяние. Зак вдигна глава.

- Уморен? От какво? За моята подготовка на пехотинец една нощ без сън не е кой знае какво. Все пак ни тренират да издържаеме далеч по-тежки неща. Може би и вие, пилотите, трябва да помислите дали не е нужно да поработите малко за формата си...

- О, я млъквай! - тросна се Мегън, а останалите почнаха да го замерват със салфетки и корички хляб.

- Хей, ама какво... - извика той, докато се пазеше от обстрела.

* * *

В командната зала на „Перперикон“ Лао се взираше с напрегнато очакване в големия панорамен екран пред себе си.

Стоеше прав в най-задната част на залата. Пред него се намираха станциите на първия офицер и на офицера по сигурността. Най-отпред се разполагаха седалките и пултовете на двамата пилоти. Отстрани бяха разположени работните станции на останалата част от мостик-екипа - най-вече специалисти, отговарящи за дълбоките скенери, оръжията и връзката с инженерния отсек.

До началото на втори кръг от игрите оставаха три дни, но не това тревожеше ума на Лао сега. За пореден път беше изпратил двама от най-добрите си пилоти на изключително опасна разузнавателна мисия в Тъмния сектор. Този път нещата бяха различни. Двата пилоти щяха да изпробват ново поколение заглушители, произведени в лабораторията на доктор Клод, базирана на станция „Дженезис-27“. Целта беше да се приближат незабелязано на много по-малка дистанция спрямо аркусианската космическа база. Това щеше да им позволи да осъществят наблюдения, каквито флотът не бе имал възможността да направи никога досега.

Лао нервно потропваше с крак. Нямаше никакви новини от пилотите вече трети час. Знаеше, че те са длъжни да спазват радиомълчание, докато не напуснат опасната зона. Всякакъв вид предавател би ги направил лесни за засичане. Така че не му оставаше друга възможност, освен да чака. Присви очи и за момент си спомни разговора, който бе водил в понеделник.

Някъде по обяд получи дългоочакваното обаждане от страна на професор Хенри Клод от „Дженезис-27“. Седна зад монитора в кабинета си и започна видеоразговора.

- Здравейте, професоре, как сте? - попита с ведър тон.

- Отлично! - отговори Хенри Клод. - Винаги се чувствам чудесно, когато експерименталните ми модели се

справят по време на тестове.

- Да разбирам ли, че имате добри новини по нашия въпрос? - попита Лао с неподправен интерес.

- Точно това искам да ви кажа, адмирале. Днес беше проведен най-добрият възможен тест на новото оборудване и то се справи безотказно. Вече с пълна увереност мога да твърдя, че поне в рамките на Земния съюз не съществува технология, която да засече кораб, екипиран с моите заглушители.

Лао едва доловимо се усмихна. Самохвалството винаги го караше да бъде скептичен.

- Професоре, позволете ми да отбележа, че за да сте сигурни в това, е трябвало да проведете тест, като изправите вашите стелт заглушители срещу най-доброто сканиращо оборудване, каквото само флотът има в наличност. Не съм чувал в последните дни флотски кораби да са вземали участие в подобен експеримент. Така ли е, или просто аз съм зле информиран?

- Зле информиран сте, адмирале. Тестът беше проведен тази сутрин - отвърна уверено Клод.

- И кои подразделения са участвали в него, ако не е тайна? - попита все така недоверчиво Лао.

Той имаше достъп до флотската система на такова ниво, че можеше да се информира за всяка една маневра на бойни кораби в Земния съюз, стига да пожелаеше. Ако професорът си измисляше, Лао лесно щеше да го разобличи.

- Целият Седми флот взе участие в този експеримент! - каза тържествуващо професорът и се отпусна назад на стола си, скръствайки ръце зад врата си.

Със спокоен тон Лао отговори:

- Аз съм вицеадмирал на Седми флот. Ако е било издавано разрешение за провеждането на подобен експеримент, аз няма как да не съм информиран.

- Там е работата, адмирале, че за провеждането на този експеримент не ми беше нужно разрешение.

- Какво искате да кажете?

- Днес към 1:25 през нощта малък граждански съд напусна станция „Дженезис-27“ без разрешение и без знанието на капитана на станцията. Този съд не беше засечен по никакъв начин от системите за сигурност на станцията, които са едни от най-съвременните. Малкият граждански кораб, екипиран само с моите заглушители, успя да премине цялото разстояние от станцията до вашата позиция, без да бъде засечен от нито един от военните или граждански кораби по пътя. След това той навлезе в строго охраняваната зона под пряката юрисдикция на Седми флот, отново без да бъде засечен от вашата най-модерна система от станции. Накрая проникна в самия Седми флот и в шест часа сутринта кацна, без да бъде засечен, на кораб-платформа, известен като „Оазисът“.

- Това е невъзможно! - извика Лао. Този път той почти беше изгубил самообладанието си.

- Факт е, адмирале - отговори все така уверено Клод.

- Искам доказателства! Къде е корабът?

- Ей сега ще ви изпратя локацията.

- Добре, ами пилотът? Искам да разговарям с него! - настоя Лао.

- Съжалявам, но това няма да е възможно.

- Но защо?

- Аз си имам собствена политика, адмирале, не мога да ви издам всичките си козове и това е едно от нещата, които ще трябва да приемете. За вас е важно да знаете, че технологията ми работи и ще получите доказателството, което ви е нужно.

Лао запази мълчание за няколко мига, на свой ред отпускаяки се назад в креслото си. Преценяваше събеседника си, след което отговори:

- Добре, професоре, за мен ще е достатъчно да видя на борда на „Оазисът“ кораб, който е успял да достигне дотам без разрешение и без да бъде засечен. Когато - ако - потвърдим това, можете ли да ни доставите комплект от вашето оборудване, необходим за екипирането на два изстребителя „Ягуар 7“?

- Да, имам го в наличност и то ще е при вас до тридесет минути. Толкова приблизително ще ви е необходимо, за да потвърдите думите ми.

Тук Лао отново се ококори и се наведе напред към монитора.

- Професоре, да не би да сте толкова напреднали във вашите изследвания, че да сте изобрели телепортацията?

- Работим по въпроса, адмирале, но не. Оборудването ще ви бъде доставено по обичайния начин. Просто бях сигурен, че след като чуете аргументите ми, ще поискате веднага да поръчате от него. Ето защо, след като

получих потвърждение за успеха на мисията, наредих друг кораб, натоварен с няколко комплекта заглушители, да бъде изпратен към вас. Корабът, както казах, ще пристигне след тридесет минути.

- Професоре, знаете ли, че има забрана за кораби да пътуват в пограничната зона, ако са по-малко от осем на брой в група?

- Знам.

Лао се усмихна и отново се отпусна в креслото си.

- Явно сте уверен, че никой от нас не може да ви засече, но бихте ли бил толкова сигурен, ако трябва да се изправите срещу аркусианците и да заложите живота на пилотите си? Защото аз точно това ще трябва да направя.

- Бях откровен с вас, адмирале. Обясних ви тестовете, които направих, за да докажа качествата на оборудването си. Но за съжаление, ултимативният тест - да изправя моите заглушители срещу аркусианските радары и скенери - може да се проведе само в реална бойна обстановка... от вас.

Докато чакаше новини в командната зала на „Перперикон“, Лао отново и отново прехвърляше в паметта си разговора с професора. Дали не беше прибързал, като му се довери? Дали не трябваше сам да подложи заглушителите на повече тестове? Взе решението да изпрати двата ягуара, защото времето ги притискаше. Оставаха три дни до игрите, които двамата с Юлиан се молеха отчаяно да бъдат отменени. Президентът обаче категорично отказваше да наруши тази традиция, с довода, че това би означавало открито признание за проблем със сигурността. Кое то пък щяло да навреди на обществените настроения и на икономиката, а най-вече, мислеше си Лао - на неговото преизбиране за президент.

Тъй като не можеха да разчитат на надеждни разузнавателни данни от централното командване, двамата с Юлиан решиха да използват собствените ресурси на Седми флот, за да следят действията на аркусианците в близост до граничната плоскост. Това беше пряката отговорност на Лао и на „Перперикон“, откъдето се извършваха всичките разузнавателни полети във вътрешността на Тъмния сектор.

Тази операция криеше най-големи рискове от всички, провеждани досега. На двамата най-добри пилоти им беше наредено да изоставят досегашните си изпитани методи и да се приближат много повече до врага, разчитайки единствено на новите заглушители. Ако оборудването ги предадеше, те щяха да са прекалено близо, за да могат да се измъкнат. Минутите се точеха като часове и Лао, който винаги приемаше всичко изключително спокойно, се хвана, че пак потропва с единия си крак по пода.

Изведнъж радиомълчанието се наруши. Чу се пропукване във високоговорителите, което прозвуча като внезапно избликване на гейзер от живот.

- Тук Вайпър до „Перперикон“.

- Тук Балистик до „Перперикон“, приемате ли?

Всички в командната зала спонтанно нададоха радостен възглас.

- Тук „Перперикон“ - отговори Лао. - Прибирайте се, деца! Прибирайте се веднага! Край!

Глава 26

„Късмет и успешен лов!“

Алекс бе обгърнал с една ръка Силвия, която седеше до него на дивана, а Мегън се опитваше да разреже голяма сметанова торта в средата на масата. Зак шумно разказваше някаква история от последното си упражнение по полева подготовка. Габриела, Златина и Арвин видимо се забавляваха, докато го слушаха.

Намираха се в апартамента на Арвин, където на големия тридеветинчов телевизор течеше някакво безинтересно клюкарско предаване. Те го оставяха да работи, защото не искаха да пропуснат тегленето на жребия за финала на игрите, който щеше да определи в каква последователност ще мерят сили трите отбора. Всички се надяваха да се падне така, че първата среща да е между „Хелзинг“ и „Мадара“. Тогава „Перперикон“ щеше да има предимството да наблюдава съперниците си, преди да се изправи срещу тях.

Докато водеха оживен разговор, Алекс дочу от холограмния екран:

- А сега е време да се прехвърлим при Марио Анджели, с когото ще водим тазгодишния финал на военните игри! Здравей, Марио!

- Здравей, Фил, как сме днес?

Докато двамата водещи си разменяха безсмислени реплики, всички насядаха около масата, където стоеше разположен триизмерният екран, и се вторачиха в него.

- И така, време е за дългоочаквания жребий, който ще определи последователността на срещите тази година. Както знаете, финалисти са отборите на „Мадара“, „Хелзинг“ и „Перперикон“!

- Как мислиш, Марио, не е ли жалко, че „Еверест“, които спечелиха шампионската титла през последните две години, не успяха да се класират за финала?

- Да, Фил, вярно е, че най-добрите от отбора им бяха във випуска, който завърши миналата година, но аз лично очаквах да се класират поне за финалната тройка!

- И аз съм на същото мнение. Сега обаче друго е важно, а именно настоящите финалисти! Време е да преминем към тегленето на жребия!

- Точно така, Фил, това пред мен е компютърът, който в момента разбърква имената, аз ще натисна само ето това копче! И така, първата среща ще бъде между... - изминаха няколко напрегнати секунди - „Перперикон“!

Около Алекс се разнесоха възгласи на негодувание.

- Нека сега да видим кой ще се изправи срещу перпериконци... - Водещият отново задържа пръста си над копчето, колкото да внуши усещане за драматизъм, след което го натисна. На екрана се изписа „Мадара“.

- О! Съперник на „Перперикон“ в първата среща ще бъде отборът на кадетите от „Мадара“. Доста интересно се очертава, а, Фил?

- Така е, Марио. Нека не забравяме, че съвсем наскоро се случи скандален трансфер при първокурсниците на тези два отбора. Пилотът на изстребител от първи курс Силвия Пламенова, която беше част от отбора на „Мадара“, се премести на „Перперикон“, където пък я приеха в техния отбор.

- Да, подобни неща не се виждат всеки ден, Фил!

Силвия зарови лице между коленете си. Алекс я притисна към себе си.

- Не мога да повярвам, че го казват по тридеветинчовия! - изхлипа тя.

- ... да, бих казал, че не съм виждал подобно нещо през цялата си кариера във флота - продължаваше да се чува гласът на водещия.

- Какво според теб е накарало младата надежда на „Мадара“ да се премести при техните съперници от „Перперикон“, Марио?

- О, няма как да сме сигурни, но сме длъжни да споменем, че според източник, пожелал анонимност, става дума за любовна история. След като е скъсала с досегашното си гадже - капитана на отбора на първокурсниците, тя е тръгнала с пилот от „Перперикон“, който пък също е от отбора на своя кръстосвач.

- Това наистина ще придаде малко повече пикантност на предстоящия сблъсък! Но нека сега видим кои ще са участниците във втората среща!

- Вече всички знаят! - изхлипа Силвия, докато Алекс я прегръщаше.

- Спокойно, де, те така или иначе знаеха - намеси се Арвин.

Междувременно започна жребият за втората среща. Първият изтеглен беше отборът на „Хелзинг“.

- Сега да видим срещу кого ще се изправи „Хелзинг“, възможностите са само две... „Перперикон“! - извика

водещият.

- Ох, да му се... - Зак блъсна масата ядно.

- В такъв случай, Фил, за третата среща остават само „Мадара“ срещу „Хелзинг“. Определено жребият е най-труден за „Перперикон“, които ще трябва да изиграят двете си срещи последователно, и е най-благоприятен за „Мадара“, тъй като те ще имат възможност да си починат между сблъсъците.

- Да, така е, нека не забравяме и „Хелзинг“, които пък ще имат предимството, че ще могат да наблюдават противниците си през първата среща и така да си направят съответните изводи за силните и слабите им страни. Но си прав, определено жребият се оказва най-неблагоклонен за „Перперикон“.

- Все пак нищо още не е решено, Фил, най-интересното тепърва предстои! Първата среща между отборите на „Перперикон“ и „Мадара“ ще се състои в неделя!

- Тръпнем в очакване!

Арвин изгаси тридевизора. Силвия вече не изглеждаше толкова разстроена, а вниманието на всички се измести към лошия жребий, който им се падна.

- Ще ви бъде трудно на първия мач, но ще ви е още по-трудно на втория, защото противниците ще са наясно с много от силните и слабите ви страни - каза загрижено Златина. Тя самата бе участвала в игрите и през четирите години на обучението си като кадет.

- Честно казано, не ме е страх! - заяви Алекс. - Нямам търпение да срещна в битка летците на „Мадара“, особено Стийв. Ще ги унищожим!

- Това да се чува! - възкликна Арвин и потупа Алекс по рамото.

* * *

Лао влезе в кабинета на Юлиян.

- Предполагам, вече си разгледал обобщения доклад от акцията на нашите разузнавачи? - започна той.

Юлиян вдигна поглед и след като кръстоса ръцете си, каза:

- Може да се каже, че имаме добра и лоша новина. Добрата е, че новите системи работят и вече можем да шпионираме аркусианците много по-отблизо.

Той включи големия монитор в кабинета си, където се появи една от снимките, направени при разузнавателната мисия. На нея се виждаше сложна структура, подобна на индустриален център.

- Да, можем да държим аркусианците по-изкъсо, поне докато не усъвършенстват радарите си, което е възможно да се случи във всеки един момент.

- А що се отнася до това - и Юлиян посочи снимката, - явно е, че аркусианците на Гразър строят фабрики за производство на космически бойни единици, вече и на самата повърхност на Хелена 9. Не само щурмови кораби и изстребители, но и средни и тежки кораби...

Докато говореше, снимките на монитора се сменяха, показвайки вече нарасналата космическа флотилия на орбита около планетата. Виждаше се и мистериозната орбитална станция, която първоначално привлече вниманието на флота. Сега тя изглеждаше така, сякаш към нея бяха добавени поне дузина нови модули, които ѝ придаваха още по-внушителен вид.

- Това там според нас са казарми - каза Лао, сочейки група малки постройките на повърхността на планетата. - А на следващата снимка се виждат две фабрики, които произвеждат танкове и други видове бронирана сухопътна техника.

Изображението на екрана се смени още веднъж и в по-близък план се показа част от готовата продукция - наредени един до друг стотици аркусиански танкове.

- Мислиш ли, че подготвят инвазия? - Въпросът на Лао даваше по-скоро тема за размисъл, отколкото изискваше директен отговор.

- Все още силите им са твърде малко, за да е пълномасщабна инвазия. Само няколко кръстосвача от Седми флот могат да сразят тази флотилия.

- Може би не инвазия, но атака?

- Възможно е да ни атакуват с малка част от корабите си, а след това да използват укрепените си позиции около Хелена 9, за да отбият евентуални ответни действия.

- Да, звучи по-вероятно - съгласи се Лао. - Трябва да сме нащрек!

- Налага се да сме особено бдителни по време на игрите. Твърде вероятно е точно тогава да решат да ни атакуват.

- Вече сме взели допълнителни мерки за сигурност, но най-добре беше да ги отменим - промърмори Лао.

- За съжаление, сме в изборна година и всяко нещо се превръща в политически въпрос. Надявам се да не платим твърде висока цена...

* * *

Алекс се събуди много рано сутринта. Беше неделя, средата на юни. Финалът на военните игри логично се предвиждаше винаги за последния месец от учебната година. Извъртайки се настрани, Алекс видя нежния силует на Силвия, която още спеше на леглото до него. В сумрака огненият водопад на косата ѝ изглеждаше почти сив. Лицето ѝ излъчваше спокойствие и невинност.

Алекс се изправи и тихо облече униформата си, след което съвсем леко целуна Силвия по главата и излезе от стаята. Както преди първото му упражнение по бойно пилотиране, така и сега се движеше сам по пустите коридори на кръстосвача. Харесваше му да чува ехото от собствените си стъпки.

Този път хигрусите на първокурсниците стояха приготвени в хангара на докинг-станция три. Докато преминаваше през входната врата, го огря необичайна светлина, влизаща през тесните прозорци. Източникът ѝ бе отразяващата повърхност на планетата Хепсия, около която гравитираше „Перперикон“. Пред един от прозорците Алекс забеляза стройния силует на момиче в кадетска униформа. Веднага я позна. Габриела стоеше с лице към прозореца, но когато чу стъпките му, се извърна.

- Този път те изпреварих... - каза тя многозначително.

Алекс застана до нея, вглеждайки се в повърхността на планетата. Неприветлива сива пустиня, осеяна с кратери и скали. На нея не би могъл да съществува какъвто и да било живот, но хората поддържаха изкуствена атмосфера с помощта на силово поле. Освен за военни учения Хепсия се използваше за добив на минерални ресурси, а и като укрепена позиция в близост до границата. На нея живееха постоянно едва няколко хиляди души.

- Поне вече знам, че не съм единственият, който се чувства по същия начин, както преди първото ми излитане в открития космос - усмихна се Алекс.

- Да, тогава беше първият ни полет. А сега какво е? Защо имам чувството, че е толкова важно?

- Сега... ще е първата ни битка - отвърна спокойно Алекс. Габриела го погледна с разбиране.

- Ако трябваше да е срещу „Хелзинг“...

- Тогава щеше да е просто състезание. Както срещу „Дунав“. Но след всичко, което се случи... срещу „Мадара“...

- Ще бъде битка!

- Да...

В този момент двамата чуха как вратата се отваря и се обърнаха. Беше Силвия, която скоро се присъедини към тях. Алекс нежно я прегърна през рамото.

- И ти се събуди по-рано, а? - попита я Габриела.

- Да, не знаех къде да отида и реших да дойда тук. Нямах представа, че ще ви намеря.

- Неспокойна ли си? - попита Алекс.

- Ами... днес ще се изправя срещу бившите си съотборници... Ще се справя!

- Всички ще се справим! - заяви Габриела.

Въпреки приликите със ситуацията в началото на учебната година, Алекс си даде сметка, че причините да се чувства така, сега са коренно различни. Преди стоеше до изстребителя, на който бе изписано фамилното му име, и си мислеше колко много значи това. Мислеше си, че на подобен изстребител, маркиран със същото име, баща му Юлиан Стаматов е вършил велики подвизи, бранил е човечеството и е писал историята. Съзнанието му бе изпълнено от чувството, че да носи това име е голяма чест и отговорност и той трябва да се справи изключително добре, за да не го посрамя.

Сега, след близо девет месеца във флота, стоейки на същото това място, осъзна, че го вълнуват съвсем други мисли. Отново чувстваше, че не бива да се посрамя. Но този път извърна глава и погледът му се спря върху лицето на Силвия, подпряла се на рамото му, загледана в пространството навън. Сега щеше да се сражава, за да защити момичето, което обичаше, достойнството на приятелите, с които прекара почти неразделно последните девет месеца, и най-вече собственото си достойнство. Беше сигурен, че някъде там, над сивия

пустинен пейзаж на Хепсия, ще срещне Стийв, и тогава загубата не съществуваше като вариант. Трябваше да победи! Независимо от изхода на състезанието, той трябваше да спечели тази лична битка на всяка цена.

Звукът от отварянето на механичната врата на хангара ги накара да се обърнат. Алекс остана изненадан, когато видя командир Кърт да влиза, държейки чаша ароматно кафе.

- Я, кой не може да спи до късно днес? - каза той с леко шеговит тон. - Да не би да са ви омекнали коленете преди великата битка с „Мадара“?

В думата „велика“ се усещаше едва доловима ирония. Сякаш този стар космически вълк, преживял стотици истински битки с аркусианците, се надсмиваше над тяхната лична драма и незначителността на притесненията им.

- Много искаме да победим, сър! - каза Алекс.

- Разбирам. И аз не по-малко от вас искам да победите! Е, добре де, може би не се вълнувам чак толкова много, но ми се иска да покажете на връзкачетата от „Мадара“ кой е най-добрият.

- Ще дадем най-доброто от себе си, сър! - заяви Габриела.

Кърт отпи от кафето си, след което се загледа в повърхността на планетата отпред. Силната светлина огряваше лицето му, изострайки още повече бръчките по него.

- Разбирам как се чувствате... - промълви този път с по-дълбок и замислен тон. - Горите от ентузиазъм и от желание да победите. Настървени сте допълнително от нотката на лична вражда между вас и някои кадети от „Мадара“.

Кърт направи кратка пауза, но нито един от тримата не се обади. Стояха и чакаха да довърши мисълта си.

- Това е нож с две остриета. От една страна, личните ви чувства ви мотивират да се стараете повече по време на упражненията и да се раздавате на състезанието. От друга страна обаче, емоциите понякога могат да замъглят преценката ви, която е от решаващо значение за оцеляването на бойното поле. - Кърт отново отпи от кафето си, след което продължи: - Вие тримата бяхте най-добрите ми ученици през изминалата година...

- Благодарим за оценката, сър! - каза Габриела. Кърт нямаше навика да раздава комплименти.

- През тази първа година във флота научихте много неща. Как да летите на космически изстребител, научихте бойни маневри, тактики, противодействия, но днес ви предстои най-важният урок. Ще трябва да се научите как да управлявате емоциите си, така че винаги да работят във ваша полза, а не във ваша вреда. Ако съумеете да постигнете това, съм сигурен, че останалите ви способности са достатъчни, за да се справите.

Постепенно хангарът започна да се изпълва с кадети, които заприиждаха с приближаването на часа за упражнението. Те трябваше да излетят с хигрусите си и да кацнат на летище, което беше част от военна база на Хепсия. Тази база щеше да бъде владение на кадетите от „Перперикон“ по време на състезанието.

В седем и половина всички бяха на линия и командир Кърт им даде заповед да се качват по хигрусите и да отлитат за базата. Оттам нататък, до края на деня, те щяха да приемат заповеди не от него, а от командването на отбора им, състоящо се предимно от кадети четвърти курс.

Всички първокурсници летяха в делтовидна формация, предвождана от Габриела. Спокойното им пътуване до планетата отне около петнадесет минути, след което започнаха да се снижават към повърхността. В този момент по радиостанцията се чу младежки глас:

- Здравейте, тук е кулата на база „Перперикон“. Приемате ли?

- Тук ескадрилата на първокурсниците на „Перперикон“, аз съм командващ кадет Габриела Каменова. Очакваме по-нататъшни наставления!

- Добре, кадет Каменова, според разпоредбите на командването вашата част приема названието „Пилетата“, разбрано ли е?

- Да, сър! - отговори Габриела леко разочаровано. По канала, на който само те можеха да си приказват, останалите от отбора не съдържаха недоволството си:

- Пилетата ли? Ама че тъпо име!

- Защото сме първи курс! Това е унизително!

- Пилета, заходете за кацане към писта дванадесет! - продължи гласът по радиото.

- Тук Пилета, прието! - отговори Габриела.

Петнадесетте хигруса кацнаха един след друг на пистата и бяха насочени към хангарите. Там вече стоеше паркирана ескадрила от изстребителите „Ягуар 7“ на кадетите от втори курс. От всички единствено първокурсниците използваха хигруси, които изглеждаха като анемични в сравнение с ягуарите.

Докато разглеждаше отблизо могъщите машини, Алекс се замисли, че тактиката трябва да е предвидена да изправи групата му срещу първокурсниците на „Мадара“. Нямаше да има никаква полза, ако попаднеше в битка

срещу по-горен курс. Това означаваше, че срещата му със Стийв беше повече от сигурна.

До началото на сблъсъка имаше два часа и всички трябваше да отидат в залата за брифинг, за да се запознаят с полевата ситуация и тактиката. Преди брифингът да започне, кадетите се тълпяха в огромното помещение и си приказваха главно за предстоящото състезание. Алекс успя да различи познати лица.

- Вижте, това са Зак и Мегън! - каза той на Силвия и Габриела.

Тримата се отделиха от групата си и отидоха при своите приятели.

- Как е положението? - попита Алекс, забелязвайки, че Мегън изглежда нещастна, а Зак - загрижен.

- Мисля, че ни е хванала сценичната треска! - заяви Зак.

- Защо така? - попита загрижено Силвия.

- Аз отново ще пилотирам страйкъра, в който ще е отрядът на Зак - смотолевия Мегън. - Просто е голяма отговорност. Ако някой от вас го свалят, отстраняват само него, ако мен ме свалят, целият взвод на Зак ще отпадне, без дори да са имали шанса да покажат какво могат.

- Да, но само теб не те свалиха на миналото състезание! - опитваше да я ободри Зак.

- Знам, но просто се притеснявам!

В този момент високоговорителите пропукаха и друг младежки глас оповести:

- Моля, всички кадети да заемат местата си, брифингът започва!

Алекс, Силвия и Габриела трябваше да оставят Зак и Мегън и да се насочат към пейките, предназначени за пилотите на изстребителите от първи курс. Там вече се намираха съответните им. В далечината Алекс забеляза как Зак сядат при своя взвод, а Мегън - при пилотите на страйкъри, сред които беше и Джери. Той поне изглеждаше в приповдигнато настроение.

Отпред имаше широк подиум с продълговата маса, на която се намираха командирите. Това бяха най-отличилите се кадети за целия период на обучението си. Те всички бяха четвърти курс и след края на игрите вече щяха да бъдат дипломирани офицери от флота. В средата на масата седеше главнокомандващият на име Солор Дейн - слаб и висок младеж с бледо лице и дълга руса коса. Сините му очи гледаха пронизително през фини правоъгълни очила. Алекс го наблюдаваше, докато заемаше мястото си. Солор имаше елегантни, но властни маниери - на човек, който чувства, че превъзхожда повечето хора. Специалността му беше пилот и командир на голям кораб - същата като на Мегън и Джери. До него отляво седеше момче, което на пръв поглед изглеждаше като пълната противоположност. Ерик Места имаше тъмна кожа и очи, а едрата му мускулиста фигура изпълваше униформата по шевове. Прическата му беше тип канадска ливада, подобно на Зак и много от пехотинците. Не представляваше трудност да се предположи, че Ерик ще командва сухопътните сили. Отдясно на Солор стоеше красиво момиче на име Маргарита Филипова. Тя имаше права кафява коса, пъстри светли очи и носеше познатата униформа на кадет - пилот от „Перперикон“. Алекс веднага се досети, че тя е командващият на флотилията от космически кораби и изстребителите. Отстрани на Маргарита и Ерик стояха съответно още по трима кадети, представляващи по-долните звена от йерархията на командването.

Солор се изкашля в микрофона, за да привлече вниманието, и след като в залата се възцари тишина, започна:

- Здравейте всички! - Гласът му, макар и достолепен, все пак звучеше младежки. - Искам първо да кажа, че за мен е голяма радост и чест фактът, че в края на обучението ми като кадет бях избран да предвождам отбора на „Перперикон“. Радостта ми би била по-голяма единствено ако успеем да извоюваме шампионската титла!

Залата се изпълни с аплодисменти и окуражителни възгласи. Когато кадетите утихнаха, Солор продължи:

- Искам специално да се обърна към останалите четвъртокурсници, вероятно те се чувстват по същия начин, както и аз сега. Това е нашата последна задача като кадети и ние трябва да я изпълним подобаващо. След края на тези игри някои от нас ще продължат да служат в Седми флот, други ще бъдат разпределени в далечни краища на Земяния съюз. С мнозина сигурно никога повече няма да се видим. Но всеки един от нас ще си спомня тези последни дни, в които сме се борили заедно, за да извоюваме победата на „Перперикон“.

Отново се чуха бурни аплодисменти, най-шумни бяха четвъртокурсниците. Алекс се замисли, че в един далечен ден и той ще се намира в тяхното положение. Чудеше се как ли се чувстват, знаейки, че предстоят последните им усилия преди края на един важен период от живота им. И че скоро всичко за тях ще се промени драстично. Това всъщност много напомняше на начина, по който той самият се чувстваше в края на миналата година, когато завърши гимназия и постъпи като кадет на „Перперикон“. Най-драматичната промяна в живота му, въпреки всичките трудности, го караше да се чувства щастлив.

- А сега нека видим какво ни очаква в днешния сблъсък! - продължи Солор и на големия екран зад него се появи сателитна снимка на бойното поле. В единия край с червено беше отбелязана базата на „Мадара“, а в другия със синьо - тази на „Перперикон“. - Както знаете, на картата има определен брой контролни точки, намиращи се на стратегически позиции. С даването на старт двата отбора ще започнат да ги завземат. Според правилника нямате право да установявате контрол на по-предна позиция, ако преди това не сте завладели предходната.

На екрана се появиха множество червени и сини петна.

- Това са точките, които двата отбора ще завладеят без съпротива, просто защото се намират по-близо до стартовите им позиции. Тези по средата на картата - сега на екрана светнаха няколко оранжеви петна - ще са местата на съприкосновение с противника. Счита се, че при равностойни отбори това ще са точките, където двете армии ще пристигнат по едно и също време. Имаме всички основания да смятаме, че кадетите от „Мадара“ са много силен противник. Няма слабо звено в нито един от курсовете, така че не се очаква някое тяхно подразделение да се издъни. В първи кръг на игрите показаха отлични умения, така че за да победим, ще се наложи абсолютно всички от нас да действат на ниво. Ако дори една част се издъни, това ще даде такова предимство на „Мадара“, че загубата ни ще бъде неминуема.

Солор направи пауза. За миг залата се изпълни с напрегнато боботене. Когато тишината отново се възстанови, той продължи:

- Ето каква ще бъде стратегията ни накратко. Всяка една част ще има за цел поредица от точки, върху които трябва да установи контрол в рамките на първите тридесетина минути от играта. Не губете време на междинните пунктове, само включете комуникациите, с което да установите, че позицията е под наш контрол, и продължавайте напред. Последната от поредицата точки ще е граничната, където най-вероятно ще срещнете врага! Ако не сте се замотали твърде много, вашите противници няма да са успели все още да се окопаят на позицията. Ще се заформи сражение, при което вашата част ще бъде отговорна за установяването на контрола над тази точка. Няма да имате подкрепления, тъй като всички останали също ще бъдат ангажирани на други точки. Ако надделеете над противника, остатъкът от неговите сили ще се оттегли до най-близката позиция под техен контрол. Не се хвърляйте в атака, без изрично да ви бъде заповядано. Вместо това се погрижете да установите защитен периметър, така че да може се отбранявате с минимален брой сили. Част от вашите хора може да бъдат изпратени да помогнат на други места, така че трябва да се възползвате от стратегическите предимства, които позицията ви предлага, за да я отбранявате възможно най-ефективно. Ако се случи неблагоприятният сценарий и противникът ви успее да надделее, оттеглете се до последната точка, над която сте установили контрол, и се постарайте да я защитите максимално добре. Не се впускайте в контраатака без изрична заповед. Времето за провеждане на това състезание е осем часа и когато те изтекат, отборът държаш под контрол по-голям брой точки, печели. Съществува и вариантът за победа чрез нокаут, когато един от отборите успее да превземе главната база на противника.

Отново настъпи кратка пауза, след което думата взе Ерик:

- Обръщам се към пехотинците! Трябва да знаете, че тази игра е териториална битка, в която основната функция се изпълнява от наземните сили. Вие ще трябва да окупирате дадена позиция и да я защитавате. Вие ще трябва да изтласкате противника от неговите позиции. Ролята на авиацията е да ви осигурява транспорт и въздушна поддръжка, но когато се изправите лице в лице с противника, пилотите не могат много да ви помогнат. Теренът предлага максимално разнообразни условия. Ще трябва да се биете сред пустинята и скалистите планини, както и да превземате сгради в контролните пунктове. Целта на това състезание е да ви постави в условия, максимално близки до реална битка, така че ще трябва да си спомните всичко научено досега, ако искате да оцелеете.

След края на това кратко изказване в залата се чуха аплодисменти. Тогава думата взе Маргарита:

- Пилоти, в битката за установяване на въздушно превъзходство ще срещнете много силен противник в лицето на кадетите от „Мадара“. Представянето на всички на бойното поле е изключително важно, но най-решаващо е това на изстребителите. Ако допуснете пилотите на „Мадара“ да завладеят небето, те ще могат лесно да атакуват нашите транспортни и поддържащи кораби, като по този начин ще ни парализират. Освен това техните страйкъри ще кръстосват небето безнаказано и ще поставят нашата пехота в крайно неравностойно положение. Така че разчитам, че ще се справите със сложността на задачата, която е поставена пред вас! Напомням на всички пилоти, че не сме в открития космос - отчитайте фактора гравитация и въздушно съпротивление! Припомнете си класическите положения при авиацията, защото в момента сте точно това. При липса на гравитация в открития космос, посоките са без значение, но сега при издигане губите скорост, докато при снижаване печелите. Тези неща са били решаващи при въздушния бой в ерата на самолетите. Пожелавам на всички късмет и успешен лов!

Единоборството

Арвин, Златина и останалите от ескадрилата се намираха в бойна готовност в хангара, заедно с изстребителите си „Ягуар 7“. В случай на опасност по време на игрите, те трябваше незабавно да се изстрелят и да атакуват нашествениците. Такива обаче засега не се появяваха и всички се бяха събрали около триизмерния приемник, наблюдавайки началото на сблъсък между кадетите на „Мадара“ и „Перперикон“.

Скоро най-неочаквано към групата се присъедини Хари Кърт.

– Как сте, командире? – попита Арвин.

– Добре, лейтенант. Дойдох да погледам представянето на нашите момчета и момичета. Ако не се справят като хората, бял ден няма да видят от мен догодина! – закани се той, а останалите се разсмяха.

Междувременно прякото предаване на състезанието тъкмо започваше:

– Здравейте, уважаеми зрители, аз съм Марио Анджелио, а до мен е Филип Доналд и през следващите осем часа ние ще предаваме за вас развитието на драматичната борба между отборите на „Мадара“ и „Перперикон“.

– Точно така, Марио, смятам, че днес сме истински щастливци, затова че ни се падна да гледаме толкова интересна среща. Много се изговори в последно време за съперничеството между двата кръстосвача и днешното дерби определено е заредено с голям емоционален заряд!

– Ако трябваше да заложиш на някого, Фил, на кого би заложил днес? Кой от двата отбора смяташ, че ще надделее?

– Трудно е да се каже, Марио. Всичко показва, че силите са много изравнени, което е допълнителна гаранция за интересен двубой, но ако наистина трябва да заложа на един от двата отбора, бих избрал „Мадара“. Все пак те се справиха по-убедително с противника си в първи кръг. Може би просто са извадили късмет, но по-скоро това се дължи на отличната форма, в която се намират всичките кадети от отбора им.

– Така е, несъмнено те са много добри, но само за да поддържам интригата, аз бих заложил на „Перперикон“.

– Това, което камерите показват в момента, е Давид Холмс, кадетът, който е главнокомандващ на отбор „Мадара“ днес.

На триизмерния екран се виждаше висока и набита фигура. Холмс изглеждаше начумерен, но уверено раздаваше заповеди на намиращите се около него кадети.

– А ето го и Солор Дейн, главнокомандващият силите на „Перперикон“!

– Според мен напрежението върху тези младежи е невероятно в този момент. Как мислиш, Марио? Като се има предвид колко са изравнени възможностите на двата отбора, ходовете на командирите ще решат изхода от съревнованието.

– Така е, несъмнено отговорността, която лежи на плещите им, е огромна. И ето, началото на състезанието ще бъде обявено всеки момент...

Алекс усещаше къртенето на собствения си пулс в слушалките. Намираще се в кокпита, двигателите работеха на празен ход, ръката му стоеше на дросела в очакване на заповедта за излитане.

И ето, началният сигнал дойде. Алекс натисна дросела и ускори хигруса по пистата. Секунди по-късно вече се издигаше заедно с останалите от малката ескадрила на първокурсниците. Спомни си, че не беше излитал от наземна писта, откакто завърши училище.

Всичките петнадесет изстребителя поддържаха стриктна формация. Наложиха им се да направят един пълен кръг около летището, за да изчакат двата големи транспортни кораба и тринадесетте страйкъра, набиращи височина по-бавно. След минути всички машини от ескадрилата вече летяха заедно, като изстребителите оформяха външния защитен периметър, готови да нападнат всяка приближила се заплаха.

Трябваше да бъдат превзети четири точки, като последната най-вероятно щеше да бъде атакувана в същия момент и от първокурсниците на „Мадара“. Тя имаше най-малко стратегическо значение, затова бе поверена на най-начинаещите.

След две минути ескадрилата вече се намираше над първата точка. Единият от страйкърите се спусна и кацна вертикално до входа на малката база, представляваща бункер сред скалите. От страйкъра слезоха четирима пехотинци, които тичешком нахълтаха в бункера и скоро над него се появи холографско изображение с емблемата на „Перперикон“. Това означаваше, че сега позицията е под контрола на техния отбор. Следвайки инструкциите, четиримата пехотинци се върнаха на страйкъра, който излетя и цялата бойна група продължи полета си към втората точка, където процедурата се повтори. После незабавно се насочиха към третата и я завладяха, без да срещнат никаква съпротива. Холограмният образ с герба на „Перперикон“ светна и те излетяха към четвъртата. Всички знаеха, че сега играта наистина започва. Алекс се взираше ту в сиво-розовата

небесна шир пред себе си, ту в дисплея на локатора, очаквайки всеки момент на него да се появят вражески единици.

Намираха се само на няколко километра от целта, когато на дисплея светна червена точка. После още две. После цели седем. След секунди целият дисплей се изпълни с малки и по-големи червени точки, изобразяващи различните кораби от ескадрилата на първокурсниците от „Мадара“.

– Тук Пиле 1 до база „Перперикон“, множествени контакти на дванадесет часа! – обяви Габриела по комуникационния канал.

От централното командване отговориха:

– База „Перперикон“ до Пилето, атакувайте противниковите изстребителни единици Алфа и Браво, започнете десанта, като следвате плана!

– Алфа, прието! – чу се гласът на Мегън, която предвождаше отряда от страйкъри.

– Браво, прието – отговори Джери, който пилотираше водещия транспортер.

Малката флотилия от страйкъри и транспортни кораби се снижи към платото, където се намираше базата. Същото обаче направи и отборът на „Мадара“. Мегън и Джери бързо се ориентираха, че платото е прекалено открито и няма да могат да извършат десанта там, тъй като ще са под ударите на вражеската авиация, затова се насочиха към подножието на южния склон. Явно кадетите от „Мадара“ предприеха подобна стратегия, снижавайки се откъм северния склон на платото.

Междувременно високо над тях битката за въздушно господство вече течеше. Изстребителите на двата отбора се разбъркаха в общо меле и ожесточено започнаха да се преследват. Във въздушните боеве важаха правилата от първи кръг – при три попадения с маркиращия лазер участникът отпаднаше.

Алекс веднага хвана на прицел един от изстребителите на „Мадара“, но още преди да има възможност да стреля, друг противников хигрус пикира отзад и отгоре, взимайки него самия на мушка. Благодарение на гравитацията преследвачът му имаше преимущество в скоростта. За да избяга от него, Алекс трябваше бързо да се снижи и да направи рязък завой, като така изостави целта, която преследваше допреди малко. Тази маневра не се оказа достатъчна, за да се измъкне. Явно предупрежденията по време на брифинга не бяха случайни и кадетите на „Мадара“ наистина представляваха сериозен противник.

Докато двубоят между Алекс и непознатия кадет от „Мадара“ продължаваше, първите „жертви“ от двата отбора вече станаха факт. И мадарци, и перпериконци изгубиха по три изстребителя. За „Перперикон“ с по един свален противник се разписаха Габриела, Силвия и Матю. Играта едва започваше, но Алекс чувстваше, че вече изостава. Напрягна се при поредния маньовър с високо претоварване. Противникът му не успя да вземе завоя толкова остро и се оказа в неизгодна позиция. След няколко секунди Алекс реализира първото си попадение. Кадетът на „Мадара“ предприе серия от маневри, за да се измъкне, но Алекс съумяваше да следва траекторията му и да запазва изгодната си позиция. Така съвсем скоро нанесе второ, а после и трето попадение, елиминирайки първия си съперник.

За момент се оказа без противник и това му даде възможност да се огледа. Къде ли беше Стийв? Изстребителите се различаваха единствено по надписа с фамилното име на пилота, намиращ се до люка на кокпита, но Алекс нямаше как да го прочете от такова разстояние и при такава скорост. Тогава се сети, че скенерите на хигруса му са по-прецизни от собственото му зрение.

– Компютър, можеш ли да ми кажеш на кой изстребител от противниковия отбор има надпис „Джаксън“ отляво, точно до люка на кокпита?

– Започвам сканиране и обработка на информацията...

– Побързай! – извика Алекс, усещайки, че си губи времето и битката тече без негово участие. На всичкото отгоре, всеки момент някой свободен изстребител на „Мадара“ можеше да го атакува и тогава щеше да е ангажиран в нов въздушен бой, вместо да преследва Стийв.

– Имаме положителен резултат...

Преди да чуе отговора, Алекс трябваше да направи рязка избягваща маневра. С висока скорост отгоре и отзад към него се спусна изстребител на „Мадара“. Случи се точно това, от което се опасяваше. Противникът имаше предимството на по-голямата височина. Алекс се опита да се измъкне по същия начин като преди малко, но настоящият му съперник се оказа много по-добър и запази изгодната си позиция.

– ... Изстребителят, маркиран с надпис „Джаксън“, се намира на шест часа! – довърши доклада си компютърът.

– Мамка му! – изруга Алекс.

Беше се разсеял... и сега не друг, а Стийв го държеше на мушката си.

Опитваше всичко по силите си, за да се измъкне, прилагаше избягващи маневри с огромно претоварване. На моменти погледът му почти напълно притъмняваше, но Стийв съумяваше да го следва неотлъчно. Не след дълго дойде и първото попадение.

Двамата продължаваха да се гонят, когато Алекс забеляза на комуникационния дисплей, че някой се опитва да

се свърже с него по затворена честота. Знаейки, че е против правилата, той все пак отвори честотата. В слушалките си чу злорадстващият глас на Стийв:

- Слаба работа, Алекс, ако това беше истински въздушен бой, в момента вече щеше да се рееш на парчета над планините, ха-ха.

Алекс затвори честотата. В момента смяташе, че последното, което му трябва, е да влиза в пререкания със Стийв. Рязко намали тягата на двигателите, като същевременно повдигна носа на изстребителя. Този рискован ход подежда като внезапна спирачка. Стийв прелетя под него, озовавайки се точно на дванадесет часа. Алекс веднага възобнови подаването на тяга към двигателите. На изстребителя му трябваша няколко секунди, за да навакса скоростта, но Алекс съумя да запази изгодната си позиция. Сега вече преследваше Стийв, който правеше всичко възможно, за да се измъкне. Маневрите му бяха изкусни и изпълнени със скорост на предела на възможностите. Алекс успяваше да го следва, но както докато бягаше, така и в момента, си даде сметка, че това е може би най-силният противник, срещу когото се бе изправял досега.

В опит да се измъкне, Стийв реши да повтори собствената му маневра, рязко намалявайки скоростта си. Алекс обаче очакваше това и реагира навреме, връщайки дросела назад. Така при ниска скорост лесно маркира Стийв два последователни пъти.

Миг по-късно бясното преследване се възобнови. С огромни усилия Алекс успяваше да се задържи на атакуваща позиция. Знаеше, че му е нужно още само едно попадение, за да победи. Стийв обаче предприе отчаяна стратегия, гмурвайки се много ниско сред скалите.

Двамата летяха с бясна скорост в улея на един назъбен каньон. Алекс отвори отново честотата, надявайки се да вразуми Стийв:

- Това е против правилата на състезанието! Не можем да летим толкова ниско!

От другата страна се чу глас, който не звучеше вече самоуверено, а по-скоро злобно-предизвикателно:

- Ха! Какво, Алекс? Можеш да подадеш още сега оплакване или да се биеш като мъж, какъвто не си!

Алекс нямаше да позволи Стийв да излезе морален победител, затова не се свърза със съдиите, а продължи преследването сред зъберите на каньона. Единствено се страхуваше да не би погледът на камерите да се спре на тях и да бъдат дисквалифицирани, преди двубоят им да приключи.

Двата хигруса се носеха в безумен полет между скалите на каньона, които ставаха все по-тесни. За момент се издигна над една каменна стена, но после отново се гмурнаха сред скалите. Алекс ясно съзнаваше, че това, което прави, е изключително опасно. Едно погрешно движение и всеки от двамата можеше да се разбие в някой скален масив. Това отиваше далеч над приемливия риск, далеч над смисления залог за едно момчешко съревнование. Знаеше, че никой от познатите му не би го одобрил - нито Габриела, която беше капитан на отбора, нито Силвия, заради която Алекс поемаше целия този риск, нито баща му, който сам стотици пъти бе рискувал живота си в кокпита на изстребител, но за далеч по-смислена кауза.

„Е - помисли си Алекс - може би единствено Зак би одобрил.“ При тази мисъл увеличи още повече тягата на двигателите, стрелвайки се през тесния процепа между две огромни скали. Тогава се оказа по-близо до Стийв, който не бе посмял да премине през процепа с такава скорост. Другият хигрус се озова на мерника му само за секунда и Алекс натисна спуська. Кратък сигнал оповести точното попадение.

- Да! - Сърцето му биеше, сякаш ще изскочи.

Алекс бързо се издигна на безопасна височина. Надяваше се, че никой от съдиите не го наблюдава. Все пак в момента на бойното поле се случваха далеч по-важни и решителни събития.

Когато напусна скалистия каньон и се свърза с останалите от отбора, Габриела му обясни, че битката за въздушно превъзходство е приключила. Всички хигруси на „Мадара“ бяха отстранени. От перпериконската ескадрила освен Алекс бяха оцелели само Габриела, Силвия и Матю. Габриела имаше, както винаги, най-висок резултат - цели пет свалени мадарски изстребителя. Всички обаче бяха понесли попадения. Алекс - едно, Габриела и Силвия - по две, а Матю - също едно.

Сега те се заеха да прочистват небето от единиците за въздушна поддръжка на противника. В този момент долу се водеше жестока битка за платото. Пехотата и на двата отбора се беше окопала сред скали и пещери, криейки се от противниковите страйкъри, които обикаляха като грабливи птици, търсеци плячка. Освен че преследваха пехотата, страйкърите влизаха в битки помежду си и Мегън успя да свали два противникови кораба. Отборът на „Перперикон“ на свой ред понесе загуби, така че силите бяха изравнени. Четирите оцелели хигруса на перпериконския отбор обаче щяха да изиграят решаваща роля за изхода на битката. Те притежаваха неимоверно по-голяма маневреност и бързина от останалите въздушни единици и затова без проблем прочистиха небето от страйкърите на противника. Двамата големи транспортни кораба заедно с няколко страйкъра успяха да се спасят с бягство дълбоко в територията на мадарския отбор, но това направи отстъплението на пехотата им много сложна задача.

Под командването на Зак и подкрепяни от въздушните единици, пехотинците напуснаха укритията си и се втурнаха в атака срещу укрепените позиции на „Мадара“. Скоро превзеха възвишението и гербът на „Перперикон“ светна над малката постройка в средата на платото. Остатъкът от силите на „Мадара“ се оттегляше на разпокъсани групи, използвайки пещерите и скалите като прикритие.

Следвайки предварителните указания, Зак нареди пехотата веднага да заздравя позициите си около възвишението, така че да може да отблъсне евентуална контраатака с минимални усилия и човешка сила, макар че като се имаше предвид състоянието на противника, такава не се очакваше. Четирите оцелели изстребителя заедно с повечето страйкъри се насочиха към главната база, за да презаредят с гориво. Над платото останаха да кръжат само три страйкъра.

Докато течаха дейностите по копаене на окопи и изграждане на защитни съоръжения, Зак си помисли, че си губят времето. За цялото сражение сухопътните сили понесоха двадесет процента загуби, докато тези на противника – почти седемдесет. Първокурсниците на „Мадара“ вероятно в този момент се окопаваха здраво на следващата си позиция, но бяха много по-малко и без никаква въздушна поддръжка, докато перпериконци разполагаха с десет страйкъра, два транспортни кораба и четири хигруса. Според Зак правилното решение беше веднага да се премине в атака и да се завземе следващата позиция навътре в територията на „Мадара“, за да не се даде възможност на противника да се окопае по-здраво и да получи подкрепления. Той си мислеше, че такава заповед ще дойде веднага, след като всички въздушни единици презаредят с гориво, но остана учуден, когато само три страйкъра се върнаха от презареждането, за да заменят другите три, които на свой ред също не се появиха повече. Изстребителите ги нямаше, а централното командване не даваше нови заповеди, освен да задържат настоящата си позиция.

Солор седеше, подпрял чело на една ръка, взирайки се в широкото холограмно изображение на бойното поле, където стотици маркери сменяха позициите си в реално време. Ерик Места и Маргарита Филипова се намираха от двете му страни. За съжаление, не всички части на перпериконския отбор се справиха така блестящо, както първокурсниците в началните минути на съприкосновение с противника. На най-важната от стратегическа гледна точка позиция, четвъртокурсниците от „Перперикон“ и „Мадара“ водеха ожесточена битка вече няколко часа без ясен победител. Тази точка даваше контрол над долина, която пресичаше терена надлъж и позволяваше бърза атака спрямо главните бази на двата отбора. Същевременно третокурсниците на „Перперикон“ успяха да завладеят своята гранична позиция при първоначалния сблъсък с кадетите от „Мадара“, които обаче, виждайки, че ще загубят, се оттеглиха рано от сражението и със съхранени сили се окопаха на следващата си позиция.

От целия отбор най-зле се справяха второкурсниците. При сблъсъка си с кадетите от „Мадара“ те загубиха контрола и се оттеглиха, понасяйки големи загуби. В момента защитаваха втората си контролна точка спрямо превъзхождащите ги по численост мадарци. Положението стана критично, когато и последният им „Ягуар 7“ беше свален и по този начин противниците им спечелиха тотално въздушно превъзходство.

– Страйкърите да се оттеглят веднага – каза спокойно, но твърдо Солор в малкия микрофон, излизащ от слушалките му.

– Така поне ще запазим тях – въздъхна Маргарита.

– Да, но без никаква въздушна поддръжка хората ни няма да издържат още дълго. Цялата част на второкурсниците ще бъде елиминирана, човек по човек! – възрази Ерик.

Солор подпря брадичка на двете си ръце, облегнати на бюрото. Изглеждаше спокоен, но умът му трескаво прехвърляше възможните ходове. Накрая взе решение:

– Ако допуснем второкурсниците на „Мадара“ да направят пробив, те ще могат да атакуват четвъртокурсниците ни в гръб. Третокурсниците няма как да им помогнат, защото самите те не могат да изоставят позицията си. Ако тогава и четвъртокурсниците паднат, мадарци изобщо няма да си губят времето в завладяване на контролни точки. Пътят им към главната ни база ще бъде открит.

– Не можем да го допуснем! Това ще е позор! Да паднем с нокаут от „Мадара“... – гневеше се Ерик.

– Остават ни първокурсниците – продължи с все така спокоен глас Солор.

– Но второкурсниците на „Мадара“ имат четири оцелели изстребителя „Ягуар 7“. Те държат небето и ние дори не можем да изпратим страйкъри и транспортни кораби, за да пренесем пехотинците си. Ще бъдат свалени още по пътя – възрази Маргарита.

– Все пак имаме четири изстребителя – отговори Солор.

Двамата му събеседници се изцъклиха насреща, след което Маргарита възрази:

– Но те са хигруси, Солор! Няма да имат никакъв шанс срещу ягуарите!

– Да, но ще ни спечелят време. Докато ягуарите на „Мадара“ са заети с нашите хигруси, страйкърите ни ще могат да оперират. Първокурсниците имат десет оцелели страйкъра, плюс петте на второкурсниците. Така ще имаме по-голяма флотилия от тази на „Мадара“, които разполагат само със седем. Имаме и много оцелели пехотинци. Докато хигрусите ангажират вниманието на ягуарите, нашите наземни сили, подкрепени от страйкърите, ще могат да нанесат големи поражения на техния отбор.

– Но това ще трае само докато четирите хигруса бъдат съдвкани и изплюти от ягуарите, а после? – попита нервно Ерик.

- Междувременно ще дам заповед на третокурсниците ни да преминат в настъпление. Все пак имаха преимущество и би трябвало да разгрозят „Мадара“. Ако успеят, ще можем да пратим малко подкрепления, надявам се с ягуари, на фронта на второкурсниците. Времето ще бъде от решаващо значение!

Тримата се захванаха да раздават подробни нареждания на всички командири, намиращи се на бойното поле. Кадет Каменова получи заповед да поведе четирите хигруса в указаната посока и да очаква сблъсък с четири ягуара. Нарездането беше да спечели колкото може повече време. Мегън Паркър трябваше да поведе девет от страйкърите, пренасящи по-голямата част от пехотата, към същата точка. Командирът на пехотинците от първи курс Закъри Горан получи заповеди да се качи с поветото от хората си на страйкърите и да се подготвят за топло посрещане, когато кацнат. Позицията на първокурсниците щеше да се охранява от само един страйкър и гарнизон от десет души, командвани от Тейлър Сайрът. Двете оцелели противовъздушни установки и двата танка също щяха да бъдат превозени до горещата точка с транспортен кораб, пилотиран от Джерълд Хигинс.

Алекс беше притеснен от развоя на събитията. Очакваше да им бъде наредено да продължат победния си марш и да доразмажат първокурсниците на „Мадара“, но вместо това ги пращаха на друг фронт, където щяха да се съревновават с кадети, които имаха година по-голям опит. На него и останалите пилоти се падаше най-горчивият хап. Те трябваше да се изправят не само срещу по-опитен противник, но и по-добре въоръжен. Със сигурност хигрусите им нямаша никакъв шанс срещу ягуарите.

Докато летяха с пълна скорост, нито един от четиримата не проговори в радиостанцията. Накрая мълчанието беше нарушено от Габриела:

- Е, приятели, явно след това състезание името на нито един от нас няма да е в почетния списък с оцелелите. Но ако искаме отборът на „Перперикон“ да победи, трябва да си свършим работата възможно най-добре. Трябва да им спечелим колкото можем повече време.

Алекс бе обзет от особено чувство. В крайна сметка това беше само игра, но дали при реална война на пилотите им се налагаше да се изправят пред подобни дилеми? Биха ли те четиримата тръгнали така уверено, ако знаеха, че ги очаква смъртта? Щеше ли той самият да е готов да тръгне с еднопосочен билет към безнадеждна битка само за да спаси бойните си другари? Истината бе, че се надяваше никога да не му се наложи да отговаря на тези въпроси.

Явно останалите бяха потънали в подобни размисли, защото отново никой не продумваше, докато тишината не се наруши от пиукането на радара. Почти веднага след това се чу гласът на Габриела, който звучеше напрегнато и сериозно:

- До всички единици, засичам четирима бандити на дванадесет часа! Имате разрешение да ги атакувате.

- Разбрано! - отговори всеки от останалите трима. Алекс натисна дросела и се устреми срещу противниците.

Хигрус срещу Ягуар

Дейв нареди на останалите три ягуара да продължат търсенето. Второкурсниците от „Мадара“ патрулираха над зоната на бойните действия подобно на грабливи птици, оглеждащи се за плячка. Четиримата пазеха небето от всякакви летателни единици на „Перперикон“, осигурявайки пълното въздушно превъзходство на собствения си отбор. Долу съперниците им водеха отчаяна съпротива, опитвайки се да задържат контрола над позицията. Те използваха пещери и скалисти разломи като ключови отбранителни точки. Пехотата на „Мадара“, макар и бавно, си пробиваше път, подкрепяна от страйкърите, които пък летяха необезпокоявани под прикритието на четирите ягуара.

Изведнъж локаторът изпиука. Дейв съобщи с напрегнат глас:

- Тук Ястреб 1, засичам четирима бандити на дванадесет часа. Приближават към нас с висока скорост, вектор 23-А-7. Пригответе се за атака!

- Но откъде са взели тези изстребители? - извика учудено Хосай. - Мислех, че всичките им сили са ангажирани!

- Чакайте малко! Това са... не може да бъде! Те ни пращат четири хигруса! Първокурсници?! - възкликна Дейв.
- Явно са съвсем отчаяни!

По радиостанцията се чуха смехове. Дейв не можеше да си спомни някой друг в историята на игрите да е пращал хигруси в атака срещу ягуари.

- Да приключим бързо с тях!

Четирите изстребителя на „Мадара“ се спуснаха срещу приближаващите противници.

Виждайки ягуарите пред себе си, Алекс предприе заучени маневри, опитвайки се да се постави в атакуваща позиция. Същото направиха и останалите от отряда. Още в първите секунди на битката обаче Алекс осъзна, че това ще е невъзможна задача. Просто ягуарите имаха далеч по-мощни двигатели и това им даваше невероятно преимущество. Единият от второкурсниците успя без много усилия да заобиколи хигруса на Алекс и да се окаже точно зад опашката му. Същото се случи и с останалите. Нямаха друг избор, освен да изпълняват предопределената им роля на примамки. Единственият им шанс беше да се опитват да избегнат противникови попадения възможно най-дълго. И дума не можеше да стане да се изведат в атакуваща позиция.

Алекс действаше по инстинкт, усещайки кога се намира под прицела на ягуара, и в последния момент отклоняваше изстребителя си, за да избегне попадението. На няколко пъти повтори маневрата, дала му предимство при боя със Стийв, и умишлено рязко забавяше скоростта, пропускайки пред себе си противника. Пилотът на „Мадара“ обаче, използвайки превъзходството на машината си, бързо се измъкваше и се връщаше в позиция за атакуване. Алекс съзнаваше, че е обречен и е само въпрос на време да бъде свален, но и че всяка секунда е ценна.

Мегън напрегнато управляваше страйкъра, като същевременно неспирно следеше положението на тактическия дисплей. Долу развоят на битката се променяше. След пристигането си петнадесетте страйкъра на „Перперикон“ бързо заеха доминиращо положение в небето срещу седемте на „Мадара“. Част от тях заедно с транспортните кораби стовариха подкрепления от пехотинци начело със Зак, както и два танка и две противовъздушни установки. Пехотата на „Перперикон“ премина в контраатака, завземайки някои от изгубените позиции. В битката за въздушно надмощие между страйкърите „Мадара“ загуби три срещу един на „Перперикон“. Мадарци преминаха в тактическо отстъпление, гледайки да печелят време. Те знаеха, че превъзходството на перпериконци ще трае само докато четирите ягуара се освободят. Тогава изстребителите щяха да прочистят небето от перпериконските страйкъри и преимуществото щеше да се върне за пореден път при „Мадара“.

Мегън също беше наясно с това и предприе максимално агресивна тактика, така че да спечелят колкото могат повече предимство, докато все още имат време.

Алекс понасяше поредния рязък завой с огромно претоварване, когато до него достигна новината за отстраняването на Матю. Стрелна поглед към локатора и видя как ягуарът, който сега се беше освободил, се снижаваше, за да погне страйкърите на „Перперикон“. Алекс отново върна цялото си внимание към пилотирането, защото подобно на безмилостен хищник, противникът отново се намираше зад гърба му. Стисна зъби и задържа дишането си, докато премине поредния остър завой. Колко още щеше да издържи?

Доиде известие, че Габриела също е отстранена. Останали бяха само двамата със Силвия.

За миг пред очите му сиво-розовото небе над Хепсия се смени с черния открит космос. Пространството наоколо се изпълни с пурпурни, искрящи огнени кълба от взривени космически изстребители, стотици плазмени снаряди се стрелкаха като сияещи линии. Аларменият сигнал за опасност не спираше да пищи, предупреждавайки го, че са го взели на мушка за пореден път. Един от десетките аркусиански кораби наоколо

се носеше точно на шест часа. Алекс правеше отчаяни маневри, за да се измъкне, а плазмените снаряди профучаваха покрай него, понякога облизвайки корпуса на крехкия изстребител. Приятелите му загиваха наоколо един по един и той не можеше да стори нищо. Първо корабът на Матю се превърна в огнено кълбо, разпръсквайки метални отломки във всички посоки. Сетне съдбата му последва и Габриела. Нейният изстребител се разцепи на две под удара на плазмен снаряд. Още няколко попадения го сведоха до горяща маса, която постепенно угасна и изчезна в пространството. Алекс успя да чуе за последно гласа ѝ в някаква откъслечна реч по радиостанцията. На гърлото му беше заседнала огромна буца. Той и Силвия останаха единствените оцелели от ескадрилата. Алекс видя през прозореца на кокпита си как тя се мъчи да се измъкне от аркусианския изстребител зад опашката ѝ.

- Нееее! - крещеше Алекс, докато се насочваше към нея, пренебрегвайки напълно опасността, която грозеше самия него.

Но беше твърде късно. Плазмените снаряди застигнаха кораба на Силвия и той се разлетя на хиляди парчета, озарявайки мрачния космос със сиянието си. После пламъците изгаснаха и тя се изгуби напълно и завинаги.

Алекс отвори очи и рязко си пое въздух. В края на острия завой снабдяването на мозъка му с кръв бе спаднало драстично и беше изгубил съзнание за може би секунда или две. Този макар и кратък момент на слабост му струваше едно попадение от пилота на „Мадара“. Отново предприе избягващи маневри. Нямаше право на повече грешки.

Точно като в кошмара му, Силвия последва съдбата на другите и също отпадна от играта. Така Алекс остана последният хигрус, сражаващ се срещу ягуар. Сега оранжевото небе над Хепсия се превърна в най-самотното място във вселената. Беше изтощен от продължителното преследване, усещаше, че противникът му всеки момент ще го вземе отново на мушка, радиото мълчеше и нямаше с кого да го свърже.

Самотната червена лампичка отново светна на таблото, придружена от алармен сигнал. Това значеше, че след по-малко от секунда противникът му може да нанесе фаталния си удар. Алекс реши, че няма да се предаде. Пое си дълбоко въздух – не искаше отново да изпадне в безсъзнание. Напрягна се, колкото му позволяваха силите, и започна изключително рязък завой, изненадвайки пилота на ягуара. Секунда по-късно се озова почти на три часа спрямо него. Беше успял да изравни ситуацията; ако имаше още малко скорост, за да довърши маневрата, би се оказал зад опашката на противника си в позиция за атака.

За миг му хрумна безумна идея.

- Компютър, увеличи тягата на двигателите с двадесет процента! - извика той.

- Невъзможно, сър! Двигателите работят на максималната мощност спрямо лимита за безопасност.

- Заповядвам ти да премахнеш лимита за безопасност и да подадеш двадесет процента повече мощност към двигателите! - извика Алекс, усещайки, че изпуска момента.

Не беше изпадал в подобна ситуация преди и нямаше представа как ще реагира бордовият компютър. Той обаче се подчини и мощна реактивна сила удари Алекс в гърба, изстрелвайки го напред. Успя да заобиколи ягуара и да се окаже на позиция за стрелба. Целият кокпит се тресеше, лостът за управление трепереше в ръцете му, докато се прицелваше. Хигрусът сякаш стенеше под напора на сила, която не бе проектиран да издържа. Пилотът на ягуара пред него правеше опити да се измъкне. Алекс знаеше, че този прилив на мощност няма да трае вечно, затова стреля веднага щом прецени, че има шанс да уцели. Прицелът му беше безпогрешен и за огромно негово щастие, ягуарът, който явно бе получил други две попадения в предишна битка, отпадна от състезанието.

- Да! - извика Алекс почти в екстаз.

Викът му обаче беше заглушен от експлозия, която разтърси целия изстребител. Таблото пред него грейна като коледна елха от десетките алармени светлилки с различен цвят, всяка означаваща проблем с различна система. Алекс рязко върна дросела, намалявайки подаването на тяга.

- Сър, имаме пожар в левия двигател! - докладва бордовият компютър. - Инициирам задействане на системите за противопожарна защита.

- Добре, изключи подаването на гориво към левия двигател! - нареди Алекс с притеснен глас.

- Подаването беше изключено автоматично 0,35 секунди след експлозията.

- Добре, връщаме се в базата. Само се дръж!

Алекс направи плавна маневра, обръщайки курса право към главната база. Никой не го преследваше. В този момент той осъзна, че пет ягуара на „Перперикон“ от отряда на третокурсниците тъкмо са пристигнали в района, погвайки оцелелите изстребителите на „Мадара“. Явно третокурсниците бяха взели достатъчно голямо надмощие, за да си позволят да пратят пет от изстребителите си в подкрепа на другия фронт.

- Тук Пиле 2 до базата, левият ми двигател е извън строя и имам вероятен пожар на борда. Активирайте протокол седем за посрещане на повреден в битка боен кораб! Очаквано време на пристигане - три минути.

- Моля?! - чу се недоумяващият глас на Маргарита Филипова. - Какво говорите, кадет? Това да не ви е истинска битка?! Как така имаме пожар на борда, как протокол седем...

Алекс усети колко абсурдно звучат думите му, затова се постара да поясни:

- Левият ми двигател се повреди, сигурно някоя част е дала дефект. Не знам, не съм инженер!

- Ясно, кадет, приберете се незабавно в базата, където ще ви чака аварийен екип!

След края на радиокомуникацията Алекс усети как нивото на адреналин бавно започва да спада в кръвта му, позволявайки на пулса да се нормализира. В кабината миришеше на дим. „Това – помисли си – е миризмата на истинска битка! Тази миризма усещат бойните пилоти, като Арвин и Златина, докато се мъчат да оцелеят под вражеския огън.“ Погледна през люка навън, където залязващото слънце хвърляше оранжевите си лъчи, обгаряйки сивия небосклон. Скалистите планини под него изглеждаха мълчаливи и достолепни, сякаш драмата, която се разиграваше в момента, изобщо не можеше да ги смути.

След няколко минути Алекс вече захождаше към пистата за кацане. Усещаше, че десният двигател също се държи нестабилно. Щурвалът трепереше в ръцете му от вибрации и хигрусът трудно поддържаше плавен полет. Въпреки тези технически усложнения Алекс съумя да се приземи, макар и грубо.

Когато най-сетне изстребителят спря на едно място, от задната му част започна да се извива стълб черен пушек. Към него веднага се насочи машина за гасене на огън заедно с екип от спасители, двама от които помогнаха на Алекс да излезе по-бързо от кабината.

- Мога ли да излети отново? – попита той единия от спасителите, почти веднага след като свали шлема от главата си.

Човекът – едър тип с мустаци, го изгледа учудено, след което каза бодро:

- Евала за куража, момче, но се притеснявам, че твоето пиле няма да излети скоро.

Алекс се обърна и погледна още веднъж хигруса, който продължаваше да дими, въпреки усилията на пожарникарите.

- Не мога ли да ползвам друг? Някой от свалените изстребители на моите колеги?

- Не, според правилата свалените изстребители не могат да участват повече, както и свалените пилоти.

- Но аз не съм свален! Получих технически проблем! Редно е да мога да продължа!

Мустакатият механик погледна колегата си, който му подсказа:

- Момче, може би трябва да отидеш при дежурния съдия, който се намира в базата. Той ще ти каже най-добре дали имаш право да продължиш състезанието.

Алекс енергично закрачи към кабинета на дежурния съдия, който се намираше в сградата на централното командване на „Перперикон“. Съдията имаше връзка с главния съдия и другите си колеги, намиращи се из цялото бойно поле. Обикновено към него се подаваха оплаквания за нарушения, но молбата на Алекс беше необичайна.

- Значи изстребителят ви се е повредил и не можете да участвате, но вие реално не сте били отстранен от противника? – повтори съдията, след като Алекс му обясни всичко.

- Точно така! Имам ли право да продължа състезанието?

Съдията се почеса по главата, след което отговори:

- Случаят ви наистина е сложен, но ето какво гласят правилата. След като не сте отстранен от противника, все още имате статуса на активен играч от отбора на „Перперикон“.

- Чудесно!

- Правилата обаче са категорични. Не можете да използвате никой от изстребителите на свалените ви съотборници, защото те се считат за „унищожени“ от противника, а резервни машини също не са предвидени.

- Но това е абсурдно! Значи съм активен играч от отбора, но не мога да играя, защото няма с какво?! Какво да правя? – възмущаваше се Алекс.

Съдията отново се замисли, след което предложи:

- Единственото, за което се сещам, е, че бихте могли да се включите в играта като пехотинец.

- Като пехотинец?! – облеци се Алекс.

- Приемете го като добра възможност да упражните базовите си умения по стрелба и водене на сухопътен бой. Това се включва в подготовката ви за пилот...

- Но...

- В истински битки, каквито това състезание се опитва да пресъздаде, често свалените пилоти оцеляват и се присъединяват към пехотата. Това може да ви се случи, така че възползвайте се от възможността да се

поупражнявате. Това е единственото, което мога да направя за вас!

След тези думи на съдията автоматичната врата на кабинета се отвори зад гърба на Алекс, подсказвайки, че е време да излезе.

Следвайки инструкциите, окачени на стените, той се запъти към помещенията на пехотинците. Скоро се озова в гигантска съблекалня, където нямаше никого. За щастие, успя да намери боен костюм по мярка, с който да замени пилотския си. Сега вече трябваше да се въоръжи. Отново следвайки стрелките по коридорите, Алекс стигна бързо до арсенала. Там охраняваха двама пехотинци, но не от отбора на „Перперикон“, а истински флотски войници.

- Какво търсиш тук, момче? - попита го единият.

- Дойдох да ми начислите карабина, сър - отговори с възможно най-сериозен тон Алекс.

- Ти какво, да не си се успал нещо? - пошегува се пехотинецът и се разсмя бурно заедно с колегата си. Грубите им смехове отекваха в празния коридор.

- Не, сър - продължи все така делово Алекс. Той знаеше, че му губят времето, но нямаше как да се мине без това. - Аз съм пилот от отбора на „Перперикон“. Изтребителят ми дефектира и дежурният съдия каза, че мога да продължа състезанието като пехотинец.

Двамата войници се спогледаха. Те нямаше как да знаят дали Алекс казва истината, затова единият се свърза по радиостанцията с дежурния съдия.

- Да, сър, разбирам. Ще му начисля пълно бойно снаряжение.

Войникът въведе Алекс в оръжейното отделение и му даде стандартна пехотинска карабина и пистолет. И двете бяха заредени с маркиращи патрони.

Когато получи каквото искаше, Алекс бързо се зае със следващата точка от плана, който се формираше в главата му. Сега някак си трябваше да се озове на бойното поле. Но отново нямаше с кого да разговаря. Не можеше просто да нахлуе в командната зала и да помоли Солор Дейн да издейства изпращането му на фронтната линия. Командващите имаха много по-важни неща, за които да мислят в момента. Затова Алекс се насочи директно към площадките, където кацаха страйкърите. Знаеше, че те периодично минават, за да зареждат с гориво. Просто щеше да хване първия, който пристигне.

Вървейки към изхода на командния център, Алекс премина през коридор, в който много кадети от отбора стояха и си приказваха небрежно. Повечето дори бяха облекли униформите си вместо бойните костюми. Някои пиеха чай или похапваха сандвичи. В средата на обширния коридор имаше огромен тридеветинчов телевизор, по който течеше предаването, следящо развоя на състезанието. Алекс се досети, че всички тези кадети са „убитите“ и сега не им остава нищо друго, освен да наблюдават. Инстинктивно потърси познати лица и скоро забеляза Силвия и Габриела. Те също бяха облекли униформите си и седяха на една пейка в дъното на коридора. Алекс се приближи. И двете имаха уморен вид, но обсъждаха нещо.

- Я, Алекс! - възкликна Габриела, която първа го забеляза.

Силвия скочи на крака и се хвърли на врата му, след което двамата се целунаха. После Алекс седна до момичетата.

- Но защо си навлякъл този пехотински костюм? - попита недоумяващо Силвия. Алекс изпита истинска гордост от това, което му предстоеше да каже:

- Защото не ме свалиха...

- Как така? - зачуди се Силвия.

- Ако искате вярвайте, но аз успях да сваля противника си.

- Наистина?! Свалил си ягуар?! - възкликна Габриела.

Силвия също ококори очи.

- Да, успях да му нанеса едно попадение, а той явно беше получил две преди това.

- И какво стана после? - попита Силвия, стискайки силно ръката на Алекс.

- Претоварил бях двигателите и се наложи да кацна аварийно. В момента не се вода „убит“, но нямам хигрус. Затова ми предложиха да продължа да се сражавам като пехотинец.

- Това сигурно ще е най-страхотната история от цялото състезание! - възкликна Силвия.

Габриела не каза нищо. Усмихна се, но Алекс не можа да разгадае какво точно мисли.

- В момента смятам да изчакам пристигащите страйкъри и да хвана някой от тях за фронтната линия. Ако искате, да идем навън и да изчакаме заедно.

Момичетата се съгласиха. Алекс си взе от лавката сандвич и студен чай и тримата излязоха навън. До края на

състезанието оставаха около два часа. Вече се свечеряваше и квадратните площадки за кацане бяха очертани от искрящи бели и червени светлини. Топъл ветрец появяваше откъм равнината и си играеше с косите на момичетата.

- Както се очертава, ще спечелим състезанието - отрони Габриела.

- Това е чудесно! - съгласи се Алекс. - Обаче още нищо не е решено, остава да премерим сили и с „Хелзинг“.

Разговорът продължи още известно време. Силвия изглеждаше уморена, но щастлива. Габриела отговаряше на въпросите и коментираше някак безразлично. Сякаш не можеше да се зарадва на нищо от случилото се. Алекс наистина започваше да се чуди дали тя е толкова амбициозна, че в първия момент, когато му се отдаде случай да я засенчи, това наистина я е разстроило. Каза си, че утре със сигурност трябва да поговори с нея насаме, за да разбере каква е работата.

Няколко страйкъра кацнаха на площадките и Алекс разбра, че скоро трябва да тръгва. Пилотите на страйкърите слязоха за кратка почивка, докато машините им се зареждат. Алекс разпозна Мегън и ѝ махна, а тя се затича към него и другите двама.

- Толкова се радвам да ви видя! - каза, докато ги прегръщаше.

- Ние се радваме, че още си в играта! Сигурно си много уморена! - отвърна Силвия.

- Ами вие? - попита Мегън.

Тримата набързо ѝ разказаха какво се е случило и как сега Алекс ще се присъедини към пехотинците.

- Чудесно, значи ще те откарам директно в частта на Зак.

- Зак също е оцелял? - оживи се Алекс.

- О, да, неговата част в момента напредва и може до края на играта да превземат още една контролна точка! Затова помагаме и ние със страйкърите. А от мадарската въздушна поддръжка няма и следа, благодарение на вас! Ако не бяхте ни спечелили тези двама минути, ягуарите нямаше да ни допуснат изобщо в района и пехотинците щяха да загубят контрола над точката. Може да се каже, че изиграхте решаваща роля! - допълни въодушевено Мегън.

Алекс забеляза, че Габриела отново мълчи и продължава да гледа с безразличие. Инстинктивно почувства, че точно в момента е по-добре да не разказва с подробности за битката си с ягуара.

След малко страйкърите вече бяха заредени. Мегън и Алекс трябваше да тръгват. Силвия прегърна силно Мегън, след което и Алекс. Двамата страстно се целунаха, преди да се разделят. Габриела прегърна по-сдържано Мегън и само погледна Алекс, казвайки му:

- Успех!

В погледа ѝ обаче отново се четеше непроницаем хлад.

Алекс тръгна заедно с Мегън към кораба. Пред входа на кабината ги чакаха Кобе Лий и Алиса Бруни. Алекс ги поздрави и им разказа набързо какво го води към техния страйкър. След това тримата пилоти се качиха в кабината, докато той трябваше да се отправи сам в товарното отделение.

Когато се настани, то изглеждаше необичайно пусто. По принцип там можеше да се транспортира взвод пехотинци, но сега цялото пространство беше за него. Той седна и закопча колана си тъкмо когато двигателите увеличиха тягата и страйкърът се понесе във въздуха. След като от близо година Алекс не спираше да пилотира, сега се чувстваше странно като пасажер. Погледна през тесния люк. Небето бе станало огненочервено, обагрено от последните лъчи на залеза. Скалистите планини вече се виждаха само като грамадни тъмни силуети на фона на потъващото зад хоризонта слънце.

Полетът трая само десетина минути, но тези мигове насаме със себе си дадоха на Алекс възможност да си събере мислите. Защо Габриела се държеше така? Определено нещо не бе наред. Но той не можа дълго да задържи вниманието си върху този тревожен сигнал. Беше твърде щастлив от постигнатото. Всички, с които бе имал възможността да поговори, обсъждаха как е успял да свали ягуар с хигруса си. За него обаче отстраняването на Стийв в пряко единоборство беше истинският успех днес. Със сигурност щяха да имат шанса да премерят сили отново, но дотогава Алекс оставаше неоспоримият победител.

- След малко кацаме! - чу се гласът на Мегън по високоговорителя.

Алекс отново погледна през прозорчето. Беше тъмно и скалните силуети едва се очертаваха. Тук-таме забеляза огнени езици от проблясващи оръжия.

Глух звук от съприкосновение на камък с метал и леко разтрисане оповестиха, че страйкърът току-що е кацнал. Задната врата се отвори и мигом в товарното отделение нахлу тътенът от битката навън. Алекс разкопча коланите и се втурна през вратата. Почти веднага след като краката му докоснаха песъчливата почва, люкът зад него се затвори и страйкърът излетя, смалвайки се до светеща точка.

Алекс се затича към една скала, където се прикриваха четирима пехотинци. Те се редуваха да се подават и да стрелят с маркиращи патрони по позицията на мадарския отбор, намираща се на около двеста и петдесет метра

по-надолу. Огънят, излизаш от цевите на карабините им, хвърляше отблясъци по ръбестия скалист пейзаж. Алекс почти моментално усети колко е трудно да се тича с пехотинския костюм, покриващ цялото тяло, в добавка към пълно бойно снаряжение.

Задъхан, достигна пехотинците. Някои му се сториха познати по физиономии, но никога не бе разговарял с тях досега.

- Къде е Закъри Горан? - попита той.

- В оная пещера, ето там... Хей, къде хукна?!

Алекс вече тичаше с все сили към скалите, зад които се намираше пещерата. Чу серия картечни откоси, идващи откъм позицията на мадарци. Куршумите, съдържащи фосфоресцираща цветна боя, засвистяха около него, оставяйки зеленикави и оранжеви дири в пространството. Разплескваха се по скалите и пясъка, а петната продължаваха да светят още няколко секунди.

Колкото му държат силите по-бързо, Алекс се озова зад скалите, където беше в безопасност, а сетне откри входа на пещерата. Там Зак заедно с още няколко пехотинци стоеше над триизмерна карта, поставена върху голям плосък камък. От пръв поглед си личеше, че той командва, а останалите слушат инструкциите му.

- Левият фланг ще бъде най-труден, тъй като трябва да се изкачим по рохки скали и пясък. Това ще ни забави, но ще се справим. Очаквам около двайсет процента загуби. Въздушната поддръжка ще ни помогне, като държи мадарци зад прикритията им. Навлезем ли в пещерния лабиринт обаче, оставаме сами.

Зак изглеждаше абсолютно уверен, изправен пред картата. Гласът му звучеше твърд и решителен, сякаш цял ден бе раздавал заповеди. Лицето, ръцете и бойният му костюм бяха покрити с дебел слой прах, но в погледа му нямаше следа от умора, а само бесни искри и целеустременост.

- Ха, ти пък какво правиш тук?! - извика изведнъж Зак, след като най-сетне забеляза Алекс. На лицето му грейна усмивка.

- Дойдох да ви видя как се справяте - пошегува се Алекс и двамата се засмяха. - Изтребителят ми се повреди и ми позволиха да продължа състезанието като пехотинец.

- Ами добре дошъл тогава! Тъкмо започва големият купон. До края на състезанието остават четиресет минути и за това време ние ще превземем позицията на мадарци, която е пред нас. Не че няма да спечелим и без това, но е важно да им покажем максимум превъзходство!

Останалите, на които Зак доверяваше стратегията си, кимнаха. Определено от стратегическа гледна точка този ход не беше напълно оправдан, но щеше да им даде по-убедителна победа.

В този момент обаче се случи нещо непредвидено. Интензивността на картечната стрелба се засили. Предните постове докладваха по радиостанцията, че мадарци са се хвърлили в масирана атака.

- Добре, дръжте позициите, пехотинци! - изкомандва Зак. - Тия са напълно луди, нямат никакъв шанс!

Алекс се престаши и се подаде иззад скалата. Десетки мадарски пехотинци се опитваха да се придвижат напред, прескачайки от прикритие на прикритие. Алекс стреляше на кратки откоси, след което се прикриваше плътно зад скалата. Не беше сигурен дали уцелва някого, хаосът не даваше възможност да се прецени.

Въпреки че бяха по-малобройни и в по-неблагоприятна позиция, мадарци се хвърляха напред. Те знаеха, че губят и че до края на играта остават четиридесет минути. Явно бяха решили да заложат всичко на една последна отчаяна атака. В небето дори се появиха няколко мадарски страйкъра, поддържащи от въздуха щурма на пехотинците.

Това обаче не им помогна и скоро настъплението им бе спряно. Сега мадарци бяха поне два пъти по-малко, но се намираха по-близо до позициите на перпериконци. Зак веднага нареди всички части да се подготвят за преминаване в пълна контраатака. Той не се отказваше от плана си да превземе контролната точка.

Зак изключи картата и всички напуснаха пещерата. Навън беше станало светло като ден от стотиците проблясващи циви и фосфоресциращи куршуми. Един мадарски страйкър прелетя над тях, озарявайки пространството с двете си плазмени оръдия. Алекс се прикри, защото едри късове боя започнаха да се разплискват по скалите наоколо. Няколко пехотинци бяха уцелени фронтално. Снарядите на страйкъра имаха размерите на пъпеш. Ударната сила поваляше кадетите, които се озоваваха на земята, омазани във фосфоресциращо желе. Единствено бойните костюми ги предпазваха от сериозни травми.

Огнен орел срещу Златна стрела

По команда на Зак всички пехотинци от отбора на „Перперикон“ напуснаха укрытията си и се втурнаха в контраатака. С отчаяния си шум мадарци значително ги улесниха, тъй като сега бяха още по-малобройни и в по-лоша позиция. Повечето от тях дори не успяха да стигнат до пещерите в безразборното си отстъпление. Така отборът на „Перперикон“ прочисти последните подстъпи до контролната точка дори по-бързо от планираното. Спорадични изстрели се чуваха все по-рядко.

Пехотинците на „Перперикон“ обградиха хълма, на върха на който се намираше контролната точка. За да се стигне до нея, трябваше да се мине през мрежа от пещери и тунели. Ако мадарци бяха задържали старите си позиции, това щеше да е крайно трудна задача. Но сега им бяха останали твърде малко хора. Докато другите пазеха изходите, Зак нахлу през една от пещерите заедно с взвод от най-добрите си пехотинци. Алекс чу стрелба само няколко пъти.

Десет минути преди края на състезанието гербът на „Перперикон“ светна на върха на хълма. Синкавото му сияние озари намиращите се наоколо кадети. От бункера на върха излязоха Зак и хората му, викайки триумфално, а над тях прелетяха три перпериконски страйкъра. Макар и да не бе допринесъл много в атаката, Алекс почувства трепет в гърдите си. Знаеше, че Зак и пехотинците са изцедили и последната си капка сила, за да постигнат победата, но също така, това нямаше да е възможно, ако пилотите не се бяха справили толкова успешно.

Последната мисъл отново му навя тревожно чувство за отношението на Габриела, след като тя разбра, че е успял да направи невъзможното, побеждавайки ягуара. Едно от нещата, на които държеше най-много, откакто постъпи във флота, бяха приятелите му, и Габриела заемаше важно място сред тях. Щеше да е много жалко, ако нещо спуснеше сянка над отношенията им.

Предстоеше кратка церемония по награждаване на победителите, след което Алекс предвиждаше да отиде и да се просне в леглото. Но се зарече, че утре една от важните му задачи ще бъде да поговори с Габриела и да разбере какво точно не е наред.

Церемонията беше последвана от бал за кадетите и от двата кръстосвача. Алекс, както и повечето участници, оцелели до последните часове на играта, беше твърде уморен и си тръгна почти веднага. От девет месеца насам за първи път щеше да преспи не на кораб в открития космос, а в общежитие на Хепсия. Пристигайки в стаята, рухна в леглото и се унесе почти моментално.

Събуди се късно преди обяд. Обикновено биологичният му часовник го вдигаше много по-рано, но натрупалата се умора през последното денонощие си каза думата. Първата му мисъл беше, че трябва да намери Габриела и да поговорят за вчера. Слезе в столовата, където Зак, Мегън и Силвия закусваха. Габриела я нямаше.

- Здравейте! - Алекс постави подноса със закуската си на масата им.

- Вчера с теб бяхме много уморени и сме пропуснали големия купон! - обяви Зак и в гласа му се усещаше гняв.

- Стига, Зак! - възнегодува Силвия.

Алекс усети, че нещо не е наред.

- Какво се е случило?

- Няма значение! - упорстваше Силвия, но Зак продължи:

- Оня олигофрен Стийв се е заяждал със Силвия на партито. Мегън и Габриела също са били там, но нас двамата ни е нямало, за да му разкажем играта.

- По-добре, че ви нямаше, щяхте да предизвикате масово сбиване. Ние си се оправихме достатъчно добре! - възрази Мегън.

- Абсолютно съм съгласна! - добави Силвия, поставяйки ръце на слепоочията си.

- Е, че какво му е лошото на масовото сбиване, щяхме да...

- Някой виждал ли е Габриела? - попита Алекс.

Никой не я беше мяркал от сутринта.

- Сигурно е станала по-рано от нас - предположи Мегън. - Но къде ли може да е?

След закуската Алекс прекара известно време със Силвия. Двамата се разхождаха по алеите в малкия парк пред общежитието. Изкуственото напояване успяваше да поддържа трева и паркови дръвчета в иначе изключително сухите природни условия. Двамата поговориха за инцидента със Стийв, но Силвия го увери, че наистина нищо кой знае какво не се е случило и не се налага да се занимава повече с това.

- Просто не е могъл да се примири, че загуби от теб - каза накрая тя и го прегърна. Обедното слънце се

отразяваше в огнения цвят на косата ѝ.

Малко по-късно Силвия каза, че е изморена, и поиска Алекс да я изпрати до стаята ѝ. След това той реши да се опита да намери Габриела. Нямаше представа къде може да е, затова първоначално пробва с функцията за позициониране на старфона си. Габриела обаче явно беше изключила тази функция, така че не можеше да бъде открита. За момент Алекс се зачуди дали да не ѝ се обади. Щеше да е неловко да ѝ каже: „Виж, вчера ми се стори, че се държиш странно, искаш ли да поговорим?“. След няколко секунди на двоумение все пак набра номера ѝ. Тя се появи на дисплея. Беше тъмно и той не можеше да познае дали се намира в стаята си или някъде другаде.

- Здравсти, Алекс.

Гласът ѝ не беше груб, но липсваше обичайната нотка на ентузиазъм, когато поздравяваш близък приятел.

- Здравей, разбрах, че снощи сте имали малък инцидент с нашия приятел Стийв.

- Нищо сериозно, оправихме се.

- Чувствам се леко кофти, че нашата история със Силвия причинява такива неудобства и на други хора, като теб и Мегън.

- Ти не си отговорен за действията на Стийв. Наистина няма проблем. Впрочем радвам се, че го победи вчера. Това е наистина голям успех, все пак той е капитанът им.

Една мисъл прекоси ума на Алекс. Габриела беше първата, която го поздравява за победата му над Стийв, без да спомене ягуара. „Какво става?“

- Нямам какво да правя, другите отидоха да спят. Искаш ли да се видим?

- В момента правя проверка на системите на хигруса ми в хангара. Ако искаш, ела.

- Чудесно! - Алекс затвори.

„Хе... Само Габи е способна да се занимава с преглед на изстребителя си по това време.“

Тръгна пеш. Докато вървеше по алеята, усещаше как сухият пустинен въздух дращи гърлото му. След около петнадесет минути вече се намираше до хангара, приютяващ хигрусите на първокурсниците. Влезе през огромната метална врата и откри Габриела в кабината на хигруса ѝ.

- Какво правиш? - попита той.

- Оправям настройките на хидравликата - отговори му тя, вадейки слушалките на плейъра от ушите си. - Това ми дава по-добър контрол по време на въздушен бой.

Алекс често беше слушал, че някои от най-добрите бойни пилоти отделят доста време, за да настройват ръчно много от състоянията на хидравликата, двигателите и бордовия компютър, с цел да изстискат максимума от машината. Той самият обаче никога не се бе занимавал сериозно с това.

Габриела излезе от кокпита на хигруса, скочи на крилото и после се озова с грациозно приземяване до него. Алекс се загледа в собствения си изстребител, който стоеше наблизо. Задната част, където се намираха двигателите, беше опушена от пожара.

- Предполагам, на моя ще му трябва много повече от оправяне на настройките.

- Ела, погледни оттук! - каза му тя и двамата минаха към задната част. Тогава Алекс видя, че двигателите са извадени. - Още вчера са ги извадили и са подготвили кораба за ремонт.

- Да, предполагам, че до края на деня ще е готов - каза Алекс и се замисли.

Време беше да насочи разговора към темата, която го интересуваше. Чудеше се обаче как да подходи. Не се чувстваше особено уверен в тези работи. Реши, че ако между него и Габриела някога е съществувало истинско приятелство, може да бъде по-директен.

- Габи, става ли да те питам нещо?

- Кажи?

- Може би си въобразявам, но ми се струва, че откакто се видяхме вчера, след като кацнах, нещо не е наред. Държиш се сякаш си ми сърдита за нещо.

- Не съм ти сърдита - отговори бързо Габриела. От този отговор Алекс се боеше най-много.

- И все пак нещо не е наред, мога ли да те попитам какво?

- Може ли първо аз да те попитам нещо?

В гласа ѝ нямаше гняв, но звучеше все така студено. Тон, който Алекс не беше свикнал да чува, откакто се познаваха.

- Давай!

- Как точно свали онзи ягуар?

Алекс вдигна рамене, след което накратко обясни маневрата си.

- Виж, по стечение на обстоятелствата съм пилотирала ягуар. Знам, че е невъзможно да го изпревариш по начина, който ми каза. Освен това непосредствено след като си го свалил, двигателите ти са дали дефект. Има ли нещо общо между двете събития?

- Да, но не виждам какво точно те притеснява?

- Как успя да минеш зад опашката му?

- Добре, ще ти кажа! Увеличих тягата към двигателите с двадесет процента над разрешения безопасен лимит.

- Знам, но просто исках да го чуя от теб.

Алекс я зяпна и преди да каже нещо, Габриела продължи:

- Извадил си голям късмет, първо, защото още си жив, и второ, защото съдиите не са се усетили. Можеха да те накажат доста сериозно.

- О, я стига! Не съм си рискувал живота! Дори двигателите да бяха отказали, щях да катапултирам, макар че вероятността за това е много малка. Наистина не виждам какво точно те притеснява. Нали допринесох за победата на отбора!

- С измама, Алекс! Не си ни питал дали искаме такъв принос!

При думата „измама“ Алекс потрепери. Той по-скоро би понесъл пилотските му способности да бъдат поставени под въпрос, отколкото почтеността му.

- Чакай малко, ти също не се свениш да нарушаваш правилата! Сама каза, че си пилотирала ягуар, заради което едва не те изключиха, ако си спомням правилно?

- Тогава наруших правилата, но не беше състезание. Не виждаш ли разликата?

- Според мен просто ревнуваш, че този път аз обрах овациите.

- Няма такова нещо!

- Какво толкова си се загрижила, че свалих онзи пилот на „Мадара“? Според мен истинското ти притеснение е, че ти остана на второ място.

- Не съм останала на второ място! - Габриела почервения. - Докато ти се лигавеше със Стийв, аз свалих много повече противници от теб!

- Да, но както ти сама каза, Стийв е капитанът на техния отбор, определено най-силният противник, с който съм се сблъсквал досега!

- Така е, не ти отричам постижението. Но свали ягуара по нечестен начин, нещо, което не мога да приема.

- Кое му е нечестното? Само изравних възможностите ни! Според мен смяташ, че съм постъпил нечестно не спрямо него, а спрямо теб, защото съм направил нещо, което ти не посмя.

- Изобщо не става дума за мен...

- Напротив, точно за това става дума! За първи път се чувстваш засенчена, откакто се познаваме, и това веднага се превърна в проблем!

- Добре, Алекс, тогава нека решим проблема още тук и сега!

Габриела стоеше изпъната като струна и стиснала юмруци. Ако беше момче, Алекс щеше да е сигурен, че при тази реплика ще последва сбиване. В момента не знаеше какво да очаква.

- Какво имаш предвид?

- Щом мислиш, че проблемът е в това кой е по-добрият от нас, нека го решим веднъж и завинаги.

- Предизвикваш ли ме?!

- Да! Предизвиквам те на въздушен дуел! Избери си един от изстребителите и нека се срещнем в небето над базата! Ще кажем, че искаме разрешение да се упражняваме, няма причини да ни откажат. Съгласен ли си?!

Кръвта пулсираше във вените на Алекс.

- Естествено! - отвърна той.

Отне им няколко минути да се преоблекат в пилотски костюми. След това Габриела влезе в кабината на своя

хигрус, а Алекс реши да използва този на Силвия.

- Тук Пиле 1 до Базата, искам разрешение за тренировъчен полет заедно с един от членовете на отбора ми, край!

Последва кратко мълчание, след което по радиото отговориха:

- База до Пиле 1, искането ви е прието. След две минути ще ви пратим координатите на сектора, в който ще ви бъде позволено да се упражнявате.

- Разбрано, База! - отговори Габриела.

В следващите минути двамата стояха в изстребителите си, позиционирани в готовност за излитане. Чуваше се само равномерният шум на двигателите, които чакаха да бъдат пришпорени и да изстрелят двете машини в пространството напред. Никой не продумваше. Алекс се усмихна, осъзнавайки иронията на ситуацията. Сутринта се бе събудил с мисълта да изглади, ако има някакви неразбирателства между него и Габриела. Представяше си, че след като поговорят, ще седнат на една маса заедно с останалите си приятели и весело ще си спомнят за победоносните моменти от изминалото тежко състезание. Ако тогава някой му беше казал, че след няколко часа ще стои облечен в пилотския си костюм в кабината на хигрус, чакайки да мери силите си с Габриела, той щеше да се засмее. Смееше се и в момента, когато координатите се появиха на навигационния дисплей.

- База до Пиле 1 и Пиле 2, имате разрешение за излитане.

- Прието! - отговориха двамата в един глас.

Чу се характерният звук от увеличаваща се тяга в двигателите и двата хигруса се изстреляха напред и нагоре в сивото небе над Хепсия.

Докато летяха към определения за тях сектор, Габриела първа наруши радиомълчанието:

- Ще играем по правилата на състезанието. Който получи първи три попадения, отпада.

- Дадено!

- И този път не си увеличавай тягата на двигателите над допустимата граница!

- Не бери грижи! - отговори Алекс язвително.

Двамата летяха мълчаливо още две минути, докато достигнаха целта си. След това се раздалечиха на разстояние от няколко километра. Преди да започнат, Габриела отново каза:

- Знаеш ли, Алекс, предполага се, че капитанът на отбора е най-добрият пилот. Аз обаче станах капитан толкова лесно, защото Джери беше в твоята група, както ти бях казала и преди. Така и не стана ясно дали наистина съм най-добрата, но сега е време да проверим това.

При нормални обстоятелства Алекс би казал, че тя е по-подходяща за капитан поради същите причини, поради които е и ръководител на огнения им клуб. Просто защото я биваше да направлява и да обединява хората около себе си, да гледа безпристрастно на проблемите и да взема точните решения. Той самият не считаше, че би се справил толкова добре с тази роля. Сега обаче знаеше, че не е време за любезности, затова отвърна:

- Ето нещо, в което сме на едно мнение. Време е да разберем кой е най-добрият!

След тези думи двамата се впуснаха в атака един срещу друг. Нищо - нито първият, нито вторият кръг на състезанието, нито дори битката му със Стийв - нямаха такова значение за Алекс, както изходът от този сблъсък. С Габриела бяха прекарвали цяла година заедно, съревновавайки се във всичко: в резултатите от упражненията на тренажора, в първите полети с хигрусите, в битките помежду си. Сега, в края на учебната година, те бяха изправени един срещу друг в двубой, който никой друг нямаше да наблюдава. Нямаше ги останалите кадети или командир Кърт. Нямаше ги камерите, предаващи пряко случващото се на състезанието. Битката имаше само двама участници и двама свидетели, но залогът ѝ надхвърляше всичко друго.

Колкото и добре да се беше справил с пилотирането си в двубоя със Стийв или с онзи пилот на ягуар, сега Алекс достигаше нови висоти. Този път той успя да изчисти съзнанието си от всичко. Нямаше ги останалите от отбора, не се притесняваше как представянето му ще се отрази на крайния изход от състезанието. Мислеше само за пилотирането си, имаше една цел и тя беше корабът на Габриела. Дори гневът от разговора им преди минути се бе изпарил, тялото и умът му бяха подчинени на единствената задача да нанесе попадение.

Ако някой от другите кадети, пилоти или преподаватели знаеше за този дуел, те щяха да му се насладят като зрелището на годината. Двамата правеха изкусни пируети и зашеметяващи спускания, резки завойи и бързи ускорения, внезапни забавяния и стремглави изкачвания. Държяха се така, сякаш металните корпуси на корабите са естественото продължение на телата им, сякаш тягата на двигателите е физическото въплъщение на волята им, сякаш инструментите за навигация са неразделна част от собственото им съзнание. Алекс напълно изгуби представа за времето, не знаеше дали битката продължава минути или часове, не чувстваше умора.

Нито един от двамата не вземаше превес. Силите им бяха уравновесени като полюсите на магнит, полетът им напомняше на астрономически модел на две тела в пространството, призвани да гравитират едно около друго,

но никога да не влязат в съприкосновение.

Изведнъж сякаш атмосферата между тях се разцепи. Алекс усети несвойствени вибрации. Огромна черна и безформена маса навлезе в небето сред тях, идвайки някъде от открития космос. Краищата ѝ горяха от триенето в атмосферата. След няколко секунди тя забави ход и увисна във въздуха в пълния си размер.

- За Бога, Алекс, какво е това?! - чу се по радиостанцията.

В първия момент той искаше да отговори „не знам“, но после нещо просветна в съзнанието му. Статиите, които бе чел преди месеци, секретните фотографии, изтекли в старнет... Алекс я позна. Това беше аркусианската база, намираща се на орбита около планетата Хелена 9. Онази мистична структура, за която всички експерти в Земния съюз се чудеха какво представлява. Мнозина смятаха, че е аванпост - база, от която може да се осъществи атака в пространството на Съюза - но никой не бе предполагал, че тази структура всъщност е подвижна и би могла да служи като кораб за извършване на инвазия.

- Това са аркусианци! Да преминем в бойна формация!

Още не бе изрекъл тези думи и стотици аркусиански шурмови кораби се изстреляха от многобройните шлюзове на станцията. Секунди по-късно Алекс разпозна първите ягуари, излитащи от повърхността на планетата. Те незабавно атакуваха пришълците. Междувременно гигантски плазмени оръдия започнаха да бомбардират самата Хепсия. Базата беше първата им мишена. Алекс видя как командният център се взриви. За щастие, след края на състезанието в него нямаше никого. Сърцето му обаче се сви при вида на дима, издигащ се над общежитието на кадетите от „Перперикон“.

Двамата с Габриела летяха в плътна формация крило до крило. Те знаеха, че скоро аркусианците ще погнат и тях, но нямаше какво да направят, защото хигрусите им не бяха въоръжени.

- Трябва да кацнем! Ще ни свалят и няма да помогнем с нищо! - извика Габриела.

Алекс започна да търси подходящо летище на тактическия дисплей. Налагаше се да е някое извън епицентъра на сражението.

- Искам да знам дали и двамата си мислим за едно и също! - попита той.

- Какво имаш предвид?

- Искам да кацна и незабавно да се кача в боен кораб!

- Аз също!

- Тогава мисля, че това е нашето летище! - и Алекс ѝ прати координатите му.

Двамата бързо се отдалечиха от битката. Летището се намиреше в обсега на атаката, но в периферията ѝ. Алекс се надяваше да открият функциониращи кораби и да имат време да се включат в защитата на Хепсия.

Снижавайки се към координатите, веднага му направиха впечатление гъстите облаци пушек, издигащи се от хангарите и други сгради около пистите. Двамата се опитаха да се свържат с контролната кула, но никой не отговаряше. Алекс знаеше, че е опасно да кацат без разрешение, но не изглеждаше някой да се опита да излети в този момент, така че с Габриела избраха най-здраво изглеждащата писта и заходиха към нея.

Докато се приземяваха, никой не ги посрещна и не се опита да установи контакт с тях. Алекс се огледа и скоро забеляза един от хангарите, който изглеждаше най-малко пострадал от бомбардировката.

- Там трябва да има функциониращи ягуари! - извика той и насочи хигруса си към него. Двамата с Габриела спряха близо до хангара и изскочиха от учебните кораби.

Влизайки вътре, пред тях се разкри неочаквана гледка. Хангарът беше превърнат във временен пункт за настаняване на пострадалите. Навсякъде тичаха медици, за да окажат първа помощ на безбройните ранени, продължаващи да прииждат на носилки или накуцвайки. Носеше се зловонна задушлива миризма. Ранените лежах на постелки по земята, а над тях стърчаха венозни системи с кръв или плазма. Пространството се изпълваше от стенания и крясъци.

В първия момент тази атмосфера стъписа Алекс, който досега не се беше сблъсквал с подобно нещо. Габриела също стоеше безмълвно и наблюдаваше случващото се с широко отворени очи. Внезапен трясък върна Алекс в реалността. Плазмен снаряд уцели хангара, събаряйки част от покрива. Вътре стана още по-прашно, крясъците се умножиха, защото неколцина от ранените попаднаха под развалините.

Алекс знаеше, че ако искат да излетят, трябва да действат светкавично. В отсрещния край на хангара, малко по-далеч от ранените, имаше пет изстребителя и един транспортен кораб, които изглеждаха невредими. Поредната експлозия обаче отекна в близост до тях, карайки всичко да завибрира. Двамата се затичаха към ягуарите. Нямаше как да ги активират без идентификационен код и парола. Налагаше се да открият някой от военния персонал, който да им помогне.

- Виж! - извика Габриела.

Близо до корабите, на земята седеше мъж в изцапана униформа на механик. Той си превързваше крака с бинт. Габриела клекна до него и му помогна да стегне превръзката.

- Сър, ние сме пилоти от „Перперикон“. Искаме да използваме тези ягуари, за да се бием с аркусианците, можете ли да ни помогнете? - попита тя.

Човекът ги загледа. Явно му се виждаха твърде млади за пилоти, но пък бяха облечени в пилотски костюми.

- Имам администраторски достъп, сега ще включа двигателите.

Двамата му помогнаха да се качи първо в единия ягуар, после и в другия, за да активира компютъра и да включи двигателите. След това бързо скочиха в кабините. Докато люковете им се спускаха, чуха механика да вика:

- Късмет и добър лов!

Алекс му отвърна с палец нагоре.

Люкът се затвори херметически и изведнъж шумът от битката и от работещите двигатели притихна. Алекс се замисли и каза по радиостанцията:

- Габи, всички бойни пилоти си имат позивни, нали така?

- Да.

- Ние как ще се наричаме?

Настъпи тишина. Всяка минута беше ценна, но двамата не можеха да се изправят в битка с аркусианците, преди да решат този въпрос. Алекс смяташе, че името му трябва да охарактеризира в най-голяма степен собствената му личност. „Какво обичам най-много? Пилотирането... и огъня.“

- Аз ще съм Огнен орел.

- Добро име! Аз мисля да се казвам... Златна стрела!

- Чудесно! Огнен орел до Златна стрела, в готовност съм за излитане!

- Златна стрела до Огнен орел, прието! Излитаме сега!

Двата изстребителя се изстреляха от хангара по пистата напред. Алекс за първи път имаше възможността да усети колко по-голяма е мощта на ягуара в сравнение с учебния хигрус. Докато ускоряваше, два плазмени снаряда се взривиха до пистата, хвърляйки оранжевите си отблясъци върху стъклото на кабината, но това не го отклони от пътя му. Държеше здраво шурвала и плавно се издигаше.

„Това е!“ Винаги се беше питал какво е да излетиш, знаейки, че не е упражнение или рутинен патрул, а смъртоносна битка. Какво чувстват пилотите малко преди да се изправят пред святкащите плазмени оръдия на врага. Сега вече знаеше. Не изпитваше страх или тревога, не мислеше за смъртта и болката, чувстваше единствено яростна възбуда и желание да се включи в битката час по-скоро. Натисна дросела напред, ускорявайки още повече, след което набра височина. Секунди по-късно усети лека вибрация и чу тътена от преминаването на звуковата бариера.

Аркусианците бяха наблизо, усещаше го!

Търбухът на звяра

Двамата летяха право към епицентъра на битката. Изведнъж алармиращ сигнал огласи кабината на Алекс, а множество червени точки изпълниха радарния дисплей. Всяка от тях показваше вражеска бойна единица. В този момент в слушалките се чу гласът на Габриела:

- Златна стрела до Огнен орел, имаме множество бандити на дванадесет часа!

- Прието, Златна стрела, препоръчвам да ги атакуваме със самонасочващите се ракети!

- И аз така мисля. Чели сме го само на теория, но ще се справим! Трябва да прихванем мишените си чрез радара и да стреляме. Останалото ще го свършат ракетите!

Тази задача се оказа сравнително проста. Бордовите компютри на двата ягуара автоматично избраха най-близките мишени и ги прихванаха, след което за Алекс и Габриела остана единствено да натиснат копчето за стрелба. Всеки от тях разполагаше с по шест самонасочващи се ракети.

- Огнен орел до Златна стрела, прихванах бандитите!

- Огън! - отговори Габриела.

Алекс натисна копчето за освобождаване на снарядите, намиращо се на щурвала, и усети как корпусът се разтриса от едновременното изстрелване на шестте самонасочващи се ракети. За миг не виждаше нищо, защото пространството пред него се изпълни с гъст сив пушек. Скоро обаче димът изчезна и разкри пред Алекс шест бели дири, които прорязваха небесната шир. Шест други следи, започващи от ягуара на Габриела, се движеха успоредно на тях. Тази гледка трая само няколко секунди, след което ракетите се разделиха и всяка тръгна да преследва собствената си цел. Някои успяха да поразят мишените си, но други бяха избегнати от аркусианските пилоти.

- Имам три потвърдени попадения! - оповести Габриела по радиостанцията. В този момент на дисплея се появиха и резултатите от стрелбата на Алекс.

- Същата работа и при мен! Петдесет процента успеваемост, пак е добре като за първи път!

Двамата се засмяха. Сега обаче, ако искаха да се включат в боя, трябваше да се приближат още повече и да използват плазмените си оръдия в директен сблъсък с аркусианските пилоти. Алекс хвана още по-здраво щурвала, навлизайки в горещата зона, където стотици аркусиански изстребители се преследваха със също толкова ягуари. Повечето флотски машини се числяха към ескадрилите на „Мадара“, „Перперикон“ и „Хелзинг“. Алекс ясно различаваше цветните маркировки. Съвсем малка част принадлежаша на планетарната защита на Хепсия, която пое първоначалния удар и повечето ѝ изстребители бяха унищожени още на пистите.

- По-добре да не се разделяме! - извика Габриела.

Двамата летяха плътно, крило до крило. Планът им да останат заедно обаче скоро пропадна, когато едновременно им връхлетяха няколко аркусиански изстребителя.

- Предприемам избягваща маневра! - съобщи Алекс.

- Аз също!

И двамата напуснаха формацията с остри маневри в противоположни посоки. Преди да успеят да се съберат отново, Алекс усети как аркусиански изстребител прелита точно зад опашката му, готов да го атакува. Друг противник подгони Габриела. Двамата се оказаха в ролята на преследваните, като за първи път трябваше да приложат уменията си не в учение или състезание, а за да се измъкнат от истински вражески огън.

В този момент Алекс оцени още веднъж факта, че пилотира „Ягуар 7“. Машината беше много по-бърза от учебните хигруси, двата двигателя винаги доставяха необходимата мощ, за да завърши маневрите си с нужната скорост. Аркусианският изстребител, както и пилотът му, също не отстъпваха, съумявайки да следват неотклонно траекторията на Алекс. Двамата кораба се гонеха в пространството, наситено с гъсти, компактни облаци дим - следи от унищожените изстребители.

В един момент противникът застана точно на шест часа спрямо Алекс и откри огън с плазменото си оръдие. Ягуарът се разтресе, чу се металният трясък от сблъсъка на снарядите с корпуса му. Алекс видя, че на дясното крило се е образувала дупка с размерите на яйце, от която още излизаше дим. Бордовият компютър излезе с незабавен доклад на щетите, от който ставаше ясно, че нищо важно не е засегнато. В кабината обаче замириса на дим. „Миризмата на битката“ - помисли си Алекс, докато издигаше вертикално изстребителя си при голямо претоварване.

Беше изцяло съсредоточен в пилотирането, като само за секунди в съзнанието му се прокрадна мисли за димящото общезитие, където се намираше Силвия, както и останалите му приятели - Зак, Мегън, Джери. Тревожеше се и за Габриела, която в този момент се бореше за живота си някъде наоколо.

Тези мисли бързо отлетяха, тъй като се налагаше да решава как да противодейства на противника си. След още две минути бясно преследване прецени, че е подходящо да приложи маневрата, която му донесе успех при

битката срещу Стийв. Рязко намали скоростта, издигайки едновременно кораба – нещо, на което ягуарът реагира много по-ефективно от учебния хигрус. Аркусианският изстребител мина под него, озовавайки се точно на мушката на Алекс, който веднага откри огън. Няколко плазмени снаряда попаднаха в целта, но това не беше достатъчно, за да свали аркусианеца, и той бързо предприе избягващи маневри. Алекс се понесе подире му. Щурвалът вибрираше в ръцете му всеки път, когато натиснеше спусъка. Святкащите следи от плазмените снаряди летяха към целта.

Единият двигател на аркусианския кораб се взриви, вкарвайки го в неконтролируема спирала. Алекс се отдръпна от траекторията на горящия изстребител, който пое право към повърхността на планетата. Докато наблюдаваше малката експлозия, си помисли, че това е първият му свален вражески кораб в пряк двубой.

– Златна стрела до Огнен орел, чуваш ли ме?

Беше Габриела.

– Имаш ли нужда от помощ? – попита тя.

– Не, унищожих противника си, ами ти?

– Аз също. Погледни какво се случва долу на два часа!

Алекс се извърна. Гигантската аркусианска база се приближаваше към повърхността. В долната ѝ част се беше отворило голямо отворстие, от чиито краища стърчаха четири излъчвателя. Излъчвателите изстрелваха снопове енергия, които се сливаха в един широк общ лъч, насочен към повърхността на планетата. С ужас Алекс установи, че лъчът е фокусиран върху полуразрушената сграда на общежитието.

Сякаш никой от защитниците не забелязваше случващото се. Всички останали пилоти бяха съсредоточени да атакуват вражеските изстребител. Все пак общежитието дори не представляваше цел със стратегическа стойност.

С Габриела отново летяха крило до крило, приближавайки се все повече до лъча. В този кратък момент Алекс има възможността да разгледа машината ѝ отблизо. По корпуса ѝ личаха черните обгорели следи от плазмени попадения, също като това на неговото крило. Алекс прехапа устни. „Сигурно и моята е така...“

Двамата бързо скъсяваха дистанцията до огромния лъч. Отдалече Алекс помисли, че лъчът има за цел да изпепели всичко, намиращо се под него. Но скоро разбра, че греши. Когато се доближиха, забеляза нещо, което го накара да изтръпне. Десетки човешки тела – вероятно кадети – се гърчеха във въздуха. Лъчът ги засмукваше към отворстието на огромната структура.

„Не може да бъде! – помисли си Алекс. – Отвлечат ги!“

Аркусианците никога не бяха проявявали интерес към вземането на пленници, дори с цел разпит, освен в последната година. В техният стил беше да стерилизират повърхността на планетата, не оставяйки да оцелее нито едно човешко същество. Случващото се в момента беше необяснимо. Те засмукваха стотици живи хора.

Там в лъча бяха приятелите на Алекс и момичето, което обичаше. Не можеше да допусне точно те да попаднат в ръцете на аркусианците.

– Трябва да стреляме в основата на излъчвателите! – извика по радиостанцията. – Ако ги унищожим, може да спрем лъча!

– Има шанс да убием всички, но поне ще ги спасим от съдбата да попаднат в плен на аркусианците! – отговори Габриела. – Предлагам да стреляме в един и същ излъчвател, така имаме по-големи шансове.

Двамата откриха огън по единия излъчвател, надявайки се бързо да го повредят. Няколкостотинметровият извит стълб обаче представляваше масивна и здрава структура, в която плазмените снаряди на ягуарите им сякаш просто потъваха.

– Трябваше да си запазим малко ракети! – затюхка се Алекс.

Въпреки това продължиха да стрелят. Бяха решени да използват, ако трябва, всичките си муниции. Докато пикираше към излъчвателя, в моментите, когато бе най-близо, Алекс можеше ясно да различи отделните летящи във въздуха тела. Дори разпозна кадетските униформи на „Перперикон“, с които бяха облечени някои от тях.

Изведнъж се случи нещо, което накара кръвта му да замръзне. Ягуарът му спря устрема си и се забави, докато в един момент увисна неподвижно във въздуха. Алекс натисна дросела докрай, но ягуарът не помръдваше. Около него имаше златисто сияние. Погледна назад и видя, че сиянието всъщност е по-малък лъч, идващ от аркусианската база, който задържаше ягуара и скоро започна да го придръпва към себе си.

– Уловиха ме! Огнен орел до Златна стрела, хванаха ме с лъч!

– И мен! Не мога да направя нищо! – чу се гласът на Габриела.

Алекс погледна надясно и видя в далечината уловения „Ягуар 7“. През дюзите на двата двигателя излизаше синкав огън, те работеха на пълна мощност, опитвайки да се откопчат от клопката, но напразно.

Скоро двамата с Габриела започнаха да се приближават към отвор в корпуса на базата. Тя щеше да ги погълне!

- Слушай! - извика Алекс. Беше му дошла отчаяна идея. - Има само едно нещо, което можем да направим. Да кажем, че вече съм го пробвал. Когато стигнем до основата на отворието, трябва да натоварим двигателите на максимум, над допустимия безопасен лимит.

- Алекс, дори тогава няма да имаме достатъчно мощност да се измъкнем! - отговори отчаяно Габриела.

- Не става дума за това. - Алекс говореше бързо, защото вече приближаваха отворието. Още една минута и щяха да влязат в станцията. - Когато претоварим двигателите, те ще избухнат. Взривът може да нанесе достатъчно щети на устройството, което ни привлича.

- Но така...

- Всеки ягуар има кокпит, направен да издържи дори ако останалата част от кораба се взриви. Все пак не е сигурно, че ще оцелеем, но по-добре да загинем, отколкото да служим за опитни мишки на аркусианците!

Последваха няколко напрегнати секунди мълчание, след което по радиостанцията се чу решителният, макар и треперещ глас на Габриела:

- Съгласна съм!

Алекс се чувстваше безпомощен да се противопостави на силата, която го дърпаше към разтворената паст зад него. Единствено оставаше надеждата, че отчаяният му план ще проработи.

Когато се намираха на метри от сияещото отворстие, двамата заповядаха на бордовите компютри да отменят безопасното ограничение и да натоварят двигателите с максималната възможна мощност. Всичко започна да се тресе. Корабът преминаваше през светлинната мембрана на отворието и попадеше в мрачната вътрешност на аркусианската структура. Изведнъж се чу неописуем тътен. Алекс усети ударната вълна само за миг, след което изгуби съзнание.

Известно време мислеше, че е мъртъв. Лежеше неподвижен в мрака, чувствайки се напълно лек, сякаш е безплътен. „Това ли се случва, когато душата се отдели от тялото ти?“

Но скоро болката се завърна. Усети тежест в главата, ушите му забучаха, гръбнакът му пулсираше, заедно с почти всяка част от тялото му. Отвори очи и мъчително си пое въздух. Беше мрачно, само една бледа светлина в далечината хвърляше студения си отблясък. Стъклото на кокпита имаше няколко пукнатини, но беше издържало на взрива. Усещаше миризмата на дим. Даде си сметка, че след като не се намира на Хепсия, значи все пак бе попаднал във вътрешността на станцията.

Не знаеше колко време е минало, но аркусианците скоро щяха да са тук. Преодолявайки болките, се надигна и дръпна ръчката, която отвори люка. Изправи се бавно и извади карабината, прикрепена зад облегалката на пилотското кресло. Взе и двата резервни пълнителя, след което с мъка слезе от кокпита и стъпи на пода.

Навсякъде имаше посипани отломки, гъст дим изпълваше помещението. Проправяше си път, търсейки кабината от кораба на Габриела. Откри я паднала на една страна. Нейното стъкло също беше здраво, макар и с множество пукнатини. Бързо намери външния лост за аварийно отваряне на люка и задейства механизма. Чу се съскащ звук от декомпресия. Габриела още се намираше в безсъзнание. Алекс разкопча коланите ѝ, след което внимателно я пое и положи на земята. Премери пулса и бавно махна скафандъра.

Въздъхна с облекчение, когато тя отвори очи.

- Добре ли си?

Тя направи болезнена физиономия, след което се повдигна на лакът. Той отиде до кабината, взе карабината ѝ заедно с пълнителите и се върна.

- Трябва да се скрием, те скоро ще са тук.

- Да, да, знам! - отговори Габриела, докато се опитваше да се изправи. За щастие, и двамата не бяха получили сериозни травми.

Те се заоглеждаха. Намираха се в нещо като огромен коридор, осветяван само от малко на брой лентовидни лампи по стените и тавана. Отломките от двата ягуара се търкаляха навсякъде. Отстрани имаше система от тръби и шахти. Дватама взеха оръжията си и се насочиха към една от шахтите. Алекс махна капака, опитвайки се да бъде максимално тих. Влязоха вътре, след което той намести обратно решетъчния капак.

Тъкмо в този момент пристигна взвод аркусиански войници. Чуваха се гъргореците им гласове, изговарящи странни комбинации от звуци. Алекс и Габриела бавно се придвижиха по шахтата, без да вдигат шум. Надяваха се, че аркусианците ги мислят за мъртви.

Известно време пълзяха в пълно мълчание. Алекс осветяваше пътя с фенерчето на старфона си. Скоро достигнаха малко по-широк колектор, където се срещаша няколко шахти. Тук имаше достатъчно място да седнат. В светлината на фенерчетата лицето на Габриела изглеждаше изпито и бледо.

- А сега какво ще правим! - каза тя, но изречението ѝ не прозвуча като въпрос, а като констатация на отчаяното положение, в което се намираха.

- Как се забъркахме в това? Знаех си, че трябваше да си стоим в общежитието и да бъдем отвлечени като всички останали!

Габриела горчиво се усмихна.

- Наистина ценя чувството ти за хумор, Алекс. Не го губиш никога, което е забележително.

- Хубаво е, че има кой да го оцени.

В този момент двамата млъкнаха. По тръбите идваше странен звук. Първоначално звучеше като вой на вятър, но после започнаха да разпознават отделни гласове. Стотици човешки крясъци, сливащи се в общ хор на ужаса.

- Да се опитаме да проследим откъде идва! - предложи Габриела.

- И аз това мислех.

Двамата тръгнаха по една от шахтите. Ходеха на четири крака и Алекс скоро го заболяха коленете, но въпреки това не забави ход. Често минаваха покрай решетъчни капаци, което им даваше възможност да разгледат части от вътрешността на станцията. Понякога това бяха пусти коридори или складови помещения, но друг път попадаха над нещо, приличащо на поточна линия и водещо в неизвестна посока.

Когато доближиха повече гласовете, се озоваха над капак с изглед към поточната линия. Крясъците се засилиха, поточната линия се включи. Скоро двамата забелязаха първите човешки създания, привързани на носилки върху нея. Всички бяха кадети от „Перперикон“, понякога дори се виждаха познати лица. Някои крещяха и се мятаха в ужас, други просто лежаха и гледаха шокирано.

Двамата не можеха да откъснат поглед, но си наложиха да продължат да се движат. Приближаваха към мястото, където крясъците ставаха най-силни. Скоро стигнаха до решетъчен капак, гледащ към гигантска зала с много висок таван. В средата през тавана и пода преминаваше енергийният лъч с диаметър около десет метра. Вътре в него „плуваха“ човешки тела. Намиращите се около лъча аркусианци ги ловяха с устройства, подобни на клещи, и ги полагаха на носилките, където насилствено ги привързваха. След това поставяха носилките на поточната линия, която ги отнасяше в неизвестна посока.

- Виж, това там е Алиса Бруни! - каза Габриела, показвайки на Алекс.

Алиса попадна в клещите и те я извадиха от енергийното поле. В този момент двама едри аркусианци я поеха, поставяйки я на носилката. Съпротивата ѝ бе яростна, но неефективна. Те положиха ръцете и краката ѝ така, че около китките и глезените ѝ се заключиха автоматични метални окови. Тя продължаваше да се мята отчаяно, но без да ѝ обръщат повече внимание, аркусианците я поставиха на поточната линия и се захванаха със следващата си жертва.

- Ето там, това са те! - посочи на свой ред Алекс.

Беше видял Силвия, Мегън и Зак. Зак стискаше ръцете на двете момичета, докато заедно се въртяха в енергийното поле.

- Държали са се за ръце през цялото време! - каза с треперещ глас Габриела.

Клещите ги хванаха и Алекс преглътна. Досещаше се какво следва.

- Знаеш ли какво? Можем да се върнем назад! Имаше едно място, където поточната линия сякаш навлиза в празно помещение. Там можем да ги освободим! - изстреля той.

Двамата разполагаха с по един малък лазерен нож, като част от стандартното оборудване на пилотските костюми. С помощта на ножовете можеха да разрежат металните окови и да освободят приятелите си.

Забързаха обратно по шахтата. Когато стигнаха, се надвесиха през капака и разгледаха по-подробно помещението. Беше съвсем малко и докато пленниците преминаваха през него, върху тях се напръскваше препарат с остра специфична миризма.

- Изглежда това е камера за дезинфекция - предположи Алекс.

Всяка носилка се задържаше в камерата за около двадесет секунди, след което преминаваше през тесен отвор в стената, отивайки в неизвестна посока.

- Алекс, няма да можем да измъкнем и тримата! Мисля, че са един след друг и ще имаме време да отрежем оковите най-много на един от тях.

- Да, така е! - съгласи се Алекс и мъчителна мисъл се появи в главата му.

Кого да освободят? Най-много от всичко искаше да спаси Силвия, но знаеше, че това не е правилното решение.

- Зак ще ни бъде от най-голяма полза в този момент. Ако искаме да оцелеем и да им помогнем, стратегически най-правилно е да освободим него - каза Габриела.

- Знам! - отговори бързо Алекс, показвайки, че няма нужда да го убеждават.

Времето течеше в напрегнато наблюдение. Под тях преминаваха десетки кадети, мятащи се на носилките.

Двамата скочиха от шахтата долу в мига, в който се появи Зак, следван от Мегън и Силвия.

- Тихо, ние сме! - прошепна Алекс и се зае да реже белезниците на дясната ръка, а Габриела пое лявата.

- Но вие как...

Носилката беше изминала вече половината път до процепа в стената, когато Алекс и Габриела се преместиха на краката. В последния момент те прерязаха метала и Зак скочи до тях. Вече нямаше време за Мегън и Силвия, чиито носилки се движеха точно зад неговата. Алекс успя да погледне Силвия и да извика:

- Ще се върна за теб! Обещавам!

Тя се скри през процепа. Зак хвърли последен отчаян поглед към Мегън, преди тя също да премине от другата страна на стената.

- Бързо да се скрием, преди да са ни видели! - извика Габриела. Те се качиха обратно в шахтата и наместиха капака.

- Хайде! - прищпорваше ги Габриела и те я следваха. Скоро се озоваха отново в широкия колектор, където можеха да се изправят и да си поемат дъх.

Зак се хвана за челото.

- Не мога да повярвам какво се случи. Вие как успяхте да се измъкнете?

- Взривихме ягуарите си - отговори Габриела. - Идеята беше на Алекс.

- Но как...

- После ще ти обясним, сега имаме по-важни проблеми! - намеси се Алекс.

Зак ги погледна. Навярно си даваше сметка защо са спасили точно него. Сега не се намираха зад щурвала на изстребителите си. Разполагаха единствено със себе си, за да се измъкнат, и знаеха, че той е най-добрият войник. Очакваха да ги води и да им покаже как да оцелеят.

Габриела му подаде карабината си:

- Мисля, че ти по-добре ще си служиш с нея.

- Благодаря! - отвърна Зак и я прехвърли през рамо. - Като се има предвид сложната ситуация, мисля да следваме основните принципи на оцеляването. Първо трябва да си осигурим източник на вода, след това ни трябва сигурно убежище и храна. Но водата е приоритет. Ако скоро не си намерим, ще се обезводним и няма да сме ефективни.

- Намираме се в космически кораб! Не може да няма водопровод, трябва да го открием! - предложи Габриела.

- И аз не се сещам за друг източник на вода - съгласи се Алекс.

- Прави сте. Аз обаче знам как лесно да го намерим. - Алекс и Габриела го погледнаха с очакване. - На старфона си имам инсталирано приложение, което го превръща в детектор за вода. Може да засече водоизточник до десет километра и да ви насочи към него.

- Супер! - извика Алекс.

Зак включи приложението и то веднага установи посоката, в която да поемат, подобно на компас. Тримата залазиха на четири крака по металните шахти. Задачата им не беше лесна, защото се придвижваха в лабиринт от шахти, който невинаги ги отвеждаше в желаната посока.

- Стоп! - извика внезапно Зак.

Намираще се над една от многото решетки с изглед към помещението под тях. Те се приближиха, за да видят. На пръв поглед помещението приличаше на обикновен склад, пълен с подредени до стените кашони. В момента, в който се надвеси над решетката обаче, Алекс разбра какво е привлякло вниманието на Зак. Отдолу се носеше характерна миризма, като на разтворимите храни.

- Търсим вода, но май първо открихме храната. Хайде да проверим! - каза Зак, докато внимателно отместваше решетката.

Тримата скочиха долу. Беше приятно разнообразие отново да стоят изправени на краката си. Зак грабна един кашон и го отвори. Вътре имаше вакуумирани протеинови парчета. Приличаха на месо, но по вида им се познаваше, че са изкуствено синтезирани.

- Доста са гадни на вкус, но ще свършат работа - каза Зак, след като отхапа. Той подаде протеиновото парче на Алекс и Габриела, за да го опитат.

- Не можем да очакваме аркусианците да имат същия вкус като нас - коментира Габриела, докато дъвчеше с отвращение.

- Ще запамята това местоположение на старфона си, за да можем да го открием по-късно, когато ни трябва - каза Зак, докато цъкаше по мобилното устройство. - А сега трябва да се върнем към най-важната си задача: да открием вода!

Тримата се покатериха обратно във вентилационната шахта. Зак и Алекс внимателно наместиха решетката, след което продължиха да следват стрелката на водния детектор. Скоро за тяхно облекчение стигнаха до място, където шахтата се свързваше с по-голям тунел, изпълнен с тръби и снопове от кабели. Стъпвайки в тунела, тримата отново можеха да ходят изправени.

- Вижте, това трябва да е водата! - каза Алекс, сочейки тръба с диаметър около тридесет сантиметра.

Тръбата беше студена и по нея се бе образувал конденз от ситни капчици.

- Чудесно, а сега трябва да намерим разклонение или кран, откъдето да можем да източваме вода - предложи Зак и тримата тръгнаха напред.

Вървяха дълго покрай тръбата, без да открият подходящо място. Гърлото на Алекс беше пресъхнало. Забеляза, че и Габриела едвам движи краката си. Единствено Зак крачеше бодро, сякаш се разхожда по някоя алея на „Оазисът“ след лекция. „Той беше прав да потърсим първо вода“ - помисли си Алекс. Намираха се на предела на силите си и ако първоначално бяха изгубили време и енергия, за да опитват нещо друго, сега щяха да са твърде уморени и дехидратирани за каквото и да е.

- Може би това ще стане! - каза бодро Зак.

Тръбата се разклоняваше и от нея излизаше мека връзка, отиваща някъде през дупка в стената. Преди меката връзка имаше спирателен кран. Зак завъртя крана, прекъсвайки достъпа на вода към връзката, след което се зае да я разглобява. Трябваше да отбие голям пръстен, за да може да извади меката връзка. Нямаха никакви инструменти. На Алекс му се виждаше абсурдно да се отбие с голи ръце.

- Защо просто не я отрежем с лазерните ножчета? - предложи той.

- Защото по тоя начин ще причиним повреда, която аркусианците рано или късно ще забележат. Първи принцип на оцеляването: когато се намираш зад огневата линия на противника, не създаваш следи, по които да се досетят за присъствието ти!

Пръстенът изглеждаше клеясал, което щеше да затрудни още повече развиването му. Зак обаче веднага се хвана на работа. Останалите наблюдаваха титаничната му борба. С едната си ръка държеше тръбата, а с другата - пръстена, докато мускулите му се напрягаха с все сили. Лицето му почервения и една вена изпъкна на челото му. Изведнъж се чу тъп метален звук и двете части се разкачиха. От меката връзка изтече остатъчната вода. Зак въздъхна:

- Леле, яко беше затегната!

- Браво, че успя да я развиеш! - поздрави го Габриела.

Той внимателно отпусна спирателния кран, така че през отвора на тръбата потече струйка вода. Тримата пиха, след което Зак каза:

- Мисля, че това място е подходящо за убежище. Никой няма да ни потърси тук, по-широко е от вентилационните шахти и имаме водоизточник. Само ще трябва да се отбиваме до онзи склад за протеинови парчета.

Зак завинти обратно тръбата и тримата решиха да си починат. Според часовниците на старфоните им беше десет и половина вечерта. Намираха се на аркусианската станция от приблизително шест часа.

Алекс така и не усети кога е заспал.

Отвори очи чак на сутринта. Събуди го Зак. Усещаше болка в тялото си, сякаш металният под се опитваше да смачка гърба му. Габриела също се изправи с охкане.

- Колко време сме спали? - попита тя.

- Вие двамата - около дванайсет часа, сега е десет сутринта. Аз станах малко по-рано и взех закуска - каза Зак, сочейки им протеиновите порции.

- Мерси, Зак! - отговори Габриела.

- Освен това имах време да се разходя из вентилационните шахти и да разузная. Знам къде се намират останалите, както и някои други важни неща.

- В колко часа се събуди, за бога? - зяпна го Алекс.

- В шест, както винаги, защо?

Габриела също се облещи.

- Не се ли чувстваше изморен след вчера?

- Че от какво толкова да се изморя? Вярно, ходенето на четири крака беше доста неприятно, но като цяло не съм правил нищо свръх дневните ми тренировки.

Докато закусваха, тримата обсъждаха ситуацията, в която се намират. Зак беше успял да трасира много от коридорите и шахтите и да изготви на старфона си нещо като схематична карта.

- Ето тук сме ние. Близо до нас е складът с храната, а малко по-надолу е колекторът. Ето там е залата, в която лъчът ни отведе, докато ни отвличаха, а тая шахта минава над поточната линия, откъдето ме спасихте.

Алекс много добре си представяше това, което описва Зак, но имаше и друга част от картата, която му беше непозната.

- Ето тук, тая вентилационна шахта минава над нещо, което според мен е докинг-станция. В нея има много транспортни кораби и изтребители.

- А какво е това място? - Алекс показва на картата странен символ, наподобяващ множество цилиндри.

- Тук ги държат.

- Останалите ли? - попита Габриела. Погледът ѝ сякаш се заби в картата.

- Да, всички, засмукани от лъча - без нас тримата - се намират там.

- В затворнически килии ли ги държат? - попита мрачно Алекс.

- По-лошо! - отговори Зак. - Тия цилиндри, които съм нарисувал на картата, изобразяват контейнери, които съдържат по един пленник. Доколкото можах да преценя отдалеч, контейнерите имат прозрачни еластични стени и са пълни с течност - някакъв разтвор.

- Но тогава живи ли са хората вътре? Как дишат? - попита с ужас Габриела.

- Да, живи са, защото видях някои от тях да мърдат, но приличат на ония препарирани животни в кабинета по биология в училище, които стоят в спиртен разтвор в стъкленици. Честно казано, когато ги видях, изпитах огромна благодарност към вас двамата, задето ме спасихте от тая гадост, но също и страшна отговорност...

- Не си ни длъжник - намеси се Алекс. - Ако не те бяхме спасили, нямаше да оцелеем още дълго.

- Трябва да измислим начин да спасим останалите и себе си оттук - каза Габриела. - Щеше да е добре, ако имахме информация къде точно се намираме.

- Това може да се уреди! - каза Алекс.

Сега бе негов ред да използва старфона си. Случвало му се беше и друг път да разчита на специалното приложение за позициониране на звездната карта. С негова помощ можеше да установи къде се намира навсякъде в познатия космос, дори в аркусианското пространство. Спомни си, че плати преди време цели деветдесет и девет звездолара за това приложение, но сега смяташе, че е направил разумна инвестиция.

Останалите се надвесиха над старфона. Когато след няколко секунди приложението откри местонахождението, най-лошите им предположения се оправдаха. Намираха се дълбоко зад граничната плоскост, разделяща аркусианското космическо пространство от това на Земния съюз. Станцията сега гравитираше на първоначалната си орбита около планетата Хелена 9.

- Станцията се е върнала на стартовата си позиция! - отбеляза Алекс. - Какво мислите, че ще се случи?

- Смятам - започна Габриела, - че основната им база е именно на планетата. Сигурно скоро ще започнат да прехвърлят пленниците долу.

- При всички положения единственият ни шанс да оцелеем е, ако успеем да се доберем до повърхността на планетата - намеси се Зак. - Там ще имаме много повече възможности да се крием и да организираме нещо. А и флотът няма да остави нещата така. Скоро ще предприемат контраатака и тая космическа станция ще е първата им цел. Ако успеят, в което силно се надявам, ще унищожат станцията, но е хубаво нас да ни няма на борда.

- Дано и останалите да ги няма на борда - отбеляза Алекс.

- През следващите дни ще следим нещата. Надявам се, че ще почнат да ги транспортират на планетата. Иначе защо сме тук? Когато това започне, трябва да намерим начин да се промъкнем на някой от транспортните кораби и да избягаме.

Алекс и Габриела се съгласиха с плана на Зак. В крайна сметка друго не им оставаше.

През следващия ден се редуваха и всеки стоеше по един час на пост при решетката, която даваше видимост към контейнерите. Нищо необичайно не се случваше. Патрулираха войници, от време на време при контейнерите се появяваха аркусианци, които тримата единодушно определиха като учени. Те бяха облечени

по-различно от войниците, без оръжия и тежки брони, а и физически изглеждаха по-слаби. Учените замерваха показателите на контейнерите и от време на време въвеждаха съответните корекции.

Алекс с мъка наблюдаваше как понякога, когато някой аркусианец се доближи до контейнер, човекът вътре го забелязва и започва да се мята и бори. Еластичните стени обаче не позволяваха на жертвата нито да се измъкне, нито да се самонарани в буйството си. Алекс си спомни благодарността на Зак, че са го спасили от тази зловеща съдба. Но момичето, което обичаше – Силвия, се намираше в момента някъде там. А и не само тя... Мегън, Джери и останалите – всичките му приятели от флота – бяха в този ужасяващ капан.

Когато Габриела дойде да го смени, той отиде в убежището им, където Зак също за първи път изглеждаше тъжен и замислен.

– Мислиш си за Мегън, нали? – попита Алекс.

Зак го зяпна.

– Да, тъкмо за нея си мислех... Тия... постове при контейнерите не ми се отразяват добре. Все си мисля, че ако можех, бих сменил мястото си с нея.

– Сигурно е така – отговори Алекс. – Но аз не бих те сменил. Знаеш, че с Габи можехме да изберем кого да измъкнем, и избрахме теб. Ти ни помогна да оцелеем, но също така смятам, че тримата ще успеем да помогнем и на останалите.

– Надявам се да си прав, братле! – каза Зак и го потупа по рамото.

Глава 31

Планът

- Момчета, елате бързо! – разнесе се гласът на Габриела.

Алекс знаеше, че скоро трябва да стане, за да я смени на поста при контейнерите, но му се струваше, че моментът е дошъл малко по-рано от очакваното. След няколко секунди, когато се разсъни и дойде на себе си, осъзна какво всъщност е значението на думите ѝ. Скочи на крака и видя Зак, който вече тичаше към отвора на вентилационната шахта, откъдето Габриела ги викаше. Алекс грабна карabinата си и също се затича.

Скоро и тримата се намираха в шахтата.

- Бързо! – извика Габриела и запълзя на четири крака напред.

- Какво става? – попита Зак. Явно Габриела не искаше да губи време и смяташе да им обясни в движение.

- Мисля, че ги местят! Ако ще ги свалят на повърхността на планетата, ще стане сега!

Алекс усети как кръвта му се изпълва с адреналин. Това беше моментът, който чакаха. В следващите минути им предстоеше да вземат решения и да предприемат действия със съдбоносни последици. Ако се проваляха, можеше да загубят живота си... или на свой ред да попаднат в някой от контейнерите.

Скоро се озоваха над решетката, която гледаше към помещението с пленниците. Чу се свистящ звук на пневматични механизми и големите стоманени врати се отвориха. Влязоха петима аркусиански учени. В този момент стана ясно, че поставките, на които се крепяха контейнерите, всъщност са подвижни. Всеки от петимата аркусианци започна да бутва по един контейнер към изхода. Когато напуснаха помещението, пневматичният механизъм отново изсъска и тежката врата се затвори.

Тримата тръгнаха бързо по вентилационната шахта и скоро се озоваха над докинг-станцията. От там имаха възможността да наблюдават как контейнерите се товарят на нещо, което по всяка вероятност бе аркусиански транспортен кораб.

- Определено ще ги транспортират на повърхността на планетата – прошепна Габриела.

- Имам план! Хайде! – каза Зак и те запълзяха обратно по вентилационната шахта.

Петимата аркусиански учени се върнаха в помещението с контейнерите и взеха нови. Докато ходеха, си разменяха по някоя приказка на странния си гъргорещ език. Явно не подозираха, че освен пленниците им на станцията има и други хора.

Когато излязоха, вратата се залости зад гърбовете им. В този момент Зак, Алекс и Габриела отвориха решетката на вентилационната шахта и се спуснаха в помещението. Знаеха, че разполагат само с около минута и половина, докато петимата аркусианци се върнат.

На големите колички под всеки контейнер имаше множество маркучи, кабели и апарати с животоподдържаща функция. Те най-вероятно пречистваха разтвора, в който се намираха пленниците, обогатяваха го с кислород и хранителни вещества, така че човешкият организъм да може да оцелее. Именно там решиха да намерят укритие тримата. Алекс и Габриела бързо се набутаха под два отделни контейнера, провирайки се сред кабелите и маркучите. Зак обаче изпита сериозни затруднения, тъй като беше най-едър. От скривалището си сред гората от кабели Алекс го наблюдаваше с нарастваща тревога. Зак мушна карabinата сред маркучите, след което се опита сам да влезе. Отначало се пробва с главата напред, но раменете му бяха прекалено широки. Алекс едвам се съдържа да не се засмее. Положението беше на живот и смърт и въпреки това опитите на Зак изглеждаха като извадени от анимационен филм.

- Пробвай да влезеш първо с краката, Зак! – обади се Габриела.

Той я послуша и тръгна с краката напред. Успя лесно да се провре до кръста, но торсът му остана да стърчи.

Алекс разбра, че приятелят му няма да се справи, затова рискува и излезе от прикритието си. Хвана Зак за раменете и с големи усилия му помогна да се натика сред кабелите и маркучите.

- Побързай, Алекс! – извика Габриела.

Чу се пневматичният звук от отварящите се механизми. В момента, в който Зак се скри напълно, Алекс се втурна към своя контейнер и бързо се свря сред апаратурата отдолу. „Беше на косъм“, помисли си той, без да смее да помръдне. Дори едвам дишаше.

Чуха се гъргорещите звуци от разговора на аркусианците. Алекс видя краката на единия от тях да минават точно пред очите му, сетне усети как количката започва да се движи, бутана от аркусианец. Напуснаха помещението и поеха по коридор. През мрежата от кабели и маркучи се виждаха краката и на други аркусианци. Някои бяха обути в бронирани ботуши, по което се познаваше, че са войници. В сравнение с блестящите коридори на „Перперикон“ и „Мадара“, този тук беше мрачен. Стъпките на аркусианците отекваха в металния решетъчен под, а стените, доколкото Алекс успяваше да ги види, представляваха сиви плоскости, крепящи се на голи стоманени колони.

Скоро се озоваха на докинг-станцията. Чуваха се звуци от двигателите на кораб, който тъкмо кацаше или пък се готвеше да излети. Шумът беше много по-силен, отколкото на докинг-станциите на „Перперикон“ или „Оазисът“. Алекс усети как наклонът се променя и количката започва да се изкачва по рампа. След малко движението спря. Стъпките се отдалечиха, чу се нов звук от затваряне на пневматичен механизъм, след което настъпи тишина. Алекс знаеше, че се намират в гърбуха на транспортен кораб. Никой от тримата не смееше да проговори – не бяха сигурни, че са сами.

– Момчета, добре ли сте? – прошепна Габриела след около половин минута.

– Аз съм добре, благодаря – отговори Зак по същия начин.

– Първата част от плана ни явно успя, но не знаем какво ни чака, когато кацнем на планетата – обади се и Алекс.

Разговорът им секна, защото пак се чу отварянето на вратата в товарния отсек на кораба. Аркусианците се върнаха с нови пет контейнера и ги подредиха до останалите. Явно бяха последните, защото след като вратата се затвори, до ушите на Алекс достигна звукът от засилване на двигателите. Усети се лека вибрация, докато тръстерите постепенно увеличаваха тягата си. Скоро Алекс почувства как корабът се отлепя от основата на докинг-станцията и се понася напред към открития космос.

„Полетът няма да трае дълго“, мислеше си Алекс. Трябваше само да излязат от орбита и да кацнат на планетата. И все пак под контейнера, сред кабелите и маркучите, беше тясно и неудобно. Досега Алекс лежеше обърнат на дясната си страна. С усилие се извъртя по гръб.

И в този момент застина. Над него беше прозрачният контейнер, където през мътната жълтеникаво-зелена течност се виждаше човешки силует. Силуетът ту се губеше, когато се издигаше към по-горната част на контейнера, ту се избистряше, когато потъваше по-надолу. В един от тези моменти Алекс си даде сметка, че това е жена. Косата ѝ се рееше като морско растение, а тялото не помръдваше. Алекс се зачуди дали наистина е жива. Докато я наблюдаваше, тя размърда краката и ръцете си. Движенията приличаха на кратки конвулсии, след което тялото отново изпадна във вцепенение.

При мисълта за подобно съществуване Алекс усети как се изпотява. Почувства се притиснат сред кабелите и изпита непреодолимо желание да изскочи навън. Все пак се овладя. Опитва се да се успокои с мисълта, че момичето над него, както и всички останали пленници, не са в съзнание. „Трябва да са в нещо като медикаментозна кома. Няма как да са в съзнание! Това би било...“ Алекс стисна зъби.

Изведнъж силуетът се размърда повече. На Алекс му се стори, че се извъръща към него. Дали го виждаше? Със сигурност извършваше съзнателни движения, с цел да се насочи към дъното на контейнера. Гмуркайки се, момичето застана до прозрачната еластична стена, която ги делеше. Сега вече Алекс можеше ясно да различи чертите ѝ. „Силвия!“ За миг се почуди дали не халюцинира. Лицето ѝ беше същото, каквото го помнеше, пъстрите ѝ зелени очи сякаш светеха през стената на контейнера, а косите ѝ се пилееха като гъста мрежа.

Двамата се гледаха. В един момент Алекс допря ръката си до стената на контейнера. Силвия му отвърна и дланите им се срещнаха от двете страни на еластичната преграда.

– Ще ти помогна! – говореше Алекс без глас.

Знаеше, че тя не може да го чуе, но се надяваше да прочете по устните му. Тя сякаш разбра, защото му отвърна:

– Знам!

Алекс се надигна и долепи лицето си до прозрачната стена, а Силвия го последва. Известно време се гледаха така. Усмивката ѝ изглеждаше изстрадала, но щастлива. Двамата допряха устни през преградата, която ги делеше.

Алекс нямаше представа колко са стояли така, но изведнъж усети силно раздрусване. Корабът кацаше. Алекс отлепи лице от контейнера, а Силвия отново заплува в по-горната част на разтвора и се превърна в размит силует.

– Слушайте! – чу се гласът на Зак. – Единственият ни шанс да се измъкнем е, докато преместват контейнерите към постоянното им местонахождение. Няма да имаме начин да комуникираме помежду си, така че всеки от нас ще трябва сам да прецени кога е най-добрият момент да напусне прикритието си и да се спаси. Целта ни е да избягаме далеч от базата на аркусианците. Ако стане така, че се изгубим, ще се намерим с помощта на старфоните си, включете си функцията за позициониране!

– Добре! – отговори Габриела.

– Разбрах! – каза и Алекс.

Още мислеше за неочакваната си среща със Силвия. Опитва да се съсредоточи. Искаше отчаяно да ѝ помогне, да я измъкне от този ужасен капан, но знаеше, че за да има някога подобна възможност, трябва първо да спаси себе си. Ако сега позволеше да го заловят, щеше да пропилее шансовете и на двамата.

Чу се звукът от отварянето на голямата задна врата на кораба. В товарното отделение нахлу дневна светлина. Последваха тежки стъпки на бронирани ботуши. Взвод аркусиански пехотинци се зае да изнася контейнерите. Те си говореха шумно на странния си език. Алекс видя съвсем близо до лицето си ботушите на един войник,

след което усети как количката започва да се движи.

Излязоха навън, където ги посрещна влажният и топъл въздух на Хелена 9. Беше като в сауна. Войниците бутаха количките по павирана алея. От позицията си Алекс успяваше да види само, че отстрани на пътя се издигат високи растения и дървета. Намираха се в джунгла. Зарадва се, тъй като това беше възможно най-добрият вариант, за да прикрият бягството си.

Количките спряха. Бяха подредени до нещо като огромен камион. Войниците се отдалечиха, вероятно за да вземат още контейнери от транспортния кораб. Алекс реши, че сега е шансът му да се спаси. Предпазливо подаде главата си измежду кабелите и маркучите на животоподдържащите системи.

Намираха се на път, излизащ от летището. До тях беше паркирана огромна товарна машина, в която вероятно щеше да бъде натоварено съдържанието от кораба им. В близост нямаше войници и Алекс изскочи от прикритието си. Видя, че другите двама правят същото. Зак отново изпитваше трудности да се измъкне, затова Алекс и Габриела се завтекоха да му помогнат. После тримата се втурнаха с все сили към джунглата пред тях.

Алекс тичаше. Усещаше стъпките на другите двама, чуваше запъхтения им дъх. Клонки и вейки се удряха в лицето му. Ръцете му се израняваха, докато си проправяше път през гъстата растителност. Тежкият влажен въздух го задушаваше.

След десетина минути тримата спряха да си починат. Алекс и Габриела бяха толкова задъхани, че не можеха да кажат нищо в първия момент. Зак изглеждаше напълно спокоен. Той вероятно можеше да тича много по-бързо, но през цялото време се движеше последен, за да е сигурен, че никой не изостава.

- Само толкова ли? - повдигна вежди. - Това не е и половината от сутрешния ми крос.

- Не мога... повече! - изхриптя Габриела, докато притискаше корема си с ръка.

След като се свързеха, Алекс и Габриела съблякоха плътните пилотски костюми, оставайки само по фланелка. Зак поначало си беше по потник и камуфлажен панталон - явно така го бе заварила аркусианската атака. Нямаше признаци някой да ги преследва, затова тримата продължиха напред, ходейки по-спокойно, и скоро стигнаха до малко езерце. В него от скалист склон се вливаше поточе. Слънцето почти не се виждаше от гъстите корони на дърветата.

- Чудесно! Задача номер едно за оцеляването ни току-що беше изпълнена: намерихме вода! - каза възторжено Зак.

Тримата пиха от потока. Водата имаше приятен разхлаждащ ефект. Алекс забеляза, че Зак оглежда внимателно скалите.

- Ако не греша, тук сред тия скали почти сигурно има пещера.

Дори не го попитаха откъде знае - явно беше поредното умение, придобито в любимите му часове по оцеляване. И действително, на около петдесет метра от езерото в скалистия склон тъмнееше пещера, достатъчно голяма, за да служи като подслон на тримата.

- Страхотно е, Зак! Какъв късмет извадихме! - възкликна Габриела, докато оглеждаше пещерата като човек, който току-що е попаднал на предложение за много изгоден недвижим имот.

- Е, зависи, щеше ми се да упражня изграждане на заслон от листа на палми, но при това положение... - отговори Зак с леко разочарован тон.

- Вижте, аз мисля, че открих храна! - възкликна Алекс, застанал до храст с апетитно изглеждащи плодове. Вече беше откъснал един плод и се канеше да го отхапе.

- Недей, отровни са! - спря го Зак. - Това е хеленска лъжлива горска ябълка. Има 63% шанс да умреш, ако я изядеш... и се радвай, ако стане така.

Алекс пусна плода на земята.

- Ако сте гладни, ще намеря храна, но предлагам първо да се погрижим за огъня! - продължи Зак.

Поради липса на други подръчни средства, той се захвана да пали огън с търкане на пръчки. Разбира се, можеха да използват плазмените карабини, но се страхуваха да не привлекат внимание с изстрелите.

За по-малко от половин час Зак се справи със задачата.

- Почвам да се замислям дали да не запиша оцеляване като факултативна дисциплина във втори курс - каза Габриела.

- Да, и аз се чудя за същото - сподели Алекс.

- Няма да е лошо. Особено както са тръгнали нещата - отвърна Зак и тримата се засмяха.

След няколко часа щеше да се стъмни. Зак постави на Алекс и Габриела отговорната задача да търсят сухи дърва и да поддържат огъня, а той самият се захвана с намиране на храна. Докато още имаше слънце, тримата оставиха на една осветена скала старфоните си, за да се заредят, тъй като батериите им бяха почти напълно изтощени.

Няколко часа по-късно слънцето беше напълно изчезнало от небосклона, Алекс и Габриела бяха натрупали достатъчно дърва в единия край на пещерата, а огънят гореше на входа. Не след дълго се появи и Зак. Той беше изтъкал мрежа от странни растителни влакна, в която имаше цял куп плодове. Освен това носеше копие от заострена пръчка, с което беше убил някакво животно с размерите на голямо куче. Животното изглеждаше почти неразпознаваемо, тъй като Зак вече го бе одрал.

Още с появата си той разкритикува работата на Алекс и Габриела:

- Тоя огън е прекалено силен, може да издаде позицията ни! Трябва да го поддържате малък, едвам да тлее и да не привлича внимание! Освен това пръчките, които сте събрали, са много тънки и бързо ще изгорят. Трябваше да съберете малко по-дебели дърва, които да поддържат огъня по-дълго.

Алекс и Габриела го изгледаха виновно. Явно имаше да учат още доста.

Изминаха два дни, откакто избягаха и установиха скрития си лагер на няколко километра от аркусианската база. Животът им се въртеше около две важни неща - събиране на храна и разузнаване. Бяха си направили график и разпределение на задълженията. Един от тях винаги даваше дежурство сред храстите на възвишение с изглед към аркусианската база. През това време другите двама или почиваха, или гърсеха храна. Зак успя да изобрети лъкове, използвайки сухожилията на първите убити животни. Това значително улесни лова им.

В късния следобед Алекс почиваше в пещерата. Габриела тъкмо беше сменила Зак от поста му и той се прибра. Алекс забеляза несвойственото му изражение. Изглеждаше тъжен и замислен, липсваше му обичайният оптимизъм и жизнерадостност, независимо дали става дума за тренировка, палене на огън или майсторене на лък. Просна се в пещерата, облягайки се на един голям камък.

„Зак - неуморимият Зак - изглежда скапан. И подозирам какво го мъчи.“ Подобно чувство преследваше и самия Алекс - като онова усещане, когато се редуваха на смени при контейнерите на станцията. Сега беше дори по-лошо. Пленниците вече не се намираха в контейнери. Държаха ги в аркусианската база. През повечето време не ги пускаха да излизат от голяма бетонна сграда в базата. Тримата нямаха представа какво се случва вътре, но понякога аркусианците провеждаха експерименти с част от кадетите на открит полигон в близост до бетонния затвор.

Трудно беше да се разбере каква е целта на експериментите. Някои напомняха на тестове за издръжливост. Човекът биваше поставян в екстремни условия и трябваше да действа на предела на възможностите си, с цел да избегне, в повечето случаи, сериозна физическа болка. Например в един от тестовете кадетите трябваше да бягат, преследвани от аркусиански ховър-дрон. Дронът се движеше на въздушна възглавница и от него стърчаха множество електроди. Когато настигнеше някой пленник, той го поразяваше с електрошок. За да избягат, кадетите трябваше да преодоляват различни препятствия като вода, кал, дори изригващи вряща пара гейзери. Понякога се нараняваха сериозно. Тогава медицински екип отнасяше пострадалия обратно в сградата.

В други случаи изглеждаше така, сякаш целта на експеримента е да провери действието на нови видове оръжия. Нито едно от тях не беше смъртоносно. Обикновено няколко кадети се пускаха да бягат свободно из полигона, преследвани от аркусианци, въоръжени с експерименталните прототипи. На пръв поглед оръжията не изстрелваха нищо. Но застанеше ли на пътя им, пленникът започваше да се гърчи от болка или пък просто губеше съзнание.

За тримата беше истинско мъчение да наблюдават всичко това. Те познаваха голяма част от пленниците - техни приятели от „Перперикон“. Алекс си спомни всички, които бе различил на полигона за тези няколко дни. Алиса Бруни и Кобе Лий, веднъж мярна Джери, Ивелина - една от ученичките им в „Инсиниум“, Матю и Джулия от отбора на пилотите. Всички те страдаха пред очите му, пред очите на Зак и Габриела.

Алекс реши, че е време да повдигне духа на Зак. Неговият най-добър приятел имаше решаващ принос за оцеляването им, но и се нуждаеше да му бъде вдъхнат кураж.

- Виждам, че си се сдухал...

Зак го погледна безизразно.

- Ще успеем. Досега се справяме много добре. Успяхме да избягаме от аркусианския кораб, после и от тяхната база, и сега оцеляваме точно под носа им.

Зак продължи да мълчи и накрая каза:

- Нищо не правим, Алекс. През цялото време си говорихме как трябва да се справим, за да можем да им помогнем, но ето че сме безсилни. Само си стоим и гледаме. Нищо не можем да направим, за да им помогнем. Единственото, което ме крепи, е, че още не съм видял Мегън. Имам чувството, че ако стана свидетел как се гаврят с нея, ще се побъркам.

Алекс се чувстваше по същия начин. Всеки път, когато отиваше на поста си, нещо в него се надяваше да зърне Силвия. Да се увери, че тя е жива и е добре. Но след това бързо потискаше този порив. Знаеше, че появи ли се тя на полигона, я чакат сигурни страдания. Нямаше представа какво се случва зад стените на затвора. Оставаше му единствено да се надява, че болезнените експерименти се извършват само отвън.

Вечерта тримата се събраха около малкия огън край входа на пещерата. По някое време Габриела наруши потиснатото мълчание:

- Момчета, трябва ни план!

Зак повдигна поглед безучастно. Алекс попита:

- План за какво?

- Именно това е въпросът - продължи Габриела. - Вече от няколко дни сме тук. Установихме лагер, започнахме наблюдения над вражеската база. Следващата ни стъпка трябва да е да определим по-нататъшната ни стратегия и какво точно искаме да постигнем.

За момент Зак се оживи. Тонът на Габриела напомняше този на майор Мартин Зафиров преди някоя важна тренировка или начина, по който самият Зак надхваше момчетата от отряда си. Все пак, когато заговори, от устата му излязоха думи на възмущение:

- Ясно е какво искаме да постигнем, Габи! Искаме да освободим пленените кадети. Но това е невъзможно. Истината е, че през цялото време се борехме да спасим себе си, и нямаме никаква идея как да помогнем на останалите пленници!

- Не знам за теб, но аз никога не съм хранила илюзии, че ние тримата, въоръжени с две карабини, ще можем да шурмуваме тежковъоръжена аркусианска военна база и да освободим пленените ни приятели.

- Ами всички приказки за това, че ще помогнем на останалите?

- Наистина ще им помогнем. Замисли се, флотът няма да остави нещата така. До няколко дни, а може и след броени минути ще атакува това място. Целите им ще са две: да унищожат всичко, което може да бъде източник на бъдещи атаки, и да освободят пленниците.

- Само че втората им задача ще е доста по-сложна от първата - намеси се Алекс. - Лесно ще набележат целите за унищожаване, но няма да имат представа къде са пленените кадети и дали изобщо са живи.

- Даже при първоначалната масирана бомбардировка на базата е възможно да пострада и затворът, където ги държат - отбеляза Зак.

- Именно! - продължи Габриела. - Ето тук наличието на трима агенти дълбоко зад вражеската линия, които са наясно с обстановката, може да се окаже решаващо. Планът, който ще си съставим, трябва да е свързан с това как, когато атаката започне, да се възползваме от създалия се хаос, за да помогнем на пленниците да стигнат до безопасно място. Също така, ако е възможно, да намерим сигурен начин да се свържем с командването на флота, за да им предадем информацията. Смятам, че това са нещата, над които можем да се съсредоточим отсега нататък.

През следващия ден тримата предприеха различна стратегия. Вече не дежуреха непрекъснато на хълма с изглед към затвора. Сутринта заедно събраха необходимата за деня им храна, след което се разделиха и всеки се насочи към различен участък. Целта им беше да съберат колкото могат повече полезна информация за аркусианската база и околността. Това щеше да е от голямо значение при оформянето на плана им. Знаеха, че нямат много време. Атаката можеше да се случи всеки момент и те трябваше да са подготвени.

Основно търсеха три неща. Места около оградата на базата, откъдето най-лесно да се проникне вътре, потенциални оръжия и превозни средства, и трето, но не по-маловажно, комуникационни средства. Алекс имаше номера на баща си, но „Мадара“ дори в орбита щеше да е твърде далеч, за да влезе в обхват. Ядосваше се, че нито той, нито някой от другите му двама приятели разполагат с най-новото поколение старфони, чийто обхват е много по-мощен. При това положение се нуждаеха от допълнителна апаратура, за да усилят сигнала на старфона. Алекс планираше да се свърже директно с баща си, който по всяка вероятност щеше да ръководи атаката, и да му съобщи точното местонахождение на пленените кадети.

Вечерта тримата отново се събраха около лагерния огън. Бяха направили множество снимки. Обединявайки цялата информация, Зак изготви карта на местността, този път далеч по-детайлна, отколкото онази, която надраска набързо, докато още се намираха на аркусианската станция. Накрая остави старфона си на един камък и триизмерният проектор излъчи готовата карта с размери петдесет на петдесет сантиметра. Тази вечер нямаше и следа от униние. И тримата изглеждаха в приповдигнато настроение и готови за действие.

- Така - започна Зак. Тъй като мисията им щеше да е близка до неговата специалност, той поемаше ролята на командир. - Когато атаката започне, имаме две основни задачи. Едната е да се свържем с флота и да им предадем информацията, с която разполагаме, а другата е да евакуираме затворниците по възможност по-далече от района на бойните действия.

Алекс го гледаше съсредоточено. Беше щастлив, че отново вижда пламъка в очите му.

- Както Габи успя да научи по време на разузнавателната си мисия, ето тук се намира периферен комуникационен център - и Зак посочи на триизмерната карта малка метална постройка, подобна на фургон. - Не е нищо особено, но ако свържеш старфона си с главната им антена, ще можеш да усилиш сигнала и да се свържеш с адмирал Стаматов.

Алекс кимна.

- Ще трябва да свършиш това сам. Ще вземеш едната карабина и ще се промъкнеш от тук - Зак посочи място, където оградата беше прекъсната. - Предполага се, че по време на атаката основните сили на аркусианците ще са заети другаде и няма да срещнеш сериозна съпротива. Ако все пак около или във фургона има аркусианци,

ще се наложи да ги отстраниш или да ги накараш да отидат другаде.

- Ясно! - отговори Алекс.

Зак продължи:

- Трябва да установиш връзка с баща си. Прати му тази карта, която гледаме в момента. На нея са отбелязани местонахождението на пленниците и евентуалните три точки за изтегляне. Дай му също кодовите честоти на трите ни старфона, за да може флотските скенери да ни разпознават като приятелски единици. После, ако успееш да свършиш с всичко това, излез от комуникационния център и се опитай да създадеш колкото можеш повече саботажни за отвличане на вниманието. Пригответил съм ти няколко цели - склад за муниции, цистерна с гориво и този наблюдателен пост, който можеш да взривиш, ако успееш да откраднеш нещо от склада за муниции преди това.

- Разбирам - отговори Алекс.

- След като свършиш с всичко, присъедини се към нас. Ще ни видиш на старфона си, като ползваш приложението за позициониране!

Алекс отново кимна.

- Габи, нашата задача ще е по-сложна. Когато атаката започне, вероятно флотът ще иска да подsigури евентуален десант, като преди това подложи базата на масирана бомбардировка. Ще настъпи хаос. Надявам се да не унищожат напълно затвора, те все пак знаят, че долу има наши пленници, така че дано да са по-внимателни. Колкото по-бързо успее Алекс да се свърже с баща си, толкова повече се увеличават шансовете ни да избегнем приятелски огън. Когато бомбардировката спре, трябва да се възползваме от объркването на противника и, без да привличаме внимание, да стигнем до затвора. Ще проникнем вътре и ще се опитаме да освободим всички пленници. Може да се наложи да влезем в съприкосновение с противника. Важно е да се сдобием с второ оръжие колкото можем по-скоро, а след като освободим пленниците, да въоръжим и част от тях. Това ще го видим как ще стане на място.

Габриела кимна на свой ред.

- Както обсъдихме по-рано - продължи Зак, - възможно е аркусианците, като видят, че ще загубят битката, да решат, че разработките им не бива да попадат в ръцете на хората. Много е вероятно сами да взривят затвора и цялата база с напредването на нашите войски. Ето защо е от решаващо значение да действаме бързо и още преди нашите части да са достигнали до периметъра, да изкараме пленниците далече от базата, където да са в безопасност. Предвидил съм три точки за изтегляне, към които ще се насочим последователно.

- Чудесно! - каза Габриела. - Сега дори атаката да започне утре сутринта, ще сме напълно подготвени.

- Аз не съм толкова сигурен - отговори Зак и за първи път в гласа му се долови нотка на онова униние, което го преследваше в последните дни. - Не можем постоянно и тримата да сме в бойна готовност. Без да знаем кога точно ще е атаката, има шанс твърде много да се забавим в действията си.

Алекс и Габриела се спогледаха. Тук техните познания щяха да са от полза.

- Спокойно, Зак - каза Алекс. - Забеляза ли, че на летището в базата има около сто и четиридесет аркусиански изстребителя? Обикновено малка част от тях са на патрул, останалите са на пистата. Когато атаката започне, тя ще се проведе първо в орбита. Флотът ще трябва да се справи с огромната аркусианска космическа станция и с техните бойни кораби, изстребители и орбитална защита. Това ще трае минимум един час, и то в случай че нашите надделеят.

- Естествено, че ще надделеят! - прекъсна го Зак.

- Когато видим, че всички аркусиански изстребители излитат под тревога, значи се започва. Ще заемем позиции и ще изчакаме битката да се пренесе на повърхността на планетата.

- Съгласна съм с Алекс - обади се Габриела. - Смятам, че ще имаме повече от достатъчно време да се подготвим.

- Е, в такъв случай планът ни е готов! - заяви Зак с почти тържествен тон. - Сега ни остава само да чакаме...

Клопка

Силвия се събуди от силен и глух тътен. Отвори очи, все още отпусната под завивките. Изминаха няколко секунди, докато първите спомени изплуват в съзнанието ѝ. Погледна часовника. Преди два часа се бяха разделили с Алекс. Тя му каза, че е твърде уморена и иска да си почине.

Глухият тътен не спираше. Спомни си, че като дете преживя земетресение, докато беше на почивка с родителите си на Земята. Тътенът звучеше по същия начин, но трая само десетина секунди. Сега подът не се тресеше, но звукът продължаваше необичайно дълго.

Изведнъж се чу мощна експлозия, стъклата на прозореца се пръснаха и завесите започнаха да се веят навътре в стаята, пропускайки ярка светлина. Този път подът се разтресе и Силвия разбра, че нещо наистина не е наред. Рязко отметна завивката и се изправи. Както си беше по къса нощница, тръгна към разбития прозорец, внимавайки да не настъпи някое стъкло с босите си крака. Отмести вешките се завеси и погледна навън.

Не можеше да повярва на очите си. Небето бе прорязано от гигантски тъмен обект с неправилна форма. Около него летяха стотици изстребителни – флотски и... аркусиански? Пространството се изпълваше от експлозии и плазмени откоси. Вятърът, нахлуващ в стаята, развя косата ѝ, носейки миризма на битка.

Някои аркусиански кораби успяваха да се промъкнат през защитата и нанасяха въздушни удари по наземни цели с бръснач, пикиращ полет. Още една експлозия отекна съвсем наблизо, докато два аркусиански изстребителя прелетяха над сградата. Силвия се наведе, така че само очите ѝ да се подават над ръба на прозореца. В следващия момент се озова на пода. Общежитието беше понесло директно попадение и всичко се разтресе.

Когато дойде отново на себе си, забеляза големи пукнатини по стените и тавана. В стаята се носеше миризма на пушек. Бързо се изправи, със заглъхнали от експлозията уши. Слухът бавно започна да се възвръща, а с него и ужасът. Последва второ попадение върху сградата. Подът отново се разлюля, върху косата ѝ се посипа мазилка, но успя да се задържи права.

След като подът се успокои, тя реши да напусне стаята. Навън коридорът преливаше от паникьосани кадети. Бомбардировката бе сварила повечето от тях по леглата им. Мнозина се бутаха в опит да избягат, но стълбището беше срутено.

– Силви! – чу се познат глас.

Тя се обърна и видя Мегън. Зак я държеше за ръка и я водеше през тълпата. Двамата скоро стигнаха до нея.

– Теб търсехме! – каза Зак. – Стълбището е паднало, тук е опасно! Да влезем вътре.

Тримата нахлуха обратно в стаята на Силвия. Още една експлозия отекна в близост до общежитието.

– В капан сме! Не можем да слезем по стълбите, а сме на седмия етаж! – извика почти панически Мегън.

– По-добре да стоим тук – предложи Зак. – Паникьосаната тълпа отвън е по-опасна от снарядите. Да се надяваме, че сградата ще издържи.

В този момент, сякаш за да опровергае думите му, общежитието отново се разтресе. Този път трусът продължи твърде дълго. Силвия се зачуди какво го причинява, тъй като експлозия нямаше.

През прозореца нахлу ослепителна светлина и трусът се засили. Тримата паднаха на пода. Зак държеше двете момичета притиснати до себе си. Пукнатините в тавана и стените се разширяваха. Бетонните парчета се раздалечаваха едно от друго, но вместо да паднат, те започнаха да се издигат, а през дупките нахлуваше златисто-бяло сияние.

Не след дълго цялото помещение се разпадна на парчета, които излетяха нагоре. Силвия почувства как тялото ѝ олеква, теглено от невидима сила, и скоро изгуби пода под краката си. Летеше нагоре, а около нея се рееха отломки от сградата и други човешки фигури, мятаци се безпомощно в пространството.

За момент си помисли, че е мъртва и че така изглежда отлитането на душата от тялото. „Просто олекваш и се издигаш към ярката светлина...“ Всичко обаче бе твърде физическо, чуваше писъците, усещаше Зак, който стискаше ръката ѝ толкова силно, че почти ѝ причиняваше болка, видя и Мегън, хваната за другата му ръка, с коси, развени във всички посоки. Не, не беше мъртва и не сънуваше.

Продължаваше да се издига, без да знае накъде. В началото около тях летяха отломки от сградата, мебели и всякакви предмети. Скоро предметите и отломките постепенно изчезнаха и във фурията от светлина останаха само човешки фигури.

В един момент усети, че яркостта на светлината намалява. Погледна нагоре. Лъчът водеше началото си от отвъстие в мрачната грамада, закриваща небето. Тя се приближаваше все повече и Силвия се чувстваше напълно безсилна да направи каквото и да е.

След по-малко от минута тя, заедно с останалите кадети, премина през огромния отвор. Озоваха се в мрачно помещение. Светлината от лъча я заслепяваше и тя не можеше да види нищо отвъд него, само тъмнина. Зак

продължаваше да държи нея и Мегън за ръце. Бяха спрели да се издигат, стояха неподвижни сред осветеното пространство.

Изведнъж усети как някой я хваща за глезените. Понечи да се отдръпне, но захватът бе прекалено силен. Държача я някакъв особен вид механични ръце. Зак и Мегън също бяха хванати и се бореха да се измъкнат, без да се пускат един друг. Скоро обаче ръцете започнаха да ги дърпат все по-силно, захватът на двамата се скъса и Мегън изчезна в мрака.

- Неее! - крещеше Зак, протягайки се подире ѝ.

След секунди той изпусна и ръката на Силвия. Механичните клещи я задърпаха към тъмнината. Чуваше писъците на кадетите наоколо, които споделяха същата участ.

В момента, в който беше издърпана извън осветеното пространство, гравитацията моментално се задейства с пълната си сила и я тръшна върху някакво легло. Силвия се опита да се надигне, но два чифта мощни и груби ръце я притиснаха. Погледна нагоре и видя масивни, нечовешки лица. „Аркусиански войници...“

Механичните клещи я стискаха за глезените, а аркусианците - за ръцете. Двамата заключиха китките ѝ за устройства, подобни на окови, отстрани на леглото. След това освободиха краката ѝ от механичните клещи и ги обездвижиха по същия начин. Опитваше се да се бори, но физическата ѝ сила бе в пъти по-малка от тази на аркусианците. Крещеше за помощ, макар и да знаеше, че е безсмислено.

Когато крайниците ѝ се оказаха заключени за оковите на леглото, двамата аркусианци го поставиха на повърхност, която бавно се придвижваше напред. Успя леко да се надигне и видя пред себе си Зак и Мегън, приковани като нея. По цялото протежение на поточната линия лежах десетки кадети. Те всички се движеха бавно към малък отвор в стената.

Преминавайки през отвора, се озова в тесен улей с метални стени и зеленикаво осветление. Имаше чувството, че тъпанчетата на ушите ѝ няма да издържат, тъй като виковете на останалите пленници къртяха в затвореното пространство.

За щастие, скоро се озоваха в малко по-широко помещение. Автоматични дюзи впръскаха някакъв препарат върху кадетите. В първия момент Силвия се ужаси, защото си помисли, че е отрова, но после миризмата я накара да предположи, че е по-скоро дезинфектант. В края на помещението за дезинфекция имаше отново тесен отвор, вероятно продължаващ в друг улей.

Изведнъж се случи нещо, което най-малко бе очаквала. Една решетка в стената се отмести и от нея изскочиха Алекс и Габриела. За момент си помисли, че ѝ се привиждат. Може би препаратът, който впръскаха, все пак не беше дезинфектант, а някакъв вид приспивателно, предизвикващо халюцинации. Тя обаче не се чувстваше замаяна. Надигна се, доколкото оковите ѝ позволяваха, и погледна напред. Алекс и Габриела бяха облечени в пилотски костюми. С помощта на лазерни ножчета прерязаха оковите на Зак.

- Алекс! - Гласът ѝ беше изнемощял от борбата и се заглушаваше от виковете на останалите кадети. - Алекс!

Защо ли той не я поглеждаше? Стоеше съсредоточено и режеше оковите на Зак. Двамата с Габриела успяха да освободят ръцете му и Зак застана в седнало положение. Носилката, на която се намираше, почти бе стигнала до отвора, те нямаха много време. Силвия вече знаеше, че няма да успеят да освободят и нея. Все пак искаше да погледне Алекс в очите и да разменят поне две думи.

- Алекс! - извика отново, колкото ѝ позволяваха силите.

В последния момент те прерязаха белезниците на глезените и Зак скочи от леглото. Тогава Алекс се надигна и я погледна. Изражението му казваше, че през цялото време е знаел колко близо до нея се намира.

- Ще се върна за теб! Обещавам, Силвия, ще се върна! - продължаваше да чува гласа му, докато потъваше в тесния отвор.

- Няма да те оставя, Мегън! - крещеше Зак.

Когато се озова в улея, този път обаян в синя светлина, Силвия вече не се давеше в отчаяние и ужас. Все още се страхуваше, но знаеше, че дори тук, на това враждебно място, има приятели, които са на нейна страна и са на свобода. Усети се, че плаче, но това не бяха сълзи на страх и болка, а на благодарност. Надигна се и погледна носилката пред себе си, където се виждаха златните къдрици на Мегън. Останалите кадети продължаваха да се мятат в безумна паника и да крещат от ужас, но Мегън лежеше спокойно отпусната.

След синия улей попаднаха в ново помещение. Силвия видя пред себе си роботизирани ръце, които се навеждаха над леглата на кадетите и правеха нещо, а после се издигаха отново. След всяко навеждане някой кадет изкрещаваше силно. Кръвта на Силвия отново се изпълни с адреналин, усети как мускулите ѝ са се стегнали и се опитват да се борят с оковите.

Една механична ръка със странен остър инструмент в края се наведе над Мегън и я докосна по крака. Чу се пронизителен крясък. Силвия видя как тялото на Мегън се гърчи, доколкото оковите му позволяваха. С ужас осъзна, че сега е неин ред.

Ръката се наведе и допря странния инструмент до глезена ѝ. Сякаш я удари електрически ток. Силвия извика с все сила, а тялото ѝ се изопна.

След няколко секунди болката започна да се разсейва и Силвия бавно се отпусна. Китките и глезените ѝ смъдяха, тъй като в борбата си ги беше наранила. Погледна надолу към мястото, където я докосна машината. Малко над глезена ѝ имаше татуирана някаква дума, състояща се от пет непознати символа. „Сигурно са аркусиански букви.“

Леглото, на което бе прикована, навлезе в нов улей, осветен от жълто-оранжева светлина. Измина около половин минута, в която носилката се придвижваше по улея. Силвия усети, че сърцето ѝ отново ускорява ритъм. „А сега?“ За момента не се случваше нищо и това ѝ позволи да си събере мислите. „Защо ни отвличат? Каква може да е целта им?“ Със сигурност един въпрос скоро щеше да намери своя отговор, и той беше: какво следва след края на този улей?

Озова се в обширно помещение. Забеляза, че таванът се намира нависоко, откъдето се спускаха множество прозрачни маркучи. Изведнъж усети как леглото ѝ се изправя. В един момент то застана вертикално и тя болезнено увисна на оковите, държачи глезените и китките ѝ. Забеляза, че и останалите носилки са се изправили и всички кадети висят в това положение. Погледна надолу, където се виждаше нещо като прозрачен мехур от дебела, еластична мембрана. Такъв имаше под всеки пленник. Дишането ѝ се учести и нещо я присви отвътре.

Внезапно се чу силен шум от едновременното отключване на стотици окови. Силвия усети как се изплъзва от леглото и полита надолу. След секунда падането ѝ бе спряно от еластичното дъно на мехура. Мигновено горната част, през която беше влетяла, се затвори, издавайки лигав звук.

Мехурът имаше само два отвора, от които излизаха еластични тръби. Единият беше в дъното, а другият – точно над главата ѝ. Отворите бяха с размерите на юмука ѝ. Тя седеше свита в единия край на сферичния балон, разтърквайки китките и глезените си. Радваше се, че отново е свободна да се движи. „Това поне не боли – помисли си, – можеше да е много по-зле.“

В този момент силен клокочещ звук, идващ отдолу, пак я накара да изтръпне. Изправи се, като се опита да запази баланс, защото меката основа под краката ѝ се местеше при всяко нейно движение. С ужас забеляза, че през долния отвор бликна течност, която бързо започна да изпълва тясното пространство. Първо покри глезените ѝ, след това стигна до коленете, после до ханша. Силвия крещеше и удряше с юмуци по стените на мехура, но те просто се огъваха и пак възвръщаха формата си. Течността стигна до гърдите ѝ. Силвия се опитваше да скъса еластичната преграда с нокти, но материята беше непробиваема. Чувстваше се напълно безпомощна. Що за сложен и извратен начин да я убият? Можеха да я умъртвят много по-рано, защо им беше на аркусианците да си дават целия този труд, само за да я удавят толкова садистично?

Течността стигна до шията, малка плиска влезе в устата ѝ и за първи път усети вкуса. Беше солена, като морска вода. Скоро се качи до брадичката. Силвия се надигна на пръсти, долепяйки лице до горния отвор на мехура в опит да си осигури още няколко вдишвания. Течността обаче неумолимо измести и последното количество въздух и започна да излиза през горния отвор. Силвия се опитваше да не диша. Беше силно задъхана от борбата и в момента много трудно задържаше дъха си. Инстинктивно запуши устата и носа си с ръце, но скоро усети как коремът и гърдният ѝ кош започват да конвулсират. Краката ѝ ритяха, сякаш искаше да изплува на повърхността, но над нея бе само еластичната преграда. Изпусна част от въздуха си, но облекчението не трая дълго.

Най-накрая се предаде, дробовите ѝ се разшириха... и през дихателните ѝ пътища нахлу солената течност. Това я накара да се закашля и последните балончета въздух избълбукаха от устата ѝ. Усети как ѝ причернява. „Краят настъпи... Алекс обеща, че ще се върне, но не успя.“ За първи и за последен път нарушаваше обещание, дадено към нея, и със сетните проблисъци на съзнанието си тя реши, че ще му прости...

Отвори очи. Всичко пред погледа ѝ беше размазано. Осъзна, че не е мъртва. Нямахте представа колко време е прекарала в безсъзнание.

Погледна ръцете си. По-отблизо те не изглеждаха размазани, можеше ясно да ги види. Намираще се в балон, пълен с течност. Усещаше соления ѝ вкус. Дишаше тежко, но не въздух, а странната течност, изпълваща дробовите ѝ. Необичайно състояние на живот. И все пак беше по-смислено, отколкото ако аркусианците я бяха отвлекли само за да я удавят в солена вода.

Пространството около нея се изпълваше от жълто-зеленикава светлина, идваща някъде над горния край на мехура. Оттласна се с ръце и долепи лицето си до еластичната стена. Така можеше относително ясно да вижда какво има отвън.

Намираха се в мрачен хангар. Десетки, навярно дори стотици мехури като нейния бяха подредени на колички един до друг. Под тях имаше сложна апаратура с множество тръбички и кабели. Силвия дори успяваше да различи човешки силуети в някои от еластичните контейнери.

Нямаше как да измерва времето, но ѝ се стори, че е минал около час, когато неустойчиво ѝ се доспа. Когато отново се събуди, не знаеше колко дълго е спала. В един момент сънят я налегна отново. Това се повтаряше много пъти. По някое време си даде сметка, че на определен интервал в течността се инжектира някакъв вид упойващо вещество. Скоро дори се научи да долавя леката промяна във вкуса, когато вливаха приспивателното.

Докато беше будна, понякога виждаше едри сенки да преминават покрай нея. Тогава се залепяше за стените на мехура и успяваше да разгледа аркусианците. Случваше се да са тежковъоръжени войници, но често бяха невъоръжени, вероятно учени, със светли униформи. Научи се да разпознава един от тях – висок, с може би

бежова униформа, и за разлика от останалите имаше няколко сребристи ленти по ръкавите. Вероятно това означаваше някакъв ранг. Той често обикаляше около мехурите и се вглеждаше в съдържанието им. Веднъж се наведе над нейния, в момент, когато лицето ѝ се намираще до стената. Тя успя да види очите му: златисто-жълти, дълбоко вкопани между масивните скули и вежди. Аркусианецът също се вгледа в нейните и тогава тя се отдръпна от стената.

Измина много време. Често я спохождаха мисли, че ще прекара остатък от живота си, може би години, плувайки в този разтвор като препарирано животно. През по-голямата част от времето просто лежеше сред течността апатично, но понякога риташе и блъскаше по стените на контейнера, макар да знаеше, че няма шанс да се освободи. Периодите на буйство траеха по няколко минути, а после отново изпадаше в апатия.

Тя се събуди, след като поредната доза от упойващото вещество беше спряла да действа. Забеляза, че в склада влизат няколко аркусианци. Те за първи път започнаха да местят контейнерите. Долепи лице до стената, старайки се да не привлича внимание. Петимата аркусианци преместиха контейнерите извън склада. Къде ли ги караха? Какво ли щеше да се случи, ако пренесат нейния?

След малко аркусианците се върнаха и взеха още пет контейнера. Това се повтори много пъти. Очевидно всички щяха да бъдат преместени. От една страна това я плашеше, но от друга всякакво разнообразие беше за предпочитане пред вегетирането, на което я подлагаха.

В един момент, когато за пореден път аркусианците напуснаха помещението с товара си, тя видя три сенки да излизат от стената. Сенките се снишиха и бързо се прикриха зад контейнерите. Тя се съсредоточи и успя да различи познати силуети.

- Алекс! - извика, но думата не излезе от гърлото ѝ.

Гласните ѝ струни се нуждаеха от въздух, за да произведат звук. Започна отчаяно да блъска по стената, но никой не я забелязваше.

В един момент Алекс се шмугна точно под нейния контейнер. Сърцето ѝ заби лудо, гмурна се към дъното, за да го види. Той обаче беше легнал настрани и втречено наблюдаваше нещо. Опита се да привлече вниманието му, удряйки по еластичната стена, но това не произвеждаше звук или може би тихият шум се заглушаваше от бръмченето на апаратурата под нея.

Обърна се в посоката, в която гледаше Алекс, и забеляза какво не е наред. Зак се бореше да се скрие, но беше твърде едър. Алекс излезе от убежището си и започна да му помага. Усетът ѝ подсказваше, че аркусианците ще дойдат всеки момент. Не можеше да си представи, че ще хванат приятелите ѝ! Единствено мисълта, че те са на свобода, я крепеше наред кошмара на този нечовешки затвор.

Алекс успя да помогне на Зак и после се скри под нея в последния момент. Аркусианците пристигнаха. И тъкмо тогава ужасяващо чувство я накара да изтръпне. Отново се появи сладникавият вкус на приспивателното. „Не точно сега!“ - помисли си тя. Усети как мускулите ѝ се отпускат и движенията ѝ изискват все повече усилия. Клепачите ѝ натежаваха, тя се съпротивляваше, опитваше се да се задържи будна, но беше невъзможно. Сънят я пребори.

Отново отвори очи. Нямаше представа колко време е спала. Чувството беше подобно на това да се събудиш сутрин и да осъзнаеш, че си пропуснал да чуеш алармата на старфона си. Не знаеш дали и колко си закъснял, дали си изтървал най-важното...

Помъчи се да се разсъни бързо. Направи опит да се раздвижи, като в началото крайниците ѝ само трепкаха конвулсивно. Скоро постепенно възвърна контрола над тялото си. Можеше да прави плавни и премерени движения. Обърна се с лице към дъното на контейнера и с едно загребване се оказа до прозрачната повърхност. Вгледа се внимателно. Алекс лежеше под нея. Лицето му изглеждаше стъписано. По изражението му успя да хване момента, когато я разпозна.

Двамата допряха ръцете си през преградата, после и лицата си и се целунаха. Беше най-прекрасното нещо, което ѝ се беше случвало, откакто попадна на това ужасно място. Усети топлина да обгръща цялото ѝ тяло, почувства се обичана и защитена. Близостта с Алекс беше най-силното лекарство, от което се нуждаеше в момента. Не можеха да се докоснат наистина, но само мисълта, че той е до нея, беше достатъчна, за да компенсират часовете и дните, прекарани в затворения мехур.

Този миг на блаженство не продължи дълго. Изведнъж всичко се разтресе. Тя се издигна към по-горната част на контейнера. Вратата на товарното отделение се отвори и влязоха петима аркусиански пехотинци. Отпусна се неподвижна, в никакъв случай не искаше да привлича вниманието им. Страхуваше се, че може да забележат Алекс и тогава всичко свършваше.

За неин най-голям ужас, един от войниците се насочи тъкмо към техния контейнер. Застана зад него и започна да го бута напред. Течността се поклащаше от движението на количката.

Силвия затвори очи и продължи да лежи отпусната. Усети силната дневна светлина, когато напуснаха кораба. Слънчевите лъчи галеха кожата ѝ.

Изведнъж движението спря. Бавно отвори очи и видя войникът да се отдалечава. С периферното си зрение забеляза сянка, която се измъкна изпод контейнера и избяга към близката гора. Алекс беше спасен! Тя не

знаеше какво ѝ предстои оттук нататък, но тази мисъл щеше да ѝ дава надежда и упование.

След малко войниците се върнаха и натовариха контейнерите, включително нейния, в голяма транспортна машина. Малко след като попадна в товарното отделение, усети за пореден път сладникавия вкус на упойващото вещество. Секунди по-късно се унесе в дълбок сън.

Още със събуждането си разбра, че този път се случва нещо различно. Огледа се: стените на помещението бяха бели, а осветлението – силно. Усети странен вкус в течността, нещо подобно на амоняк навлизаше в тялото ѝ. Веществото имаше възбуждащо действие – тя се разсъни много по-бързо от обикновено. Испита прилив на сили. Почуди се защо, след като аркусианците я успиваха дни наред, сега решиха да инжектират стимулант.

Изведнъж дясната част на преградата се разкъса от само себе си. Течността я понесе като вълна. Преди да осъзнае какво става, се озова просната на пода. Повърхността беше бяла и твърда като порцелан. Силвия конвулсивно си пое дъх. Чувството беше повторение на удавянето, когато я поставиха в мехура, само че този път въздух изместваше течността от дробовите ѝ. Тя кашляше мъчително, свита на пода, опитвайки се да изкара каквото може от дихателните си пътища.

Агонията трая няколко минути, докато Силвия най-сетне започна да си поема дъх малко по-нормално. С мъка се надигна и тогава осъзна, че не е сама в стаята. На няколко метра от нея се чуваше накъсаното дишане на някой друг. Силвия се обърна и видя на пода свитото тяло на Мегън, която хриптеше и от време на време кашляше. Изглежда я бяха изхвърлили от контейнера по същия начин. С голяма мъка, влачейки се на четири крака, Силвия стигна до нея.

– Мегън, добре ли си?! Мегън, аз съм!

Мегън бавно се надигна. Продължаваше да кашля и когато най-сетне се успокои, каза:

– Ще оживея... Само ти ли си тук?

– Да.

– Ами останалите?

– Не знам, сигурно са ги преместили на друго място. Тук сме само двете.

– Ох, толкова се радвам да те видя! – И Мегън я прегърна, обливайки се в сълзи.

Силвия също не издържа и зариде. Двете стояха прегърнати и плачеха, давайки воля на емоциите, които се бяха трупали ден подир ден.

Изведнъж замлъкнаха и погледнаха едновременно към вратата, откъдето се чува тежки стъпки. Тя автоматично се отвори и в помещението нахлуха четирима едри войници. Те безцеремонно хванаха момичетата под мишниците и ги завлачиха навън. Силвия нямаше сили да се съпротивлява. Усещаше как краката ѝ се тътрузят по циментовия под на някакъв коридор с необлицовани бетонни стени. На места имаше закачени командни дисплеи, осветлението беше изключително пестеливо.

Помещението, в което ги вкараха обаче, се различаваше чувствително от останалата част на сградата. Изглеждаше светло, имаше килим, две легла с нощни шкафчета, библиотека и кресла. Най-шокиращо ѝ се видя това, че мебелите стояха като извадени от някой каталог, взет от „Оазисът“. Това не можеше да бъде обзавеждане на аркусианци, а точно копие на стая в човешки стил.

Войниците ги оставиха на пода и излязоха. Двете все още не бяха в състояние да ходят. Дните, прекарани в обездвижено положение, си казваха думата. С мъка Силвия се добра до леглото и легна, а след нея – и Мегън. Те останаха така дълго време, докато съберат сили.

Донесоха им храна. Представляваше кафява каша, която обаче им се стори изключително вкусна – все пак не бяха слагали нищо в устата си от дни. След тази аркусианска вечеря те направиха първите си неуверени крачки, разглеждайки новото си жилище.

– Странно... Държаха ни като консервирани риби в продължение на дни, а сега се стараят да ни е удобно – учуди се Мегън, докато разглеждаше идеално обзаведената баня.

– Да, наистина, каква ли е целта на всичко това? – отговори Силвия, тъкмо установявайки, че библиотеката е пълна с безразборно избрани човешки книги.

Прозорецът беше широк и нямаше решетки, но нещо ѝ подсказваше, че стъклото е нечупливо. Изгледът разкриваше поле, наподобяващо тренировъчен полигон с множество препятствия.

Скоро двете забелязаха, че на нощните шкафчета са оставени чисти бели дрехи.

В следващите два дни не се случи нищо. Само идваха да им носят храна, която първо се състоеше от супи и каши, но после започна да става по-нормална и да включва плодове, месо и други продукти приготвени по землянски рецепти. Явно аркусианците се грижеха в началото да не претоварят стомасите им, които за няколко дни бяха оставени без работа.

Всичко това безкрайно ги озадачаваше. Те често си говореха за предполагаемата причина аркусианците да ги държат тук и за съдбата на останалите пленници, с които нямаха възможност да се видят. Много пъти на Силвия ѝ се искаше да спомене за Алекс, Зак и Габриела, но се страхуваше, че аркусианците ги подслушват и имат начин да преведат езика им. Тогава тази информация щеше да се окаже фатална. Мегън също не споменаваше нищо; двете се държаха така, сякаш никога не са виждали как Габриела и Алекс спасяват Зак.

Но често Силвия се заглеждаше през прозореца. Дали щяха да ги видят отново?

Афтарон Монконк

Беше началото на третия ден, откакто двете с Мегън се намираха в новото си жилище. Чувстваха се много по-добре, отколкото затворени в контейнерите с течност. Постепенно телата им се върнаха към нормален режим на функциониране. Харесваха храната, която им носеха. Разговаряха за всичко, с изключение на тримата си приятели, успели да се спасят. Най-същественият въпрос оставаше защо аркусианците ги държат тук и какво ще правят с тях.

Един час след закуска автоматичната врата се отвори. Това беше необичайно – досега се случваше само когато им носеха храна, а до обяд имаше много време. В стаята влезе аркусианецът със светлобежова униформа и цветни нашивки. Придружаваха го двама тежковъоръжени войници.

Момичетата четяха книги, отпуснати на леглата, но при влизането на аркусианците се изправиха и ги загледаха съсредоточено. Аркусианецът с бежовата униформа имаше странно устройство пред устата си подобно на кучешки намордник. От него излизаха две тръбички, водещи до ушите му. Силвия си спомни, че когато го виждаше през стените на контейнера, той не носеше това устройство.

Мистерията бързо се разкри, когато аркусианецът заговори с човешки глас:

– Силвия Пламенова, Мегън Паркър, здравейте! Моето име е Афтарон Монконк.

Двете момичета зяпнаха, след което смутено отговориха на поздрав. Устройството явно представляваше някаква форма на дигитален преводач, който работеше в реално време. Не това обаче ги шокира: хората също използваша подобни устройства, за да общуват с мараите. Силвия си даде сметка, че това е може би първият случай на комуникация между хора и аркусианци в историята! Жалкото беше само, че се състои при такива обстоятелства.

Монконк направи няколко крачки и се озова в средата на стаята, докато двамата войници останаха до вратата.

– Както може би се досещате – започна той, – тук сте заедно с голяма част от елита на човешкия флот, с цел да бъдете подложени на редица експерименти.

Силвия преглътна и усети, че гърлото ѝ е пресъхнало. Погледна Мегън. Тя беше бледа като платно.

Аркусианецът продължи:

– Това само по себе си е прецедент. Ние никога не сме обръщали такова внимание на нито една от расите, с които сме воювали. В нашата междувидова борба сме изличили от лицето на вселената безброй видове. Никои никога не е успявал да ни се противопостави. Сигурен съм, че и мараите нямаше да са способни на това, но извадиха късмет. Съюзиха се с вас, хората, а вие се оказахте необичайно костелив орех.

Силвия премигна. Представи си десетките цивилизации някъде в космоса, унищожени от аркусианците. Избиха до последния представител на вида си. Това беше геноцид с нечувани размери.

Аркусианецът продължаваше да говори:

– Нещо повече, нанесохте ни такова поражение, че част от нас решиха да оспорят мъдростта на нашето ръководство. За първи път от три хиляди години насам се стигна до вътрешвидова война. Разделихме се на няколко фракции, борещи се за надмощие, но това е вече зад гърба ни. За по-малко от две десетилетия нашият мъдър вожд Акзаман Гразър си възвърна пълния контрол над вида ни.

Силвия беше чувала това име. Едно от малкото аркусиански имена, добре известни на хората.

– И така, за да не се повтори нашето поражение никога повече, той реши да предприеме различна стратегия спрямо вас, хората, които ни се съпротивляват вече необичайно дълго време. Реши, че за първи път в историята е необходимо отделни индивиди от вашата раса да бъдат отвлечени, за да направим серия от проучвания. Избрахме Седми флот – елитът на вашата армия. Събраната информация ще ни послужи, за да разберем по-добре силните и слабите ви места и да предприемем по-ефективна стратегия, която неминуемо ще доведе до гибелта ви.

Момичетата мълчаха. „Защо ни разказва тези неща? – мислеше си Силвия. – Дали на всички кадети изнася същата реч?“

Отговорът не закъсна.

– Експериментите, които ще проведем с повечето от вашите събрата, ще включват техните физически и бойни способности. Ще ги подложим на различни екстремални условия и ще наблюдаваме как реагират. Ще установим кои са най-големите им страхове и какво най-лесно ги пречупва. Също така ще ги използваме, за да изпробваме няколко нови вида оръжия.

– Това е отвратително! – не се сдържа Мегън.

Веждите на Монконк се повдигнаха и на Силвия ѝ се стори, че на лицето му се появява нещо като усмивка.

– Не се притеснявай, вие двете няма да вземете участие в тези експерименти, вие сте... специални.

- Какво имате предвид? – попита нетърпеливо Силвия. Спокойното поведение на аркусианеца ѝ даде смелост да говори малко по-свободно.

- Бойните ви възможности не са единственото, което искаме да тестваме. Нашето ръководство иска да проучим в дълбочина психологията и културните особености на хората, нещо, което не сме правили с нито един вид преди.

На Силвия ѝ се стори, че долавя нарастващ ентузиазъм в гласа на Монконк, докато говореше за човешката култура.

- Ние всъщност отдавна ви проучваме, започвайки с вашите книги – и той посочи библиотеката, – вашите филми и предавания, и всичко, което успяхме да прихванем.

- Значи вие сте нещо като специалист по хората? – попита Мегън.

- От петнадесет години се занимавам със събиране и анализиране на информация за човешката раса. Сега обаче за първи път имам възможността да се срещна с живи хора! – В гласа му се долавяше още по-голям ентузиазъм.

Силвия не се сдържа и попита:

- Мога ли да ви задам един въпрос?

- Питайте каквото искате!

- След като толкова време сте отделили да проучите хората, тяхната култура и поведение, ако планът ви успее и това помогне да ни унизожите... няма ли да се чувствате зле, че нашият вид е заличен?

Аркусианецът се разсмя.

- Колко човешко, наистина! – възкликна той. – Личи си, че нищо не знаете за нас! Да предположим, че дългата ми работа по проучване на вашата цивилизация ми е носела моменти на лично удоволствие. Че понякога съм се чувствал удивен и дори очарован от вас. Това е без значение и по никакъв начин няма да окаже влияние на начина, по който изпълнявам дълга си. Правя го не за да се чувствам добре, а заради ползата, която ще допринесе за нашата междувидова борба.

- Искате да кажете – попита Мегън, – че личните ви чувства и желания нямат значение за вас самия? Това ми звучи... странно.

- Личните ми чувства и желания, както и на всеки друг добродетелен аркусианец, остават винаги на втори план. Ние много се различаваме от вас, хората. Всеки един човек е ръководен на първо място от личните си желания. Дори когато се записвате да служите във вашата армия, го правите най-вече от лични амбиции, а не от желание да се пожертвате за победата на вашия вид. Ти например, Силвия, се записва във флота, защото пилотирането на изстребител ти носи удоволствие. Искаш да станеш пилот, да летиш с голяма скорост и да пратиш неща, които малко хора могат. Мегън пък желае да бъде капитан на боен кораб, защото това ѝ се струва вълнуващо. Дали изобщо си давате сметка, че единственото предназначение на изстребителите и бойните кораби е да се бият с враговете на вашия вид? Затова са създадени, а не за да ви носят удоволствие или гордост.

- Аркусианските пилоти не изпитват ли удоволствие от летенето? – попита с неприязън Силвия, докато се чудеше откъде Монконк има толкова много лична информация за тях двете.

- Някои – да, но не това е важното! Те не поставят личните си чувства като основен движещ мотив, за разлика от вас, хората. С еднаква готовност те биха отишли на смърт или биха пожертвали най-близките си приятели или членове на семействата си, ако това ще доведе до надмощие в междувидовата борба.

- Значи би пожертвал майка си или най-добрия си приятел, без да ти мигне окото? – попита Мегън с едва прикрито презрение.

- Разбира се! Те са просто индивиди, нищо повече. Личните ми чувства към тях са пренебрежимо малка причина, за да поставя под въпрос съдбата на цялата аркусианска раса. Наблюденията ми показват, че вие, хората, отделяте твърде голямо значение на отделния индивид и имате странна представа за саможертвата. Често например, по време на битка цял отряд се връща, рискувайки живота си, за да спаси един или двама ранени войници, вместо просто да продължи напред. Имате разни непрактични девизи като „Никога не изоставяме човек“ и тъй нататък. Какво значение имат двама войници за цялостната стратегическа картина? Крайно глупаво е да се рискува цялата част заради двама души, които би трябвало да са щастливи, че са се пожертвали за общата победа. Намирам за странно това, че хората са по-склонни на саможертва за определени близки, към които изпитват симпатия, отколкото за цялото човечество. Изобщо ми е крайно чудно как сте успели да ни биете в първата война.

- Може би все пак не ни познавате достатъчно добре! – отговори Силвия.

- Това е така! – съгласи се с ентузиазъм аркусианецът. – Всичките ми предположения са базирани само на отдалечени наблюдения, но това ще се промени! Затова сте тук, ще проверя някои от теоретичните ми заключения на практика.

- Не се ли страхувате, че като споделяте всичко това с нас, ние също научаваме много подробности за

аркусианците? – попита Мегън.

– Защо да се страхувам? Доколкото ми е известно, хората все още не комуникирате чрез телепатия, така че докато сте тук, няма как да съобщите нищо на вашето командване. А не че искам да ви разочаровам, но не си правете илюзии. Вие никога няма да напуснете това място.

След тези думи настъпи кратко неловко мълчание. Силвия предпочете да не споменава за надеждите си да бъдат спасени, а Мегън стискаше устни.

Монконк продължи:

– Сега ще ме последвате до експерименталната лаборатория, където ще направим първия тест. Препоръчвам ви да бъдете послушни, за да не си навлечете излишни неприятности!

Той им обърна гръб и тръгна към вратата. Двата войници направиха крачка напред, показвайки недвусмислено, че трябва да ги последват, ако не искат да бъдат завлечени насила. Силвия и Мегън решиха, че съпротивата в случая би била безсмислена, затова тръгнаха доброволно след Монконк, придружавани от двамата войници.

За разлика от стаята им, останалата част от сградата беше в типичния неприветлив аркусиански стил. Стените бяха голи, а по тях минаваха кабели и тръби. Двете крачеха по ронлив циментов под. Всичко изглеждаше максимално пестеливо, единствено с цел функционалност и без грам естетика или чувство за комфорт.

Мястото, където Монконк ги заведе, ги стресна. Нямаше вид на нищо, което си представяха, когато им каза, че желае да изучи човешката култура и психология. Напротив, напомняше зала за изтезания. Осветлението беше сравнително силно за аркусианските стандарти, но голите бетонни стени нямаха прозорци. В залата имаше няколко легла със заключващи механизми, до тях стояха метални шкафчета с неизвестно съдържание, както и уреди, напомнящи медицинска апаратура. Погледа привлечаха и две кресла, подобни на зъболекарски столове, също снабдени с устройства за заключване на пленника. Картината се допълваше от голям монитор с възможност и за триизмерно излъчване, и една обикновена маса с няколко стола.

Двете момичета пристъпваха неуверено в тази плашеща обстановка. Аркусианските войници отново застанаха до входа на лабораторията, а Монконк се насочи към масата.

– Седнете, моля! – каза той, издърпвайки един от столовете.

Силвия и Мегън седнаха рамо до рамо. Монконк отиде до близкия шкаф, извади оттам две картонени кутии и им раздаде по една. Силвия видя, че на нейната е отпечатана шарена рисунка на коледна елха, докато Мегън получи еднорог, пиещ вода от езеро в гората.

– Сигурен съм, че сте виждали подобно нещо и преди. Това са пъзели.

Силвия разклати кутията и отвътре се чу тракане.

– Искам да ги отворите!

Момичетата изсипаха пред себе си парчетата от пъзелите.

– Задачата е проста: да наредите пъзелите. Ще ви засичам време, за да разбере колко бързо можете да се справите.

Силвия и Мегън се спогледаха – звучеше доста безобидно на фона на леглата и столовете с окови. Монконк постави по един хронометър пред тях и даде начало.

Двете момичета започнаха да редят пъзелите. Силвия си мислеше, че ако се старае, може би по някакъв начин ще помогне на аркусианците, но от друга страна не искаше да мине за глупава и да посрами цялото човечество, затова все пак реши да подреди пъзела възможно най-бързо. Успя да свърши първа, а Мегън постави последното парче малко след нея.

– Не беше зле! – каза доволно Монконк. – Силвия, три минути и двадесет и седем секунди, а Мегън за три минути и четиридесет и пет.

– Е, какво доказва този експеримент, че не сме чак толкова тъпи ли? – попита Силвия.

Аркусианецът се засмя.

– Не бъди толкова наивна! Целта на експеримента не е да измери нивото ви на интелигентност. То ни е ясно предварително. И освен това експериментът далеч не е приключил още.

Силвия прехапа устни. Имаше предчувствие, че няма да се разминат само с подреждане на пъзели.

– Мегън, ти се справи малко по-бавно от Силвия, така че на теб ще се падне по-неприятната част, съжалявам!

Мегън отново пребледня. Какво ли щеше да последва?

Монконк стана от масата и отиде до близкия стол, оборудван със система за връзване.

– Ако обичаш, седни тук!

Мегън не помръдна от мястото си.

- Хайде, не е нужно да стигаме до грубости, знаеш, че е излишно да се инатиш.

Двамата аркусиански войници направиха крачка напред. Мегън отчаяно погледна Силвия. След това бавно се изправи и зае мястото си на стола. Монконк заключи оковите около китките и глезените ѝ. След това взе сноп жици от намиращата се до стола машина. Всички завършваха с нещо подобно на тампон. Той последователно ги закрепил на различни места по тялото на Мегън, която потреперваше при всяко докосване.

„Какво е предназначението на тази ужасяваща машина?“ – мислеше си Силвия.

Когато приключи, Монконк отиде до шкафчето и извади от там нов пъзел, с рисунка на къща в Алпите. Подаде я на Силвия.

- Сега, Силвия, ето какво ще стане – започна той. – Това там е машина за подаване на електрически импулси. Тампоните в края на жиците са електроди, направени от материя със свръхпроводимост. Това означава, че електрическите импулси ще влизат директно в тялото на Мегън по-много по-ефективен начин в сравнение с обикновените електроди, които може би са ти познати от киното.

В съзнанието на Силвия веднага изникнаха картините от поне няколко филма, в които главният герой биваше изтезаван чрез електрически ток. Обикновено за целта се използват жици и вода.

- Хубавото в нашия случай – продължи Монконк, сякаш разчел мислите ѝ, – е, че при тази свръхпроводимост съвсем малки количества ток ще причиняват огромна болка, без същевременно да застрашават живота на жертвата.

Мегън изхлипа.

- Твоята цел е да подредиш пъзела възможно най-бързо. Импулсната машина е програмирана така, че да подава ток през определени интервали, като с течение на времето токът се засилва, а интервалите се съгъстват. Машината ще се изключи тогава, когато наредиш пъзела.

Мегън започна да ридае с глас.

- Това е извратено! – каза Силвия със стиснати устни. Тя държеше пъзела с треперещи ръце, а по челото ѝ бяха избили едри капки пот.

- Начало! – извика Монконк и натисна копчето на хронометъра.

Откъм стола на Мегън се чу бръмчене. Тялото ѝ се сгърчи, а тя нададе пронизителен писък. Силвия се обърна, без да може да откъсне поглед от потресавашата сцена.

- Спрете! – извика тя.

- Не губи време! Токът ще спре само след като завършиш пъзела.

Силвия изсипа парчетата на масата и трескаво се зае да ги реди. Ръцете ѝ трепереха, мозъкът ѝ се опитваше да се съсредоточи, но писъците на Мегън се връзваха в съзнанието ѝ. Тя често изпускаше парчетата или се опитваше да ги постави на грешното място. Писъците ставаха все по-продължителни и се редуваха с жални хлипания в паузите между отделните импулси.

С огромни усилия на волята Силвия най-накрая подреди пъзела. Токът спря, тя скочи от стола и се спусна към Мегън. Без да чака позволение, започна да откача електродите.

- Мегън! Добре ли си?!

Монконк натисна едно копче и оковите се отключиха. Силвия изправи Мегън и я притисна до себе си.

- Спокойно! – говореше ѝ тя, след което се обърна към Монконк:

- Каква беше целта на това? Ти си един извратеняк!

- Не е нужно да се обиждаме. Просто си върша работата. Ако трябва да съм честен, дори изпитвам симпатия към теб и приятелката ти и не ми е приятно да ви мъча, но личните ми желаниа са без значение.

- Но защо го направи?! Това беше безсмислена жестокост!

- Напротив! Този експеримент потвърди едно от предположенията ми. Всичко се разви както предварително смятах, че ще стане! – В гласа му се усещаше искрен ентузиазъм. – Пъзелът, който ти дадох беше със същото ниво на трудност като първия. Но вместо да го наредиш за три минути и двадесет и седем секунди, ти отне почти пет минути! Страданието на приятелката ти зависеше от това колко бързо ще се справиш, и вместо това да те мотивира да се справиш по-добре, всъщност доведе до по-лоши резултати. Проблемът е, че твърде много си обвързана емоционално с нея. Твърде много те е грижа за личната ѝ съдба и това как се чувства, което ти пречи, вместо да ти помага. Характерно е за всички хора. Отделяте прекалено голямо значение на отделната личност, вместо да сте по-безпристрастни и да се интересувате единствено от главната цел.

- Майната ти! – извика Силвия.

- Добре, мисля, че приключихме за днес. Заведете ги в стаята им - нареди той на войниците. Те се насочиха към двете момичета.

- Можеш ли да ходиш? - попита загрижено Силвия.

- Да, мога... - Мегън бавно се надигна, подпирайки се на нея.

Двете тръгнаха към стаята си, придружавани от войниците. Когато стигнаха, Силвия помогна на Мегън да си легне. Тя все още не се беше съвзела напълно от изтезанието. Силвия застана до нея, говорейки ѝ:

- Наистина съжалявам! Трябваше да наредя пъзела по-бързо, много съм тъпа!

Мегън се надигна и я прегърна.

- Моля те, не говори така! Естествено, че не си виновна за гадостите, които този извратеняк ни причинява. Той иска да си мислиш така, не се поддавай! Наистина се радвам, че си с мен.

И я притисна силно до себе си.

До края на деня Мегън възстанови силите си. Машината за изтезания наистина не оставяше трайни физически травми. За сметка на това двете изтърпяха още едно психическо изтезание. През прозореца им с изглед към полигона се виждаха част от експериментите върху другите кадети. Те често бяха много по-болезнени от това, което преживя Мегън.

- Допуснахме грешка! - каза Силвия. - От самото начало не трябваше да му съдействаме. Ако не бяхме подредили пъзела първия път, той нямаше как да си направи извратения експеримент!

- И аз това си мислех - промълви Мегън. - Повече няма да му съдействаме по никакъв начин!

Силвия отвори очи и болезнено се размърда. Нямаше представа колко време е спала. Последно помнеше как двама аркусиански войници носят изнемощялото ѝ тяло по коридора.

Поредният експеримент на Монконк надмина по жестокост всичко, което с Мегън си представяха, че е възможно. Тя затвори клепачи и ужасяващите спомени от последните часове нахлуха в съзнанието ѝ...

Сутринта войниците отново дойдоха да ги вземат и ги заведоха в зала подобна на предишната. Силвия беше твърдо решена да се придържа към стратегията, която по-рано уточниха с Мегън... но дори не можеше да подозира колко извратен е следващият експеримент, измислен от аркусианеца.

Без никакви обяснения войниците я приковаха за стола и поставиха електроди по тялото ѝ. Тя вече знаеше за какво се използват.

Мегън пък беше вързана в изправено положение под някакъв резервоар с неясно съдържание.

В този момент се появи Монконк. Със самодоволна усмивка обясни, че резервоарът над Мегън е пълен с гореща течност. Тя щяла да се изсипе върху нея, щом Силвия натисне бутон, намиращ се точно до ръката ѝ. Аркусианецът говореше нещо за това как искал да види доколко емоционалната ѝ обвързаност този път щяла да бъде сила. Силвия щяла да бъде подложена на изтезание с електрошок. Единственият начин да го прекрати бил като натисне бутона. Монконк искал да разбере колко болка е склонна да понесе, за да предпази Мегън.

- Може още сега да натиснеш бутона - посъветва я той. - Така ще си спестиш цялата болка.

Нейната най-добра приятелка самоотвержено я молеше да го направи веднага.

- Няма смисъл и двете да страдаме, Силви! Спомни си какво си говорихме!

Но Силвия просто не си представяше, че ще натисне копчето. И мъчението започна...

Не знаеше колко продължи. Таеше надежда, че машината има някакъв лимит. Или че тялото ѝ няма да издържи.

- Ако се надяваш, че след известно време просто ще спра и ще те пощадя, това няма да стане. Както ти обясних вчера, електричеството е безопасно и не съществува възможност да умреш - напомняше ѝ Монконк със спокоен глас. - Така че можем да продължим цял ден. Затова по-добре натисни копчето по-рано.

В един момент тя разбра, че ще се предаде. Че не може да понася повече. И натисна бутона. Последното, което чу, беше писъкът.

Дойде отново в съзнание за кратко, докато я пренасяха от лабораторията обратно в стаята ѝ. Смътно си спомни очите на аркусианския войник, който я положи на леглото ѝ. В тях нямаше агресия, а... тъга?

Остана да лежи още дълго. Мускулите ѝ бяха като сварени и едвам мърдаше тялото си. Физическите ѝ несгоди обаче бяха нищо в сравнение с душевната болка. Чувстваше ужасна вина, че натисна копчето. Защо бе толкова слаба?! Трябваше да издържи. Рано или късно тялото ѝ щеше да се предаде и да колабира. Не можеше изтезанието да продължи вечно. Не биваше да натиска копчето. Никога нямаше да си го прости. „А... Мегън? Тя къде е? Жива ли е? Колко ли страда?“

Тези мисли преследваха Силвия до края на деня и през цялата следваща нощ. Мегън я нямаше, беше сама в стаята си. Заспа едва в ранните сутрешни часове.

Когато се събуди, беше пладне. Изгарящото чувство на вина я заля още докато отваряше очи. Огледа се и сърцето ѝ трепна. Мегън седеше на съседното легло, четейки книга. Кожата ѝ изглеждаше напълно наред.

Силвия скочи като пружина.

- Мегън, добре ли си?!

Мегън я погледна с горчива усмивка, след което също се изправи.

- Да, оправиха ме, но ти не изглеждаш никак добре. - Тя я прегърна и двете седнаха на леглото на Силвия една до друга.

- Аз, аз... много съжалявам...

Мегън отново я прегърна.

- Много си глупава - каза тя с грижовен глас. - Единственото, за което трябва да съжаляваш, е, че не натисна копчето веднага. Нямахме смисъл да си причиняваш всичко това.

- Не можех... - Силвия плачеше.

- Не се обвинявай! Нямах никаква вина...

Атаката

Юлиан тъкмо влизаше в кабинета си на „Мадара“. След вчерашната загуба срещу „Перперикон“ всички офицери, с които имаше възможността да разговаря, бяха в потиснато настроение. Той самият се чувстваше необичайно щастлив и се опитваше да им вдъхне увереност.

- Какво сте увесили нос, сигурен съм, че нашите кадети ще отупат „Хелзинг“ в следващия сблъсък! Още имаме шанс да спечелим титлата тази година!

Бе прекарал предния ден в компанията на Лао. Дватама наблюдаваха по тридевизора прякото предаване на сблъсъка между отборите на „Мадара“ и „Перперикон“. И въпреки личната им връзка с тези кораби и техните кадети те бегло следяха развоя на състезанието. Вместо това направляваха гледната точка на тридевизора си по такъв начин, че да наблюдават как се представя Алекс.

Истината бе, че Юлиан не познаваше добре сина си. Никога не беше отделял много време за него. Флотът стоеше на първо място в живота му. Даваше си сметка, че Алекс бе израснал повече с историите за баща си, отколкото с реалното му присъствие. По същия начин той самият живееше дълги години с представата за сина си, отдалечен на хиляди светлинни години. Гледаше го как расте по триизмерните изображения, които майка му качваше в социалната мрежа. Сетне, като поотрасна, от време на време се чуваха по старфона. Веднъж или два пъти в годината Юлиан посещаваше семейството си. При тези редки срещи Алекс изглеждаше скромнен и свит. Вероятно е искал да зададе толкова много въпроси на своя идол, но от притеснение не е смеел да го направи. Било му е по-лесно да намери материали за баща си в старнет, отколкото да го помоли лично да разкаже някоя история.

Юлиан осъзнаваше това едва сега, в светлината на изминалата учебна година, в която има възможността лично да наблюдава сина си и неговата страст към пилотирането. През годините, в редките случаи, когато посещаваше семейството си, смяташе, че не трябва да споменава флота, който заемаше останалите деветдесет и девет процента от времето му. Говореше за общи, банални неща, като как се справя Алекс в училище, климата на Сердика, разпитваше майка му за близките роднини и други крайно безинтересни теми. Ето защо, избягвайки единственото общо помежду им, Юлиан и синът му така и не станаха близки.

На четиринадесетгодишна възраст Алекс, заедно с най-добрия си приятел Зак, постъпи във военната гимназия към флота на планетата Сердика. Зак се обучаваше в специалност пехота, а Алекс влезе в пилотския клас. Оценките на приемните му изпити бяха отлични. В гимназията той продължи да дава най-добри резултати. Това първоначално учудваше Юлиан, който смяташе, че с Алекс не си приличат и че флотът няма да му приляга. Реши, че синът му иска да учи за пилот само за да подражава на баща си, и това ще го направи нещастен, тъй като истинската му сила е другаде. Резултатите обаче показваха обратното.

Когато Алекс започна последната си година в гимназията, за Юлиан беше ясно, че синът му ще бъде приет във флота. За пореден път обаче се оказа крайно изненадан, след като излязоха резултатите от класирането и Алекс беше сред стотте най-добри в целия Земен съюз. Това автоматично го класираше в Седми флот – елитът на човешката космическа армия. Когато официалното разпределение беше на път да излезе, отговорният офицер дойде в кабинета му и въпреки че беше против правилата, го попита дали желае Алекс да бъде разпределен на „Мадара“. Скрита традиция повеляваше повечето влиятелни офицери в Седми флот да уреждат потомците си именно на флагманския кораб, носещ най-много престиж. Юлиан отказа. На случаен принцип синът му се оказа разпределен на кораба, командван от най-добрия му приятел Лао Ян. В разговор по старфона Алекс беше споменал, че не иска да получава специално отношение от баща си, и Юлиан смяташе да уважи желанието му.

У него се събуди интерес да разбере докъде наистина се простират заложибите на сина му. Още с пристигането си във флота, животът на Алекс беше изложен на опасност, редом със стотици други първокурсници. За първи път Юлиан почувства опасността, която светът все още крие, този път за собственото му дете.

След първите няколко месеца във флота Алекс се класира в отбора на първокурсниците. Това, заедно с отличното му представяне при кандидатстването, накара Юлиан да почувства нещо различно от обичта, която винаги бе изпитвал към сина си. Зараждаше се чувство на гордост. И все пак беше предпазлив в оценките си. Знаеше, че това все още нищо не означава. Но после се случи нещо, което наистина го учуди. Алекс и приятелите му основаха огнен клуб. В миналото Юлиан също се занимаваше с въртене на огън като хоби, но не бе споделял това със сина си. Явно си приличаха повече, отколкото някога бе подозирал. Младежите даже избраха същото име, каквото някога носеше клубът, ръководен от Лао – „Инсиниум“.

Юлиан харесваше приятелите, с които дружи Алекс. Познаваше Зак от години, останалите също изглеждаха умни, амбициозни и талантиливи. В един момент Алекс се замеси в скандал, свързан с приятелката му Силвия, която заради него напусна „Мадара“ и се вля в редиците на „Перперикон“. Фактът, че двамата успяха да устоят въпреки общественото напрежение върху тях, показа, че притежават кураж и силна воля да преследват частите си, независимо от хорските очаквания.

По време на мисията, в която „Перперикон“ попадна под вражески обстрел и претърпя сериозни щети, Алекс и приятелите му бяха запазили спокойствие и действаха по начин, довел до спасяването на десетки кадети, предотвратявайки огромна трагедия.

Но нищо не можеше да се сравни с часовете, прекарани в наблюдаване на състезанието между „Мадара“ и „Перперикон“. Начинът, по който Алекс управляваше изстребителя си само след една година обучение, показваше, че нищо от чулото не бе преувеличено. Синът му демонстрираше не само огромни способности, но и

несломим дух и хъс за победа. Юлиан стоя на нокти през цялото време, докато трая боят между Алекс и най-добрия първокурсник в отбора на „Мадара“ – Стийв. Чувстваше се така, сякаш той самият е там и се състезава. Не се беше вълнувал по такъв начин от години, може би от времето на Голямата война с аркусианците. Но този път емоцията беше възторжена. Когато Алекс се спусна да преследва Стийв сред скалистите планини, Юлиан се улови, че в първия момент изобщо не си е дал сметка колко опасно е това. Единственото, за което мислеше, е, че Алекс трябва да отбележи попадение. Точно както вероятно се чувстваше и самият Алекс. Накрая дойде избликът на върховна радост, когато синът му победи. Това чувство не можеше да се сравни с нищо друго. Той усети, че очите му се пълнят със сълзи, които избърса бавно.

– Е, не е нужно да се разстройваш толкова много, че капитанът на първокурсниците от твоя кораб загуби! – пошегува се Лао и двамата се разсмяха.

По-нататък те станаха свидетели на начина, по който Алекс успя да отстрани противниковия ягуар, претоварвайки двигателите си до момента, в който единият от тях отказа.

– Това и на мен ми се случи веднъж – отбеляза Юлиан. – По време на битка с аркусианците се наложи да сваля един от тях по този начин. После продължих да се сражавам още известно време с един двигател. Официално в рапорта ми записах, че съм получил попадения от вражески огън, които са причинили повредата.

Сега, докато се настаняваше зад бюрото в кабинета си, той усети, че продължава да се усмихва при спомените. После спря поглед на снимката, красяща бюрото му. На нея се виждаше младата Мария, държаща на ръце невръстния им син Александър.

Ако на това дете му се дадеше възможност, то би надминало баща си по подвизи! Но Юлиан нямаше намерение да му дава такава възможност. Негова задача беше да предотврати избухването на нова пълномащабна война с аркусианците. Щеше да работи до края на живота си, за да може синът му и неговите деца да живеят в един спокоен свят, в който оцеляването им не е поставено на карта. Да бъде част от ужасите на войната щеше да остане привилегия само на собственото му поколение.

Изведнъж мислите му бяха прекъснати от остър алармен сигнал. Стените на кабинета му се обагриха от червени светлини. Звукът го върна осемнадесет години назад – точно преди решаващата битка с аркусианския пълководец Акзаман Гразър. Оттогава бе участвал в множество операции в пограничната зона, но до червена тревога на флагманския кораб не се беше стигало.

В момента дежурен на мостика бе първият офицер на „Мадара“ – командир Кристиан Едуардс.

– Командир Едуардс! Докладвайте! – извика Юлиан по комуникационния канал.

– Адмирале, качете се незабавно на мостика. В момента сме под атака! Аркусианците ни нападат, сър!

– Къде ни атакуват? – попита светкавично Юлиан.

– Тук, сър! Атакуват Хепсия! Сякаш адът се е отворил, сър, пращат ни всичко, което имат!

Без да задава повече въпроси, Юлиан излетя от кабинета си и се насочи към мостика. Докато тичаше, се чу оглушителен тътен, осветлението за миг намаля, а подът зловещо се разклати, запращайки го към една от стените, която той посрещна с ръце. За последен път подът се бе люлял под краката му по такъв начин преди осемнадесет години. Не можеше да повярва, че му се случва отново.

– Докладвайте! – бяха първите му думи, след като се добра до мостика.

– Сър, уцелиха ни със свръхмощно плазмено оръдие, идващо от аркусианската структура! Сектори 7.5, 7.6 и 7.8 са напълно разрушени! Евакуираме персонала от съседните сектори, които също са пострадали – докладва главният инженер.

С невярващ поглед Юлиан наблюдаваше гигантската, позната му от разузнавателните изображения структура на аркусианците. Бяха се заблудили жестоко! Всички смятаха, че това е орбитална станция около планетата Хелена 9. Предполагаха, че е производствен комплекс, аванпост, каквото и да е, но не и че е нападателен кораб, който един ден ще пресече граничната плоскост. От нея бяха излетели стотици шурмови кораби и изтребители, които се биеха с ягуарите от планетарната защита на Хепсия.

– Получаваме съобщения от „Хелзинг“ и „Перперикон“, сър. Те също са понесли по едно мощно попадение от тези гигантски оръдия.

– Стреляме ли с всичко, което имаме, по това чудовище? – попита Юлиан.

– Да, сър, веднага наредих на стрелковите батареи да подложат обекта на плазмен бараж. Също така всичките налични изтребители бяха вдигнати под тревога и излетяха преди две минути в подкрепа на планетарната защита – отговори първият офицер.

– „Хелзинг“ и „Перперикон“ да насочат своя обстрел в точката, където се целим ние! Така има по-голям шанс да направим пробив. Това нещо изглежда адски здраво.

– Да, сър! – отговори адютантът, който поддържаше връзка с другите два кръстосвача и с ескадрилите.

– „Еверест“, „Дунав“ и „Ливингстън“ също да тръгнат към нашата позиция с пълна скорост! Нека от Седми флот на старите си позиции да останат само два от разрушителите. Всички останали кораби да се присъединят към

нас!

- Сър, не се ли оголваме твърде много? – попита командир Едуардс.

- Не! Те ни пращат всичко, което имат. Няма с какво да организират достатъчно значима атака на друго място. Ние обаче се нуждаем от всяка помощ, която може да ни бъде оказана.

Умът на Юлиан работеше трескаво.

- Пратихте ли съобщение за тревога до централното командване? – попита той.

- Да, сър! Четири кръстосвача от Шести флот са на път, но ще пристигнат до два часа.

- Дотогава всичко ще е свършило! Разчитаме на подкрепленията от Седми флот!

- Сър, идва нов изстрел! – извика офицерът по сигурността. Свърхмощните плазмени оръдия от аркусианската структура изригнаха с втори залп. Корабът зловещо се разтресе.

- Докладвайте! – извика Юлиан веднага щом подът се успокои.

- Много тежко попадение, сър! Сектори 3.3, 3.4 са напълно разрушени! Това е една от петте ни плазмени батареи, плюс околните сектори са в критично състояние – събщи главният инженер.

- „Перперикон“ и „Хелзинг“ също докладват за тежки щети, сър! – добави адютантът.

Юлиан погледна тактическия дисплей пред себе си. Огромната аркусианска структура изглеждаше незасегната. Въпреки мощния бараж многослойната ѝ външна броня устояваше, без да допуска вътрешни щети. За сметка на това броните на кръстосвачите не бяха достатъчно здрави, за да предпазят вътрешността на корабите от мощните плазмени оръдия на станцията. Всяко попадение имаше унищожителен ефект. Единствената добра новина беше, че въпросните оръдия презареждаха относително бавно в интервал от три минути. Юлиан обаче не виждаше как ще успеят да постигнат значителен пробив за толкова кратко, а не можеше да си позволи трето подобно попадение.

- Предайте това съобщение до капитаните на „Хелзинг“ и „Перперикон“. Оттегляме се незабавно извън обсега на оръдията! Нека ягуарите да се съсредоточат в преследване на аркусианските щурмови кораби и изстребителите им! Да не си хаят мунициите в опити за стрелба по станцията, тъй като тя е твърде здрава и няма да постигнат нищо.

- Сър, „Дунав“, „Еверест“ и „Ливингстън“ ще са тук до петнадесет минути, заедно с цялата бойна група!

- Чудесно, когато пристигнат, ще преминем в контраатака, насочвайки цялата си мощ срещу станцията. Но засега нека изстребителите ни се опитат да предпазят повърхността на Хепсия от аркусианските кораби!

- Тъй вярно, сър!

Двамата пилоти в командната зала незабавно отдалечиха „Мадара“ на безопасно разстояние от станцията. Същото направиха „Хелзинг“ и „Перперикон“. В епицентъра на сражението останаха само стотиците изстребителите в неравна битка срещу аркусианските, които получаваха подкрепа и от батареите на станцията. На тактическия дисплей Юлиан следеше състоянието на ескадрилите. Числеността им непрекъснато намаляваше, а той не виждаше как да им помогне.

- Планетарната защита трябва да им оказва по-сериозна подкрепа! Защо зенитните плазмени батареи не подложат аркусианските изстребителите на по-интензивен обстрел?

- Сър, повечето наземни установки са унищожени! – събщи адютантът.

- Имате ли връзка с командира на планетарната защита?

- Не, сър, Главният щаб на Хепсия, както и повечето командни центрове, бяха сред първите мишени на аркусианците. Нямаме никаква връзка с тях, предполагаме, че пилотите от Хепсия сами са излетели и комуникират помежду си и с нашите пилоти, но без да имат централно командване.

Юлиан избърса с ръка потта от челото си. Продължаваше да не разбира мотивите на врага. Очакваше, че поради струпването на трите кръстосвача около Хепсия аркусианците могат да нападнат някъде другаде, възползвайки се от отслабената защита. Сериозно се опасяваше, че сред засегнатите ще бъде Тария – планетата в пограничния сектор, където се добиваше най-много титаниева руда. Или пък Дерландия, най-гъсто населената планета в сектора, където се намираха множество индустриални комплекси, включително и на военната промишленост. Това представляваха стратегически цели. Докато Хепсия беше почти безлюдна с малко полезни изкопаеми и в момента най-добре защитеното място в пограничната зона. Защо решиха да нападнат точно тук?

- Сър, имаме компания! – Гласът на първия офицер отново извади Юлиан от мислите му.

Група от петдесет аркусиански щурмови кораба се беше отделила от общото меле и се спусна към трите кръстосвача.

- Знаят, че сме изпратили всичките си изстребителите, и затова си мислят, че могат лесно да ни атакуват! – каза Юлиан. – Свържете се с командирите на „Перперикон“ и „Хелзинг“, да им дадем топло посрещане!

В момента, в който аркусианската ескадрила навлезе в обсега на кръстосвачите, те изригнаха мощни залпове от плазмените си батареи и изстреляха стотици самонасочващи се ракети. В първите десетина секунди половината от аркусианските кораби бяха напълно унищожени, но останалата част си пробиха път през баража и се приближиха достатъчно, за да могат да отвърнат на огъня. Веднага щом се озоваха в обхват, те освободиха около двеста самонасочващи се ракети, които се устремиха към флагманския кораб „Мадара“.

Противоракетната защита, състояща се от десетки малки и ултрабързи лазери, успя да унищожи част от тях, но останалите попаднаха в целта. Подът отново се разтресе под краката на Юлиан.

- Докладвайте щетите!

- Попаденията бяха разсеяни и не успяха да пробият бронята на кораба, сър! Само няколко причиниха щети, попадайки в местата, където вече имахме пробиви, но не е нищо сериозно.

- Чудесно, да не спираме да ги обстрелваме!

Аркусианските шурмови кораби сега налитаха около „Мадара“, обстрелвайки го с цялата огнева мощ, на която бяха способни. Кръстосвачът от своя страна беше въоръжен с леки и тежки плазмени оръдия и ракетни комплекси. Тежките оръдия стреляха бавно и служеха за унищожаване на големи цели, като аркусиански кръстосвачи, разрушители или транспортни кораби. Леките от своя страна се движеха много бързо и в случая вършеха чудесна работа срещу налитащите врагове. Ракетните комплекси също спомагаха за прихващането на малки мишени. „Перперикон“ и „Хелзинг“ на свой ред обстрелваха аркусианските кораби, като внимаваха да не засегнат „Мадара“.

След няколко минути на интензивно сражение и последният шурмови кораб свърши разбит на хиляди парчета.

„Това беше самоубийствена мисия!“ - помисли си Юлиан. Аркусианците изобщо не се бяха променили от времето на Голямата война. Те никога не се предаваха в плен, винаги загиваха. Не бяха редки случаите като този, когато цели подразделения се хвърляха в обречени атаки, от които никой не оцеляваше, само за да спечелят незначително тактическо преимущество. Знаеше се малко за културата и обичаите на аркусианците, както и за принципите, на които беше изградено обществото им. Едно обаче изглеждаше повече от видно за Юлиан. Тези от тях, с които той имаше нещастieto да се сблъска досега, бяха абсолютни фанатици.

- Сър, подкрепленията пристигнаха! - съобщи адютантът.

- Добре, включете ме на директна честота, искам да ме чуват всички капитани!

- Да, сър!

- До всички кораби от Седми флот, говори командващият адмирал Юлиан Стаматов! Имаме си работа с масирана аркусианска инвазия в сектора около планетата Хепсия. Самата планета понесе много сериозни поражения, защитните ѝ способности са почти напълно унищожени. Това, пред което сме изправени, е изключително опасна аркусианска структура, с каквато не сме се сблъскали до момента. Когато се приближим, трябва да сте готови да бъдете атакувани с плазмени оръдия, несравними по мощ с нищо познато досега. Както се уверихме от личен опит, тези оръдия могат да пробият бронята на кръстосвач от първото попадение и да нанесат сериозни щети. Ето защо по моя заповед ще навлезем в обсега на структурата и едновременно ще я атакуваме в една точка. Изпратили сме ви точните координати на мястото, където според главния инженер би трябвало да е най-лесно да направим пробив. Стреляйте с всичко, което имате, и оставете изстребителите да се грижат за вражеската ескадрила. В първия момент част от нас ще бъдат засегнати от трите свръхмощни плазмени оръдия. След това ще има три минути, преди те да презаредят и да са в състояние да стрелят отново. Не можем да си позволим да стоим в обсега им дълго време, затова бързо трябва да направим пробив. Ако това не стане, няма да имаме друг избор, освен да се оттеглим, оставяйки Хепсия в ръцете на аркусианците!

Всички в залата го зяпнаха. Повечето бяха млади офицери, непреживели Голямата война с аркусианците. Юлиан разбираше как се чувстват. Те не допускаха, че е възможно да се стигне до там да загубят цялата планета. През живота си се бяха сблъскали само със спорадични атаки в пограничния сектор, но превъзходството на флота никога не стоеше под съмнение. Та нали след края на войната от аркусианците останаха само разединени пиратски шайки, които се атакуваха помежду си, а понякога - и хората, но без да представляват равностойна заплаха?

Целият Седми флот навлезе в зоната около аркусианската структура и всички кораби - общо шест кръстосвача и десет разрушителя - започнаха да стрелят в една точка. Отговорът не закъсня. Три плазмени залпа от свръхмощните оръдия поразиха едновременно „Дунав“, „Еверест“ и разрушителя „Астория“. Двата кръстосвача понесоха щетите, без да излязат от строя, но по-малкият кораб мигновено изпадна в бедствено положение.

- „Астория“, докладвайте! - извика Юлиан.

По комуникационната система се чу какофония от викове на заден фон, докато един глас говореше бързо и напрегнато:

- Сър, аз съм първият офицер командир Джонсън, капитанът е ранен! Имаме сериозни щети и пожар в машинното отделение. Батареите ни обаче продължават да стрелят!

- Много храбро, командире, но ви нареждам незабавно да се оттеглите на безопасно разстояние! Няма да понесете второ попадение!

- Не можем да мръднем, сър, щетите в машинното отделение са твърде сериозни. В момента екипите се опитват да осигурят поне малко тяга, за да се придвижим!

- Побързайте! Ще ви изпратим влекачи, които да ви помогнат!

След тези думи Юлиан отново се съсредоточи върху тактическия дисплей. Огромно петно от бяла светлина се бе образувало около точката, където целият флот съсредоточаваше огъня си. Въпреки всичко не беше налице никакъв пробив. Повреденият „Астория“ започна бавно да се придвижва, подпомаган от няколко влекача. За съжаление, минутите не стигнаха, за да бъде изведен извън района на бойните действия. Свръхмощните оръдия презаредиха и изстреляха нов залп, поразявайки същите цели, но докато двата кръстосвача оцеляха и този път, пораженията върху разрушителя бяха фатални. Мощна експлозия озари целия Седми флот, когато реакторите на кораба избухнаха.

- Изгубихме „Астория“, сър! - каза с треперещ глас адютантът.

Дълбокото болезнено чувство отпреди осемнадесет години се бе върнало в гърдите на Юлиан. Чувстваше се така винаги, когато губеше кораб. Разрушителят имаше близо петстотин души екипаж. Останките им в момента се рееха из космическото пространство.

Останалите продължаваха да стрелят. Светещото петно в корпуса на станцията ставаше все по-широко. Разполагаха с минута и половина до новия залп. Юлиан гледеше напрегнато. Повече от всичко искаше да предотврати загубата на още един кораб. Изведнъж мощна експлозия изригна от стената на аркусианската структура. На мястото на петното зейна горяща дупка, показваща незащитената вътрешност на станцията. В командната зала на „Мадара“ се чува радостни викове.

Сега флотът стреляше през пробойната, нанасяйки нови и нови поражения. Изведнъж станцията включи мощните си двигатели и се оттегли с девета светлинна скорост, оставяйки стотици щурмови кораби и изтребители да прикрият отстъплението ѝ. Те се биха до последно и не позволиха на човешкия флот да се впусне в преследване на станцията. Пълното им унищожение дойде след около половин час.

Когато битката приключи, Юлиан най-сетне се отпусна в капитанското кресло. Започнаха да ваят доклади за състоянието на флота и Хепсия. Беше време за равностетка, но най-тежка щеше да бъде тази за човешките жертви. По предварителни данни петстотин души бяха загинали на „Астория“ и близо две хиляди - на Хепсия. Няколкостотин пилоти на изтребители бяха загубили живота си по време на свирепата битка, заедно с мнозина на „Мадара“ и останалите поразени кръстосвачи.

Юлиан си позволи да отдъхне само за минута и половина, след което се захвана да раздава заповеди. Лично трябваше да организира спасителните операции на Хепсия. Местните звена за реагиране при бедствия и атаки бяха почти напълно унищожени, ето защо Седми флот представляваше единствената организирана сила, способна да сформира временни полеви болници и да евакуира пострадалите от бедстващите райони. Най-засегнат беше районът, където се провеждаха игрите. За щастие, той беше слабо населен.

- Адмирале, имам спешни новини за вас! - Лао се появи на тактическия дисплей в командната зала.

Юлиан се зарадва да види лицето на стария си приятел, макар и изражението на това лице да не вещаеше нищо добро.

- Какво има, вицеадмирал Ян?

- От моя кръстосвач изпратихме спасителни екипи директно в зоната, където се намираще общежитието на нашите кадети.

- Да, ние направихме същото, както и „Хелзинг“. За щастие, общежитията са понесли незначителни щети.

- Опасявам се, че това на „Перперикон“ не е имало този късмет.

Юлиан изтръпна. Алекс се намираще там.

- Какво е положението?

- Общежитието е напълно разрушено, сър!

- Има ли оцелели?

- Там е работата, адмирале, не са открити никакви тела, нито живи, нито мъртви. В първия момент заподозряхме, че аркусианците са използвали някакво ново оръжие, което разгражда органичната материя. После обаче попаднахме на този клип, който местен жител е заснел с камерата на старфона си.

Лао изчезна от екрана и на негово място започна да върви видеоматериалът. Гигантски лъч, идващ от небето, огряваше сградата на общежитието, вече повредена от няколко плазмени снаряда. Сякаш без причина по стените се образуваха пукнатини, ставащи все по-дълбоки. Скоро покривът, а сетне и стените започнаха да се разцепват и едри късове отлитаха нагоре, носени от светлинно торнадо. Постепенно цялата сграда и съдържанието ѝ бяха увлечени и засмукани нагоре. Достигайки определена височина, парчетата изхвърчаха от лъча и започваха свободно да падат. Всички без телата на кадетите, които единствени продължаваха да се издигат все по-нагоре.

Юлиан гледеше кадрите и си мислеше, че синът му е някъде там, засмукан от аркусианците. Сега обаче не

можеше да си позволи да даде израз на чувствата си. Всички очакваха от него хладнокръвие и ясни заповеди.

- Това е първият документиран случай на успешно отвличане на хора от аркусианците - отбеляза той.

- Да, знаехме, че от известно време насам се стремят да направят точно това, но не подозирахме, че са способни да организират подобна атака - отговори Лао.

Юлиан замълча за няколко секунди, след което се изправи от стола си и каза:

- Може би е леко прибързано, но съм склонен да смятам, че това отвличане е истинската причина за атаката им.

- Съгласен съм. Явно за тях е било много важно да се сдобият с живи хора, и то точно от флота. Иначе атаката им на това място би била напълно безсмислена.

- Така е. Страх ме е да си помисля какво ще сторят на нашите деца! Но ние няма да им дадем много възможност да си играят с тях. Ще организираме контраатака колкото можем по-бързо, дори това да коства нова голяма война!

Очакване

„... Няколко часа след атаката, в района на планетата Хепсия пристигнаха подкрепления от Шести, Четвърти и Трети флот на Земния съюз. Присъствието на бойни кораби бе засилено по цялата гранична плоскост с Тъмния сектор. Марайският флот също се намира в най-висока степен на бойна готовност.

Президентът на Земния съюз Едуард Нелсън отмени една от предизборните си прояви на планетата Оксика, за да присъства на заседание на Комисията по сигурността и лично да ръководи по-нататъшните действия. Той направи обръщение към нацията, обяснявайки за изненадващата и подмолна атака на аркусианците, довела до гибелта на близо три хиляди души и отвлечането на около сто и петдесет кадети, обучаващи се в Седми флот. В речта си президентът подчерта своята решимост и обеща, че безкомпромисно ще се бори, за да накаже аркусианците и да върне отвлечените кадети. Нека видим избрани моменти от речта на президента Нелсън...“

Юлиан гневно угаси тридевизора, без да дочака президентската реч. След като системно бе пренебрегвал предупрежденията, идващи от Седми флот, сега Нелсън се държеше пред камерите така, сякаш никога не е подозирал, че нещо подобно би могло да се случи. Обещаваеше енергични действия, които обаче бяха закъснели.

Опита да не се поддава на гнева. В момента най-важното беше да се организира контраатака и пленниците да бъдат освободени, ако още са живи. Независимо от тяхната съдба обаче, заплахата трябваше да се неутрализира. Президентската заповед гласеше, че Седми флот е натоварен с изключителната задача да навлезе в Тъмния сектор и да унищожи намиращата се на орбита около Хелена 9 аркусианска станция, както и военните бази на планетата. Това щеше да гарантира, че подобна атака няма да се повтори. Освен това флотът трябваше да проучи евентуалното местонахождение на пленените кадети и да се опита да ги освободи. Пети и Шести флот щяха да се грижат за сигурността на пограничните райони, докато трае операцията.

- Сър, вицеадмирал Ян иска да ви види - съобщи адютантът.

- Да влезе!

Почти в същия момент Лао пристъпи в кабинета с енергична за годините му крачка. В момента, в който вратата зад гърба му се затвори, двамата забравиха за официалностите.

- Какво е положението? - попита напрегнато Юлиан.

- Златина и Арвин се върнаха от разузнавателна мисия. Аркусианската станция е отново на орбита около Хелена 9, където си беше и преди. Текат интензивни ремонтни дейности с цел да затворят пробойната, която нанесохме. На орбита са стационарни и три аркусиански кръстосвача, заедно с бойна група от пет разрушителя. Изпитват недостиг на изтребители и леки шурмови кораби, тъй като загубиха огромна бройка в битката при Хепсия. Въпреки всичко ще ни бъде изключително трудно да ги надвием.

- Да, така е. Първо трябва да се справим с кръстосвачите и разрушителите, огневата им мощ е твърде голяма. Докато се бием с тях, станцията ще ни обстрелва необезпокоявана. Чак след като унищожим другите цели, ще можем да се заемем с нея.

- Компютърно моделираната симулация на битката предвиди загубите ни да достигнат до петдесет процента... може и повече.

- Трябва да има и друг начин!

- Не те съветвам да се бавим много, само им даваме възможност да попълнят липсите си...

- Лао, повече от всичко искам да атакуваме на секундата! Не спирам да мисля за сина ми, който може още да е жив. И въпреки всичко не мога да си позволя да пожертвам половината флот!

- Бихме могли да включим повече кораби в атаката - предложи Лао. - Останалите обаче не са толкова добре подготвени и екипирани като Седми флот. За да ги включим, ще трябва да отложим атаката поне с месец.

- Това също не е вариант! Достатъчно лошо е, че за възстановяването на Седми флот ще мине поне седмица.

В този момент се чу отново гласът на адютанта:

- Сър, някой си професор Хенри Клод иска да се свърже с вас.

Юлиан и Лао се спогледаха. Професор Клод беше изобретателят, който им продаде технологията на заглушителите, с чиято помощ в момента Арвин и Златина шпионираха аркусианците без риск за живота си. Това, че искаше да говори с тях в такъв момент, със сигурност не беше случайно.

- Свържете го! - каза Юлиан.

На комуникационната конзола пред него се появи триизмерна проекция на бюста на Клод, който заговори:

- Здравейте, господа! Знаем, че моментът е много напрегнат и сигурно нямате никакво излишно време.

- Така е, професоре, но за вас винаги ще отделим някоя минута - каза с приятелски тон Юлиан.
- Вашите заглушители са ни от неоченима полза точно сега - добави Лао.
- Радвам се за това, но не искам да говорим за заглушителите. - Гласът на професора стана още по-сериозен. - Разбрах, че сте били атакувани с мощни плазмени заряди, много по-силни от всичко, познато до момента. Това е било причината да загубите цял кораб, ако може да се вярва на журналистите.
- За съжаление, е вярно - отговори мрачно Юлиан. - И причината е точно тази, която споменахте.
- В такъв случай мога да съм ви от полза. В ръководената от мен лаборатория по разработване на нови материали за космическата индустрия от около година и половина експериментираме с нов вид сплав. Получаването е доста сложно и изисква много енергия, но вече разполагаме с необходимите машини, за да произведем достатъчно количество за нуждите ви.
- За какво става дума? - попита Лао.
- Нарекохме го есфиров материал. Положен върху стандартната броня на корабите, ги прави много по-издръжливи на плазмени попадения. Материалът успява да отрази до шестдесет процента от енергията на плазмения заряд, като по този начин значително намалява нанесените щети. Самите плоскости са тънки и леки. Могат да се положат върху съществуващата броня на корабите, без да се налагат конструктивни промени.
- Звучи чудесно! Можете ли в рамките на една седмица да ни доставите достатъчно материал, за да бронираме целият Седми флот? - попита Юлиан.
- Вече имаме готови количества, които смятахме да продадем на няколко транспортни компании, но още сме в ранен етап на преговори, така че може да ги вземете вие. Освен това производственият ни цех ще работи денонощно, за да достави останалото количество навреме.
- Вие сте надеждата ни, професоре!
- Материалът не е изпробван с толкова мощни плазмени оръдия, така че не мога да ви дам никакви гаранции. Въпреки всичко съм оптимист, че ще намали значително щетите, които ще понесете.
- Дано да сте прав!

След края на разговора Юлиан се разпореди незабавно да бъдат поръчани необходимите количества есфиров материал. Знаеше, че при сегашните обстоятелства няма да има проблем с бюджета от страна на правителството. До края на деня настроението му остана приповдигнато. Имаше надежда да изпълнят мисията си, без да я превърнат в кървава баня за Седми флот.

В следващите няколко дни Юлиан поддържаше съзнанието си ангажирано с ръководенето на всички задачи по подготовката на предстоящата атака. Осведомяваше се за доставките на есфиров материал, лично инспектираше ремонтните дейности на „Мадара“ и другите пострадали кръстосвачи. Редовно обменяше информация с Лао, който пряко отговаряше за разузнаването, и непрекъснато получаваше актуализации за състоянието на аркусианската защита. На третия ден от атаката пристигна новината, че аркусианците са успели напълно да възстановят бойната си станция, като са затворили пробойната. Това означаваше, че ще е също толкова трудно да я пробият, колкото и първия път, с тази разлика, че сега може би щяха да разполагат с по-добра защита за собствените си кораби.

И все пак, колкото и да бе ангажиран с дейностите около подготовката на операцията, в минутите, в които оставаше насаме със себе си, в кратките мигове, когато спираше, за да си отдъхне, и късно вечер, преди да заспи, една мисъл се завръщаше отново и отново. „Дали Алекс е добре? Не мога да си представя, че не е жив... но дали страда? Какво ли му причиняват аркусианците?“ Опитваше да не мисли за това, да не допусне отчаянието да превземе съзнанието му. Затова и не се обади. Всяка вечер стоеше по няколко минути със старфона си в ръка, готов да набере номера на Мария. Искаше му се да я успокои, да ѝ каже, че ако трябва, ще обърне цялата галактика нагоре с краката, но ще доведе сина им жив и здрав обратно. Не го направи. Страхуваше се от това, което ще чуе. Страхуваше се от отчаянието и болката, които Мария сигурно изпитваше и щеше да му предаде. Не можеше да си го позволи. Трябваше да остане съсредоточен.

На четвъртия ден след нападението го изненада неочаквано посещение. Работеше в кабинета си, обмисляйки подробности около стратегията за атака, когато адютантът му го уведоми с леко притеснен глас:

- Ъъз, сър, тук е една жена, иска да говори с вас.
- Каква жена?
- Ами, сър... твърди, че е адвокат от Земята. Настоява да я приемете, тъй като в момента е официално обявеният ви приемен час и нямате други насрочени срещи.
- Сега съм зает!
- Сър, тя цитира параграф от устава на флота, според който, ако нямате други насрочени срещи в приемния си час, не можете да откажете да я приемете. Заплашва, че ще ни съди и...

- Добре, добре, нека влезе!

Вратата се отвори и в кабинета нахлу стройна жена с дълга черна коса, официален костюм и решително изражение. Високите токчета на черните ѝ кожени обувки отекваха в пода при всяка отсечена крачка.

- С какво мога да ви помогна? - попита леко раздражено Юлиан.

- Името ми е Елена Каменова и дойдох лично да видя човека, поради чиято некомпетентност е изгубена дъщеря ми!

- Какво искате да кажете?! - Личното обвинение го хвана неподготвен.

- Дъщеря ми Габриела беше приета тази година като кадет първокурсник във вашия Седми флот. Обучаваше се за пилот на изстребител на кръстосвача „Перперикон“. Тя, заедно с още много кадети, стана жертва на отвличане след нападението на Хепсия.

- Това е така, но...

- Според член 165, алинея 13 от устава на флота, кадетите не се предполага да влизат в бойни действия, докато не приключи обучението им! Дъщеря ми е едва първи курс. Тя и останалите кадети не е трябвало да попадат на огневата линия. Искам да ви уведомя, че аз, заедно с много други родители на отвлечени кадети, възнамеряваме да заведем дело срещу флота.

- Госпожо! - започна този път с по-твърд тон Юлиан. - Бяхме подложени на масирана, изненадваща атака! Загубихме над три хиляди души по време на битката. Смятате ли, че ако можехме, нямаше да го предотвратим?

- Въпросът е защо не сте държали кадетите на безопасно разстояние от потенциалните опасности. Ние, родителите на отвлечените деца, ще настояваме за мащабно разследване и ще заведем дело!

Юлиан се изправи и застана с лице към прозореца.

- Какво, гръб ли ми обръщате?! Това няма да ви помогне, адмирале! - каза жената язвително.

- Можете и мен да ме впишете в списъка на ищците...

- Моля?

- Госпожо Каменова, аз ще направя всичко по силите си да върна отвлечените деца! Ако се проваля, можете да ме съдите. Но повярвайте ми, каквото и да реши съдът, то ще е нищо в сравнение с най-тежкото наказание, което сам ще трябва да преживея.

- За какво говорите?

- Синът ми Александър също е първокурсник. Ако става дума за същото момиче Габриела, което познавам, а струва ми се, е точно така, тогава двамата с Алекс са от един клас.

- Тя... - жената едвам сдържаше вълнението си - беше капитан на отбора на пилотите първокурсници от „Перперикон“.

- И все още е! - каза Юлиан.

Елена Каменова се приближи до прозореца, гледащ към звездите.

- От самото начало бях против да постъпва във флота. Знаех, че ще е опасно! Но истината е, че не очаквах опасността да дойде толкова скоро. Мислех, че поне трябва да завърши...

- Не че искам да ви плаша, но докато аркусианската заплаха съществува, никой не е в безопасност, дори хората, живеещи далеч от пограничната зона.

Тя го погледна уплашено.

- Знаете ли какво ме крепи в този момент? - попита Юлиан.

- Какво?

- Това, че в последната една година опознах сина си в нова светлина. Наблюдавах и приятелите му, сред които е и дъщеря ви. Те са невероятно талантиливи и способни млади хора. Нещо ми дава увереност, че пред каквото и да са изправени, ще се справят.

- Не го казвате само за да ме успокоите, нали?

- Надявам се, че не го казвам само за да успокоя себе си. Но не мисля. Наблюдавам ги цяла година. Съжалявам, че се налага да го чуете при такива обстоятелства, но имате пълното право да се гордеете с дъщеря си.

- Трябва да призная, адмирале, не очаквах разговорът ни да протече точно по този начин, но вие ме изненадахте. Ще изчакам края на операцията за освобождаване на пленените кадети, преди да реша дали да заведем дело.

- Ако операцията е успешна, това ще е облекчение за всички ни. Ако се провалим, тогава вашето дело може да притесни някои хора от флота, но за мен ще е последната ми мъка.

Майката на Габриела си тръгна, а Юлиан известно време остана до прозореца, преди да се върне към работата си. Разговорът имаше изненадващ ефект. Очакваше срещата с разстроена майка на отвлечен кадет да го потисне и сломи, а всъщност чувстваше точно обратното: сякаш камък бе паднал от шията му. За първи път има възможността да говори за неща, които не беше споделял с никого. Почувства, че не е сам в нещастията си, но същевременно не е сам и в надеждата да спасят отвлечените деца. Сега вече не изпитваше страх.

Грабна старфона и уверено набра номера на Мария. Щеше да бъде дълъг разговор, но знаеше, че има нужда от него.

* * *

Габриела опъна тетивата на лъка и внимателно се прицели. Знаеше, че има само няколко секунди, преди ръката ѝ да се умори и да започне да трепери. Усещаше вятъра, който си играеше с вързаната ѝ на опашка коса, и мислено преценяваше силата му. Когато се увери, че се е прицелила добре, пусна тетивата. Чу се свистене, последвано от неприятен гърлен звук. След няколко резки конвулсии животното застина на земята.

- Ставаш все по-добра! - коментира Зак, който стоеше до нея. - Това май е първият ти хеленски козел.

- Така е! - каза Габриела, избърсвайки потта от челото си.

Зак грабна убитото животно и двамата тръгнаха към пещерата.

- Ще оставя Алекс да го одере, а сега ще отида да го сменя на поста.

- Не ми се стои сама, ще те придружа и после ще се върна с Алекс.

- Както кажеш.

Двамата тръгнаха през джунглата.

Бяха изминали десет дни от аркусианската атака над Хепсия и около седмица, откакто тримата се намираха на Хелена 9. По пътя им се беше образувала просека от многократните преминавания. Скоро двамата се изкачиха на един хълм, откъдето Алекс с плазмена карабина в ръка наблюдаваше аркусианската база. Оттук имаше добра видимост към летището и казармите, докато сградата на затвора стоеше скрита зад други постройки. Бяха стигнали до извода, че ще е от по-голяма полза да наблюдават ескадрилата на аркусианците, тъй като при атака на флота изстребителите щяха първи да бъдат вдигнати под тревога.

- Идвам да те сменя. Нещо ново? - попита Зак.

- Тук ли? Не. Никакво раздвижване. Как мина ловът?

- Габриела уби първия си хеленски козел.

- Наистина ли? Браво!

- Да, чака те в пещерата да го одереш! - засмя се Габриела.

- Ами да тръгвам тогава.

Алекс и Габриела понечиха да потеглят към пещерата, оставяйки Зак на пост, когато той ги подсети:

- Нали сте заредили батериите на старфоните си? Ако случайно аркусианските изстребители почнат да излитат, трябва веднага да ви уведомя.

- Да, разбира се, моята батерия е пълна - отговори Габриела, поглеждайки за миг старфона си.

Алекс само въздъхна и направи неопределена физиономия.

- Какво има? - попита разтревожено Габриела.

- Помислих си... мина доста време...

- Какво имаш предвид? - Зак също изглеждаше загрижен.

- Не се ли питате защо флотът още не е нападнал? Честно казано, очаквах контраатаката да започне почти веднага след като ни отвлякоха.

- Имаш право. Като се замисля, докато още се намирахме на аркусианската станция се страхувах, че флотът може да атакува и да я унищожи барабар с нас вътре - отговори Зак.

- Момчета, нали не смятате, че флотът ще ни зарече тук? - намеси се Габриела. - Или пък че Земята ще допусне тази нагла атака да остане без последици? Според мен организирането на контраатаката отнема

технологично време.

- А не мислиш ли, че е възможно нашествието да продължава и в момента? Възможно е сега да се води пълномащабна война между аркусианците и Земния съюз и ние да се намираме доста далеч зад фронтната линия...

Габриела понечи да каже нещо, но се спря. До момента изобщо не бе ѝ хрумвала подобна възможност. Накрая все пак възрази:

- Стига, Алекс, това е невъзможно! Всички знаят, че след като хората и мараите разгромиха Акзаман Гразър, аркусианците се разделиха на множество враждуващи фракции и живеят на ръба на хаоса в Тъмния сектор. Това, на което са способни отделните аркусиански групировки, са спорадични атаки в пограничните райони. Колкото и да е мощна тази фракция тук - Габриела посочи към военния лагер, - тя със сигурност не може да се мери с флота на Земния съюз.

- Съгласен съм! - добави Зак.

- Вие просто не сте се интересували достатъчно от последните новини за Тъмния сектор! - упорстваше Алекс. - Разузнавателните доклади, публикувани от Старлийкс, показват, че точно тази станция, която ни отвлече, както и всички кораби около нея, носят герба на Акзаман Гразър. Не казвам, че той превъзхожда Земния съюз и мараите по сила, но разузнаването смята, че е успял да възстанови контрола си над седемдесет процента от аркусианските сили. Въпрос на време е да възстанови напълно господството си в Тъмния сектор, а след това и някогашната си мощ.

- Надявам се, че този момент още не е дошъл! - отговори Габриела. Тя предпочиташе да не допуска в съзнанието си подобни мисли.

Зак от своя страна извади старфона и използва приближението на камерата му, за да увеличи изображението на попадащия в обектива аркусиански изстребител. На корпуса му действително се виждаше добре познатият от времето на Голямата война герб на Акзаман Гразър.

- Брей, не бях обърнал внимание на това, но си прав.

- Мислиш ли, че е възможно Гразър толкова да е набрал мощ, че в момента флотилията му да спира настъплението на нашите хора? - попита разтревожено Габриела.

- Надявам се, не! - отговори Алекс. - Но е доста вероятно да е струпал големи сили около планетата, което кара Земния съюз да бъде предпазлив и да отделя повече време за подготовка на атаката.

- Дано да е така. Ако наистина е избухнала мащабна война между Земния съюз и Гразър, не искам да прекарам следващите двайсет години в тая джунгла - изсумтя Зак.

Изведнъж разговорът им бе прекъснат от остър звук. И тримата автоматично извърнаха поглед към базата, откъдето се разнасяше протяжен вой на сирена. Стотици войници изскочиха от казармите си и затичаха към определени стратегически точки. Алекс забеляза група от тях, облечени в нещо, наподобяващо познатите антиускорителни пилотски костюми. Те се втурнаха към изстребителите и бързо се качиха в кабините им. Един след друг аркусианските кораби започнаха да се изстрелват от пистата, издигайки се за секунди към горните слоеве на атмосферата, където се губеха от поглед. За брoени минути летището се опразни.

Междувременно в базата течеше трескава дейност. Навсякъде се движеха самоходни бойни машини - големи плазмени и ракетни установки, имащи за цел да спрат евентуална космическо-въздушна атака. В рамките на секунди се разгърнаха немалко машини и персонал, предназначени да се справят с десантните части на противника.

- Това е! Започва се, нашите атакуват! - извика Зак.

Останалите също наблюдаваха с нарастващо вълнение. Изминаха няколко секунди, преди да си спомнят, че имат план и че неговото изпълнение започва сега.

- Алекс! - извика Зак. - Трябва незабавно да се насочиш към позиция Браво, както се бяхме разбрали. Аз и Габриела оставаме тук на Алфа.

- Разбрано! - отговори Алекс. Тъкмо понечи да тръгне, когато Зак го предупреди:

- Не забравяй, трябва да изчакаш масираната бомбардировка от орбита да приключи, преди да преминеш към следващите стъпки от плана. Ние с Габриела ще направим същото. Ако се втурнеш да изпълняваш плана преди края на бомбардировката, най-вероятно ще си го отнесеш от приятелски огън.

- Ясно! - извика Алекс и побягна.

Позиция Браво се намиреше на около два километра. Трябваше да стигне дотам колкото може по-бързо. Тичаше с все сили през джунглата, понесъл на рамо карабината и един резервен пълнител в джоба. През цялото време, докато си проправяше път през гъстата растителност, изпитваше страх да не закъснее. Очакваше бомбардировката да започне всеки момент, представяше си как тя приключва и как Габриела и Зак се впускат в изпълнение на плана, докато той все още не е достигнал стартовата си точка. За щастие, гърмежи не се чуваха - само ехото от сирената и грохотът от излитащите изстребители.

Когато най-сетне достигна позиция Браво, се свлече в храстите, откъдето можеше да наблюдава широк периметър. Трябваше му около две минути, преди да успокои дишането си. Едва тогава застана в позиция за наблюдение.

Лежеше по корем и стискаше здраво карабината. Предните дни със Зак и Габриела разшириха малката естествена вдлъбнатина под оградата, откъдето сега можеше да се провре. Минутите се точеха бавно. Страхувал се бе да не закъснее, но ето че бомбардировката така и не започваше. „Какво става? Защо се бавят? Дано сражението горе в орбита не е твърде тежко за флота. Ами ако не успяват да вземат превес?“

За да се разсее за момент, реши да провери комуникациите си. Извади старфона и включи картата с плана. На нея ясно се виждаха двете стрелки, означаващи Зак и Габриела, които продължаваха да се намират на позиция Алфа, точно където ги беше оставил.

* * *

Силвия отвори очи. Острият виещ звук на сирената я извади от кошмарния сън. Пое си дълбоко въздух и усети тъпа болка в дробовете си – остатъчен ефект от последното изтезание, което бе понесла предния ден. Пищенето на сирената се връзваше в уморения ѝ мозък. Надигна се, усещайки болка при напрягането на всеки един мускул от тялото си.

Чу стенание от съседното легло. Мегън също се будеше, опитвайки да се надигне. Силвия срещна уморения ѝ поглед.

- Какво е това? Ново изтезание ли? Да не ни дават да спим... – Мегън едва имаше сили да шепти.

- Не знам, но е ужасно – каза също съвсем тихо Силвия.

Двете мъчително се надигнаха и в седнало положение вече можеха да гледат през прозореца какво се случва навън.

Явно не ставаше дума за изтезание. Зад стъклото се виждаха стотици аркусиански войници, бягащи под тревога. Бронирани машини и установки се местеха. Базата се привеждаше в пълна бойна готовност.

- Силви... те... Май нашите нападат?!

- Да, наистина! Това трябва да е! Базата е под тревога... освен ако пак не е някакъв мръсен номер на Монконк, с който иска да види как ще реагираме.

- О, изстребителите излитат! – каза почти възторжено Мегън. От прозореца им се виждаха сребристи стрели, изстрелващи се към небето една след друга.

- Ако битката действително е започнала – отговори Силвия, – то ние двете скоро или ще сме свободни, или мъртви.

- И двата варианта са за предпочитане пред настоящето ни положение! – каза Мегън, докато опитваше да се изправи на крака, за да вижда по-добре.

Глава 36

Огнен дъжд

Юлиян следеше напрегнато тактичeskия дисплей в командната зала на „Мадара“, заедно с първия офицер – командир Кристиан Едуардс, както и целия титулярен команден състав.

Усещаше го. Същия трепет в гърдите, същата напрегната възбуда – точно както преди осемнадесет години, в навечерието на решаващата битка със силите на Акзаман Гразър. Тогава младият адмирал предвождаше флота от флагманския кораб „Перперикон“, с Лао Ян като първи офицер.

В дните след жестоката атака на Хепсия хората около него изглежда болезнено свикваха с мисълта за собствената си уязвимост и приятелите, които изгубиха. Той не позволи духът им да падне, превръщайки се в основен вдъхновител на надеждите за предстоящата контраатака. Като опитен войн, преживял далеч по-тежки времена, знаеше, че войната често е съпътствана с много обрати и е от решаващо значение командващият да запази високия дух на бойците в случай на тежко поражение. Седми флот премина през трескава подготовка за предстоящата мисия в рамките на една седмица. Сега вече всичко бе зад гърба им и бяха готови да нанесат своя отговорен удар.

– Сър, след тридесет секунди ще прекосим граничната плоскост! – съобщи първият пилот.

– Поддържайте курса! – заповяда Юлиян.

Половин минута по-късно „Мадара“, заедно с цялата бойна група на Седми флот, прекоси границата между пространството на Земния съюз и на аркусианците. Още минута по-късно първият пилот отново съобщи:

– Засичам три сигнални маяка, сър! Няма как да не са ни забелязали, вече знаят, че сме тук.

– Унищожете маяците! Нека не им даваме възможност да ни наблюдават твърде дълго.

– Да, сър!

Две малки плазмени оръдия на „Мадара“ поразиха сигналните маяци на аркусианската система за ранно предупреждаване.

Измина още половин час, в който корабите от Седми флот напредваха с максимална скорост все по-навътре в Тъмния сектор.

– Никой не ни посреща. Това означава, че аркусианците чакат да наближим Хелена 9, за да се възползват максимално от огневите възможности на космическата станция и силите, базирани на самата планета – предположи командир Едуардс.

– Ще е трудна битка – отрони Юлиян. – Надявам се допълнителната защита, осигурена от метала на професор Клод, да върши работа!

– Сър, навлизаме в звездна система XQN7!

Това беше системата, в която се намиреше Хелена 9. Съвсем скоро щяха да осъществят контакт с врага.

– Засичаме масирана вражеска част на орбита около планетата, сър! Четири кръстосвача, пет разрушителя, множество по-малки съдове и бойната станция...

– Поддържайте атакуваща формация! – заповяда Юлиян. – Обявете червена тревога за целия флот! Нека всички изтребители да бъдат в готовност за излитане!

– Да, сър!

Големият тактичeskи дисплей в командната зала вече показваше ясна картина на вражеския флот. Заели позиции на орбита около Хелена 9, се виждаха аркусианските кораби, както и гигантската космическа станция.

През всички тези години след края на Голямата война, прекарани в пограничния район, Юлиян се надяваше никога повече да не види подобна гледка, но ето че кошмарите му отново се превръщаха в реалност. Бавно обходи с поглед вражеските кораби един по един. Пое си дълбоко въздух.

В момента, в който Седми флот навлезе в ефективния обхват на оръжията си, Юлиян даде заповед да открият огън по противника. На мостика се усети едва доловима вибрация, причинена от едновременното изригване на всички плазмени оръдия. От докинг-станциите на шестте кръстосвача като рояк пчели излетяха стотици изтребители. Батареите на кръстосвачите, разрушителите и фрегатите святкаха ослепително, а снарядите им оставяха безброй сияещи дири в пространството.

Аркусианските кораби не закъсняха да отвърнат на огъня. Събрали се на орбита стотици изтребители се впуснаха срещу налиташите ягуари. Огромната станция активира трите си свръхмощни оръдия, прицелвайки се в „Мадара“, „Дунав“ и разрушителя „Петрохан“. Подът се разлюля под краката на Юлиян, когато корабът беше поразен от плазмения снаряд.

– Докладвайте щетите!

- Сър, попадението беше в сектори 6.5, 6.6 и 6.7. Бронята е понесла сериозни щети, но няма вътрешно проникване, секторите са невредими!

Юлиян въздъхна с облекчение. Новата броня наистина помагаше.

- „Петрохан“ и „Дунав“ да се оттеглят малко по-назад, за да не понесат те следващия удар. Това важи и за нас, пилоти, нека се отдалечим!

- Да, сър!

Стратегията на Юлиян беше да използва ротация, за да не излага едни и същи кораби на поразяващата мощ на оръдията. Същевременно всички понасяха, макар и по-малки, щети вследствие на обстрела от останалите аркусианци. Бронята обаче се справяше добре. В първите десет минути от началото на сблъсъка нито един флотски кораб не се намираше в критично състояние.

Далеч по-кръвопролитна беше битката на изстребителите. Макар и да вземаха превес над противника, ягуарите понасяха много загуби. За първите десет минути бяха унищожени над тридесет изстребителя. Аркусианците обаче намаляваха с по-бързи темпове. Четвърт час след началото на битката, в пространството около Хелена 9 вече летяха много повече флотски изстребители, отколкото аркусиански.

Една част от ягуарите се заеха да преследват остатъците от вражеската ескадрила, другите атакуваха бойните кораби, увеличавайки по този начин огневата мощ на флота. За аркусианците положението не изглеждаше никак добре. Един от кръстосвачите им беше взривен и скоро съдбата му последваха два от разрушителите. Рискуваха да загубят цялата си флотилия и космическата станция да остане сама.

Силите на Гразър обаче явно нямаха намерение да понесат такава голяма загуба, затова решиха да преминат в отстъпление. Корабите им, заедно със станцията, напуснаха орбитата на Хелена 9 и се насочиха към вътрешността на аркусианското пространство.

Седми флот стоеше на първоначалната си позиция и скоро щеше да изпусне противника от обхват.

- Сър, ще се измъкнат! Какво да правим?

- До всички от Седми флот! - заговори Юлиян. - Първостепенна цел на тази операция е да унищожим вражеския потенциал за нови атаки. Нарещдам на всички кораби от Седми флот, с изключение на „Перперикон“, да се впуснат в преследване на врага. Стратегията ни остава същата: първо унищожаваме съпътстващата флотилия, а след това се захващаме със станцията.

- Да, сър!

- „Перперикон“, чувате ли ме?

- Да, адмирале! - отговори Лао Ян.

- Нарещдам ви да атакувате наземните съоръжения, които могат да представляват заплаха, след което да проведете десантна операция с цел установяване на контрол над повърхността на планетата, в зоната на аркусианската база! Първостепенна задача е откриване и евакуиране на евентуални оцелели пленници.

- Да, сър!

Юлиян стисна зъби. Беше се надявал, че аркусианците имат нещо достатъчно важно на Хелена 9, за да са готови да го бранят до смърт. Така щеше да му е по-лесно едновременно да унищожи станцията и вражеския флот, след което да се заеме с прочистване на планетата и спасяване на отвлечените кадети. В момента се налагаше да предприеме рисковано преследване все по-дълбоко във вражеска територия, поверявайки Хелена 9 единствено на Лао и „Перперикон“.

* * *

- Готови ли са резултатите от сканирането на повърхността? - попита Лао.

- Да, сър, и те съвпадат с последните данни на разузнаването. Имаме една голяма военна база на планетата.

- Можем ли да сме сигурни в предназначението на базата?

- Големите структури представляват индустриални комплекси. Със сигурност тук са се произвеждали изстребителите и корабите, с които се бихме. По всяка вероятност компонентите за космическата им станция също са създадени тук. Освен това имаме множество военни обекти, като казарми и наземни плазмени оръдия. За съжаление, една част от сградите са с неясно предназначение. Всяка една от тях може да е мястото, където държат нашите пленници.

- Добре, започнете плавно навлизане в атмосферата! Атакувайте производствените обекти и целите с ясно военно предназначение. Сградите с неясна функция ще бъдат претърсени от десантните части.

- Да, сър!

След тези думи Лао пожела да го свържат с майор Мартин Зафиров, който щеше да командва пехотинците по време на сухопътната им операция на Хелена 9.

- Майоре, чувате ли ме?

- Да, сър, чувам ви съвсем ясно! Моите момчета са по местата си в страйкърите и очакваме да ни спуснете на планетата, където да разкажем играта на тия грозници.

- Сигурно вече сте разбрали, но все пак държа да ви кажа. Единствено на вас и вашите момчета разчитаме. Няма да има десантчици от другите кръстосвачи, само ние сме. Трябва да претърсите доста широк периметър, който може да е пълен с капани и засади. Страйкърите ще ви осигурят въздушна поддръжка, но все пак очаквайте сериозна съпротива! Не можем да унищожим всичките структури на повърхността, защото в някоя от тях може да се намират нашите кадети. Така че ще трябва да ги претърсите една по една.

- Не берете грижа, адмирале! Ако трябва, няма да оставим необърнат камък на цялата планета, но ще си намерим кадетите!

* * *

Това бяха най-дългите мигове в живота на Алекс. Имаше чувството, че стои в храста, стиснал карабината в ръка, вече повече от час. Когато погледна за пореден път часовника на старфона си, установи, че са минали едва седем минути. Сетивата му бяха изострени до краен предел. Усещаше всеки повей на вятъра, всеки шум от потрепващо листо. Какво ли се случваше там горе? Дали флотът удържаше победа над аркусианците, или отстъпваше?

Отговорът най-сетне дойде под формата на ярка светлина, падаща от небето. Първият плазмен снаряд се разби в средата на аркусианската база и избухна във фонтан от пурпурни, бели и жълти пламъци. Ударната вълна изстреля бетонни и метални отломки във всички посоки. На Алекс му се стори, че сред хвърчащите парчета вижда тяло на войник, размахващ безпомощно крайниците си.

Долу в аркусианската база настъпи същински ад, когато плазмените снаряди заваляха като градушка. Алекс инстинктивно се оттегли назад, прикривайки се зад по-едър камък. Слухът му едва понасяше грохота от безбройните експлозии. За момент се зачуди възможно ли е живо същество да оцелее под тази канонада, но отговорът дойде съвсем скоро. Плазмените оръдия в базата откриха огън право нагоре към невидимия противник.

Когато превъзможна първоначалния шок, Алекс изпита съмнения за успеха на собствената си мисия. Опита се да пробие с поглед през гъстия дим и му се стори, че сградата на затвора също е засегната. Стрелбата изглеждаше напълно безразборна. Ами ако заповедите бяха да се унищожи напълно аркусианската база? Ако флотът не смяташе за вероятно да има оцелели хора и просто искаше да изпепели всичко? Ако кадетите, включително Силвия, бяха обречени да изгорят под този огнен дъжд, а той, заедно с Габриела и Зак - да останат на Хелена 9 завинаги?

Погледна към комуникационния трафопост, който беше целта му. Ако снаряд уцелеше трафопоста, с мисията му бе свършено. Никога нямаше да се свърже с флота и това можеше да реши съдбата на всички. Спомни си думите на Зак при никакви обстоятелства да не започва операцията, преди бомбардировката да е приключила, но нямаше време за чакане. Не можеше да си позволи затворът или трафопостът, или и двете, да бъдат унищожени.

За миг зарови лице в дланите си. Рискът беше огромен, но в крайна сметка реши да го поеме. Хвана с една ръка карабината, провря се под оградата на базата и се втурна напред към трафопоста.

Попадна в епицентъра на кошмар. Снарядите валяха като градушка, взривявайки се навсякъде около него. Веднъж ударната вълна го изгласка и той се стовари по очи в калта. Нужни му бяха няколко секунди, за да се опомни, след което отново грабна карабината и продължи да тича към комуникационния трафопост. Погледът му се размъташе от гъстия дим, но не изпускаше целта, дори когато пропадеше или прескачаше кратерите от снарядите.

Най-накрая стигна до трафопоста и се облегна на стената му. Знаеше, че тя му дава измамно чувство за безопасност. Прикриваше го от хвърчащите осколки, но самият трафопост представляваше мишена и можеше да бъде поразен всеки момент.

Пое си дъх и рязко отвори вратата. Вътре пред комуникационния пулт стояха двама аркусианци, които го изгледаха стреснато. Светкавично натисна спусъка и усети как карабината вибрира в ръцете му. Помещението се изпълни от тътена и миризмата на изстрелите, цевта святакаше, плазмените куршуми разкъсваха телата на враговете и те потръпваха в предсмъртна агония.

Пълнителят свърши и изстрелите секнаха; мъртвите аркусианци се свлякоха на пода. В тясното помещение се виеше дим. Навсякъде имаше петна от кръв. За миг Алекс остана прав и задъхан, все още натискащ с всички сила спусъка на карабината. Опомни се и затвори вратата на трафопоста. Приблужи се към оплискания с кръв пулт и започна да го разучава.

Символите на екраните и бутоните бяха аркусиански, но принципното устройство на апаратурата приличаше

на това, което използваша и хората. Като пилот, имаше опит с комуникационната техника и знаеше, че трябва да накара усилвателя и антената да започнат да препредават сигнала от неговия старфон, като синхронизира честотите им. Лесно разбра откъде се прави настройката, но символите, показващи цифрите на дисплея, оставаха неразбираеми. Ето защо използва старфона си, за да измери честотата на приемащата антена. Така вече можеше да направи съответната настройка и двете честоти да съвпаднат. Тогава комуникационният пункт щеше да препредава излъчването на старфона му на същата честота, но усилен многократно. По всяка вероятност, ако старфонът на баща му се намираще някъде в орбитата на планетата, щеше да позвъни.

Алекс трескаво потърси номера в менюто и го набра. Изминаха няколко напрегнати секунди, в които устройството се опитваше да се свърже. Отвън продължаваха да се чуват мощните експлозии, тънките метални стени на трафопоста се тресяха. Потта се стичаше по челото на Алекс. Всеки следващ взрив можеше да помете него самия.

Устройството отказваше да се свърже. След двадесет секунди се изписа съобщение, че търсеният номер е извън обхват.

- Не! - извика Алекс и трескаво пренабра цифрите.

Беше сигурен, че баща му ще ръководи операцията. В момента „Мадара“ трябваше да се намира наблизо, просто нямаше как да е иначе!

След като опитът за установяване на връзка се провали отново, в главата на Алекс запрепусаха всякакви ужасяващи мисли. „Дали антената препредава сигнала достатъчно силно? Ами ако е повредена? Ако бомбардировките създават твърде големи смущения? Ако настройките на честотата не са правилни?“

Алекс продължаваше да набира. Знаеше, че не се ли свърже, е обречен. Всеки момент някой снаряд щеше да унищожи комуникационния пункт или аркусианците щяха да нахълтат и да го убият. Трябваше да получи отговор!

Пръстите му препускаха по дисплея на старфона.

* * *

- Сър, засичаме странна емисия от един аркусиански комуникационен пункт в периферията на базата им - съобщи вторият пилот.

- Кое е особеното на тази емисия? - Лао се зачуди какво толкова важно може да накара пилота да отвлече вниманието му от ръководенето на бомбардировката.

- Честотата съвпада с тази на старфоните, сър. Ако не идваше от антената на аркусианския пункт, бих се заклел, че някой се опитва да се свърже с нас по старфона си.

Лао се замисли. Какъв беше шансът някой от пленените кадети да е успял да запази старфона си и сега да се опитва да се свърже с флота? Разбира се, вероятността това да е аркусиански капан беше много по-голяма.

- Аркусианците сигурно са разшифровали честотите на най-употребяваните ни средства за комуникация. Нека да видим какво искат да ни кажат. Свържете ги с нас! - заповяда той.

- Да, сър!

Вторият пилот прихвана честотата и я свърза с комуникационната конзола на „Перперикон“. Изумлението на целия екип беше пълно, когато на главния дисплей се показа лице на земен кадет, но най-шокиран остана Лао, тъй като той единствен го познаваше лично.

- Сър? Вицеадмирал Ян, това вие ли сте? - попита учудено Александър Стаматов. Изглеждаше силно притеснен и току се озърташе зад гърба си.

- Алекс? Какво става? Ти ли си наистина?

- Опитях се да набера номера на баща ми, сър. Защо не отговаря?

- Баща ти не е тук, момчето ми, той в момента изпълнява друга задача. Каж ми: как е името на огнения клуб, в който и двамата сме членували?

Всички в командната зала се втрещиха. Алекс също се облеци в първия момент. Лао съзнаваше, че въпросът му звучи нелепо, но имаше пълното основание да подозира, че това е някакъв аркусиански трик, и искаше да се увери, че говори с истинския Алекс.

- „Инсиниум“, сър! Вие лично ни дадохте позволенията да го кръстим така.

- Чудесно! Каква е ситуацията на терен, младежо?

- Сър, аз, Габи и Зак успяхме да избягаме и да подготвим план за евакуация на кадетите, тъй като знаехме, че флотът ще дойде за нас. Изпращам ви подробна дигитална карта на района с местонахождението на затвора.

Имате честотите на трите ни старфона, така че ще можете да ни разпознавате като приятелски единици.

- Адмирале, свалихме дигиталната карта. В момента я сканираме за зловреден софтуер, след секунди ще можем да я ползваме! - обади се офицерът по сигурността.

- Добра работа сте свършили! Десантът ще започне след минути, а на вас тримата ви препоръчвам да се прикриете, докато битката приключи.

- Да, сър!

* * *

Алекс взе старфона си и прекъсна връзката. Знаеше, че е опасно да остава още в трафопоста, но нямаше намерение да послуша Лао Ян и да се скрие до края на сражението. Сега работата му беше да се присъедини към Габриела и Зак.

Изхвърли празния пълнител на карабината и зареди резервния. Изскочи от трафопоста. Навън бомбардировката почти беше спряла. Тук-там се чуваха експлозии, но мощната канонада секна. Допълнителните мишени, обсъждани в плана, бяха унищожени от плазмените снаряди на „Перперикон“, така че Алекс реши направо да се насочи към сградата на затвора.

Погледна картата на старфона си и видя, че в този момент Зак и Габриела се спускат от позиция Алфа. По план и тримата трябваше да изчакат края на бомбардировката, преди да напуснат позициите си. Той обаче тръгна предварително и затова сега щеше да се присъедини към тях в евакуирането на пленените кадети.

Алекс тичаше и се прикриваше сред развалините. На няколко пъти успя да се промъкне покрай групи аркусиански войници, които също тичаха в неизвестна посока.

Скоро допря гърба си до бетонната стена на затвора. Забеляза, че вторият етаж на сградата е пострадал от попадение на плазмен снаряд. В корпуса зееше пробойна с неправилна форма, от която стърчаха стоманени арматури. Алекс силно се надяваше точно там да не е имало пленници.

Провери отново положението си на електронната карта, за да се увери, че чака Зак и Габриела на правилното място. Намираще се на позицията, отбелязана като „Чарли“, точно както се бяха разбрали. Двете стрелки с имената на Габриела и Зак бързо се приближаваха.

След по-малко от минута различи силуета на Габриела, прескачаща отломките и кратерите, а зад нея се движеше едрата фигура на Зак. Двамата притичаха запъхтени до него.

- Добре ли си, Алекс?! - Габи го прегърна така силно, сякаш бе смятала, че го е загубила завинаги.

- Да, добре съм! Успях да се свържа с флота!

- Много си тъп, щяха да те убият! Казах ти да изчакаш бомбардировката да спре! - срязва го Зак.

- Не можех да чакам! Ако бяха поразили затвора или комуникационния център...

- Добре, после ще се обясняваме. Трябва да намерим начин да проникнем в затвора!

- Успя ли да се свържеш с баща си? - попита Габриела.

- Не, но се свързах с вицеадмирал Ян. Той ръководи операцията.

- Значи разчитаме на „Перперикон“ да свърши трудната работа, както винаги! - възкликна Зак.

- Внимавай! - извика Габриела.

Тя светкавично извади стрела от колчана на гърба си и опъна тетивата. Стрелата излетя в посоката, от която идваха двама едри аркусиански войници, и отскочи от бронята на единия.

Алекс и Зак бързо залегнаха в най-близкия кратер и откриха огън с карабините си. Единият аркусианец не можа да избяга и беше повален от изстрелите, но другият се скри зад преобърнат бронетранспортър. Завърза се престрелка. Алекс и Зак знаеха, че не разполагат с много мунитии. Аркусианецът обаче имаше добро прикритие и скоро щеше да извика подкрепления. Положението изглеждаше отчайващо.

Изведнъж Алекс забеляза, че Габриела я няма. Внимателно подаде глава... и я видя. Тя бе обходила противника по фланга и сега се намираще до трупа на първия аркусианец. Застанала на открито, в много уязвима позиция, тя вдигна карабината му и я насочи към оцелелия войник. Той не очакваше атака от тази посока и изстрелите го повалиха.

Габриела се приближи до него и взе резервните пълнители от снаряжението му. Така вече и тримата бяха въоръжени.

- Страхотен изстрел, трябваше да станеш пехотинец! - каза Зак.

- Така мислиш, защото не си ме виждал да пилотирам!

- Слушайте, аркусианците в момента са доста ангажирани, но все пак могат скоро да разберат, че сме тук, затова нямаме време за губене! - започна да обяснява Зак. - Трябва бързо да проникнем в затвора и най-лесният начин е, като разбием някой от прозорците.

Останалите го слушаха напрегнато.

- Прозорците вероятно са от бронирано стъкло, но ако стреляме едновременно и тримата, има шанс да разбием някой от тях!

Те се прицелиха в най-близкото стъкло и откриха огън. Искрящата плазма отскачаше от гладката повърхност като огнен фонтан. Алекс се притесняваше, че единственият му пълнител ще свърши, но скоро забеляза, че по прозореца се образува пукнатина. След това пукнатините станаха много. Когато пълнителите на трите карабини се изпразниха, стъклото изглеждаше като гъста паяжина.

Зак добута до стената един голям бетонен блок, изхвърчал от взривена наблизо постройка, и се покачи до нивото на прозореца. След като погледна внимателно вътре, извика:

- Хей, това са приятелят ти Джери с още няколко кадети!

- Вярно? - извика възторжено Алекс. - Можеш ли да разбиеш прозореца?

Зак заблъска с приклада на карабината си по напуканото стъкло, което поддаваше и скоро хлътна. Той скочи в килията. Габриела го последва.

Преди да се качи, Алекс притича до трупа на втория аркусианец и грабна карабината му. След това се покатери на бетонния блок, прехвърли се през перваза и се озова на пода в килията. Там Зак и Габриела вече се прегръщаха с приятелите си от „Перперикон“. Джери и останалите изглеждаха слаби и измъчени, облечени в окъсаните пижами, с които бяха заловени. Усмивките им обаче бяха щастливи.

- Какво е тактическото положение? - попита Зак, който очевидно нито за миг не забравяше, че са по средата на важна мисия.

- Това място е наполовина затвор, наполовина лаборатория за експерименти! - сбърчи нос Джери. - На първия етаж, където се намираме в момента, са килиите. Като излезем през тая врата, в дъното на коридора се намира залата, откъдето наблюдават надзирателите. Оттам можем автоматично да отключим всички килии.

- В момента аркусианците са заети да защитават базата си от десанта на Седми флот, затова не очаквам да срещнем сериозна съпротива! - каза Зак.

- Да, иначе те вече щяха да са тук - обясни едно от момчетата.

- Значи трябва да превземем контролната зала, за да отключим всички врати, след което да изведем кадетите към точка Делта, откъдето ще се извърши изтеглянето! - заключи Зак с все така решителен тон.

- Не е толкова просто - намеси се отново Джери. - Горے на втория етаж, където по принцип са лабораториите, държат двама „специални“ затворници.

- Познаваш ли ги? - попита бързо Габриела.

- Да, веднъж имах нещастieto да участвам в експеримент заедно с тях - отговори Джери и по лицето му пробяга болезнен тик. - Това са Силвия и Мегън.

Зак и Алекс се спогледаха.

- Ще трябва да спасим и тях! - заяви твърдо Зак.

- Не познавам добре секцията, в която се намират те. Бил съм само веднъж.

- Добре, нека първо се захванем с превземането на контролната зала - каза Зак и насочи плазмената си карабина към механизма на вратата. След като го поразил с един изстрел, той хвана двете плъзгащи се крила и ги разтвори.

Джери ги поведе по коридора към контролната зала. Мястото изглеждаше пусто. Алекс очакваше всеки момент иззад ъгъла да изскочи взвод аркусиански пехотинци, но това не се случи. Когато стигнаха до контролната зала, тя също беше изоставена.

- Май всичките им сили са изпратени да посрещнат нашите пехотинци - отбеляза Алекс.

В залата имаше огромно табло с десетки бутони. Габриела натисна един от тях и в дъното на коридора изщрака някакъв механизъм. Всички заблъскаха по копчетата, а коридорът се изпълни от звуците на отключващи се килии. Скоро започна да се чува и глъчката на освободените кадети.

Алекс, Зак, Габриела и Джери напуснаха контролната зала и се присъединиха към радостното множество. Пленниците изглеждаха в окаяно състояние, облечени в дрипи, много от тях имаха рани от изгаряния или удари. Скоро стана ясно, че в килиите са останали доста кадети, които са толкова пострадали, че не могат да ходят сами.

- Габи, трябва да се организира евакуацията! Направи така, че двама здрави кадети да носят по един пострадал. Аз и Алекс трябва да се качим на втория етаж и да открием Мегън и Силвия.

- Разбрано! - отговори Габриела. - Хайде, Джери, имаме доста работа за вършене!

- Веднага! - извика Джери с ентузиазъм.

Алекс и Зак нарамиха карабините си и забързаха по коридора. Пътном десетки кадети ги спираха и ги поздравяваха. Алекс беше потупан по рамото от Кобе Лий, Ай Юмико от неговия отбор го прегърна, Матю Хайърс също му стисна ръката.

Вече отдалечавайки се, до слуха им достигна ясният глас на Габриела:

- Да, точно така. Вие двамата ще го носите, защото не може да ходи сам... Ти стой спокойно, сега ще намеря някой да те подпира, докато ходиш. Всички, които могат да носят, да се наредят ето там! Хайде, нямаме време! Джери, преброй колко точно хора не могат да се движат изобщо и колко се нуждаят от един, който да ги подкрепя!

Последният експеримент

Силвия излетя от леглото си, когато цялата стая се разтнесе от оглушителна експлозия. Чу се звук от срутване. Библиотеката падна с трясък и десетки книги се разпиляха по пода. Мегън също се намери на земята, погледът ѝ трескаво обхождаше бъркотията, а дишането ѝ бе учестено.

- Тези от флота са избрали интересен начин да ни спасят! - възнеговува Силвия, докато се изправяше.

- Ами ако не знаят, че сме в тази сграда?! - предположи Мегън. - Ще ни избият! Пак е по-добре от това да останем в плен и този извратеняк Монконк да си играе с нас...

- Виж! - възкликна Силвия, сочейки към вратата.

Двете механични крила стояха открехнати. Изглежда експлозията беше повредила механизма.

- Дали можем да ги мръднем? - попита Мегън, поставяйки пръсти в отвора.

Силвия забрави за умората и болката в мускулите и започна да дърпа другото крило. Макар и бавно, вратите се поместваха. Босите крака на момичетата се приплъзваха по пода, докато се мъчеха да помръднат металните плоскости. Всеки милиметър костваше огромни усилия, но носеше надежда за свобода.

Навън продължаваха да се чуват ужасяващи експлозии от падащи плазмени снаряди и изстрелите на аркусианската противовъздушна артилерия. Понякога подът вибрираше, когато попадението беше твърде близо до затвора.

- Мисля, че е достатъчно! - каза Силвия.

С усилие се провря през тесния процеп между вратите. Мегън я последва и двете се озоваха в мрачен циментов коридор. Веднага ги побиха тръпки, защото по пода се стичаше студена вода. Някъде в далечината се чуваше шуртене, вероятно от спукана тръба. Електричеството беше прекъснато и единствената светлина влизаше през малък прозорец в дъното на коридора.

Експлозиите продължаваха да къртят отвън. Двете ходеха бавно, плътно една до друга. Оглеждаха се много внимателно. Донякъде познаваха етажа: бяха минавали по тези коридори и знаеха какви ужасяващи инсталации има зад почти всяка врата. Стараеха се да не вдигат шум, докато краката им джапаха в студените локви.

- Мислиш ли, че сградата е изоставена? - прошепна Мегън.

- Досега не сме срещнали никой от охранителите. Може би всички са изпратени да участват в защитата на базата.

- И аз на това се надявам...

Целта им беше да намерят стълбище. Нямаше как да напуснат затвора, без първо да слязат на долния етаж. Скоро обаче попаднаха в част от сградата, която не познаваха. Напредваха бавно, несигурни какво ги чака зад ъгъла на поредния коридор. Някои от вратите зееха отворени, разкривайки празни лаборатории и кабинети. Навън интензитетът на експлозиите сякаш намаляваше.

- Спират бомбардировката! Това означава, че повечето стратегически цели са поразени и сега предстои десантът на сухопътните части - заключи Мегън.

- Много добре се ориентираш!

Този глас се връза като сноп ледени игли в ушите на Силвия. Момичетата се извърнаха като попарени.

В края на дългия, мрачен коридор се виждаше силует, закриващ единствения прозорец. Силуетът държеше в ръката си някакво оръжие, подобно на карабина, но с по-особена форма. Силвия трепна. От стаята си бе наблюдавала как го тестват върху другите кадети. Ако не грешеше, това оръжие стреляше на разстояние около петдесет метра с електрически заряд, подобен на мълния.

Като подплашени животни Мегън и Силвия се втурнаха в обратна посока. Между тях и Монконк имаше двадесетина метра и единственото, на което Силвия се надяваше, е той да не уцели при първия си изстрел.

Краката им обаче шляпаха във вода, която изпълваше целия под. Монконк дори не трябваше да се цели, той насочи мълнията надолу и електрическият заряд се разпространи със светкавична скорост по водата. Аркусианецът изглежда носеше изолиращ костюм, но двете момичета бяха боси. Силвия усети как за части от секундата токът преминава от глезените през цялото ѝ тяло. Болката мигновено я повали на земята. Продължи да се тресе, докато токът не престана. След това няколко секунди не можеше да помръдне нито един от мускулите си. Дори не можеше да диша.

Първоначалният ефект от шока започна бавно да отминава и тя с усилие си пое въздух. Гръдният ѝ кош пареше. Крайниците ѝ все още стояха парализирани, когато видя сянката на Монконк да надвисва над нея. Помисли си, че това е краят. Сега той щеше да насочи оръжието си и да я довърши, а тя лежеше напълно безпомощна на мокрия под.

Веднага си спомни думите му: „Не си правете илюзии, вие няма да напуснете живи това място...“. Но ето че флотските пехотинци вече напредваха в периметъра на базата, отвън се чуваха откоси на плазмени карабини. „Така че – мислеше си Силвия – на Монконк му остава само едно. Да не допусне да ни открият живи.“

Тя затвори очи. Чуваше до себе си Мегън, която си поемаше въздух на пресекулки.

– Няма страшно, зарядът не беше настроен да убива – проговори Монконк с типичния си спокоен и делови тон, както когато се намираха в лабораторията.

Силвия мразеше този глас, защото безстрастно изречените думи обикновено водеха до изключително болезнени мъчения. Сега обаче прозвуча като отмяна на смъртна присъда. Какво смяташе да прави с тях?

– Може би водата леко усили ефекта на електрическия ток, ще го впиша в доклада си за тестването на прототипа. Съжалявам, ако това ви е създадо излишно физическо неразположение.

– Върви... по дяволите... скапаняк! – изхрипа Мегън.

– А сега, момичета, и аз бих се радвал да продължим да си бъбрим, но времето ни притиска. Имаме да свършим още една важна работа, така че ще ме извините, ако процедирам малко по-грубо.

Монконк преметна карабината през рамо и започна да влачи двете момичета за косите по мокрия под на коридора. Силвия, която вече си възвръщаше част от подвижността, държеше с две ръце косата си, за да намали болката, като същевременно риташе с крака, стремейки се повече да върви, отколкото да се влачи.

Преминаха през врата в помещение, където ги огря дневна светлина. Силвия изпъшка, когато Монконк най-сетне я пусна и тя се свлече на пода. Озърна се с премрежен от сълзи поглед. В края на помещението стената и част от тавана липсваха. Явно тук беше ударил плазменият снаряд, който уцели сградата. На едно място от тавана стърчеше тръба, пръскаща вода в различни посоки.

Монконк повдигна Мегън така, че да застане права. След това пусна косата ѝ и я хвана за ръцете, опитвайки се да ги заключи във висящите от тавана окови. Мегън се съпротивляваше с все сила. Силвия лежеше на пода, а по лицето ѝ капеше ледена вода. Видя парче откъртен бетон на половин метър от себе си. Знаеше, че има само няколко секунди, преди Монконк да се е справил с Мегън. Това беше шансът им. Леко се надигна, пресегна се и обхвана с две ръце камъка. После се изправи и колкото ѝ позволяваха силите, замахна.

Монконк парира удара с една ръка, а с другата ѝ нанесе безмилостен плесник. Тя отлетя назад, а ушите ѝ писнаха. Просна се на пода, чувствайки се почти толкова зашеметена, колкото и от електрическия шок.

– Добър опит! – каза насмешливо Монконк. – Едно трябва да ви се признае на хората: не се отказвате лесно.

Силвия усещаше вкуса на кръв в устата си. Аркусианецът я повдигна и заключи китките ѝ за висящите от тавана вериги. За последните дни много пъти се беше озовавала в това положение. Инстинктивно стъпи на крака, защото знаеше, че ако остане да виси само на китките, скоро болката ще стане непоносима. Спуканата тръба обливаше нея и Мегън със студена вода. „Сигурна, съм че този изрод не е избрал мястото случайно, но какво крои?“

Имаше едно хубаво нещо: през отвора в стената и тавана нахлуваше свеж въздух, макар и примесен с дим от битката навън. Силвия предпочиташе пушеците и вятъра пред мъртвешката задушна атмосфера на затвора, в който ги държаха.

– Знам, че нямаме много време, момичета, но ще ви обясня последния ни експеримент. Имам добра новина за вас: тук наблизо са вашите мъжкарки.

– Какво? – попитаха и двете в един глас.

– Точно така, Зак и Алекс, двамата млади самци, с които се чифтосвате, са тук.

– Откъде знаеш с кого се...

– Разпитах и другите кадети за вас. Някои бяха много словоохотливи, особено с нужната стимулация. Знам много повече за живота ви, отколкото подозирате.

– И искаш да кажеш, че са тук? – попита с престорено недоверие Силвия.

„Да, скапаняко – препускаха мислите ѝ. – Много добре знам, че Алекс, Габи и Зак се крият някъде наоколо.“

– Да, нахълтаха на първия етаж, щом атаката започна, за да спасят своите приятели и най-вече вас двете. Вече би трябвало да са установили, че долу ви няма, и някой им е казал, че сте тук. Сега те са някъде наоколо, въоръжени със своите карабини, и се опитват да ви намерят. Колко трогателно! Героят, опитващ се да спаси красавицата, която е в беда. Тази нелепа история присъства в цялата човешка история от най-древните произведения – засмя се Монконк. – Колко сте недорасли и елементарни! Сякаш, освен ако няма силен недостиг на женски животът на една е от такова голямо значение. Типично за примитивните цивилизации е да отделяте такова голямо значение на чифтосването, при все че единственият му смисъл е да увеличава числеността на популацията.

Силвия и Мегън само го изгледаха с погнуса. Той продължи:

- Тъй като нямаме много време, не смятате ли, че е редно да помогнем малко на Александър и Закъри да намерят своите... „любими“?

При иронията в последната дума Силвия гневно дръпна веригите, които държаха ръцете ѝ.

- Позволявам ви да ги повикате! - завърши Монконк.

Момичетата мълчаха.

- Хайде, давайте! Викайте: „Алекс, Зак, тук сме, помощ, спасете ни, помощ!“.

- Няма да ти играем по свирката! - процеди Мегън.

- Разочарован съм! Нищо ли не научи от съвместната ни работа досега? Знаеш, че никога не ви моля за нещо, което не мога да ви принудя да направите.

Те продължаваха да мълчат.

- Щом като не искате да викате, ще попеете. Знаете ли, че някои видове привличат индивиди от противоположния пол чрез изпълняване на различни песни? Да видим дали при вас ще свърши работа.

Монконк настрои нещо на пушката си, след което изстреля заряд към водата по пода. Електричеството потече по телата на двете момичета и ги разтресе. Отначало Силвия стискаше зъби, но болката беше прекалено силна. От устата ѝ излезе отчаян писък.

Монконк активираше електрошока на кратки почивки. Писъците на двете момичета отекваха по празните коридори на затвора.

- Чу ли това?! - попита Зак.

Спряха и се заслушаха. Тъкмо бяха изкачили стълбището и се намираха в мрачен коридор с голи бетонни стени. Крачеха бавно, държейки карабините си насочени и готови за стрелба. Чуваше се едва доловим звук от стъпките им във водата на пода. А отнякъде се носеше ехото на пронизителни женски писъци.

- Мисля, че познавам гласа на Силвия... - прошепна Алекс.

- Така е, другата е Мегън! Те двете са, какво им причиняват, за Бога?!

- Може да е клопка! Трябва да сме внимателни - предупреди Алекс, макар че никак не му се искаше да бъде внимателен. Желаше повече от всичко да се затича, да открие откъде идват писъците и собственоръчно да изкорми виновника за тях.

Зак вероятно се чувстваше по същия начин, но двамата се владееха достатъчно, за да не действат глупаво. Продължиха внимателно и методично да проверяват всяка отворена врата и всеки ъгъл. При завоите на коридора бяха особено предпазливи, защото не знаеха какво се крие зад тях.

Писъците се чуваха все по-ясно, приближаваха се. Скоро започна да се долавя и характерният звук от бръмчене на електрически искри.

- Чуваш ли това? - попита Зак. - Май е електрошок.

- Гадни копелета! Само да установим визуален контакт и ще им пратя по един право в черепите!

- Ще трябва да се наредиш на опашката...

Те се приближаваха все повече. Скоро във водата на пода започнаха да прескачат електрически искри. За щастие, двамата бяха обути във флотски ботуши, които ги предпазваха.

- Зад тази врата е!

Двамата притиснаха гърбове до стената. От откритата врата се чуваха ясно писъците на момичетата и пращенето на електрическите искри. За Алекс беше изключително трудно да не мисли за страданието на Силвия, а да се съсредоточи върху тактическото изпълнение на мисията си.

- Слушай, Алекс, аз ще нахлуя пръв, ти си плътно зад мен! Аз се обръщам надясно и покривам десния периметър, ти - левия. Стреляме по всичко, което не е Мегън и Силвия.

- Разбрано! - прошепна Алекс.

Зак застана плътно до ръба на вратата, Алекс стоеше зад него. Когато бяха готови, Алекс стисна рамото на Зак, което беше сигналът, и двамата нахлуха в помещението.

То представляваше широка зала с няколко бетонни колони. Външната стена и част от тавана липсваха. По пода бяха посипани бетонни отломки. В средата на помещението бяха застанали Мегън и Силвия с ръце, вързани за вериги, падащи от тавана. До тях стоеше един-единствен аркусианец със странно оръжие в ръка и маска на лицето.

При появата им аркусианецът пъргаво отскочи встрани. Двамата откриха огън, но той се скри зад една от колоните.

- Мисля, че го уцелих! - извика Зак.

В този момент отсреща се показва оръжието и отвърна на огъня. Двамата на свой ред отскочиха и намериха прикритие зад две от колоните.

- Добре, само един е, ще се справим! - извика Зак.

- Момчета... бягайте... това е капан! - чу се гласът на Мегън.

- Махайте се! Оставете ни! - извика и Силвия отчаяно.

- Какво говорят?! - уплашено попита Алекс и срещна също толкова озадачения поглед на Зак.

Това обаче беше нищо в сравнение с изненадата, когато аркусианецът ги заговори с човешки глас:

- Колко драматично! Колко трогателно!

- Какво по дяволите... - извика Зак.

- Това не е маска, сигурно носи дигитален преводач!

- Много добре, Алекс! - чу се отново гласът в другия край на помещението.

- Откъде знаеш името ми?!

- Знам доста неща, нали това ми е работата. А моето име е Афтарон Монконк. Драго ми е!

- Момчета, махайте се! - продължаваха да викат Силвия и Мегън.

- Сега бих ви препоръчал, ако не искате да убиете женските си, да не стреляте по мен.

- Ха! И защо да не го правим? - попита предизвикателно Зак.

- Виждате ли това?

Монконк излезе иззад прикритието, държейки оръжието си високо вдигнато. На върха му играеше електрическа искра с характерното прашене. Зак и Алекс насочиха карабините си към него, но не посмяха да стрелят.

- Досега просто си играех - каза Монконк. - Но в момента е настроена на максимална мощност. Ако ме застреляте, ще падне във водата и електричеството ще изпържи за секунди приятелките ви.

- Копеле! - извика Зак.

- Сега излезте малко по-напред, за да се виждаме по-хубаво. Все пак е учтиво да можем да се гледаме в очите.

Момчетата не помръднаха от позициите си. Знаеха, че аркусианецът може да стреля по тях, когато си поиска, но те не могат да му отвърнат.

- Не ме карайте да повтарям! - Монконк приближи оръжието с прескачащата искра до лицето на Мегън.

Виждайки това, Зак и Алекс напуснаха прикритията си и излязоха напред, като продължаваха да държат врага си на прицел.

- Чудесно, а сега пуснете карабините си, те само ще ни пречат.

- Не го слушайте! - извика Силвия.

- Няма смисъл да ги държите, момчета - каза подигравателно Монконк. - Положението е, както казвате вие, хората... „шах и мат“. - И той доближи искрата само на няколко сантиметра от кожата на Мегън. Тя се присви назад.

Чу се звук от плискане на вода. Алекс беше хвърлил карабината си на земята и напълно невъоръжен направи две крачки напред.

- Побърка ли се?! - извика Зак, който панически стискаше оръжието си.

- Пръсни му мозъка, Зак! - изкрещя отчаяно Мегън.

С треперещи ръце Зак вдигна карабината и се прицели.

- Интересно как ще свърши всичко - каза със спокоен, но предизвикателен тон Монконк.

- Не стреляй, Зак! - каза Алекс. - Нали не искаш да я убиеш? - И той погледна към Мегън.

Зак стоеше все така сковано, с насочена карабина.

- Какво искаш? – попита Алекс, гледайки към аркусианеца. – Ако желанието ти беше просто да ни убиеш, имаше достатъчно възможности досега...

Гласът му беше спокоен, почти приятелски. Направи едва забележима крачка напред.

- Тая работа няма да се реши с приказки, Алекс! – извика Зак.

Двете момичета гледаха напрегнато случващото се.

- Винаги съм мислил, че си по-умният, Алекс. Не ме разочарова! – отговори Монконк. – Това, което искам, е да изучавам човешката природа. Вашите реакции и поведение. И точно това правя в момента. Последният ми, върховен експеримент.

- Какъв е смисълът от експеримента, като в края му ще си мъртъв? – попита също така спокойно Алекс.

- Ха, всичко се записва, Алекс! Не бъди наивен! Какво като умра? Данните от този експеримент и в момента се пращат кодирано към централата на аркусианците.

- И не ти пука, че няма да си жив, за да видиш резултата от работата си? – попита презрително Зак.

- Не, Закъри, ние, аркусианците, не сме пленници на собственото си его като вас, хората. Какво значение има дали ще видя резултатите? Единственото, което има смисъл, е, че съм помогнал за издигането и величието на аркусианската раса!

- Добре тогава, нека довършим експеримента! – благо каза Алекс, правейки още една малка и небрежна крачка напред. – Ние няма да стреляме. Не бихме наранили Мегън и Силвия. Зак няма да пусне оръжието си, но няма и да натисне спусъка, докато животът им е в опасност.

Монконк повдигна вежди.

- Е, следващият ход е твой – продължи Алекс. – Как ще завършиш експеримента?

- Ха-ха – засмя се Монконк. – Виждам, че почваш да схващаш, Алекс. Харесваш ми! Това ще спести много време и болка на всички ни.

- Не му играй по свирката, Алекс! – изкрещя Силвия.

- Желанието ми е да спася Силвия и Мегън. Ако трябва, ще ти съдействам, за да го постигна – говореше Алекс, докато бавно съкращаваше дистанцията между двамата.

В момента се намираше на около метър и половина от Монконк. Двамата се гледаха в очите.

- Добре, Алекс, ето какво ще направим! – започна Монконк. – Понеже ми харесваш, ще освободя Силвия. Но за да направим играта по-интересна, преди това ще убия нея – и той посочи с електрическата си пушка към Мегън, която го гледаше с омраза.

- Какво ще направиш тогава, Зак? – попита предизвикателно Монконк. – Ти все още държиш карабината. Ако ме застреляш, и двете ще умрат, ако ме пощадиш, приятелката на Алекс ще живее, но твоята ще умре. Ще можеш ли да се примириш с това, че си пощадил убиеца на Мегън? Дали желанието ти за мъст ще надделее?

Зак стоеше, вдигнал карабината си, хванал на мушка аркусианеца. По лицето му се стичаха едри капки пот. Монконк извади от кобура на колана си обикновен плазмен пистолет и го насочи към Мегън, докато с другата си ръка продължаваше да държи електрическата пушка.

- Съжалявам, мила, беше ми наистина приятно да си общуваме...

В този момент Алекс се хвърли напред. Знаеше, че има само един шанс, че животът на всички е заложен на една карта и е длъжен да спечели. Блъсна се с всички сили в тялото на Монконк, отклонявайки изстрела. С дясната си ръка го сграбчи през кръста, докато с лявата стисна електрическата пушка, така че да не падне на пода, ако аркусианецът я пусне. Краката му се отгласкваха от мокрия под във върховно усилие да тича напред. Избутваше загубилия равновесие Монконк към ръба на етажата, където външната стена липсваше.

Всичко стана за части от секундата. Вкопчен в Монконк, успя да го изгласка до ръба и двамата полетяха.

Алекс падаше. Единственото, което чуваше, бе смехът на Монконк под него – радостен и безгрижен.

След това настъпи мрак. Обгърна го топлина и спокойствие. Всичко беше наред. Не чувстваше болка, единствено безгранична ведрост.

Много пъти си бе задавал въпроса какво имат предвид хората, когато казват „душата му да намери покой“. Сега му се струваше, че разбира. Ако това бе краят, душата му наистина се намираше в покой. Успя да предотврати най-лошото: смъртта на хората, които най-много обичаше. Дори цената да бе собственият му живот, си заслужаваше.

Нещо вътрешно в него се възпротиви. Не желаше това да е краят. Знаеше, че времето му не е дошло.

Усети остра болка в гръдния кош, когато си пое въздух. Почувства студ и едри капки дъжд, стичащи се по лицето и китките му. Мъглява светлина измести мрака. Някой го викаше.

- Алекс! Алекс! - Беше познат глас. Гласът на Закъри.

С усилие успя да фокусира и видя лицето на приятеля си.

- Ще се справиш! Само няколко ребра са!

Алекс бавно повдигна ръката си и Зак я обхвана.

- Браво, братле, страшен си!

Двама пехотинци се приближиха и повдигнаха носилката, на която лежеше. Усети как го придвижват напред. Флотски медици сновяха пред погледа му, стиснали материали за първа помощ. Други носилки, подобно на неговата, се насочваха към едно и също място - няколкото кацнали медицински транспортни кораба. Дъждът, падащ от мрачното, неприветливо небе, се засилваше.

Изведнъж сред всеобщата кална сивота като скъпоценен камък проблеснаха яркочервени коси. Тя лежеше на същата носилка като неговата и се придвижваше в същата посока, но беше далеч. Алекс се опита да извика „Силвия!“, но от устата му излезе нещо, едва наподобяващо шепот.

Носилките им се сближаваха все повече и повече, тя обърна глава и очите ѝ срещнаха неговите. Устните ѝ произнесоха „Алекс“, но той не можеше да чуе гласа ѝ, заглушен от двигателите на транспортните кораби. Двете носилки се намираха на по-малко от метър. Видя ръката ѝ, протягаща се, за да го стигне. С болезнено усилие изпъна своята и почувства мократа ѝ кожа. Пръстите им се вплетоха и не се пуснаха, докато не ги качиха заедно в транспортния кораб. Носилките им бяха положени една до друга.

Пехотинците си отидоха и голямата товарна врата на кораба се затвори с предупредителен сигнал. Оборотите на двигателите се увеличиха и корпусът започна деликатно да вибрира, което предшестваше излитането. Алекс видя как Силвия разкопчава колана, с който я бяха вързали за носилката, и се придвигна. Лицето ѝ се наведе над неговото, мокрите ѝ коси паднаха върху гърдите му. Той протегна ръка.

- Обичам те! - Тя го целуна.

Алекс прекара следващите три дни в болничното крило на „Перперикон“. Нямахше възможност да се вижда с никого, но бързо се възстанови. На четвъртия ден го изписаха. Щом получи обратно старфона си, веднага се обади на Силвия. Тя също беше изписана, заедно с Мегън. Двамата решиха, че трябва да се съберат с приятелите си.

Броени часове по-късно отидоха в стаята на Габриела. Първото, което Алекс видя, когато влезе, бяха Зак и Мегън, седнали на едно канапе. Мегън бе отпуснала глава върху рамото на Зак и къдриците ѝ се пилееха по гърдите му като златен водопад.

- Здравей, Алекс! - каза Габриела и го прегърна горещо.

- Здравсти, братле! - Зак му подаде юмрук, който Алекс удари.

Мегън топло стисна пръстите му.

Силвия влезе след минута в стаята и двамата седнаха заедно на мекия килим. Габриела донесе от земния чай, който умееше да прави така добре.

- Аз нямах време да проверя в старнет как стоят нещата. Някой ще ми каже ли какво стана в крайна сметка? - попита Алекс.

- С две думи, превзели сме Хелена 9, унищожили сме няколко аркусиански кръстосвача, но нищо повече - каза недоволно Зак.

- Ами космическата станция? - попита разтревожено Алекс.

- Докато „Перперикон“ е извършвал спасителната операция на Хелена 9, за да ни измъкне, останалата част от Седми флот е преследвала космическата станция, заедно с придружаващия я флот - продължи да обяснява Зак. - В течение на преследването са унищожили няколко от вражеските кораби. Навлизали са все по-надълбоко в аркусианското пространство, докато най-накрая са срещнали стабилни аркусиански подкрепления. Може би над десет кръстосвача. На адмирал Стаматов му е станало ясно, че няма да може да унищожи станцията, и е заповядал на флота да се върне на позиция около Хелена 9, където сме и в момента.

- Значи Хелена 9 е окончателно освободена от аркусианците? - попита Алекс.

- Официално е част от новия пограничен сектор. Седми флот е разположен тук до второ нареждане. Аркусианците не са направили опит да си я върнат засега.

- Ами станцията? Тя може да продължи да прави набези.

- Доколкото четох в старнет, от централното командване смятат, че ако Хелена 9 се превърне в укрепен

аванпост, това ще попречи на нови атаки в населените райони на Съюза.

На вратата се позвъни.

- Сигурно е Арвин! - каза Габриела и скочи ентусиазирано да отвори.

Вместо младия лейтенант обаче пред вратата стоеше самият адмирал Юлиан Стаматов в официална униформа, придружаван от вицеадмирал Лао Ян.

- С-с-сър! - Габриела се изпъна като струна и направи място на двамата висши офицери да влязат.

Останалите също се изправиха моментално и застанаха мирно.

- Седнете! - каза с благ тон бащата на Алекс и заедно с Лао на свой ред си намериха място на килима.

Настъпи неловко мълчание, което само Габриела посмя да наруши:

- Сър, да ви предложи чай?

- Няма да стоим много. Знаем, че след всичко, което преживяхте, сигурно сте страшно уморени и желаете просто да забравите за този кошмар, но се налага да поговорим малко.

- Решихме, че е най-добре ние лично да поговорим с вас - добави Лао.

- Първо искам да ви поздравя за проявения кураж и за всичко, което успяхте да извършите на „Хелена 9“. Гордея се с вас!

Докато го казваше, Стаматов-старши гледаше сина си в очите.

- Това, за което съм дошъл обаче, е да получа изключително важна информация, която смятам, че само Мегън и Силвия могат да ми дадат. Момичета, знам, че е крайно болезнен въпрос за вас. Сигурно искате да забравите и никога повече да не си спомните за тези ужасни дни, прекарани в плен на аркусианците, но трябва да разберете, че е от решаващо значение да ни кажете каквото знаете. Вие сте единствените човешки същества, които някога са установявали контакт с аркусианци за толкова дълъг период от време. Ако искате, ще разговаряме насаме.

Двете момичета се спогледаха. Силвия си пое дълбоко въздух и отвърна:

- Предпочитам да говоря тук и пред другите.

- Аз също нямам проблем - добави Мегън. - Ще ви разкажа за всичко, щом това ще помогне.

Силвия затвори очи, но само за миг.

- Афтарон Монконк - така се казваше аркусианецът - вярваше, че няма да напуснем живи онова място и тази информация никога няма да стигне до хората, но ето че сме тук и с радост ще я споделя.

- Каква беше целта на експериментите му? - попита внимателно Лао.

- Искал да разбере човешката природа - обясни Силвия. - През вековете аркусианците са унищожили десетки цивилизации на други разумни видове. Монконк лично ми го каза, бях ужасена. По неговите думи ние хората сме първите, които успяваме да им устоим толкова време и дори да ги победим, както сте направили вие, адмирале, преди осемнадесет години.

- Затова са решили, че трябва да ни изучат. Да разберат повече за човешките реакции и мотивация, за това какво ни прави силни или слаби - намеси се Мегън. - Това, което разбрахме за аркусианците, е, че те считат себе си за най-добре приспособената раса в така наречената „междувидова борба“. Според тях всеки разумен вид в галактиката е потенциален съперник и трябва да бъде унищожен в името на тяхната собствена раса. Те смятат, че притежават огромно предимство пред другите - а именно, обществената им система.

Двамата гости повдигнаха вежди.

- Деца, това, което ни казвате, е повече, отколкото разузнаването ни успя да събере за аркусианците в течение на десетилетия - каза с възхита Лао. - За съжаление, сте платили висока цена.

- Каква е тяхната обществена система? - попита бащата на Алекс.

Мегън и Силвия се спогледаха, след което Силвия започна:

- Не съм сигурна как точно да я определя. От векове аркусианците са възпитавани да вярват, че смисълът на живота на всеки един от тях се състои в това да помогнат за междувидовата борба. Нищо друго няма значение. Учени са, че трябва напълно да пренебрегват собствените си желания, чувства и амбиции. Колкото повече аркусианецът успява да озапти личните си желания в полза на общата им цел, толкова по-морален е той.

- В този смисъл, възможно най-възвишената и достойна за преклонение постъпка за един аркусианец е да пожертва собствения си живот в името на борбата им - допълни Мегън.

- Така е, когато с Алекс се опитвахме да спасим момичетата, този Монконк не спираше да обяснява, че не му

пука дали ще умре, стига това да помогне на аркусианците да разберат повече за човешката същност – включи се и Зак.

– Докато бяхме в плен, той обясни как личните му чувства и удоволствие от работата са без значение, важна е само ползата за „междувидовата борба“. Казваше, че ако трябва, би пожертвал без колебания всеки член от семейството си, защото личните му чувства към близките му са пренебрежими в сравнение със значението на борбата – допълни Силвия.

Бащата на Алекс въздъхна:

– Знам, че за вас беше тежко, но искам да ви благодаря. През целия си живот воювам с аркусианците. Първо като боен пилот, после като капитан на кораб, а накрая и като командващ на флота. През всичкото това време събирах разузнавателни данни за разположението на техните сили, за броя им, за въоръжението, за маневрите, които правят, за подобренията, които са постигнали. Това бяха важни въпроси, но един не спираше да ме гложди. Понякога няха време да мисля за това, но въпросът винаги се връщаше. Кой са аркусианците? Защо го правят? Какво искат? Защо умират? Вие, деца, направихте нещо много важно – дадохте лице на врага ни. Сега вече знаем за тях много повече, отколкото някога сме мечтали да разберем, и то благодарение на самите аркусианци. Наистина съм ви благодарен.

Той се приготви да става, когато Мегън се обърна към него:

– Сър, може ли да ви попитам нещо?

– Разбира се, каквото и да е.

– Сър, това не ви ли плаши?

– Кое да ме плаши?

– Аз лично сега се страхувам повече от преди. Винаги съм смятала, че се изправям срещу враг, който подобно на нас цени живота си. Не се ли ужасявате от мисълта, че имаме работа със същества, които са напълно безразлични към собствената си участ, които не обичат никого и нищо, и които са готови да пожертват абсолютно всичко в името на това да ни победят? Не смятате ли, че много трудно ще се справим с такъв враг?

Бащата на Алекс се усмихна:

– Не, напротив, сега дори съм по-спокоен.

– Но защо, сър?

– Защото е много по-трудно да победиш човек, който защитава себе си и тези, които обича, който има живот и този живот е най-скъпото нещо за него. Който живее и обича неща, по-истински от „междувидовата борба“. Не се притеснявай, аркусианците никога няма да ни победят.

Глава 38

Послание

Президент Едуард Нелсън беше преизбран за втори мандат. Макар че Седми флот не успя да унищожи аркусианската космическа станция, администрацията на президента представи цялата операция като огромна победа. Хелена 9 беше освободена, заедно с всички кадети. Президентът държа няколко прочувствени речи на различни планети от съюза. Снима се с родители на отвлечените кадети, които му изказаха признателност за проявеното лидерство в тежък момент и за това, че благодарение на навременните му действия децата им бяха спасени.

На Хелена 9 започна изграждането на защитни съоръжения, така че скоро тя да поеме ролята на аванпост без постоянното присъствие на Седми флот. Исторически тази планета принадлежеше на мараите, но те се споразумяха с правителството на Земния съюз засега да остане незаселена, тъй като е твърде близо до аркусианците.

Юлиан работеше в кабинета си на „Мадара“. Тъкмо приключи с прегледа на поредния разузнавателен доклад за състоянието на Тъмния сектор. Аркусианските сили се намираха на няколко планети, относително далеч от граничната плоскост. Поне засега непосредствена заплаха нямаше. Въздъхна и затвори доклада.

Извади от бюрото си малка 3D камера и за миг застина замислен. Никога през живота си не се бе интересувал от публичност. Дори във върха на славата си, преди осемнадесет години, когато разгроми Акзаман Гразър, избягваше да е център на вниманието. Категорично отказа предложенията на няколко водещи политически партии да се кандидатира за президент. Гостува само на две тридеветизонни предавания. Никой повече не успя да го накара да участва в токшоу. Прие работата да ръководи Седми флот, който, заедно с Шести, охраняваше пограничната зона – единственото място, където все още хората понякога попадаха под ударите на аркусианската агресия. Чувстваше се добре, докато управляваше кораба и флота си, и оставяше публичните речи на други.

И все пак сега държеше камера в ръцете си. Бе прозрял нещо много важно и искаше да го сподели с останалите хора или поне с тези, които желяеха да го чуят. За първи път щеше да заснеме свое обръщение.

Внимателно постави 3D камерата на статив пред бюрото си, така че да го хваща в портретен формат до гърдите. Беше облечен в изгладената си униформа и изглеждаше строго и внушително. Включи камерата и заговори:

– Здравейте, граждани на Земния съюз...

Гласът му прозвуча леко неуверено. Макар и сам в кабинета си, Юлиан знаеше, че милиарди очи ще го видят и също толкова уши ще чуят какво има да каже. Спря камерата, пое си въздух, включи я и започна отначало:

– Здравейте, граждани на Земния съюз! – Този път гласът му звучеше твърд и уверен, сякаш говореше с офицерите от мостика си. – Аз съм адмирал Юлиан Стаматов, командващ Седми флот. Вероятно сте чували името ми и преди. За първи път си позволявам да се обърна към вас. Всеки вероятно е чел, гледал и слушал много за атаката, която се случи на Хепсия. Това беше най-тежкото аркусианско нападение от края на Голямата война насам. Те отвлякоха много наши деца, които ние, за щастие, си върнахме. Сред тях беше и моят син Александър.

За миг замълча.

– След като спасихме децата си, ние разбрахме от тях, че причината за отвлечането е промяна в начина, по който аркусианците подхождат към нас. Те смятат, че ще им е по-лесно да ни победят, ако ни познават. Ужасяващите експерименти, извършени на Хелена 9, са били с цел да се разбере какво прави нас, хората, толкова силни и защо сме единствените, които някога са успели да им се противопоставят.

Юлиан си пое въздух.

– Е, това мое обръщение е насочено и към аркусианците. Сигурен съм, че те ще го видят и чуят.

Той прочисти гърлото си и продължи:

– Драги аркусианци, ако искахте да разберете какво ни прави силни, не беше нужно да отвлечате децата ни и да ги подлагате на мъчения. Трябваше просто да ни попитате и ние щяхме да ви отговорим, както ще ви отговоря аз в момента. Можете да приложите това към вашите анализи, сигурен съм, че ще ви бъде полезно.

Намести се в стола си и поде с все толкова уверен тон:

– Ние, хората, не сме силни, защото учим децата си от малки на саможертва в името на човечеството. Не сме силни, защото нямаме лични чувства или амбиции. Не сме силни, защото се отказваме да обичаме близките си, или защото не ни е страх от смъртта. Не сме силни, защото не ценим живота си.

За момент замислено подпря с ръка брадичката си.

– Ние вярваме в нещо съвсем различно. Нещо, което е може би толкова далечно от вашите разбирания, че не е сигурно дали първоначално, като чуете това съобщение, то ще има смисъл за вас. – Той се взря в камерата. – Ние вярваме, че всеки един от стотиците милиарди хора, разпръснати по планетите в Земния съюз, е ценен сам

по себе си, че е уникален, единствен и неповторим. Ние вярваме, че животът на всеки един човек е свещен и трябва да бъде защитаван. Ние даваме възможност на децата ни да учат и да се развиват съобразно техните собствени интереси и предпочитания. Вярваме, че всеки човек има право сам да определи своя път, бъдеще и начин на живот според разбиранията си. Ние вярваме, че човек е свободен да се бори, за да постигне своето щастие, и че това е смисълът на живота му. Ние оставяме човешкия разум свободен и творческия дух – неограничаван. Така свободните хора изградиха красивите сияещи градове и населиха мъртви скали в космоса, превръщайки ги в оазиси на живот. Животът и щастието са това, което ни тласка напред и ни прави силни.

Юлиян се протегна и спря камерата. Имаше нужда да си събере мислите. След няколко секунди в тишина възобнови записа.

– И когато се появи някой, който реши да заплаши този живот и това щастие; когато реши да ни отнеме всичко, на което държим, и всичко, което обичаме; когато опита да прекъсне порива на нашия ум и да възпре творческата ни свобода... тогава най-храбрите от нас взимат оръжието, не за да се откажат от всичко, което обичат, а тъкмо за да го защитят. Те се качват на нашите най-добри кораби, построени от нашите най-светли умове. Умове, които не са се отказали от личните си желания, амбиции и чувства, а тъкмо напротив – движени са от тях. Това са хора, които, гледайки към могъщия боен кръстосвач, могат да кажат с гордост „Аз го направих“. И всички те са готови да преследват до дъното на галактиката всеки, който дръзне да вдигне ръка над това, което обичат. Това е непоколебимата твърдост на цивилизования човек пред лицето на фанатичния варварин.

За момент отместа поглед встрани. После пак се взря решително в обектива на камерата:

– Хора на Земния съюз. Чух мнозина да се страхуват от това, че сме изправени пред зловещ враг. Пред враг, който не се страхува да умре. Враг, който е неумолим. Който с лека ръка може да пожертва живота на всеки свой войник – и всеки негов войник с радост би дал живота си. Чух мнозина да казват, че не можем да се борим с такъв враг, тъй като прекалено много държим на себе си, и че това е слабост. Че трябва да се променим, ако искаме да оцелеем.

Юлиян посочи с ръка във въздуха.

– Не бъркайте със слабост нашата най-голяма сила! Ако я запазим, ние винаги ще бъдем победители. Това се е случвало безброй пъти в кървавата човешка история, когато свободни цивилизовани общества са се сблъскали с деспотични варварски тирации. Бъдете сигурни, изходът от тази битка няма да е по-различен този път. Докато пазим живи нашите ценности, аркусианците никога няма да надделеят над нас. – Той си пое въздух. – Не забравяйте! Става дума за вашия живот, вашия труд, вашите любими хора, а това е най-важното.

Юлиян спря камерата. Отдавна не се бе вълнувал така. Бързо свали файла на компютъра си, сякаш се страхуваше да не изветрее, и също толкова бързо го качи в социалната мрежа. Без да дава повече обяснения, изпрати връзката към клипа на водещите новинарски сайтове и блогове.

В рамките на двадесет и четири часа записът събра милиарди гледания. Видяха го хора, живеещи край лъскавите булеварди на столичната планета Земя, както и обитателите на далечни миньорски планети; служещите във флота и тези, които никога не се бяха качвали на космически кораб. Гледаха го децата, гледаха го и старците. Той се превърна във водеща тема на всички предавания и токшоута. Стотици политически анализатори изказаха мнението си относно произнесената от знаменития адмирал реч. Много от тях задаваха въпроса: дали тази първа от толкова време насам публична изява на Стаматов не е неговата стартова крачка в голямата политика?

Президентът Нелсън лаконично коментира, че адмиралът е произнесъл много „ободрителна реч“, която е полезна за общото повдигане на духа. „Хм... но самият той звучи сякаш са му потънали гемииите – помисли си Юлиян, докато гледаше кадрите. – Да не го е хванало шубето, че ще се присъединя към опозицията?“

Той обаче не предприе никакви други обществени изяви. Отклони всички покани за интервюта и участия в токшоута. Продължи да се интересува единствено от работата си в Седми флот, както винаги досега.

Каза каквото искаше да каже, и знаеше, че е бил чул. Медиите и публичността не можеха да му предложат нищо повече.

* * *

За кадетите от Седми флот летният семестър завърши, а с него и учебната година. Докато съдбата на отвлечените от „Перперикон“ още беше неясна, по настояване на президента Нелсън игрите се проведоха по график. Тъй като по-голямата част от отбора на „Перперикон“ отсъстваше поради отвлечане и трябваше бързо да го попълнят с резерви, те загубиха срещата си с „Хелзинг“. „Мадара“ също паднаха и така „Хелзинг“ стана шампион тази година.

– Нищо, догодина ще вземем титлата без съмнение! – заяви Зак.

Заедно с Алекс, Габриела, Силвия и Мегън седяха около маса на открито в любимото им заведение „Крилото на Ягуара“. Климатичната система на „Оазисът“ бе превключила в режим „лято“. Термометърът сочеше тридесет и пет градуса, в басейните и по плажовете гъмжеше от хора.

- Слушайте, исках да поговорим за „Инсиниум“ - поде Габриела с типичния си делови тон, когато ставаше дума за огнения им клуб.

- Е, какво, от началото на новата учебна година си продължаваме! - каза бодро Зак.

- Добре, но какви са ви плановете на всички за лятото?

Останалите се спогледаха.

- Аз мислех да се прибера вкъщи, на Сердика - каза Алекс. Всички кадети се прибираха през ваканцията.

- И аз това мислех да направя - отвърна Зак.

Мегън и Силвия също потвърдиха, че нямат никакви по-особени планове.

- А какво ще кажете за следната идея - започна Габриела. - Вече имам около пет запитвания за огнени шоупрограми на различни места в Земния съюз. Ще ни платят добре, а и ще е забавно. Докато изпълняваме тези поръчки, ще дойдат още, защото е лято и сега е сезонът на тези неща. Няма ли да е далеч по-добре, отколкото всеки да се прибере?

Останалите се замислиха. Това беше и лесен начин за двете влюбени двойки да не се разделят през лятото.

- Аз бих искала все пак да се прибера за малко да видя нашите на Земята - каза Мегън. - Но иначе съм „за“.

- И аз - обади се Зак. - Трябва да видя нашите поне за малко, но съм навит да прекарам по-голямата част от лятото в пътуване из космоса и въртене на огън.

- Същото и при мен - добави Силвия. Алекс само кимна.

- Естествено, ще посетим Земята, Сердика, станцията „Дженезис-27“, където са родителите на Силвия, а и ще се връщаме от време на време на „Перперикон“, защото искам все пак да се виждам с Арвин - отговори Габриела.

- Всичко е много чудесно, но аз имам един въпрос - обади се Зак. - Откъде ще вземем кораб, за да пътуваме? В момента нямаме достатъчно пари, за да си купим, дори да обединим всичките си джобни.

- Погрижила съм се - отвърна уверено Габриела. - Като се имат предвид обстоятелствата, реших да поема риска и говорих с вицеадмирал Ян. Разказах му за случая, в който отидохме до станция „Дженезис-27“ и се върнахме с персоналния кораб на доктор Клод.

- Какво си направила?! - попита Алекс.

Останалите също я зяпнаха.

- Признала си пред командващия на кораба, в който служим, че сме нарушили един куп флотски разпоредби? - допълни Зак.

- Да, знам, че беше рисковано, но сметнах, че адмиралът ще е благосклонен към нас след всичко, което направихме. В крайна сметка се оказах права. Той ни върна кораба и в момента е наш.

- Това е чудесно! - зарадва се Силвия.

Останалите също си отдъхнаха.

До края на вечерта обсъждаха планове кои планети задължително трябва да посетят. Лятото се очертаваше вълнуващо.

* * *

Той си проправяше път през гъстата джунгла. Поройният дъжд се стичаше по лицето и тялото му. Гърдите го боляха, левият му крак беше счупен, но знаеше, че трябва да продължи. Нищо друго нямаше значение, освен това да ходи напред, каквото и да му коства. Погледна електронната карта. Оставаше съвсем малко до мястото.

Мислеха го за мъртъв. Враговете го подминаваха и подритваха. Накрая двама войници хванаха тялото му и го занесоха до много други убити негови братя, но когато си отидоха, той бавно се надигна и се спаси в джунглата.

Сега съдбата на изследванията зависеше от това дали ще стигне до капсулата. Когато земляните атакуваха планетата, всички връзки с останалите аркусианци бяха прекъснати. Той успя да завърши последния, най-велик експеримент в живота си, но резултатите стояха записани в приемника, намиращ се в джоба на дрехата му. Тези безценни данни нямаше как да помогнат на останалите аркусианци, ако не успееше да напусне планетата.

Още няколко метра, още няколко мъчителни крачки. Най-сетне достигна мястото.

Афтарон Монконк каза няколко думи на висок глас и земята пред него се разтвори. От таен силоз се издигна малка спасителна капсула. С мъка се сви и се смести вътре. Без да губи време, въведе координатите и натисна „Старт“ бутона.

Оттам нататък от него не зависеше нищо. Капсулата разполагаше с компактни, икономични двигатели, поради ограниченото пространство за съхранение на гориво. Пътуването щеше да отнеме много време и не се знаеше дали той ще дочака края му. Но това нямаше значение. Когато капсулата стигнеше до най-близката аркусианска база, останалите щяха да открият информацията за последния експеримент и делото му щеше да бъде осъществено.

Бележки:

1. „Инсинуум“ – от лат. Ignis Signum – Огнен знак. – Б.а.